

QUAN TRƯỞNG HỦ BẠI

Tiểu thuyết

CHU KIM
THÁI

Bức tranh phức tạp, chi tiết, phơi bày sự tha hóa của một bộ phận quan chức thời này.

NHÀ VIẾT BÀN
VĂN HỌC

ajabbook

Tên eBook: **Quan Trường Hủ Bại**

Tác giả: **Chu Kim Thái**

Thể loại: **Đô thị, Quan trường, Văn học phương Đông**

Công ty phát hành: Đông A

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển (gram): 550

Kích thước: 13 x 20.5cm

Dịch Giả: Thảo Giang

Số trang: 520

Ngày xuất bản: 12-2012

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 105.000 đ

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Sau tiểu thuyết hấp dẫn *Ôsin Nhà Bộ Trưởng*, *Đông A* tiếp tục ra mắt tác phẩm *Quan Trường Hủ Bại* cũng thuộc dòng “văn học quan trường” của *Trung Quốc*. *Quan Trường Hủ Bại* được xuất bản lần đầu vào tháng 5 năm 2011 và được xem là một trong những tác phẩm tiêu biểu của trào lưu “*tiểu thuyết quan trường*” đang rất thịnh hành tại *Trung Quốc*. Tác phẩm đã lọt vào top 10 cuốn sách bán chạy nhất của trang web nổi tiếng về sách *dangdang.com*.

Nội dung tác phẩm là bức tranh phơi bày những mưu mô, thủ đoạn và lối sống tha hóa của quan chức thời nay. Đó là *Đường Hội Thanh* - chủ nhiệm *Hội đồng nhân dân thành phố*, trong mấy chục năm làm quan đã câu kết với em trai làm ăn phi pháp, ngoại tình với nữ chủ nhiệm xinh đẹp *Phạm Băng Băng*, tạo ra vô số vụ việc mờ ám.

Đó là bí thư huyện ủy *Lôi Đạt Nhân*, “ông vua con” ở địa phương, đã sử dụng cả công an, quân đội để che giấu những bê bối tình ái, tùy tiện loại bỏ những kẻ không vừa mắt, khiến một cán bộ vốn tử tế như *Tất Phu Chiết* trở nên dở điên dở dại.

Còn *Mã Chi Đông*, một quan chức hiểm hoi đầy nhiệt huyết, trách nhiệm với công việc, bỗng dưng nhảy lầu tự sát...

Trong vòng 10 năm qua, những cuốn sách như *Quan Trường Hủ Bại* được đông đảo người đọc *Trung Quốc* đón nhận khi phơi bày những mưu mô, thủ đoạn và lối sống tha hóa của một bộ phận không nhỏ quan chức hiện nay.

Tác giả:

Chu Kim Thái là một nhà văn tự do người *Hồ Nam*. Ông đồng thời là học giả, nhà bình luận kiêm phát thanh viên tin tức trên đài truyền hình *Hồ Nam*, và là phó tổng biên tập tạp chí “*Thư họa Hồ Nam*”. Ông có nhiều tác phẩm nổi tiếng được đăng dài kì trên các mạng của *Trung Quốc*, nhiều tác phẩm đã được dịch sang tiếng nước ngoài.

Mời các bạn đón đọc *Quan Trường Hủ Bại* của tác giả *Chu Kim Thái*.

Mục lục

[CHƯƠNG 1: Tai họa ập đến](#)

[CHƯƠNG 2: Cục trưởng bị song quy](#)

[CHƯƠNG 3: Hội nghị chuyên đề](#)

[CHƯƠNG 4: Chủ tịch tự sát](#)

[CHƯƠNG 5: Cáo trạng của người nhà](#)

[CHƯƠNG 6: Mưa núi sắp về](#)

[CHƯƠNG 7: Kết luận vụ án](#)

[CHƯƠNG 8: Đại biểu khiêu nại](#)

[CHƯƠNG 9: Hội nghị Thường ủy](#)

[CHƯƠNG 10: Nghi thức cáo biệt](#)

[CHƯƠNG 11: Cường chế độ ưu tri](#)

[CHƯƠNG 12: Giảm áp lực tập thể](#)

CHƯƠNG 13: Chữa lợn lành thành lợn què

CHƯƠNG 14: Giải câu đố

CHƯƠNG 15: Cả ngày hoảng sợ

CHƯƠNG 16: Bệnh nhà quan

CHƯƠNG 17: Hoang tưởng

CHƯƠNG 18: Ủy ban kỉ luật

CHƯƠNG 19: Bệnh cá m

CHƯƠNG 20: Chó ngáp phải ruồi

CHƯƠNG 21: Lời đồn

CHƯƠNG 22: Bút kí tử vong

CHƯƠNG 23: Hai năm rưỡi

CHƯƠNG I: TAI HỌA ẬP ĐẾN

Trước cổng tòa nhà Ủy ban thành phố Đông Lạc, một người đàn ông trong trang phục Tôn Trung Sơn đang bất chấp cơn gió rú rít trên trời, vẫn hùng hồn với bài phát biểu của mình.

Ông đứng trên một cái bục kê sát một bên cổng của Thị ủy, tâm trạng hưng phấn, lời nói hùng hồn, đối diện với cái sân rộng của Thị ủy. Mặc dù trước mặt chẳng có người nghe, nhưng ông vô cùng nhập tâm, giọng như đang làm một việc gì đó rất trang trọng.

- Kính chào các vị lãnh đạo và các đồng chí! Hôm nay, tôi đại diện cho Đảng ủy thị trấn, Hội đồng Nhân dân, Ủy ban Nhân dân và Hiệp hội Chính trị, trình bày với các vị một báo cáo về việc chống tham nhũng, đề cao sự liêm khiết. Tham nhũng là kẻ địch lớn của Đảng, Nhà nước và xã hội. Sự liêm khiết trong chính trị có quan hệ mật thiết tới sự sinh tồn của Đảng, tới lợi ích lâu dài của quốc gia, tới hạnh phúc và sức khỏe của mọi gia đình. Bên cạnh chúng ta, có những người lòng dạ đen tối, lợi dụng quyền lực trong tay để mưu đoạt quyền lợi riêng tư, gây hại cho nhân dân, bách tính, những tên tham quan ô lại tham lam tiền bạc, quyền lực và sắc đẹp này đáng bị đóng đinh lên cây thập giá của lịch sử...

Ông vừa diễn thuyết, vừa tự vỗ tay cho chính mình. Vỗ tay xong, ông còn đưa hai tay về phía trước, lòng bàn tay hướng xuống dưới, ra hiệu bảo bên dưới ngừng vỗ tay, sau đó lại tiếp tục bài diễn thuyết.

Người đàn ông đó hơn 50 tuổi, mái tóc mặc dù đã bạc trắng nhưng được chải gọn gàng. Bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn đã cũ nhưng vẫn thẳng thớm, sạch sẽ. Ở ngực áo còn cài một chiếc bút máy hiệu Hero màu đen, túi áo dưới còn đút một tờ báo “Tin tức tham khảo” ra ngày hôm đó.

Người đàn ông này tên là Triệu Cừ Cừ, nguyên Chủ tịch thị trấn Hương Thủy, huyện Tô Thủy, thành phố Đông Lạc, là một người bị bệnh tâm thần nổi tiếng của nơi này. Hai năm trước, ông quy kết việc mình không thể thuận lợi thăng tiến là do không biếu tiền cho Bí thư huyện ủy. Hoạn lộ gặp trắc trở khiến ông bị đả kích lớn, thần trí dần trở nên không bình thường, thường xuyên tự xưng mình là Bí thư Đảng ủy thị trấn, trên tổ chức bèn cho ông nghỉ hưu với lý do bị bệnh. Sau khi nghỉ hưu, Triệu Cừ Cừ sống cùng cậu con trai làm ăn buôn bán nhỏ ở thành phố Đông Lạc. Ở Đông Lạc, ngày nào Triệu Cừ Cừ cũng tới các phố lớn phố nhỏ để báo cáo, diễn thuyết. Chủ đề báo cáo chỉ có một: Chống hủ bại. Ông cũng luôn tự gọi mình là Bí thư Đảng ủy thị trấn.

Báo cáo của Triệu Cừ Cừ trước công Thị ủy được rất ít người nghe, nhưng ở những con phố lớn, phố nhỏ thì ông lại có không ít người “hâm mộ”. Mỗi lần ông “báo cáo”, sắc mặt nghiêm trang, nội dung không bao giờ lặp lại, thái độ cũng rất nghiêm túc. Bài diễn thuyết của ông vừa đáp ứng được cho bản thân, lại làm vui cho người khác. Mọi người đều biết đầu óc ông có vấn đề, ông càng tỏ ra nghiêm chỉnh thì mọi người càng thấy buồn cười, thêm vào đó những điều ông nói đều là về vấn đề chống tham ô, tham nhũng mà mọi người hứng thú nhất, bởi vậy người thích thú đứng nghe ông nói quả thật không ít. Do Triệu Cừ Cừ luôn tự coi mình là Bí thư Đảng ủy thị trấn nên mọi người cũng thường gọi ông là “Bí thư Triệu”. Cái danh xưng này khiến ông rất hài lòng.

Triệu Cừu Cừu ngày nào cũng tới trước cổng Thị ủy để “báo cáo”, bất kể ngày mưa hay ngày nắng. Hôm nào trời có mưa hay có tuyết, ông che ô hoặc mặc áo mưa, vẫn hùng hồn phát biểu bài diễn thuyết của mình.

Mới bắt đầu, nhân viên bảo vệ ở Thị ủy thấy thế thì chạy ra đuổi ông. Nhưng đuổi đi chưa được bao lâu, ông lại xuất hiện ở nơi đó. Sau đó có lãnh đạo cảm thấy làm như vậy gây tổn hại tới hình tượng của thành phố Đông Lạc, yêu cầu Cục Công an bắt ông lại. Sau khi tạm giam một thời gian, vì không thể định tội cho ông, công an gọi con trai ông tới đưa bố về, dặn dò người nhà phải giám sát chặt chẽ. Con trai Triệu Cừu Cừu chỉ buôn bán nhỏ trong tiểu khu, làm gì có thời gian mà lo tới ông, thế là mặc kệ cho ông đi. Dân dà bảo vệ Thị ủy thấy Triệu Cừu Cừu chỉ đứng một bên cổng diễn thuyết, không có hành động gì quá khích, cũng không quá rõ ràng nữ giới chứ đừng nói là gây rối trật tự công cộng, bởi vậy cũng chẳng buồn để ý tới ông nữa.

Bình thường, sự xuất hiện của Triệu Cừu Cừu cũng chẳng có gì trở ngại, nhưng cảnh này mà bị lãnh đạo cao cấp của Thị ủy Đông Lạc nhìn thấy thì lại thành vấn đề chính trị lớn. Người phụ trách công tác bảo vệ sau khi quan sát đã tìm được một biện pháp vẹn cả đôi đường. Biện pháp này là do trưởng phòng bảo vệ của Thị ủy, ông Lê nghĩ ra. Có một lần, ông Lê cầm trong tay một con dẩu đỏ tươi bị Triệu Cừu Cừu nhìn thấy, hai mắt ông ta lập tức sáng lên, lại gằn khăng khăng nói đó là dẩu của Đảng ủy thị trấn nơi ông làm việc, phải do ông bảo quản mới đúng. Ông Lê bị ông già bám riết lấy, bèn giả vờ ném con dẩu vào trong một bụi cây, ai ngờ Triệu Cừu Cừu lập tức chạy tới đó, bò xuống đất tìm kiếm từng góc ngách. Từ đó về sau, ngoài việc diễn thuyết, báo cáo, một công việc chính khác của Triệu Cừu Cừu chính là tìm con dẩu. Thế là ông Lê bèn cất một con dẩu hồng đi để có lúc cần dùng tới. Cứ hôm nào

có lãnh đạo của tỉnh hoặc của Trung ương tới thành phố Đông Lạc thị sát là ông Lê lại giả vờ ném con dế vào một bụi hoa phía xa, Triệu Cừu Cừu chắc chắn sẽ chạy tới đó tìm. Hành động vô tình này của ông Lê đã khiến Triệu Cừu Cừu có thói quen đi tìm dế. Thói quen là một thứ rất kỳ lạ, thường hình thành trong vô thức. Ông Lê cũng dần thấy ý lại vào những bài diễn thuyết của Triệu Cừu Cừu, hôm nào không được nghe là như thấy thiếu thứ gì đó, không quen được.

Gió nổi lên. Con gió giống như một người đàn bà trái tính trái nết, khiến người ta không phân biệt được là gió đông bắc hay gió tây bắc.

- Cái gã này không biết lạnh sao? - Ông Lê đứng trước công Thị ủy lạnh lẽo, co rúm người lại, hai tay đút vào túi áo để tìm kiếm chút hơi ấm, thấy Triệu Cừu Cừu vẫn thao thao bất tuyệt trong cơn gió buốt giá, ông lẩm bẩm buông một câu.

Cũng cảm thấy lạnh y như ông Lê là Đường Hội Thanh lúc này đang ở trong căn biệt thự liên kê của Thị ủy. Đường Hội Thanh là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân của thành phố Đông Lạc. Khu biệt thự liên kê của các lãnh đạo thành phố nằm trên một quả đồi khá cao ngay sát tòa nhà Thị ủy của thành phố Đông Lạc, khung cảnh yên tĩnh, các loài cây lớn tạo thành một khu rừng màu xanh mát mắt, trở thành một bầu khí quyển tự nhiên khổng lồ, được gọi là “lá phổi” của thành phố Đông Lạc. Đây cũng là nơi cao nhất của thành phố, đứng ở đây, ông cảm thấy mình như được leo lên núi Thái Sơn và thấy thế giới dưới kia thật nhỏ bé, ngoài ra còn có thể đứng từ trên cao mà quan sát toàn bộ khung cảnh xung quanh. Là một cán bộ lãnh đạo, đây chính là cảm giác mà ông cần.

Hôm nay là cuối tuần. Đường Hội Thanh đứng ở ban công, đưa mắt nhìn ra xa.

Một cơn gió thổi tới, Đường Hội Thanh lắm bả m khúc “Đại phong ca”:

- Gió thổi, mây bay, biển cuộn sóng gầ m, quay về cô hương, an lòng dũn sĩ...

Đường Hội Thanh cất tiế ng hát trầ m hùng, thể hiện hế t mọi hưng phấ n, niề m vui, sự thỏa măn và nỗi sợ hãi lẫn bi tráng giấ u tậ n trong đấ y tim Lưu Bang khi thắ ng Hạng Vũ. Cơn gió xộc tới mạnh mẽ khiế n tấ m rèm cửa sổ cuố n lên, khiêu vũ điên cuồ ng trong không trung, lướt qua một chiế c bình hoa đặt sát cửa sổ. Đường Hội Thanh kêu thầ m một tiế ng, vôi vàng chạy lại đỡ nhưng không kịp, một tiế ng xoảng đanh gọn vang lên, cái bình hoa rơi xuố ng mặt đấ t, vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn.

- Cơn gió chề t tiết! - Đường Hội Thanh chửi thầ m một tiế ng.

Thím Phàn giúp việc nghe tiế ng chạy vội tới, đóng cửa sổ lại rồ i thu dọn đồ ́ ng mảnh vụn của chiế c bình hoa.

Thím Phàn là người giúp việc của nhà Đường Hội Thanh, là một người câ m, sô ́ ng ở nông thôn, mặc dù bị câ m nhưng vẫn nghe được, đã làm việc ở nhà Đường Hội Thanh hơn 10 năm rồ i. Một người giúp việc như thím thực ra chẳng mấ y ai quan tâm tới tên tuổi, cũng không ai hỏi han, mọi người chỉ biế t gọi thím là thím Phàn. Sở dĩ thím Phàn có thể ở nhà họ Đường lâu như thế , một phầ n là vì vợ của Đường Hội Thanh, Chương Hàm Uẩn rấ t hài lòng với việc người phụ nữ nông dân ngoan ngoãn và thật thà này không có khả năng uy hiế p địa vị nữ chủ nhân trong nhà của bà. Còn Đường Hội Thanh hài lòng với thím Phàn vì thím là một người câ m, lại mù chữ, chỉ biế t vài chữ qua loa, có chuyện cũng chẳng nói ra được, bởi vậy không ảnh hưởng gì tới công việc của ông. Cán bộ lãnh đạo kị nhấ t là người khác tuyên truyề n và bàn bạc những chuyện liên quan tới mình, và

sợ tai vách mạch rừng. Từ sau khi con gái Đường Nhĩ Đại sang Mỹ du học, trong nhà chỉ còn lại vợ ông, Chương Hàm Uân, và người giúp việc, thím Phần.

Đường Hội Thanh bị cái bình hoa vỡ làm cho mất cả hứng. Ông đứng lên, qua cánh cửa kính, nhìn về phía xa, có cảm giác “một mình lên lầu cao, nhìn ra xa vạn dặm.”

Gió đúng là một con quái vật có thể làm ảnh hưởng tới tâm trạng của người ta. Cũng là gió, phương hướng khác nhau, thời tiết khác nhau, trong hoàn cảnh khác nhau sẽ khiến tâm trạng của con người hoàn toàn khác nhau. Sở Bá Vương Hạng Vũ bị bao vây ở Cai Hạ, thân hồn nát thân tính, nghe tiếng gió mà tưởng tiếng hạc than. Còn trong mắt Lưu Bang, tiếng gió lại chính là tiếng của hàng vạn hùng binh từ trên trời giáng xuống giúp ông trợ uy.

Từ trước tới nay, Đường Hội Thanh luôn có cảm giác được tôn tại mãnh liệt và ưu việt khi sống ở thành phố này với chức vụ của ông là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố Đông Lạc. Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân là một trong bốn chức vụ quan trọng nhất của Đông Lạc, nhưng trong mắt vợ ông, Chương Hàm Uân, thì từ sau khi ông đảm nhiệm chức vụ này, Đường Hội Thanh càng ngày càng giống một cái đèn lồng treo trên tường, cho dù là có dùng hay không thì cũng vẫn được treo lên, có những lúc nó chỉ như một món đồ trang trí.

Chương Hàm Uân cho rằng, mặc dù Đường Hội Thanh về danh nghĩa thì đã có thăng tiến, nhưng so với cái chức Bộ trưởng Bộ Tổ chức Thị ủy hay chức Phó Bí thư Thị ủy ông làm trước kia thì quyết lực rõ ràng là giảm sút, những người tới nhờ cậy ông cũng không còn tấp nập. Bận rộn, đối với một cán bộ lãnh đạo mà nói, là tiêu chí trực quan nhất để đánh giá về quyết lực và tiền bạc của người đó: Lãnh đạo có thực quyền càng lớn thì càng bận rộn, còn lãnh đạo

có thực quyền càng nhỏ thì càng nhàn nhã. Từ sau khi nhận chức Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố tới nay, Đường Hội Thanh cảm thấy tiết tấu công việc của mình đã chậm lại trông thấy, điều này khiến một người đã quen gánh vác công việc nặng nhọc trên vai như ông tạm thời chưa thích nghi được. Công việc chính của Đường Hội Thanh hiện nay là đi họp, cắt băng khánh thành, về cơ sở thị sát, ngoài ra không có nhiều việc thực tế.

Nơi này là tòa nhà của Thị ủy. Nơi ở của Đường Hội Thanh là một căn biệt thự kiến trúc Nga hai tầng, đằng sau căn nhà còn có một vườn hoa. Căn nhà được xây trên quả đồi bên trong khu vực Thị ủy, có khoảng 10 căn như thế, chỉ các cán bộ chủ chốt của thành phố mới đủ tư cách chuyển tới ở. Sự đả ngộ chính trị này là một tượng trưng cho thân phận. Mèo thích tanh, chó thích thối, người làm quan thì thích được hưởng vinh hoa của kẻ làm quan. Căn biệt thự của Đường Hội Thanh tuy rằng không so được với những căn biệt thự khổng lồ của giới thương gia, nhưng nho nhã, không hề lạc mốt, ông rất thích phong cách này, cảm giác ấy cũng vô cùng kỳ diệu, giống như so với những loại ô tô sang trọng đủ mọi hình dạng, màu sắc thì ông vẫn thích nhất chiếc xe Audi màu đen huyền bí - mặc dù nó không đắt tiền bằng BMW, cũng không nổi bật như Ferrari, nhưng lại vô cùng sang trọng, người ngoài không nhìn được vào bên trong, rất tôn quý. Quan trọng nhất, Audi là loại xe chuyên dụng của các lãnh đạo, đã trở thành một tiêu chí đánh dấu thân phận trên đài chính trị, là tượng trưng của quyền lực và địa vị.

Đường Hội Thanh nhìn đồng hồ, sắc mặt thoáng nét không vui, lúc này đã gần 9 giờ.

Tuần trước Hà Đại Dục mời ông tới một sơn trang ở ngoại thành để nghỉ ngơi, nghe nói nơi đó khung cảnh yên tĩnh, các món ăn đặc sản rất đặc sắc. Hôm nay có gì đó không bình thường, nếu như mọi khi thì 8 giờ sáng Hà Đại Dục chắc chắn đã gọi điện thoại tới.

Hà Đại Dục là Bí thư Đảng ủy và là Cục trưởng Cục Kiến thiết thành phố. Hồì Đường Hội Thanh còn làm Thường ủy Thị ủy, Bộ trưởng Bộ Tổ chức, Hà Đại Dục vẫn chỉ là một nhân viên bình thường làm việc ở Trạm Giám sát chất lượng công trình kiến thiết thuộc Cục Kiến thiết. Em họ của Đường Hội Thanh, Đường Cao Ngật là một nhà kinh doanh nhà đất ở nơi này, thường bị giám sát và kiểm tra các vấn đề nghiệm thu và chất lượng công trình. Hà Đại Dục chính là người làm việc cụ thể, nếu căn nhà có vấn đề gì về chất lượng thì Đường Cao Ngật sẽ phải móc tiền ra để nhét cho Hà Đại Dục.

Hà Đại Dục là kẻ lăm muru nhiều kẻ, rất biết “kinh doanh” và “thiết kế” cuộc đời cũng như tương lai của chính mình. Khi ông ta biết mọi quan hệ anh em họ của Đường Cao Ngật và Đường Hội Thanh, bèn nảy sinh toan tính. Không lâu sau, thông qua Đường Cao Ngật dẫn đường, Hà Đại Dục bắt được quan hệ với Đường Hội Thanh, từ đó dễ dàng leo lên chức Trạm phó, rồi Trạm trưởng Trạm Giám sát, sau đó là Phó Cục trưởng và Cục trưởng Cục Kiến thiết, chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi, ông ta từ một cán bộ bình thường nhảy lên thành cán bộ lãnh đạo cấp sở. Hà Đại Dục là một người rất có nhiệt tình chính trị, đối với chức vụ Cục trưởng Cục Kiến thiết của thành phố, ông ta vẫn không thấy thỏa mãn, thứ mà ông ta đang nhắm tới là cái ghế Phó Chủ tịch thành phố. Còn Đường Hội Thanh đã từng làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức một thời gian dài, sau đó lại chuyển sang làm Phó Bí thư Thị ủy chuyên quản lý các vấn đề về Đảng, hiện nay vẫn là một “người khổng lồ” trên đài chính trị của Đông Lạc. Đối với một quan chức đang cần sự tiến bộ về chính trị mà nói, Đường Hội Thanh là một nhân vật không thể coi nhẹ. Bởi vậy Hà Đại Dục luôn giữ mọi quan hệ rất mật thiết với ông. Người và việc trong chốn quan trường giống như một cỗ máy, phải không ngừng duy trì và bảo dưỡng mới có thể vận hành, còn nếu mặc kệ không hỏi han gì tới, nó sẽ thành một đồ ng sắt vụn.

- Chào Bí thư Đường! - Khi Đường Hội Thanh xuống lầu, con sáo trong phòng khách lên tiếng chào ông. Con sáo này là do Hà Đại Dục tặng ông.

Khi Đường Hội Thanh vừa mới tới Hội đồng Nhân dân, ông hơi không thích nghi. Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố về danh nghĩa là một trong bốn lãnh đạo lớn nhất của thành phố, nhưng thực quyền lại không bằng cái chức Phó Bí thư Thị ủy trước kia. Quyền lực của ông khi đó chỉ đứng sau Bí thư Thị ủy và Chủ tịch thành phố, là ba nhân vật có thực quyền lớn nhất của thành phố Đông Lạc. Trong thâm tâm, Đường Hội Thanh vẫn lưu luyến cái tên gọi Bí thư Đường hơn chứ không phải là cái danh xưng Chủ nhiệm Đường. Hà Đại Dục vốn giỏi quan sát đã lập tức ghi nhớ điều này, không tiếc tiền nhờ người huấn luyện một con sáo biết nói, con sáo này mãi mãi chỉ biết nói đúng một câu, đó chính là “Chào Bí thư Đường”. Khi Hà Đại Dục mang con sáo này tới tặng cho Đường Hội Thanh, Đường Hội Thanh quả nhiên vui lắm. Con sáo chỉ cần nhìn thấy Đường Hội Thanh là sẽ nói “Chào Bí thư Đường”, điều này khiến Đường Hội Thanh thấy thỏa mãn, tìm lại được cảm giác hài lòng được nắm đại quyền trong tay khi còn làm Phó Bí thư Thị ủy.

Tiếng chào của con sáo ngày hôm nay không khiến Đường Hội Thanh vui lên, một cảm giác bức bối kì lạ dâng lên trong lòng ông.

Sự chậm trễ của Hà Đại Dục khiến Đường Hội Thanh không vui, nhưng ông lại không tiện chủ động gọi điện thoại cho người ta, dù sao mình cũng là một cán bộ cấp thành phố, cũng phải làm cao một chút. “Làm cao” là một “môn nghệ thuật” vô cùng phức tạp, trước các nhân viên cấp dưới, nếu biết “làm cao” một cách thích hợp có thể bảo vệ được quyền uy của mình, giành được sự tôn kính và ngưỡng vọng của họ; trước mặt nhân dân bách tính thì phải giả vờ vô cùng thân thiết, không có khoảng cách, như vậy mới được cái tiếng là

người gâ`n dân. Đây là điề`u tâm đấ`c mà Đường Hội Thanh rút ra được sau mấ`y chục năm làm chính trị.

Để giải tỏa cảm giác không vui trong lòng, Đường Hội Thanh tới thư phòng thưởng thức những bức tranh mà mình sưu tâ`m.

Đường Hội Thanh rấ`t thích sưu tâ`m, đây là điề`u mà bấ`t cứ cán bộ nào ở thành phố` Đông Lạc điề`u biế`t. Không phải vì ông sưu tâ`m những món đồ` có giá trị lớn, mà vì ông chỉ sưu tâ`m “Tranh Bao Công”. Hay nói cách khác, Đường Hội Thanh chỉ sưu tâ`m những tác phẩm mỹ thuật có điề` tài là vị quan Bao Chửng thanh liêm đời Tô`ng.

Sở thích này của Đường Hội Thanh cũng là có nguyên do. Khi ông còn là Bộ trưởng Bộ Tổ chức, ông có lí luận riêng trong việc lựa chọn và điề` bạt nhân tài. Trong một cuộc họp ở tỉnh, Đường Hội Thanh đưa ra quan điểm của mình: Nế`u chọn người tồ`t, dùng người tồ`t, quản người tồ`t, ngăn chặn đám người hư hỏng trộn lẫn vào đội ngũ lãnh đạo, vậy thì suy cho cùng không rời khỏi “Tam Công”: Đức Công, Tài Công và Bao Công. Đức Công là Đức tiên sinh, đại diện của dân chủ, không thể độc đoán; Tài Công là Tài tiên sinh, đại diện cho khoa học, phải biế`t tìm quy luật; Bao Công là Bao Chửng, đại diện cho một vị quan thanh liêm thiế`t diện vô tư. Lí luận “Tam Công” của Đường Hội Thanh đã được Bộ trưởng Bộ Tổ chức Tỉnh ủy biểu dương nhiệt liệt, thông qua các phương tiện truyề`n thông đại chúng, nó đã trở thành một lí luận nổi tiể`ng trong công tác tổ chức chỉ đạo. Bởi vì nó có liên quan tới vấ`n điề` điề` bạt cán bộ nên khi đó trong nhân dân đã lưu hành một cách nói rằ`ng: Người quầ`n chúng hài lòng thì phải đưa vào quầ`n chúng; người lãnh đạo hài lòng thì phải điề` bạt làm lãnh đạo; người quầ`n chúng và lãnh đạo cùng hài lòng thì giữ lại cơ sở làm lãnh đạo quầ`n chúng; người lãnh đạo và quầ`n chúng điề`u không hài lòng thì mặc kệ anh ta. Cách nói này gây ảnh hưởng

không tốt, về một mức độ nào đó mà nói, lí luận “Tam Công” của Đường Hội Thanh đã phản tác dụng.

Sau đó, một họa sĩ của thành phố Đông Lạc cảm thấy lí luận này của Đường Hội Thanh rất thú vị, bởi vậy bèn vẽ một bức tranh lấy tên là “Tranh Tam Công” tặng cho Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh rất vui, bởi vì Đức Công và Tài Công chưa ai được gặp, đương nhiên không biết là trông như thế nào, nhưng hình tượng Bao Công thì mọi người đều đã vô cùng quen thuộc. Đường Hội Thanh rất khen ngợi Bao Công do họa sĩ này vẽ, thế là ông ta lại vẽ riêng một bức “Tranh Bao Công” tặng Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh lại càng vui, lập tức thể hiện rằng mình phải giống như Bao Công, thiếu diện vô tư, xử lí tốt công tác của tổ chức, và hi vọng những người mà mình đề bạt cũng có thể trở thành Bao Công thời hiện đại. Đường Hội Thanh treo bức tranh “Bao Công” này trong phòng khách nhà mình để thể hiện rõ ý chí. Không lâu sau, họa sĩ tặng ông tranh được đề bạt lên làm Giám đốc Bảo tàng Nghệ thuật thành phố. Các quan chức cấp dưới của thành phố Đông Lạc thấy Đường Hội Thanh thích “Tranh Bao Công”, hơn nữa người tặng tranh này còn có thể thăng quan, thế là họ cũng đua nhau học theo. Lúc đầu, rất nhiều quan chức mua những bức tranh của các họa sĩ địa phương để tặng; không lâu sau, mọi người cảm thấy tác phẩm của các họa sĩ nơi này không đủ đẳng cấp, giá trị nghệ thuật cũng không cao, thế là họ lên tỉnh tìm các họa sĩ nổi tiếng hơn, có người thậm chí còn không tiếc tiền của, lên tận Bắc Kinh để tìm họa sĩ. Tranh của họa sĩ nổi tiếng trong tỉnh giá khoảng một vạn tệ; còn tranh của họa sĩ nổi tiếng trong nước thì có giá tới vài chục vạn tệ. Chẳng bao lâu sau, các quan cấp lớn cấp nhỏ trong thành phố Đông Lạc đều biết tới cái quy tắc ngầm này của Đường Hội Thanh, tặng bất cứ cái gì ông cũng từ chối nhận, lại còn làm bộ làm tịch, phê bình người tặng quà, chỉ có tặng “Tranh Bao Công” là ông vui vẻ nhận lấy để thưởng thức. Thấy người tặng tranh cho mình

ngày càng nhiều, Đường Hội Thanh bèn nảy ra một ý định, đó là sưu tầm cho đủ 100 bức “Tranh Bao Công”. Đương nhiên, những người có thể tặng tranh cho Đường Hội Thanh cũng phải có tư cách, ít nhất thì cũng phải là cán bộ cấp phó phòng trở lên, bởi vì Bộ Tổ chức Thị ủy chỉ quản lý cán bộ từ cấp phó phòng trở lên. Hơn nữa, có những cán bộ cũng chưa chắc đã tặng được tranh. Bởi vì Đường Hội Thanh chỉ nhận đúng 100 bức tranh, nói chung là vẫn khá “Tái tiên sinh”.

Thưởng thức tranh một lát trong thư phòng, Đường Hội Thanh có lẽ bị nghệ thuật Quốc họa ảnh hưởng, tâm trạng đã bình tĩnh hơn một chút. Ông đi ra khỏi thư phòng, bước vào phòng khách.

Trong phòng khách tối om.

Đường Hội Thanh mở tivi, chuyển sang kênh Tin tức của Đài truyền hình tỉnh theo thói quen. Là một người làm chính trị, ông cần thông qua tin tức để tìm hiểu động thái của đầu não tỉnh và các thành phố anh em khác trong tỉnh để có thể nắm bắt được tình hình chính trị và những việc lớn nhỏ xảy ra trong tỉnh.

Đột nhiên, một tin tức trên tivi đã thu hút sự chú ý của ông. Trên màn hình, một người phụ nữ ăn mặc khá diện đang bị hai nhân viên bảo vệ của siêu thị bắt giữ, nhân viên bảo vệ lấy máy hộp kem đánh răng trong túi chị ta ra. Người phụ nữ đó vừa lấy tay che mặt, vừa không ngừng phản kháng, người dân đứng xem rất đông, mọi người đều đồng tai lên nghe ngóng, có lẽ là cảm thấy hành động ăn trộm kem đánh răng của người phụ nữ đó thật khác thường. Cảnh tượng có vẻ hỗn loạn, hình ảnh nháy liên tục. Người phụ nữ đó che kín mặt mình nên không thể nhìn rõ mặt mũi ra sao. Theo như lời giới thiệu của phát thanh viên thì người phụ nữ đó là một nhân viên công vụ của thành phố Đông Lạc, vì ăn trộm đồ trong siêu thị ở Lệ Dương nên bị bảo vệ bắt.

Xem tới đây, Đường Hội Thanh rất phần nộ, cảm thấy tin tức này chẳng khác gì như vạch ra cái xấu của thành phố Đông Lạc. Một nữ nhân viên nhà nước tham dự cuộc họp của tỉnh mà lại ăn trộm đồ thì còn ra thể thống gì nữa? Thật khiếm cho mặt mũi của thành phố Đông Lạc mất hết cả! Ông cầm điện thoại bên cạnh lên theo thói quen, định gọi điện tới cơ quan có liên quan, trách cứ họ. Đang định ấn số thì mới nhớ ra mình đã không còn là Phó Bí thư Thị ủy nữa rồi, thế là ông lại đặt điện thoại xuống.

Ngồi trên salon do dự một lát, Đường Hội Thanh vẫn cầm điện thoại lên, gọi điện thoại cho Phó Bí thư Thị ủy chuyên phụ trách về văn hóa ý thức, Cao Đại Hóa, nói cho ông ta biết những tin tức mình vừa xem, đề nghị ông ta hãy nhanh chóng tìm người xử lý để tránh gây ảnh hưởng rộng lớn hơn.

Lúc này, Cao Đại Hóa đang ở tỉnh tham dự một cuộc họp về công tác kiến thiết văn minh tinh thần toàn tỉnh, nhận được điện thoại của Đường Hội Thanh, ông vô cùng giận dữ, tin này chẳng khác gì bôi giơ trát trâu vào mặt nhân dân thành phố Đông Lạc, ông hứa sẽ lập tức sai người đi xử lý, còn nói là chắc chắn sẽ nghiêm phạt loại người này. Điều khiến Cao Đại Hóa cảm thấy không yên là quy cách của hội nghị mà mình đang tham gia vô cùng cao, Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính đích thân tới họp và có một bài phát biểu quan trọng. Hôm qua Cao Đại Hóa còn đại diện cho thành phố Đông Lạc lên phát biểu, giới thiệu về cách làm và kinh nghiệm của thành phố Đông Lạc trong việc đi sâu vào phương diện quan niệm vinh nhục của chủ nghĩa xã hội, nói rằng quần chúng nhân dân thành phố Đông Lạc đang không ngừng nâng cao tư tưởng đạo đức. Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính biểu dương Đông Lạc, cho rằng kinh nghiệm của Đông Lạc rất tốt, đáng để toàn tỉnh học tập. Hôm nay, cuộc họp còn chưa kết thúc đã có một nhân viên công vụ của thành phố Đông Lạc tới tận tỉnh lỵ trộm đồ, chuyện này nếu như lan tới cuộc họp thì sẽ

gây ra ảnh hưởng không tốt cho toàn xã hội, là một cú đả kích và châm biếm rất lớn cho vị Phó Bí thư quản lý về văn hóa ý thức là ông, sẽ làm trò cười cho tất cả mọi người. Nếu lãnh đạo của tỉnh mà xem được tin tức này, không những ông chẳng biết giấu mặt mình vào đâu mà sẽ còn giống như một con chuột đáng ghét, tự “ia” vào mặt của mình, điều này không những khiến tâm trạng của ông suy sụp mà còn ảnh hưởng tới tâm trạng và việc ăn uống của các khách quý. Lúc này, chỉ cần đưa cho Cao Đại Hóa một con dao, chắc chắn ông ta sẽ phanh thây xẻ thịt người đàn bà đó ra hàng nghìn mảnh.

Đương nhiên, Đường Hội Thanh không biết tâm trạng của Cao Đại Hóa lúc này. Nhưng ông cũng vô cùng tức giận, vẫn chẳng thấy bóng dáng của Hà Đại Dục đâu. Ông gọi điện cho thư kí Vương Tiểu Di, bảo anh ta hỏi Hà Đại Dục xem rốt cuộc là có chuyện gì.

- Chủ nhiệm Đường, tôi đang định gọi điện thoại cho ông. - Vương Tiểu Di nhận điện thoại, giọng nói có vẻ rất căng thẳng.

- Tiểu Di, cậu đừng có căng thẳng, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, từ từ nói. - Đường Hội Thanh phát hiện ngay ra Vương Tiểu Di không bình thường.

- Phan Bằng Bằng có chuyện rồi! - Vương Tiểu Di dù sao cũng còn trẻ, thiếu kinh nghiệm, gặp phải những chuyện xảy ra đột ngột, anh không thể che giấu nỗi sợ hoảng loạn trong lòng.

- Rốt cuộc là chuyện gì? - Lần này thì tới lượt Đường Hội Thanh giật mình. Dù ông đã cố gắng kiềm chế sự căng thẳng trong lòng nhưng vẫn không thể không hỏi dồn.

Phan Bằng Bằng là Chủ nhiệm Phòng Quản lý Di dời nhà ở của thành phố Đông Lạc. Phòng Di dời là một đơn vị trực thuộc Cục Kiến thiết thành phố, hay nói cách khác, Phan Bằng Bằng là cấp

dưới của Hà Đại Dục. Bởi vì Phòng Di dời phụ trách quản lí việc di dời nhà ở của toàn thành phố, quy định tiêu chuẩn bồi thường khi di dời và giám sát việc di dời, bồi thường, sử dụng vốn... nên quyền lực rất lớn, Chủ nhiệm Phòng Di dời là một cái ghế được nhiều người thèm muốn.

Phạm Băng Băng là một phụ nữ mà có thể ngồi được vào cái ghế Chủ nhiệm Phòng Di dời, chủ yếu là nhờ có Đường Hội Thanh đứng sau lưng.

Mấy năm trước, Phạm Băng Băng chỉ là một cán bộ nữ làm việc ở Huyện ủy huyện Tô Thủy trực thuộc thành phố Đông Lạc. Một lần, khi Đường Hội Thanh tới huyện Tô Thủy thị sát, ông có ấn tượng vô cùng sâu sắc với một Phạm Băng Băng tính tình thẳng thắn, sáng khoái, bởi vậy nảy sinh hảo cảm với cô. Các lãnh đạo trong huyện nhận ra điều này, sau đó chỉ cần Đường Hội Thanh tới Tô Thủy thị sát là lại sắp xếp Phạm Băng Băng tới hầu rượu. Không lâu sau, Phạm Băng Băng được đề bạt lên làm Phó Bí thư Huyện ủy đoàn.

Hà Đại Dục biết tâm tư của Đường Hội Thanh, đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội tốt để nhỉnh nọt cấp trên, thế là ông ta ra mặt, điều Phạm Băng Băng tới Thị ủy. Phạm Băng Băng mới làm Phó Bí thư Huyện ủy đoàn được một năm đã được điều tới thành phố Đông Lạc làm Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền của Thị ủy đoàn, sau đó chưa đầy hai năm, cô lại được Hà Đại Dục điều về Cục Kiến thiết thành phố Đông Lạc làm thành viên của tổ chức Đảng, Chủ nhiệm Phòng Di dời thành phố. Chủ nhiệm Phòng Di dời trước đây không vào Đảng, Hà Đại Dục vì muốn lấy lòng Đường Hội Thanh mà làm một bản báo cáo gửi lên cấp trên, nói là hiện nay khối lượng công việc cải tạo thành phố cũ và xây dựng nhà cửa ngày càng nhiều, Phòng Di dời ngày càng quan trọng, yêu cầu Chủ nhiệm Phòng Di dời được liệt vào hàng đảng viên của Cục Kiến thiết. Chuyện này đương nhiên được phê chuẩn.

Đã `ng sau một người đàn bà không nhấ `t thiế `t phải có quá nhiề `u đàn ông, nhưng đã `ng sau một vị quan thì chắ `c chắ `n phải có cả đám đàn bà. Khi nghe nói Phạn Băng Băng xảy ra chuyện, tim Đường Hội Thanh như thắ `t lại, bởi vì mớ `i quan hệ giữa ông và Phạn Băng Băng vớ `n không đơn giản.

- Chủ nhiệm Phạn mấ `y hôm trước nói là lên tỉnh công tác, không hiểu vì sao chị ấ `y lại chạy tới một siêu thị của Lệ Dương lấ `y trộm đồ ` , Đài truyề `n hình tỉnh phát tin rồ `i, rấ `t nhiề `u người trong thành phố ` xem, tin tức đã bị lan rộng, giờ hầ `u như người nào ở Đông Lạc cũng biế `t chuyện này rồ `i ạ! - Vương Tiểu Di báo cáo.

- Cái gì? Người lấ `y trộm đồ ` là Phạn Băng Băng? - Đường Hội Thanh không dám tin vào tai mình.

Khi xem tivi, Đường Hội Thanh cũng cảm thấ `y người phụ nữ này có vài nét quen thuộc, nhưng ông tuyệt đồ `i không thể nghĩ rằ `ng đó lại chính là Phạn Băng Băng. Ông cảm thấ `y chuyện này quá hoang đường, không thể nào tin được. Trong đầ `u ông, Phạn Băng Băng tuyệt đồ `i không bao giờ làm những việc như thế ` này.

- Tin đó tôi cũng xem, chẳng phải là không bị lộ mặt sao, người ta làm sao biế `t được đó là Phạn Băng Băng? - Đường Hội Thanh cảm thấ `y khó hiểu.

- Đúng là không lộ mặt, nhưng đồ `n công an của Lệ Dương đã gọi điện thoại đế `n Cục Công an của thành phố ` Đông Lạc để chứng thực tình hình. Không biế `t vì sao mà tin tức lan đi nhanh chóng. - Vương Tiểu Di nói.

- Cục Công an thành phố ` làm ăn kiêu gì thế `? Không biế `t bảo vệ cán bộ gì cả! - Đường Hội Thanh rõ ràng là hơi giận. Có lẽ là ý thức được giọng nói của mình không tồ `t lắ `m, ông bèn hỏi Vương Tiểu Di - Sao cậu biế `t tin này?

Vương Tiểu Di có một người bạn làm trong đội trinh sát của Cục Công an thành phố nên anh là người đầu tiên biết tin tức này. Người bạn này có lẽ cũng biết mối quan hệ không bình thường giữa Phan Bằng Bằng và Đường Hội Thanh. Vương Tiểu Di sợ Đường Hội Thanh truy cứu trách nhiệm của bạn mình nên nói là một người bạn ở Đài truyền hình tỉnh nói cho anh biết.

- Phan Bằng Bằng giờ đang ở đâu? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Tôi... tạm thời vẫn chưa hỏi thăm rõ ạ, tôi lập tức đi hỏi đây, có tin tức gì sẽ báo cho ông ngay. - Vương Tiểu Di lo lắng đáp.

- Hà Đại Dục biết chuyện này không? - Đường Hội Thanh hỏi tiếp.

- Vừa nãy tôi gọi tới số di động của Cục trưởng Hà nhưng không gọi được, máy tắt rồi. Giờ tôi sẽ lập tức liên lạc với các vị lãnh đạo khác trong cục, sẽ báo cáo lại cho ông sau. - Vương Tiểu Di đáp.

Khi ngồì chờ tin tức của Vương Tiểu Di, Đường Hội Thanh vô n là một người trầm tĩnh nhưng lúc này cứ như ngồì trên đống lửa, tim đập thành thịch, ông cảm thấy máu mình đã dồn cả lên não. Vợ ông hôm nay không có nhà, ông bảo thám Phàn mang máy kiểm tra huyết áp ra cho ông, quả nhiên huyết áp lên tới 170. Thám Phàn vội vàng mang thuốc hạ huyết áp tới cho ông uống, đồng thời dùng tay ra hiệu cho ông hãy lên giường nghỉ ngơi.

Đường Hội Thanh lúc này làm gì còn tâm trí để ngủ, ông lại đứng bên cửa sổ trong thư phòng, làm một vài động tác thể dục cơ bản, hít sâu rồi thở mạnh ra, cố gắng bình tĩnh lại. Mỗi khi gặp chuyện lớn hoặc những chuyện bất ngờ thì cần phải giữ bình tĩnh, đây là câu mà ông thường nói với thư kí Vương Tiểu Di.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời mờ mịt.

Bầu trời âm u bỗng dưng sáng bừng lên, Đường Hội Thanh quay đầu nhìn ra, thấy một tia chớp vừa rạch ngang bầu trời, bầu trời như cùng lúc đó, tiếng sét chói tai vang lên. Âm thanh đó rõ ràng, thanh gọn và chấn động, giống như phản ứng hạt nhân vừa giải phóng ra một nguồn năng lượng khổng lồ rơi thẳng vào tim người ta. Tim Đường Hội Thanh thắt lại, bất giác nổi da gà.

- Nói tới là tới luôn. - Đường Hội Thanh lầm bầm.

Ngồi trên salon, Đường Hội Thanh đang chờ tiếng sét một lần nữa vang lên. Chờ một hồi lâu, ông trời hình như vẫn không có ý định phát tác thêm lần nữa. Đường Hội Thanh thấy bức bí, tiếng sấm mùa xuân năm xưa rền rĩ cả đất trời như một bản nhạc giao hưởng hoành tráng, vậy mà tiếng sấm mùa xuân năm nay lại đơn điệu và quyết tuyệt.

CHƯƠNG 2:

CỤC TRƯỞNG BỊ SONG QUY^(I).

Con gió vẫn gào thét, như một đứa trẻ con hư hỏng, không hề có ý định dừng lại.

Trong lúc chờ đợi Vương Tiểu Di gọi điện tới, Đường Hội Thanh chìm vào suy nghĩ. Đối với việc của Phan Bằng Bằng, ông không thể nào hiểu nổi: Phan Bằng Bằng là một cán bộ rất có tố chất, sao lại ăn trộm đồ trong siêu thị? Điện thoại của Hà Đại Dục vì sao lại tắt máy?

Lúc này, Đường Hội Thanh hơi hận vì mình đã gọi điện thoại cho Phó Bí thư Thị ủy Cao Đại Hóa.

Trở ng ngược ông đập thành thịch: Cao Đại Hóa sau khi biết đó là Phan Bằng Bằng thì sẽ nghĩ gì? Liệu ông ta có cảm thấy mình gọi điện thoại cho ông ta là có ý muốn rũ bỏ mối quan hệ giữa mình với Phan Bằng Bằng không? Đường Hội Thanh vốn định gọi cho Cao Đại Hóa một cú điện thoại nữa để thông báo tình hình cho ông ta. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cú điện thoại này không thể gọi được, như thế chỉ càng thu hút sự nghi ngờ của Cao Đại Hóa. Lúc này Đường Hội Thanh hơi giống với thím Phan giúp việc nhà mình - người cam ăn hoàng liên, đắng mà không dám nói.

Đang lúc suy nghĩ lung tung thì điện thoại đổ chuông, Đường Hội Thanh giật mình, cảm thấy tiếc chuông lúc này nghe thật chói tai. Đó là điện thoại do thư kí Vương Tiểu Di gọi tới, Đường Hội Thanh hỏi anh đã tìm được Hà Đại Dục chưa?

Bên kia đầu dây điện thoại, Vương Tiểu Di do dự một lát, cuối cùng nói:

- Chủ nhiệm Đường, để tôi tới báo cáo với ông.

Đường Hội Thanh ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề, ông có thể cảm thấy hình như xảy ra chuyện lớn rồi. Lăn lộn trên chốn quan trường mấy chục năm đã hình thành cho ông một thói quen thận trọng, một khi gặp phải chuyện lớn, ông đều yêu cầu thư kí tới báo cáo trước mặt vì ông cho rằng, những vấn đề nhạy cảm nói trong điện thoại sẽ không an toàn.

Đường Hội Thanh gằn như gõ i không vững nữa, chửi nhỏ một tiếng:

- Đồ vô dụng! - Không biết là chửi Phan Băng Băng hay Hà Đại Dục. Sau đó ông đi từ phòng khách lên thư phòng trên lầu, rồi lại từ thư phòng đi xuống phòng khách.

Thím Phan dường như cũng phát hiện ra điều gì đó từ những hành động bất thường của ông, thím bèn pha cho ông một tách trà Long Tỉnh, bê tới trước mặt ông, sau đó lặng lẽ đi ra.

Con sáo trong phòng khách thấy chủ nhân cứ đi lên đi xuống, bèn lấy lòng ông bằng cách gọi “Chào Bí thư Đường”. Đường Hội Thanh nghe thấy tiếng gọi, nói một tiếng “Con chim ngoan”. Con sáo chẳng quan tâm gì tới tâm trạng của ông, như một người máy, cứ nói mấy câu liên. Đường Hội Thanh nghe nó nói nhiều đâm bực mình, đi tới trước mặt con sáo, gằn giọng nói:

- Còn gọi nữa ông cắt đầu mày.

Con sáo giật mình, lúc này mới vội vã ngậm miệng lại, ra bộ oan ức lắm.

Không lâu sau, Vương Tiểu Di đã vội vã chạy vào, Đường Hội Thanh không nói gì, đi thẳng lên lầu. Vương Tiểu Di lú lú theo sau, bước vào thư phòng.

- Chủ nhiệm Đường, Hà Đại Dục bị Ủy ban Kỷ luật đưa đi rồi! -
Vương Tiểu Di đóng cửa lại, vội vã nói.

Đường Hội Thanh không lên tiếng, cảm một điếu thuốc Trung Hoa lên, không ngừng gõ phàn đầu lọc điếu thuốc xuống bàn, Vương Tiểu Di vội vàng lại gần châm lửa cho ông. Đường Hội Thanh hít một hơi thật sâu, ông chỉ hút thuốc Trung Hoa, bởi vì thuốc Trung Hoa là loại thuốc đặc biệt do Trung Nam Hải cấp, đây là tượng trưng của thân phận, tượng trưng của phẩm chất.

- Sau khi Phan Băng Băng bị bắt ở trên tinh thì Hà Đại Dục cũng bị người ta vạch tội, nói là Hà Đại Dục bán chức quan trong hệ thống kiến thiết, nếu làm chính thức ở đơn vị cấp dưới thì bán với giá 5 vạn, còn không chính thức thì 3 vạn; hơn nữa còn tòn tại các vấn đề về tác phong, thường xuyên tới những nơi vui chơi giải trí để tìm gái.

- Có chứng cứ không?

- Có! Chuyện này tôi cũng vừa mới biết. Có người chụp ảnh những hóa đơn thanh toán của Hà Đại Dục ở khách sạn Đông Châu rồi tung lên mạng. Chuyện này vừa được công bố đã gây ra một làn sóng phản ứng rất lớn, cư dân mạng còn thêm dầu vào lửa, ra sức bình luận khiến chuyện này ngày càng sôi sục.

- Rồi cuộc là chuyện gì? Nói rõ ra đi!

- Không biết là làm sao mà có người dùng máy ảnh chụp lên các hóa đơn thanh toán của Hà Đại Dục ở khách sạn Đông Châu. Trên hóa đơn còn ghi rất rõ ràng, từ ăn cơm đến rửa chân, từ hát đến

xoa bóp, thời gian, phòng bao, những người tham gia, tất cả đều rõ mồn một.

- Sao thế được!

- Lúc đầu tôi cũng không tin, vội vàng lên mạng tra lại, trên mạng nói có lẽ là đúng. Thứ nhất, khách sạn Đông Châu đúng là một khách sạn chính mà Cục Kiến thiết thường xuyên có quan hệ; thứ hai, mỗi tờ hóa đơn đều có chữ kí của Chủ nhiệm văn phòng Cục Kiến thiết Cầu Bê Quý; thứ ba, trên mục “tiêu dùng” của hóa đơn có các tên “Cục trưởng Hà”, “Cục trưởng Vương”, “Cục trưởng Lý”, mà những người này đều là các cán bộ cấp cục trong Cục Kiến thiết. Điều khiến người ta không ngờ là trên hóa đơn còn có dòng chữ “Cùng đoàn kiểm tra của tỉnh”, lãnh đạo Phòng Kiến thiết tỉnh mà nhìn thấy mấy dòng chữ này thì không biết sẽ nghĩ thế nào.

- Ăn một bữa cơm, rửa cái chân cũng là bình thường thôi, có gì đâu mà phải làm à lên?

- Việc này đúng là rất bình thường, nhưng điều bất thường là tiền suất ăn chơi của Hà Đại Dục quá cao, số tiền quá lớn. Chứng cứ trên mạng đưa ra cho thấy, Hà Đại Dục trong bốn ngày tổng cộng tiêu hết 6 vạn tệ, trong đó ngày nhiều nhất tiêu hết 3 vạn, ăn một bữa cơm đã 2 vạn tệ, trên hóa đơn còn xuất hiện thêm mục “xoa bóp”. Điều khiến các cư dân mạng không thể chấp nhận được là trên đó còn nhiều lần xuất hiện dòng chữ “bỏ cho các tiểu thư⁽²⁾ 800 tệ”, hơn nữa không chỉ một lần. Cư dân mạng từ đó đoán rằng Hà Đại Dục chắc chắn đã tìm gái để phục vụ tình dục, bởi vì nếu chỉ hát và rửa chân thì không thể nào tiêu tốn nhiều tiền như thế...

- Hà Đại Dục đúng là đồ chó, việc lớn không thành, toàn gây tai họa! - Đường Hội Thanh càng nghe càng giận, ông ngắt ngang lời

Vương Tiểu Di, hỏi - Có biế t là ai làm không?

- Có người nói là người trong hệ thố ng Kiế n thiế t làm, bởi vì bấ t mấ n với sự tham lam vô độ của Hà Đại Dục ở Cục Kiế n thiế t; còn có người nói người đắ ng tin này là Phó Cục trưởng Cục Kiế n thiế t thành phố , mục đích là khiế n Hà Đại Dục mấ t mắ t, từ đó thay ông ta vào ngò i cái ghế đố ; cũng có người trên mạng nói rằ ng Hà Đại Dục quản lí công tác quy hoạch tham tiề n quá nhiề u, đắ c tội với các nhà đầ u tư, bởi vậy bị người ta báo thù. Tóm lại là nhiề u tin đồn lắ m.

- Cái tin đó vẫn ở trên mạng hả? Có ai xử lí chưa?

- Dạ vắ ng. Chuyện này chẳng ai muố n dính vào, sợ dính bunn.

- Không phải vắ n đề ` dính bunn hay không, nó là vắ n đề ` lớn ảnh hưởng tới hình tượng của Đông Lạc, là vắ n đề ` chính trị! - Đường Hội Thanh nghiêm túc nói.

Vương Tiểu Di bỗng dưng như được mở mang đầ u óc, nghe ra ý tứ của Đường Hội Thanh trong đó. Anh lập tức tiế p lời:

- Chủ nhiệm Đường nói chí phải, tôi có một người bạn đại học làm về ` mạng ở trên tỉnh, từng nghe anh â y nói là có một công ty chuyên phụ trách về ` việc xóa các tin tức trên mạng, chỉ câ n đưa tiề n là có thể làm được, tôi sẽ liên hệ ngay.

Đường Hội Thanh không lên tiế ng, Vương Tiểu Di biế t như thế ` tức là đã cho phép. Anh lập tức móc di động ra, đứng trước mặt Đường Hội Thanh để gọi điện thoại. Đường Hội Thanh quay người đi ra khỏi thư phòng. Vương Tiểu Di biế t đây là thói quen của Đường Hội Thanh, mỗi khi gặp phải chuyện gì, liên quan tới bản thân ông câ n câ p dưới xử lí, một là lắ ng lẽ cho phép, hai là tránh đi. Như vậy nế u khi gặp điề u gì bấ t trắ c, ông cũng có thể chố i bỏ hoàn toàn

trách nhiệm. Trong lòng Vương Tiểu Di biế t rấ t rỗ, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, làm lính dưới tay người ta, chịu chút ấ m ức cũng là bình thường, cho dù phải ôm tội cho lãnh đạo cũng chẳng sao. Chịu thiệt cũng là cái phúc. Những câ p dưới ngu ngố c thì để lãnh đạo ôm tội, những câ p dưới thông minh thì ôm tội cho lãnh đạo. Vương Tiểu Di đương nhiên hiểu, chỉ câ n lãnh đạo đã nhận ân tình của anh, sau này đương nhiên sẽ không đố i xử tệ bạc với anh. Cúi đầ u trước mặt câ p trên làm cháu, sau đó ngẩ ng cao đầ u trước mặt câ p dưới làm ông, đó là triế t học trong quan trường. Mộ i quan hệ giữa câ p dưới với câ p trên cũng giố ng như bán hàng, ban đầ u thì tưởng như là lỗ, nhưng nế u nhìn về lâu về dài thì đầ ng sau những cái “lỗ” ấ y là rấ t nhiề u cái “lãi”.

Vương Tiểu Di đẩy cửa thư phòng ra, cô ý nói thật lớn, nhờ người bạn giúp xóa cái tin đó trên mạng. Mấ y phút sau, người bạn gọi điện thoại lại, nói là người ta không chịu nhận vụ này. Vương Tiểu Di biế t rỗ, làm tô t việc này sẽ khiế n Đường Hội Thanh có cảm tình với mình hơn, còn có thể giúp mình trong việc thăng tiế n, đề bậ t sau này. Anh bèn bảo bạn cô thử thêm lâ n nữa, nói là bao nhiề u tiế n cũng được, anh sẵn sàng trả. Người bạn thấ y anh có vẻ sô t ruột, bèn đầ ng ý thử thêm lâ n nữa.

Lúc này, Đường Hội Thanh đang ngồ i trong phòng khách, mắ t nhìn chắ m chắ m vào tờ báo trong tay, nhưng thực ra chẳng đọc được chữ nào vào đầ u mà đang mải nghe trộm cuộc điện thoại của Vương Tiểu Di.

Điện thoại của Vương Tiểu Di lại đổ chuông, người bạn nói với anh rằ ng chuyện này rấ t phức tạp, anh ta đã tìm hai công ty mà họ đề u nói là không thể xóa được tin này. Bởi vì bị cư dân mạng phản đố i kịch liệt, họ quyế t tâm làm lớn vụ này, hơn nữa đã có phương tiện truyề n thông bắ t đầ u tham dự vào, giờ không làm gì nổi nữa rồi.

Vương Tiểu Di vội vàng chạy tới bên cạnh Đường Hội Thanh, nhỏ giọng báo cáo. Thực ra Đường Hội Thanh đã nghe rõ từ lâu, khi nghe nói các phương tiện truyền thông đã tham gia điều tra, biết là ảnh hưởng đã lan rộng, có xóa hay không cái tin này thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Ông nói với Vương Tiểu Di:

- Tiểu Vương này, chuyện này lẽ ra không phải do Hội đồng Nhân dân chúng ta quản lý mà là chuyện của Bộ Tuyên truyền, chúng ta thôi không ôm rom rậm bụng nữa, cậu cũng đừng lo nữa.

Vương Tiểu Di miệng liên tục nói phải, nhưng trong lòng thì nghĩ đúng là “gừng càng già càng cay”.

Sau khi làm rõ nguyên cơn sự việc, trong lòng Đường Hội Thanh rõ ràng, nhưng ông vẫn thản nhiên, dặn Vương Tiểu Di đừng chủ động hỏi thăm bất cứ ai về việc của Hà Đại Dục. Vương Tiểu Di trầm tư suy nghĩ, gật đầu. Sau khi vụ việc xảy ra có một định luật liên quan vô cùng kỳ quái: Càng là những người có liên quan tới vụ việc thì càng muốn hỏi thăm tình hình tiến triển của vụ việc đó; càng muốn hỏi thăm tình hình thì lại càng để lộ ra đầu mối. Đã lẫn lộn trên chốn quan trường cùng Đường Hội Thanh bao nhiêu năm, đương nhiên là Vương Tiểu Di hiểu rõ điều này.

Theo lý mà nói, chuyện của Hà Đại Dục là do ông ta tự gây ra, chẳng liên quan gì tới Đường Hội Thanh cả. Nhưng một quan chức có cái miệng không sạch sẽ thì chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, cho dù có tự nổ thì sự nổ của nó cũng có thể gây nguy hại cho sự an toàn của người khác. Hà Đại Dục là một quả bom, ngộ nhờ ông ta phát nổ thì đương nhiên Đường Hội Thanh sẽ bị công kích mạnh nhất.

Cả giới quan trường trong thành phố Đông Lạc ai mà không biết mối quan hệ đặc biệt giữa Hà Đại Dục và Đường Hội Thanh. Em họ Đường Hội Thanh là Đường Cao Ngật là một nhà đầu tư nhà đất

của thành phố Đông Lạc, xưng anh gọi em với Hà Đại Dục, quan hệ rất không bình thường. Người biết chuyện đều biết, lần trước trong lúc điều chỉnh cơ cấu của chính quyền, Cục Kiến thiết hiện nay là do Cục Xây dựng và Cục Quy hoạch trước kia hợp nhất mà thành, bởi vậy chức năng hành chính và quyền lực cũng lớn hơn, các nhà đầu tư nhà đất đều không thể tha cho miếng mồi này. Ban đầu khi Cục Xây dựng và Cục Quy hoạch hợp nhất, chính Đường Hội Thanh đã một lòng cất nhắc Hà Đại Dục lên làm người đứng đầu Cục Kiến thiết; ngoài ra, Hà Đại Dục và Đường Hội Thanh thân thiết với nhau cũng là điều mà ai ai cũng biết. Điều này khiến Đường Hội Thanh cảm thấy áp lực lớn trước nay chưa từng có.

Phạm Băng Băng bị bắt trên tỉnh, Hà Đại Dục thì bị Ủy ban Kỷ luật đưa đi điều tra, hai vụ việc xảy ra đột ngột như hai hòn núi lớn đè nặng lên ngực Đường Hội Thanh, khiến ông gằn như không thở nổi.

Khi còn làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, Đường Hội Thanh từng nói đùa rằng, làm công tác tổ chức cũng giống như đốt lò, những cán bộ chưa được tổ chức khảo sát thì chỉ là bán thành phẩm, còn bản thân mình thì giống như người thợ đốt lò, phải tiến hành xử lý những bán thành phẩm này, nặn, phơi khô, xếp vào lò, đốt lò, châm lửa, tắt lửa, thêm nước, cho ra khỏi lò... thì mới có thể bồi dưỡng được một cán bộ lãnh đạo đủ tư cách. Người thợ đốt lò chỉ cần chọn ra hai sản phẩm vừa mới ra lò, nắm trong tay, đập một cái, nghe âm thanh phát ra là biết sản phẩm tốt hay xấu. Đường Hội Thanh nói mình cũng có cái bản lĩnh này, chỉ cần là những cán bộ do ông lựa chọn, hoàn toàn có thể thành một cán bộ tốt. Khi nhìn thấy các cán bộ do mình khảo sát và đề bạt từng người một được đi lên chức ghế lãnh đạo và có những thành tích ưu tú, ông nói rằng

ông vui mừng như người thợ đồ t lò nhìn thấy mẻ thành quả của mình.

Bao nhiêu năm nay, Đường Hội Thanh tự cho rằng mình là một người thợ đồ t lò có tay nghề cao, nhưng vừa nghĩ tới Phạn Bằng Bằng và Hà Đại Dục, nhất là Hà Đại Dục, sự tự tin của Đường Hội Thanh lại giảm sút đáng kể, ông cảm thấy cái tiếng người thợ đồ t lò lão luyện của mình có thể sẽ bị hủy hoại bởi một “phế phẩm” như Hà Đại Dục.

Rốt cuộc thì ai đã ra tay với Hà Đại Dục? Tại sao lại hại ông ta? Đường Hội Thanh nhất thời không thể hiểu được.

CHƯƠNG 3: HỘI NGHỊ CHUYÊN ĐỀ

Đường Hội Thanh vừa mới tới sân tòa nhà Hội đồng Nhân dân thì gặp một người đồng僚 của mình, đó là Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố, Bạch Hoa. Hai người cùng đi vào thang máy.

Trong thang máy, Bạch Hoa nói:

- Anh Đường, Hà Đại Dục có phải có vấn đề gì không?

Đường Hội Thanh ngạc nhiên hỏi lại:

- Hà Đại Dục làm sao?

- Tôi nghe nói Hà Đại Dục bị Ủy ban Kỷ luật đưa đi rồi.

- Chẳng trách đã lâu lắm rồi không nhìn thấy anh ta.

- Đây là chuyện ngày hôm qua mà.

Cửa thang máy mở ra, Bạch Hoa bảo Đường Hội Thanh đi trước. Lúc gần tới trước cửa văn phòng, trên hành lang, Bạch Hoa nói:

- Anh Đường này, hai mắt anh đỏ quá, chú ý nghỉ ngơi nhé!

Đường Hội Thanh ngáp dài một cái, nghĩ thầm: Cái ông Bạch này, nói thế là có ý gì, chẳng lẽ “đánh hơi” được gì rồi sao?

Đường Hội Thanh bước vào phòng làm việc, ngồi phịch xuống ghế, trong lòng vẫn đang nghĩ mãi về câu nói của Bạch Hoa ban nãy. Càng nghĩ càng thấy không bình thường, chẳng lẽ Hà Đại Dục

thực sự xảy ra chuyện gì rồi? Ông cảm thấy sắc mặt của Bạch Hoa ban nãy thật quái dị, nhất là khi khuyên mình chú ý nghỉ ngơi còn kéo dài giọng. Đường Hội Thanh cứ nghĩ đi nghĩ lại, càng cảm thấy câu nói của Bạch Hoa còn có ý khác, dường như đang muốn thăm dò mình, chẳng lẽ ông ta biết mình đêm qua mất ngủ hay sao?

Đang nghĩ ngợi mông lung thì thư kí trưởng Lí Hựu Thu bước vào, thông báo Đường Hội Thanh đi dự họp. Đường Hội Thanh lúc này mới nhớ ra hôm nay phải dự thính một cuộc họp báo cáo chuyên đề về vấn đề giáo dục sức khỏe tâm lí thanh thiếu niên tổ chức ở Ủy ban thành phố. Nguyên nhân của việc này là trong thành phố có một đám học sinh trung học giết hại dã man một con chó, bị người ta quay phim lại rồi tung lên mạng, gây làn sóng phẫn nộ trong cộng đồng.

Cùng đi với thư kí trưởng Lí Hựu Thu, Đường Hội Thanh tới phòng họp đa chức năng. Lúc này, Phó Chủ tịch thành phố phụ trách giáo dục Hạ Trọng Nhị, tám vị phó Chủ nhiệm của Hội đồng Nhân dân thành phố, những người phụ trách các Ủy ban khác trong Hội đồng Nhân dân và người phụ trách các cơ quan có liên quan của thành phố đều đã có mặt. Mọi người đang nói cười vui vẻ, thấy Đường Hội Thanh tới, lập tức yên tĩnh trở lại. Hạ Trọng Nhị đứng lên, lại gật đầu bắt tay Đường Hội Thanh, hàn huyên dăm ba câu, cán bộ lãnh đạo ở các ban ngành khác cũng bắt tay, vỗ tay, gật đầu hoặc mỉm cười để chào hỏi Đường Hội Thanh.

“Đảng ủy có quyền, Ủy ban có tiền, Hội đồng Nhân dân giao tay, Hiệp hội Chính trị phát ngôn”. Hội đồng Nhân dân có thế lực mạnh hơn Hiệp hội Chính trị, bởi vì việc bầu chọn Chủ tịch thành phố, Phó Chủ tịch thành phố và người đứng đầu các cơ cấu cấu thành Ủy ban Nhân dân, Viện Kiểm sát, Tòa án đều phải thông qua Hội đồng Nhân dân, vì thế các quan chức trong Ủy ban Nhân dân ít nhiều cũng phải có vài phần kính nể với Hội đồng Nhân dân.

Đường Hội Thanh định thắ n lại, bắt đầ u chủ trì cuộc họp. Chủ nhiệm Ủy ban Khoa giáo của Hội đồ ng Nhân dân thành phố Lâm Tái Phục thông báo về tình hình điề u tra của tuầ n trước. Sau đó những người phụ trách các cơ quan khác như Cục Giáo dục, Cục Vệ sinh, Cục Văn hóa, Cục Thể dục, Đoàn ủy, Liên hiệp Phụ nữ... đứng trên lập trường của mình tiế p tục báo cáo.

Khi Chủ nhiệm Hội liên hiệp Phụ nữ phát biểu đã đưa ra một chủ đề, nói rằ ng các bệnh tâm lí không chỉ là vấ n đề của thanh thiế u niên mà đã trở thành một vấ n đề phổ biế n trong xã hội. Chủ nhiệm Hội liên hiệp Phụ nữ không biế t mộ i quan hệ giữa Phạn Băng Băng và Đường Hội Thanh. Chị đặc biệt nói tới vấ n đề của Phạn Băng Băng, nói rằ ng Phạn Băng Băng có lẽ cũng tồ n tại vấ n đề về tâm lí. Chị đề nghị khi Hội đồ ng Nhân dân gửi thông báo tới Thị ủy, hãy nêu cả vấ n đề sức khỏe tâm lí của cán bộ, đặc biệt là cán bộ nữ, từ đó thu hút sự quan tâm cao độ của Thị ủy. Bài phát biểu Chủ nhiệm Hội liên hiệp Phụ nữ lập tức dắ y lên những tiế ng xì xào bàn tán của mọi người.

Bài phát biểu của Chủ nhiệm Hội liên hiệp Phụ nữ đã làm nhậ t đi chủ đề của hội nghị, lại đề cập tới Phạn Băng Băng. Điề u này khiế n Đường Hội Thanh cảm thắ y không vui, nhìn lên trầ n nhà, mặt không chút biể u cảm. Thư kí trưởng Lí Hựu Thu liế c Đường Hội Thanh một cái rô i nói, về vấ n đề sức khỏe tâm lí nữ giới lầ n sau sẽ tổ chức riêng một buổi họp để Hội liên hiệp Phụ nữ thực hiện báo cáo chuyên đề, hôm nay giải quyế t vấ n đề của thanh thiế u niên trước. Phó Chủ tịch thành phố Hạ Trọng Nhị đúng là một người lão luyện, trước tiên ông ta nói một loạt những điề u đã thuộc lòng về chủ đề chính, sau đó yêu câ u các cơ quan có liên quan đưa ra các phương án thực thi thiế t thực và khả thi. Tám vị Phó Chủ nhiệm của Hội đồ ng Nhân dân lầ n lượt phát biểu, nói về suy nghĩ của mình. Cuối cùng, Đường Hội Thanh lên tiế ng tổng kế t.

Đường Hội Thanh lơ đãng tham dự cuộc họp, sau vài câu hàn huyên với mọi người, ông bỏ đi. Hạ Trọng Nhị cũng đứng lên bỏ đi, một số người chưa vội đi ngay, ngồ ì lại với nhau chuyện phiếm, mọi người đều là lãnh đạo của các ủy ban hay các cục trong thành phố, thường xuyên cùng nhau dự họp, bởi vậy rất quen thuộc với nhau.

Phó Chủ nhiệm Ủy ban Khoa giáo thuộc Hội đồng Nhân dân thành phố, Tiêu Tảo Huy, bỗng đứng lên nói:

- Tôi nghe nói khi Phạn Băng Băng ở cơ quan, Hà Đại Dục rất quan tâm tới cô ta, thường xuyên qua lại, chuyện của hai người họ liệu có liên quan gì tới nhau không?

Mọi người đang nói nói cười cười rất vui vẻ, nghe câu nói của Tiêu Tảo Huy thì đều im bật. Phòng họp ban nãy vẫn còn ồn ào huyên náo, nay bỗng dưng im lặng như tờ. Tiêu Tảo Huy nhìn biểu hiện của mọi người, cảm thấy rất buồn cười.

Tiêu Tảo Huy là một người lăn lộn trên chốn quan trường bao nhiêu năm nay, hơn 30 tuổi đã làm Phó Cục trưởng Cục Giáo dục thành phố, nhưng làm tới khi sắp đến tuổi về hưu vẫn chẳng leo được lên cái ghế Cục trưởng, cuối cùng chạy sang Hội đồng Nhân dân với danh nghĩa là nhân viên điề u tra nghiên cứu. Tiêu Tảo Huy khi còn ở Cục Giáo dục nói năng rất cẩn trọng, nhưng từ sau khi sang Hội đồng Nhân dân thì khác hẳn, bắt đầu “bắn đạn” liên tục, thường xuyên nói thẳng. Có người nói ông đã quay trở về với đúng bản chất của mình, có người thì nói ông đang phát tiết những uất ức trong lòng mấy chục năm nay.

- Anh Tiêu, có chuyện thì nói được, nhưng có chuyện thì không, anh nói chuyện phải chú ý một chút, đừng để người ta nể m thóp. - Lâm Tái Phục nhắc nhở.

- Anh Lâm, anh làm người như thế có phải là quá mệt không? Có những điều rất muốn nói mà giấu trong lòng, không dám nói ra, khó chịu lắm, còn khó chịu hơn là nhin tiểu, sớm muộn rồi cũng sinh bệnh thôi. Cái chốn quan trường này lạ lắm, có những người cứ làm như là pháp trường ấy, rõ ràng trong lòng sáng tỏ như đèn, nhưng đánh chết cũng không nói. Tại sao chúng ta không thể nói vài câu thật lòng? - Tiêu Tảo Huy phản bác lại.

- Mọi người đều là đồng僚, sớm tối đi đâu cũng có thể gặp nhau, vả lại chuyện của Hà Đại Dục cũng chưa rõ ràng, anh như thế không sợ đắc tội với người ta sao? - Lâm Đại Phục nói.

- Quan trường sắp thành nơi huấn luyện ngựa rồi, trước khi vào thì cá tính mỗi người một khác, vô cùng hoạt bát, sau khi đi ra thì ai cũng có một tư thế và bước chân giống nhau. Tôi ngày trước cái gì cũng giấu trong lòng, không vui cũng chẳng dám nói ra, khó chịu vô cùng. Từ khi sang Hội đồng Nhân dân, tôi muốn nói gì thì nói, tâm trạng dễ chịu hơn nhiều, cảm giác đó giống như người bị mắc bệnh sỏi thận phẫu thuật bỏ đi những viên sỏi của mình, vô cùng sáng khoái. Con người sống được bao nhiêu, việc gì phải gò ép bản thân như thế. - Tiêu Tảo Huy nói.

- Anh nói làm như dễ lắm, nhưng người ta nghe thấy rồi cũng giấu trong lòng, chẳng phải cũng coi như không truyền đạt được cho ai sao? Nói ra thì ảnh hưởng tới quan hệ giao tiếp; còn giấu trong lòng thì chỉ sợ sẽ sinh bệnh. Anh Tiêu này, không phải anh đang quyết ý hại người ta đấy chứ? - Lâm Tái Phục cười nói.

- Nói lời mình muốn nói, ai bệnh kệ người ta. - Tiêu Tảo Huy cũng đùa.

- Anh Tiêu, luyện tốt “bê công” chính là cốt lõi căn bản của cán bộ lãnh đạo. Trước tiên phải luyện được công phu nhin tiểu. Các

cuộc họp bây giờ vừa nhiề u vừa dài, các lãnh đạo ở trên bục báo cáo, nói một lúc một tiế ng đồ ng hồ là chuyện bình thường, anh nhìn các đồ ng chí lãnh đạo báo cáo hay thuyế t trình, có ai nói được nửa chừng thì xin ra ngoài đi vệ sinh không? Lúc này, nế u có buồ n tiều cũng phải nhin! Tôi từng nghe kể một câu chuyện cười, nói về vấ n đề đề đề bat cán bộ nghiên cứu ở huyện Không Vũ, có một thành viên ban lãnh đạo vì không chịu nổi sự giầy vò suồ t 6, 7 tiế ng đồ ng hồ nên vội vàng đi vệ sinh, chỉ trong vòng có chưa đầ y 50 giây, khi ông ta vội vã kéo quầ n quay lại phòng họp, phát hiện ra người mà mình cực lực giới thiệu đã bị phủ quyế t! Anh nói xem “bế công” có quan trọng hay không? - Lâm Tái Phục hình như nghiên cứu rấ t kĩ về thuật “bế công”.

- Đây đâu phải là truyện cười! Chuyện này xảy ra ở Cục Giáo dục huyện Không Vũ, cái người không nhin được tiều â y là ông Không, Bí thư Cục Giáo dục huyện, nghe nói ông Không này sau khi về hưu bị bệnh nhiễm độc nước tiều. - Tiêu Tảo Huy cười.

- Anh nghe tôi nói hế t đã. Thuật “bế công” này phải luyện thành thuật “nhin nói”. Giờ muồ n lăn lộn trong các cơ quan thì phải biế t gặp người nói tiế ng người, gặp ma nói tiế ng ma, lúc nào nên nói, nơi nào không nên nói đề u là triế t học cả đầ y. Tóm lại có những chuyện nói được, có chuyện thì không nói được, phải biế t cách nhin, nế u không sẽ ảnh hưởng tới tiề n đồ . - Lâm Tái Phục bấ t chấ p sự nghi ngờ của Tiêu Tảo Huy, làm ra vẻ mình là người rấ t có tô chấ t.

- Từ năm hơn 30 tuổi tôi làm chức Phó Cục trưởng đã phải nhin nhiề u rô i, mà có thấ y tiế n bộ đâu. Luận điệu hoang đường, anh Lâm toàn nói những luận điệu hoang đường! - Tiêu Tảo Huy cười vui vẻ, xong đó chạy vội. - Anh Lâm, tôi không nhin được nữa, phải đi vệ sinh đây.

Lâm Tái Phục cười khỏ, lắ c đầ u.

Đường Hội Thanh từ phòng họp đi ra bên ngoài trong văn phòng hút thuốc liên tục. Thư kí trưởng Lí Hựu Thu báo cáo với ông, nói là theo như sắp xếp lúc trước, chiều nay có một hoạt động thị sát, mời Chủ nhiệm Đường đưa các ủy viên của Hiệp hội Bảo vệ Môi trường và Kiến thiết thành phố của Hội đồng Nhân dân cùng các đồng chí ở Liên hiệp Người tàn tật thành phố đi thị sát tình hình xây dựng Phố Người mù của thành phố. Đường Hội Thanh không đáp lại, hỏi ngược lại Lí Hựu Thu, vừa nãy khi ông chủ trì hội nghị, có nói điều gì không nên nói không? Lí Hựu Thu nói là không. Chuyện thị sát chiều nay, Đường Hội Thanh làm gì có tâm tư mà để ý tới, Đường Hội Thanh nói ông không tham gia nữa, bảo Phó Chủ nhiệm quản lý Ủy ban Môi trường thành phố Bạch Hoa đưa đoàn đi.

Lí Hựu Thu nhìn cái gạt tàn trên bàn Đường Hội Thanh đầy những mẫu lọc thuốc lá, biết là tâm trạng của Đường Hội Thanh không tốt, bèn biết ý nói anh sẽ lập tức đi sắp xếp.

Lí Hựu Thu là thân tín của Đường Hội Thanh, anh rất giỏi trong việc quan sát lời nói và sắc mặt của lãnh đạo. Chỉ cần một động tác nhỏ, một biểu cảm nhỏ là anh có thể đoán được lãnh đạo đang nghĩ gì, cần gì. Cũng nhờ vào bản lĩnh này mà anh giành được sự tín nhiệm và yêu mến của Đường Hội Thanh. Lí Hựu Thu hiện nay là thư kí trưởng của Hội đồng Nhân dân thành phố, chức vụ này tương đương với cấp sở, nhưng Đường Hội Thanh rất thích anh, bởi vậy cho thêm anh cái chức phó tuần tra viên, bởi vậy trong phút chốc anh biến thành cán bộ cấp phó phòng của tỉnh. Vì việc này mà anh luôn vô cùng cung kính trước mặt Đường Hội Thanh, luôn luôn biết ơn Đường Hội Thanh.

Lí Hựu Thu biết, thị sát tình hình xây dựng Phố Người mù của thành phố buộc phải thông qua Cục Kiến thiết thành phố, mà người phụ trách Cục Kiến thiết lại là Hà Đại Dục đang bị Ủy ban Kỷ luật gọi đi họp điều tra. Mọi quan hệ giữa Hà Đại Dục và

Đường Hội Thanh lại vô cùng thân thiết, bởi vậy đương nhiên là Đường Hội Thanh không muốn tham gia.

Lí Hựu Thu biết tâm trạng Đường Hội Thanh lúc này chắc hẳn là không vui, trước khi ra cửa, anh móc ra một cái đĩa từ trong túi áo, nói đây là đĩa Kinh kịch nổi tiếng của Trình Nghiên Thu, vừa nói vừa mở đĩa lên, lúc ra ngoài còn đóng cửa lại. Đường Hội Thanh là một người rất say mê Kinh kịch. Không lâu sau trong phòng vang lên tiếng hát của Trình Nghiên Thu: “Ngoài đình mưa gió tả tôi, tiếng ca đâu đó cho lòng quạnh hiu...”.

Buổi chiều, khi gần tới giờ tan ca, Lí Hựu Thu lại tới phòng làm việc của Đường Hội Thanh, đưa cho ông một điếu thuốc lá rồi nói với ông chuyện của Hà Đại Dục. Lí Hựu Thu nói với Đường Hội Thanh, Hà Đại Dục hiện nay vẫn đang chấp nhận sự điều tra của Ủy ban Kỷ luật thành phố, công việc thường ngày của Cục Kiến thiết thành phố tạm thời do Phó Cục trưởng Chung Dịch Nhĩ đảm nhiệm.

Khi nghe nói Phó Cục trưởng Chung Dịch Nhĩ sẽ đảm nhiệm công việc thường ngày của Cục Kiến thiết, Đường Hội Thanh nhấc tách trà lên, uống một ngụm, muốn dùng hành động này để che giấu tâm trạng của bản thân. Là lãnh đạo xuất thân từ cán bộ Bộ Tổ chức, ông biết khi người đứng đầu một cơ quan bị điều tra mà tổ chức xác định một vị cấp phó đứng ra lo liệu công việc thì thời gian người đứng đầu bị điều tra không chỉ là một, hai ngày.

Đường Hội Thanh vẫn không lên tiếng.

Lí Hựu Thu vẫn tiếp tục báo cáo những tin tức mà anh hỏi thăm được. Hà Đại Dục sau khi bị Ủy ban Kỷ luật đưa đi, Cục Kiến thiết cho tới lúc này vẫn chưa có ai ra mặt lên tinh xử lý chuyện của Phạm Băng Băng, người tiếp nhận công việc lâm thời là Chung Dịch Nhĩ

hình như cũng không vội vàng phái người tới Lệ Dương giúp đỡ Phan Bằng Bằng.

Đường Hội Thanh không tiếp lời mà chỉ hỏi tình hình khảo sát ở Phố Người mù thế nào rồi. Lí Hựu Thu đáp rằng sẽ có một tài liệu báo cáo chuyên môn, khi đó anh sẽ gửi lên cho ông.

Đường Hội Thanh nhấp một ngụm trà, hơi dừng lại rồi nói:

- Đã lâu lắm rồi không gặp Mạnh Quốc Ân, khi nào phải gặp mới được.

Mạnh Quốc Ân là Phó Bí thư Ủy ban Kỉ luật thành phố, Cục trưởng Cục Giám sát. Năm xưa Mạnh Quốc Ân được đề bạt làm Cục trưởng Cục Giám sát thành phố là nhờ có Đường Hội Thanh. Trước khi nhậm chức, Đường Hội Thanh còn đại diện cho tổ chức, tìm ông ta nói chuyện, cổ vũ ông ta hãy dũng cảm làm việc, Mạnh Quốc Ân luôn coi Đường Hội Thanh là Bá Lặc⁽¹⁾ của mình, tình cảm này hình như hơi giống các thư sinh tham gia khoa cử thời cổ đại, nếu trúng tiến sĩ sẽ tự nhiên trở thành môn sinh của quan giám khảo, đây là một quy tắc ngầm đã có từ lâu.

Đường Hội Thanh làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, Phó Bí thư Thị ủy ở Đông Lạc đã nhiều năm, ông cũng bồi dưỡng, khảo sát và đề bạt rất nhiều cán bộ lãnh đạo. Những người được đề bạt này đều rất cảm ơn ân tình của ông, cho dù việc đề bạt là chuyện thuận theo dòng nước thì cũng không thể không cảm ơn Đường Hội Thanh. Đạo lý rất đơn giản, Đường Hội Thanh nếu muốn gây khó dễ cho một người thì chỉ cần một câu nói. Việc đề bạt cán bộ liên quan tới rất nhiều trình tự, chỉ cần một trình tự nào đó có vấn đề hoặc có một việc gì đó chen ngang thì coi như việc đề bạt sẽ tan thành mây khói.

Lí Hựu Thu biết ý của Đường Hội Thanh, thế là nói tuần sau cơ quan chuẩn bị tiếp tục đi sâu vào phát triển giáo dục kiến thiết, sẽ

mời Mạnh Quốc Ân tới phát biểu. Trí tuệ của Lí Hựu Thu đúng là hơn người thường. Anh biết vào thời khắc nhạy cảm này, sắp xếp một bữa cơm riêng tư giữa Đường Hội Thanh và Mạnh Quốc Ân thì không phải là thượng sách, nếu để người ngoài biết được sẽ có nhiều lời đồn đại bất lợi cho cả Đường Hội Thanh và Mạnh Quốc Ân. Hai người chỉ có gặp mặt, trò chuyện với nhau thông qua công việc mới là cách tốt nhất, như thế mới tự nhiên, không khiến người ta có cơ nói này nói nọ.

Đường Hội Thanh không lên tiếng, coi như là mặc nhận cách sắp xếp của Lí Hựu Thu.

Khi Lí Hựu Thu rời khỏi phòng của Đường Hội Thanh, đang đi trên hành lang thì Đường Hội Thanh lại gọi anh lại. Lí Hựu Thu vội vàng quay lại, Đường Hội Thanh nói việc ông gặp Mạnh Quốc Ân cũng không cần gấp, tạm thời cứ từ từ. Lí Hựu Thu gật đầu, nhưng sắc mặt có vẻ khó hiểu, không biết là Đường Hội Thanh có ý định gì.

Đường Hội Thanh quay về phòng làm việc, lặng lẽ ngồi một lát, sau đó gọi điện thoại cho Chung Dịch Nhĩ.

Chung Dịch Nhĩ là con thứ hai trong nhà, bố ông là một nông dân, không có trình độ văn hóa nên đặt tên cho ông là Đệ Nhị⁽²⁾, sau khi Chung Đệ Nhị thi đỗ đại học, thấy cái tên của mình không hay, ảnh hưởng tới sự tiến bộ, thế là đổi thành Chung Dịch Nhĩ. Chung Dịch Nhĩ đã lăn lộn cả đời trong ngành kiến thiết, làm “sếp phó” suốt hơn 10 năm, lần nào tưởng rằng mình có cơ hội được lên làm “sếp trưởng” thì cũng bị người khác chen ngang cướp mất cái ghế đó. Những người quen ông đều nói tại cái tên của ông không hay, thường lén gọi ông là “Tổng Đệ Nhị”⁽³⁾, cười ông cả đời chỉ có thể làm sếp phó. Chung Dịch Nhĩ lúc đầu rất buồn, sau đó làm sếp phó lâu rồi, thành ra cũng quen.

Thực ra trong lòng Chung Dịch Nhĩ cũng không vừa ý với Đường Hội Thanh, có hai lần ông tưởng rằng mình sắp được ngô ì lên cái ghế Cục trưởng thì đều bị Đường Hội Thanh can thiệp, sắp xếp thân tín của mình vào đó, khiến ông mất đi cơ hội. Chung Dịch Nhĩ thậm chí còn thấy hận Đường Hội Thanh, đó là sau khi ông nghe nói Hà Đại Dục chuẩn bị bồi dưỡng Phan Băng Băng thành người tiếp quản cái ghế Cục trưởng của ông ta. Chung Dịch Nhĩ năm nay đã 55 tuổi, đây là một độ tuổi vô cùng nhạy cảm, theo như thông lệ, tổ chức có thể sẽ tiếp tục cho ông đảm nhiệm chức vụ của mình, cũng có thể nhắc ông ra khỏi cái vị trí này, giao cho ông một công việc khác không phải là lãnh đạo.

Đường Hội Thanh vốn định bảo Lí Hựu Thu gọi điện thoại cho Chung Dịch Nhĩ để hỏi chuyện Phan Băng Băng, vì Phan Băng Băng còn là đại biểu Hội đồng Nhân dân, bởi vậy Hội đồng Nhân dân thành phố ra mặt hỏi chuyện này cũng là chuyện bình thường. Đường Hội Thanh biết rất rõ, Chung Dịch Nhĩ sẽ không coi Lí Hựu Thu ra gì. Thế là ông quyết định đích thân gọi điện thoại, có thể vì nể mặt ông mà Chung Dịch Nhĩ cũng không thể làm gì quá đáng.

- Cục trưởng Chung, tôi là Đường Hội Thanh đây, vừa nãy nghe nói anh đang đảm nhiệm công tác của Cục Kiến thiết, nên tôi gọi điện thoại tới chúc mừng anh. - Giọng nói của Đường Hội Thanh như đang muốn lấy lòng người kia, ngay cả bản thân ông nghe mà còn thấy buồn nôn. Giờ đang có việc cần nhờ người ta nên Đường Hội Thanh cũng chẳng còn cách nào khác.

- Ô, Chủ nhiệm Đường à, Chung mỡ giết mình quá. Anh đừng nói thế, gì mà đảm nhiệm công việc, bất quá chỉ là giữ chức tạm thời thôi mà, hi vọng Cục trưởng Hà sớm quay lại. Cả thành phố Đông Lạc này đều biết cái ngoại hiệu “Tổng Đệ Nhị” của tôi rồi, tôi được làm “đệ nhị” cũng đã hài lòng lắm rồi. Thời gian trước có đồng chí trong cục chúng tôi còn đùa với tôi rằng cái ghế thứ hai của tôi

cũng sắp không giữ được nữa rồi, phải làm “tiểu tam” rồi. - Chung Dịch Nhĩ nửa đùa nửa thật, nhưng giọng nói thì có gai.

- Anh thật là, nhiểm từ ngữ ngoài xã hội rồi, sao cứ mở miệng ra là “thứ hai” với “tiểu tam” thế, đây là sự nghiệp chứ có phải là nuôi bà hai đâu. - Đường Hội Thanh hiểu trong lời của Chung Dịch Nhĩ còn ý khác nhưng không tiện nói ra, chỉ đành cười nói cho qua.

- Chủ nhiệm Đường đích thân gọi điện thoại có chỉ thị gì không?

- Làm gì dám có chỉ thị. Tôi vừa nghe Lí Hựu Thu nói Phan Băng Băng xảy ra chuyện ở Lệ Dương, cô ấy là đại biểu Hội đồng Nhân dân nên muốn tìm hiểu một chút tình hình.

- Chuyện của Chủ nhiệm Phan mà phiên Chủ nhiệm Đường đích thân gọi điện thoại tới sao? Chút chuyện nhỏ này bảo thư kí Lí làm là được rồi.

- Vốn tôi cũng định bảo Lí Hựu Thu nói chuyện với các anh, nhưng nghe nói anh bắt đầu đảm nhận công việc, nên gọi điện chủ yếu là chúc mừng, nhân tiện hỏi thăm chuyện của Phan Băng Băng.

- Chủ nhiệm Đường khách sáo quá, có chỉ thị gì anh cứ nói đi.

- Đâu dám có chỉ thị gì, bởi vì Phan Băng Băng là đại biểu Hội đồng Nhân dân, nên Hội đồng rất coi trọng chuyện này, cũng coi như là quan tâm tới các đại biểu của chúng tôi, Cục Kiến thiết các anh phải tích cực xử lý tốt chuyện này, không biết các anh hiện nay đã có phương án giải quyết cụ thể nào chưa?

- Chủ nhiệm Đường, thật là tiếc quá, nhưng tôi cũng vừa tiếp nhận công việc này, hiện nay phải giải quyết rất nhiều việc, bởi vậy chuyện của Chủ nhiệm Phan vẫn chưa kịp tiến hành họp để thảo luận.

- Anh Chung, tôi thấy chuyện này không chỉ ảnh hưởng tới hình tượng của Cục Kiến thiết thành phố Đông Lạc chúng ta mà còn ảnh hưởng tới hình tượng của đại biểu Hội đồng Nhân dân của thành phố, bởi vậy tôi đề nghị các anh hãy giải quyết nhanh, cá nhân tôi cho rằng các anh nên lập tức phái người tới Lệ Dương đưa Phạm Bằng Bằng ra. Nếu xét về chủ nghĩa nhân đạo và tình cảm cá nhân thì hai người dù sao cũng là đồng nghiệp làm việc trong cùng một cơ quan, quan tâm tới nhau cũng là việc nên làm.

- Đúng thế, đúng thế! Tôi sẽ lập tức họp với mấy vị lãnh đạo của Đảng ủy để bàn bạc xem sao. - Chung Định Nhĩ đồng ý rất nhanh, nhưng lại lôi Đảng ủy ra làm cái bia đỡ đạn.

- Anh Chung này, tôi hiểu khá rõ về con người đồng chí Phạm Bằng Bằng, bình thường cô ấy có biểu hiện rất tốt, lần này thật là bất ngờ, mà cũng không thể tin được. Tôi đang nghĩ chắc là cô ấy bị kích thích gì đó, hoặc là mắc bệnh tâm lý? Đúng rồi, chắc chắn là bị bệnh tâm lý! Nếu không thì không sao giải thích được cho hành động này. Tôi đề nghị các anh hãy đứng trên góc độ này để nói chuyện với các đồng chí Cục Công an thành phố Lệ Dương.

- Nếu Chủ nhiệm Đường đã quan tâm tới chuyện này như vậy thì tôi sẽ lập tức phái người tới Lệ Dương xử lý, đồng thời, tôi cũng thay mặt cho đồng chí Phạm Bằng Bằng, cảm ơn sự quan tâm của Chủ nhiệm Đường, Chủ nhiệm Đường không chỉ quan tâm tới đại biểu của Hội đồng Nhân dân mà còn rất thương yêu cán bộ của chúng tôi.

Đường Hội Thanh nghe lời Chung Định Nhĩ nói, cảm thấy có gì đó gượng gạo, biết là ông ta còn có ý khác. Đường Hội Thanh hiểu rất rõ, Chung Định Nhĩ sắp tới tuổi về hưu, đã không còn nhiệt tình cầu tiến trên con đường hoạn lộ nữa, thêm vào đó bản thân mình năm xưa cũng từng làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức và Phó Bí thư Thị ủy, chẳng nhẽ lại không hiểu ông ta.

Kết thúc cuộc điện thoại, Đường Hội Thanh cảm thấy mình như vừa ăn phải một con ruồi trong một bữa ăn cao cấp, rõ ràng là muốn nôn ra nhưng lại không thể không chú ý hình tượng của mình. Làm lãnh đạo cần phải có tu dưỡng tốt, ở cơ quan, những người mà mình ghét giống như những con ruồi bay loạn xạ trong không trung, nếu đã không thể giơ tay đập chết thì buộc phải hằng ngày dúi mắt với chúng.

CHƯƠNG 4: CHỦ TỊCH TỰ SÁT

Từ đầ̀ng xa, tiế́ng một con mèo kêu thét lên, trong tiế́ng kêu thảm thiế́t còn có gì đó như nghẹn ngào, đau đớn, giồ́ng như một đứa trẻ sơ sinh đang nằ̀m trong nôi không tìm thấ́y bà̀u sữa mẹ, trong lòng hoảng loạn, tiế́ng hét cứ gầ̀m gừ trong cổ họng như không thoát ra được. Tiế́ng kêu của con mèo gây ra một phản ứng liên hoàn, tiế́p theo đó hai con, ba con, bốn con, như thể có hàng ngàn con mèo tham gia vào dàn “đồ̀ng ca” này. Âm thanh đó lúc xa lúc gầ̀n, lúc to lúc nhỏ, lúc liên tục, khi đứt quãng; nghe như tiế́ng gào thét, tiế́ng khóc nghẹn ngào, tiế́ng ai oán; đem đế́n cho thành phố́ ban đêm cảm giác náo động và thê lương.

Đường Hội Thanh rấ́t ghét tiế́ng mèo, vợ ông Chương Hàm Uẩn ngày trước cũng nuôi một con mèo giồ́ng Angola tên là Trịnh Tú Nhi, mỗi khi tới mùa xuân, con mèo đó đầ̀u như lên cơn vậy, cứ phát ra những âm thanh ai oán, khiế́n Đường Hội Thanh mấ́t ngủ triề̀n miên. Cuối cùng Chương Hàm Uẩn dù rấ́t tiế́c nhưng cũng phải thỏa hiệp với chồ̀ng, đem con mèo cho người khác. Chương Hàm Uẩn mang mèo đi cho còn vì một nguyên nhân khác, đó là thím Phàn dùng ngôn ngữ cử chỉ nói với bà rằ̀ng, mèo ở vùng nông thôn của thím là loài vật không may mắ́n, âm khí quá nặng, nhấ́t là cái loại mèo cả đêm cứ kêu gào thảm thiế́t, xung quanh chấ́c chấ́n sẽ xảy ra chuyện xui xẻo.

- Không biế́t Trịnh Tú Nhi giờ này ở đâu? - Nghe thấ́y tiế́ng mèo gọi bạn tình, Chương Hàm Uẩn lại nhớ tới con mèo năm xưa của mình. Đường Hội Thanh chẳng có hứng thú thảo luận với bà vấ̀n đề̀

này, gần đây ông đã đau đầu vì chuyện của Phan Bằng Bằng và Hà Đại Dục lắm rồi.

- Hội Thanh, em phát hiện ra tâm trạng anh gần đây không tốt lắm, có phải là gặp chuyện gì không? - Chương Hàm Uẩn quan tâm hỏi.

- Có lẽ vì thời tiết giao mùa nên ảnh hưởng tới tâm trạng của người ta thôi, không sao. - Đường Hội Thanh lắp lắp.

Thím Phan cũng nghe thấy tiếng mèo kêu, thím ung dung từ phòng đi ra, rót thêm nước trà cho Đường Hội Thanh và Chương Hàm Uẩn. Thím chỉ ra ngoài phòng, dùng tay ra hiệu cho Chương Hàm Uẩn, miệng phát ra mấy tiếng ừ ừ.

Đúng lúc này tiếng mèo lại kêu, một con, hai con, ba con... Cuối cùng không phân biệt được là có bao nhiêu con nữa, tiếng kêu ai oán não ruột lại vang lên, gần xa tương ứng, giống như một bản giao hưởng buồn. Con sáo trong phòng khách cứ đập cánh liên hồi, ánh mắt đầy cảnh giác, dường như có một nỗi sợ hãi vô hình đang bủa vây lấy nó.

Nhìn biểu hiện của thím Phan, Chương Hàm Uẩn nói với Đường Hội Thanh:

- Hội Thanh, có phải xảy ra chuyện gì không? - Đường Hội Thanh lờ mờ một cái, không nói gì. Thím Phan thấy Đường Hội Thanh như vậy thì biết ý đi vào phòng trong. Có lẽ vì đột ngột nghe thấy tiếng mèo kêu não ruột nên trong lòng Chương Hàm Uẩn cũng thấy khó chịu, bèn gọi thím Phan lại, bảo thím ngồi cùng mình. Một căn nhà rộng lớn, cái phòng khách trống không, thiếu hơi người. Thím Phan tới nhà họ Đường ở đã nhiều năm lắm rồi, mối quan hệ chủ tớ vô cùng hài hòa, Chương Hàm Uẩn cũng chưa bao giờ coi thím như người ngoài. Mặc dù nhà họ Đường đối với thím rất

tốt nhưng thím Phàn vẫn không quên thân phận của mình. Thím ở nhà họ Đường một thời gian dài, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng văn hóa của nhà quan, biết quan sát sắc mặt của chủ, biết vị trí chính xác của mình ở đâu.

Chương Hàm Uẩn và thím Phàn nói chuyện với nhau bằng tay.

Đường Hội Thanh nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, nhưng đầu óc thì đang rối như tơ vò, chẳng nghe được tiếng nào vào đâu.

Lũ mèo vẫn kêu. Bỗng dưng, điện thoại trong thư phòng đổ chuông. Đường Hội Thanh giật mình. Từ sau khi Hà Đại Dục và Phạn Băng Băng xảy ra chuyện, ông phát hiện ra mình trở nên ngày càng nhạy cảm và yếu đuối. Đường Hội Thanh đặt ra một quy củ đối với cấp dưới và những người có mối quan hệ thân thiết với ông, sau khi tan ca mà có việc tìm ông, chuyện riêng thì gọi điện thoại trong phòng khách, nếu có liên quan tới công việc hoặc là chuyện gì buộc phải bảo mật thì gọi điện thoại trong thư phòng. Đường Hội Thanh đứng bật dậy theo phản xạ, bước vào thư phòng. Trông ngược ông đập thành thịch, tới trước bàn đọc sách, ông hít sâu một hơi rồi nhấc điện thoại.

- A lô, Bí thư Đường phải không? - Người gọi điện thoại tới là thư ký trưởng Lí Hựu Thu, giọng nói của anh có vẻ rất gấp gáp, không che giấu nổi sự hoảng loạn trong lòng. Lí Hựu Thu nắm rất rõ tính khí của Đường Hội Thanh, khi không có người ngoài, anh đều gọi Đường Hội Thanh là Bí thư Đường.

Nghe thấy giọng Lí Hựu Thu, tim Đường Hội Thanh thoáng thót lại, sau khi dừng lại một chút, ông hỏi Lí Hựu Thu có chuyện gì.

- Không xong rồi, xảy ra chuyện lớn rồi! - Cuối cùng Lí Hựu Thu cũng không che giấu được tâm trạng bất an của mình. Đường

Hội Thanh khựng lại, không nói gì, ông đoán chắc chắn là Hà Đại Dục hoặc Phan Bằng Bằng đã xảy ra chuyện gì rồi, nếu không Lí Hựu Thu đã không tỏ vẻ hốt hoảng như thế.

- Mã Chi Đông chết rồi! - Giọng nói của Lí Hựu Thu hơi run rẩy.

Nghe Lí Hựu Thu nói vậy, Đường Hội Thanh vẫn chưa thể tỉnh hồn lại, tin tức này tới quá đột ngột, còn đột ngột hơn cả tin có liên quan tới Phan Bằng Bằng và Hà Đại Dục, thực sự nằm ngoài dự đoán của ông. Đường Hội Thanh im lặng, suốt một phút đồng hồ không nói năng gì.

- Bí thư Đường! - Thầy đã ở bên kia không có phản ứng gì, Lí Hựu Thu lại gọi to một tiếng. Lúc này Đường Hội Thanh mới sực tỉnh, hỏi:

- Có thật không?

- Vô cùng chính xác! Tôi vừa mới gọi điện cho anh Hoàng bên Cục Công an để xác thực lại rồi, giờ anh ấy đang ở hiện trường để xử lí. - Lí Hựu Thu thở hỏn hển. - Ông Mã nhảy lầu tự sát ở tòa nhà văn phòng của Ủy ban thành phố.

- Có cứu được không? - Đường Hội Thanh lo lắng hỏi, điều ông quan tâm nhất là Mã Chi Đông có còn sống hay không?

- Khi phát hiện ra thì đã không còn thở nữa rồi. Ông ấy quyết tâm tự sát. - Lí Hựu Thu đáp.

- Sao biết là ông ấy tự sát? Chẳng nhẽ đã loại trừ được khả năng ông ấy bị giết hại sao? - Đường Hội Thanh nghi ngờ.

- Cái này... tin tức truyền ra hình như là tự sát, cụ thể tình hình thế nào tôi cũng không rõ, bởi vì vụ án vẫn còn chờ Phòng Công an tỉnh thụ lí. - Lí Hựu Thu đáp.

- Thế tại sao ông ta lại nhảy lầu? Đã điề u tra ra nguyên nhân chưa? - Đường Hội Thanh lo lắng hỏi.

- Hiện trường và tin tức đề u đã bị phong tỏa, Tổng đội trinh sát của Phòng Công an tỉnh đang trên đường tới hiện trường. Bí thư Đường, tôi dự cảm rằng Đông Lạc sắp xảy ra chuyện lớn. - Lí Hựu Thu căng thẳng nói.

- Hựu Thu, lúc này đừng có nói linh tinh.

- Ông yên tâm đi, điề u này tôi biế t, tôi chỉ nói với ông thôi.

- Chúng ta phải giữ liên lạc, có tin gì thì thông báo ngay cho tôi nhé!

- Dạ vâng, có tin gì mới tôi sẽ lập tức thông báo cho ông. Đường Hội Thanh đặt điện thoại xuống, thần thờ mất năm phút đồng hồ. Tin tức này gây chấ n động rất lớn tới ông. Đường Hội Thanh lúc này giố ng như một cái bình sứ đặt trên giá cao, sau cơn chấ n động do Phan Bỉnh Bỉnh và Hà Đại Dục gây ra, ông đã không thể chịu đựng bất cứ cơn gió nào dù nhẹ lướt qua nữa. Mã Chi Đông tự sát giố ng như một cơn gió đột ngột ập tới, có thể khiế n ông vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn.

Mã Chi Đông là Thường ủy Thị ủy thành phố Đông Lạc, Phó Chủ tịch thường vụ. Cái chế t của một Phó Chủ tịch thành phố, cho dù là tự sát hay bị giế t thì cũng không có bất cứ quan hệ gì với một Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân như ông. Nhưng dây dưa của Đường Hội Thanh với Mã Chi Đông lại ở chỗ, trước khi Mã Chi Đông tới Đông Lạc nhậm chức, ông ta từng là Cục trưởng Cục Công an của thành phố Lệ Dương trên tỉnh, năm xưa chính Đường Hội Thanh đã tiế n cử ông ta. Bố của Mã Chi Đông là chiế n sĩ đồng sinh cộng tử với Lí Đại Quốc, nguyên Thường ủy Tỉnh ủy tỉnh Đông Hải, Bí thư Pháp ủy, hai người năm xưa là liên đội trưởng với liên đội phó, cùng tham gia

chiến tranh vệ quốc, trước khi một trận kịch chiến nổ súng, hai người đã hẹn với nhau, ai sống sót quay về thì phải phụ trách chăm sóc người nhà của người kia. Bố Mã Chi Đông đã anh dũng hi sinh trong trận chiến đó, Lí Đại Quốc mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn giữ được tính mạng. Lí Đại Quốc sau chuyển nghề từ quân đội sang tỉnh Đông Hải làm chính trị, làm quan tới chức Thường ủy Tỉnh ủy, Bí thư Pháp ủy. Ông luôn chăm lo chu đáo cho gia đình Mã Chi Đông, coi Mã Chi Đông như con ruột của mình, đồng thời một lòng bồi đắp, đưa ông ta bước chân vào con đường chính trị.

Vì quan hệ công tác nên Đường Hội Thanh và Lí Đại Quốc đã sớm quen nhau từ trước khi Đường Hội Thanh từ chức Phó Bí thư Thị ủy rồi được bổ nhiệm làm Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố. Được biết Lí Đại Quốc có mối quan hệ riêng tư rất tốt với Phó Chủ nhiệm Thường vụ Viên Vi Dân, người chuyên chủ trì công tác ở Hội đồng Nhân dân tỉnh, ông bèn ra sức giới thiệu Mã Chi Đông với Bộ Tổ chức Tỉnh ủy, xin về làm việc tại Đông Lạc. Bởi vì chức Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh do Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính kiêm nhiệm nên trên thực tế Hội đồng Nhân dân tỉnh do Viên Vi Dân làm chủ. Lúc này Mã Chi Đông đang là Cục trưởng Cục Công an thành phố Lệ Dương, còn chưa là Bí thư Pháp ủy, nếu muốn thăng chức lên làm Bí thư Pháp ủy, Thường ủy Thị ủy thì còn phải chờ Bí thư Pháp ủy đương nhiệm hai năm nữa về hưu rồi mới được tiếp quản. Thời gian hai năm đối với người làm chính trị là vô cùng quý giá, nhất là với một cán bộ lãnh đạo có năng lực thì lại càng quan trọng. Mối quan hệ giữa Đường Hội Thanh với Bộ Tổ chức Tỉnh ủy rất tốt, thêm vào đó là các mối quan hệ và ảnh hưởng của Lí Đại Quốc, bởi vậy sự tiến cử của Đường Hội Thanh lập tức có hiệu lực. Thế là Mã Chi Đông từ Cục trưởng Cục Công an thành phố Lệ Dương được thăng nhiệm lên làm Phó Chủ tịch thành phố Đông Lạc, sau đó chỉ cần quá độ một chút là lại được thăng nhiệm lên làm Thường ủy Thị ủy và Phó Chủ tịch thường vụ.

Nước cờ này của Đường Hội Thanh là một viên đá ném chết ba con chim: thứ nhất, Lí Đại Quốc sẽ nhớ tới Đường Hội Thanh; thứ hai, Mã Chi Đông sẽ cảm ơn ông, khiến nên tảng của ông ở Đông Lạc này được củng cố thêm; thứ ba, có mối quan hệ với Lí Đại Quốc, bản thân ông sau khi sang làm Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân sẽ có mối quan hệ càng gần gũi hơn với Viên Vi Dân làm Phó Chủ nhiệm phụ trách công tác thực tế ở Hội đồng Nhân dân tỉnh.

Giờ Mã Chi Đông đã chết, ông biết ăn nói ra sao với Lí Đại Quốc đây? Ban đầu chính ông đã một lòng tiến cử người ta tới Đông Lạc này. Điều khiến Đường Hội Thanh cảm thấy bất an hơn là Mã Chi Đông là một Phó Chủ tịch quản lý việc đất đai và xây dựng thành phố, em họ của Đường Hội Thanh là Đường Cao Ngật là nhà đầu tư nhà đất đã nhiều năm, ông ta đã quen dùng tiền làm gạch lót đường. Khi nghe tin Mã Chi Đông chết, phản ứng đầu tiên của Đường Hội Thanh là nghĩ tới Đường Cao Ngật, điều ông lo lắng nhất là không biết Đường Cao Ngật có dính dáng gì tới cái chết của Mã Chi Đông hay không?

Có điều lo lắng của Đường Hội Thanh cũng không phải quá lớn. Ở Đông Lạc, tiếng tăm của Mã Chi Đông rất tốt, có biệt hiệu là “Mã Kim Cương”. Con người Mã Chi Đông kỉ luật rất nghiêm, thậm chí còn tới mức không thể tin được. Bởi vì bản thân quản lý về việc xây dựng, đất đai, quy hoạch nên rất nhiều kiến trúc sư, nhà đầu tư bất động sản, nhà thầu đều tìm trăm phương nghìn kế để nịnh nọt, nhưng ông không bao giờ để mắt tới, những nhà đầu tư này đều nói ông có kim cương hộ thể. Có lần, một kiến trúc sư muốn bao thầu một công trình lớn của thành phố, đồng thời đã đạt được ý muốn hợp tác bước đầu. Nhưng người này vẫn cảm thấy chưa chắc chắn, sợ giữa chừng xảy ra biến cố gì, thế là tặng cho Mã Chi Đông một bức tượng Phật bằng vàng ròng nặng tới hai cân. Mã Chi Đông ngay lập tức trách cứ đối phương, bảo ông ta

mang quà đi. Người đó tưởng Mã Chi Đông chỉ giả vờ vậy thôi, mặc kệ lời ông nói, vội vàng bỏ đi luôn. Nhưng không ngờ hôm sau Ủy ban Kỷ luật thành phố gọi điện thoại cho ông chủ công ty kiến trúc đó, bảo ông ta tới Ủy ban Kỷ luật nói rõ tình hình. Mã Chi Đông giao bức tượng Phật đó cho Ủy ban Kỷ luật, bảo họ xử lý. Ngay sau đó, Mã Chi Đông hủy bỏ tư cách tham gia thiết kế vào công trình này của người đó. Chuyện này sau khi được đăng trên báo, không còn ai dám tặng quà cho Mã Chi Đông nữa. Kiến trúc sư đó cũng trở thành một trò cười, công việc đã vào tới tay rồi mà còn bị chính mình đào mồ chôn sống.

Tiếng tăm của Mã Chi Đông trong lòng nhân dân thành phố Đông Lạc từ đó càng khỏi phải nói.

Từ ngày ông tới thành phố Đông Lạc đã thổi vào diễn đàn chính trị ở đây một luồng gió mới và trở thành một vị Phó Chủ tịch thành phố gây nhiều tranh cãi nhất trong lịch sử, việc tranh cãi bắt nguồn từ cách hành xử và tác phong làm việc của ông.

Mã Chi Đông sau khi tới thành phố Đông Lạc đã lập tức trình bày lên Thị ủy và chính quyền thành phố ý tưởng chiến lược sửa chữa khuôn thể thành cổ của Đông Lạc, rất được mọi người ủng hộ. Ông bắt đầu nhanh chóng bắt tay vào công việc sửa đường, trồng cây, di dời, kiến tạo, trong phút chốc, khu thành cổ đã được sửa chữa gọn gàng, sạch đẹp.

Đông Lạc là một thành phố nổi tiếng về văn hóa, cũng là một thành phố cổ có lịch sử lâu đời, xây dựng từ thời Đông Tấn, tới nay đã có lịch sử hơn 1.600 năm, trải qua các triều đại Nam Bắc triều, Tùy, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh. Thành cổ Đông Lạc do niên đại lâu đời, hiện nay đã tới lúc cần được sửa chữa, tu bổ. Mã Chi Đông có hứng thú với thành cổ, ngoài việc muốn cứu lấy nền văn hóa cổ, còn vì một mục đích chính là phát triển ngành du lịch, chuẩn

bị biến thành cổ Đông Lạc thành một địa điểm du lịch nổi tiếng của tỉnh Đông Hải và của cả nước.

Vì công trình này rất lớn nên cần một khoản vốn khổng lồ, ước tính cần phải đầu tư vào đó 15 tỉ nhân dân tệ. Chính quyền thành phố nhất thời không thể lấy đâu ra nhiều tiền thế. Mã Chi Đông bèn nghĩ cách, một mặt vay tiền của ngân hàng, mặt khác thông qua hoạt động bán đất giá đắt, có thể bán được hơn 10 tỉ. Ngày trước, tài nguyên đất quốc hữu của thành phố Đông Lạc sở dĩ không được bán đất giá chủ yếu là vì các ban ngành như đất đai, quy hoạch và kiến thiết không thông nhất được với nhau, hiệu quả làm việc thấp, trình tự quá rườm rà. Sau khi Mã Chi Đông tới Đông Lạc, ông đã làm rất mạnh mẽ, hành động nhanh chóng, thường xuyên gọi cục trưởng các ban ngành tới làm việc tại hiện trường để nâng cao hiệu suất làm việc. Có người sau lưng nói ông là cướp quyền của các cục trưởng. Mã Chi Đông nói đó không phải là cướp quyền mà là quyền lực lúc trước dùng chưa tốt. Vì mọi người đều biết bối cảnh của Mã Chi Đông ở trên tỉnh, cho rằng ông tới Đông Lạc là để kiếm tiền, làm chẳng bao lâu rồi sẽ được điều đi nên cũng chẳng ai cố tình gây khó dễ cho ông. Nhưng đối với cách làm này của ông, có người cũng tỏ ra nghi ngờ, cho rằng ông đang tháo chỗ này đắp chỗ kia, nhưng những điều này không thể nào lay động được quyết tâm của ông. Nhân dân bách tính ủng hộ ông, cho rằng ông đang làm một việc tốt.

Cảm tình của nhân dân dành cho Mã Chi Đông là do ông rất “thân dân”.

Mã Chi Đông sáng nào cũng dậy rất sớm, trời vẫn còn tờ mờ sáng đã một mình đi chạy bộ, tới công trường thành cổ giám sát tiến độ thi công. Bữa sáng của ông thường chỉ là một cái bánh mua ở quán ven đường, có nhiều ông chủ bán hàng rong còn nhận ra ông. Có những lúc quàn chúng đứng trước mặt ông phản ánh tình hình, Mã

Chi Đông mà giải quyết được thì sẽ giải quyết luôn. Nhân dân cảm thấy ông là phó chủ tịch thành phố mà không làm ra vẻ, lại chịu làm việc cho dân, bởi vậy họ rất yêu quý ông.

Trước đây không lâu còn xảy ra một chuyện nữa.

Do trước đây các phương tiện thông tin đại chúng báo cáo về công trình khôi phục quần thể thành cổ của Đông Lạc nên sau đó Cục Văn vật quốc gia tới điều tra. Tổ điều tra của Cục Văn vật quốc gia cho rằng trong hạng mục kiến thiết khu thắng cảnh thành cổ Đông Lạc, các công trình như hồ nhân tạo, con đường thương gia giả cổ và quảng trường... đều nằm trong phạm vi bảo vệ của thành cổ Đông Lạc và khu vực không chế kiến thiết, không được phê chuẩn theo trình tự của luật pháp, vi phạm các quy định có liên quan trong “Pháp luật bảo vệ văn vật”, bởi vậy đây là công trình kiến thiết vi phạm pháp luật. Thái độ của Mã Chi Đông là:

- Muốn phá cũng được, nhưng có hai điều kiện, thứ nhất là các anh cách chức tôi; thứ hai là tôi nhảy lầu!

Khi đó, nhân dân có mặt ở đó đều vỗ tay vang dội để trợ uy cho Mã Chi Đông. Các chuyên gia ở Bắc Kinh cũng chỉ biết lắc đầu.

Sau khi tổ điều tra đi, công trình nhanh chóng bị đình chỉ. Mã Chi Đông đành phải tới Bắc Kinh để giải thích về công việc, đồng thời thỏa hiệp thay đổi ý kiến. Trong thời gian Mã Chi Đông tới Bắc Kinh làm công tác với lãnh đạo, có một tin tức len lỏi khắp thành phố Đông Lạc, nói là Mã Chi Đông vì vi phạm luật kiến trúc nên bị cách chức, cũng có người nói ông đã bị điều đi. Sự kiện này kinh động tới cả Tỉnh ủy Đông Hải, họ lập tức yêu cầu Cục Văn vật phụ trách xử lý việc này. Khi đó, Mã Chi Đông đang ở Bắc Kinh làm việc với các chuyên gia văn vật nên không hề biết chuyện này. Từ đó mà

thanh danh của Mã Chi Đông càng lên cao, tiếng tăm không hề nhỏ trong cả tỉnh Đông Hải.

Cuối cùng, Mã Chi Đông tự kiểm điểm với Cục Văn vật quốc gia, đồng thời thỏa hiệp, đồng ý sửa chữa một số bộ phận để bảo vệ công trình, tiếp tục thi công. Sau đó có người hỏi ông, tại sao lúc đầu ông không làm theo trình tự, báo cáo công trình lên trên? Mã Chi Đông đáp, nếu làm theo trình tự thông thường, phải báo cáo và chờ phê duyệt của hết cấp này tới cấp khác, thủ tục rườm rà sẽ để lỡ thời gian, ảnh hưởng tới tiến độ của công trình.

Có một lần, một phóng viên phỏng vấn Mã Chi Đông trên một công trường, khi đó, Mã Chi Đông đang dẫn các cục trưởng tới đó làm việc tại hiện trường. Lúc phỏng vấn, một người đàn ông trung niên đẩy xe đạp bán hoa quả đi qua công trường, thấy Mã Chi Đông bèn cầm hai quả táo chen vào, bắt tay Mã Chi Đông rất chặt rồi nói:

- Chủ tịch Mã, ông phải bảo trọng, nhân dân Đông Lạc chúng tôi đề nghị ủng hộ ông.

Nói xong, ông ta nhét hai quả táo vào tay Mã Chi Đông, Mã Chi Đông không nhận, ông ta bèn nổi giận, nói Mã Chi Đông coi thường mình. Mã Chi Đông không tiện từ chối, bèn bảo ông ta chia táo cho các anh em công nhân trong công trường cùng ăn, đồng thời móc ra 5 tệ trả cho ông ta. Người đó sợng chế t gì cũng không chịu nhận, nói:

- Tôi thấy ông là quan tốt nên mới biếu táo. Nếu như ông không được lòng dân thì có cho 1 vạn tệ tôi cũng không tới đây để biếu hai quả táo đâu!

Mã Chi Đông rất cảm động, bèn lại gần nắm tay ông ta, nói:

- Anh bạn, rất cảm ơn tình cảm anh dành cho tôi, tôi sẽ cố gắng làm việc để đền đáp tình cảm của mọi người. Chỉ cần tôi còn ở Đông Lạc một ngày thì tôi sẽ cố làm việc cho mọi người, làm có tốt hay không là vấn đề năng lực, nghiêm túc hay không là vấn đề thái độ, xin hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ một lòng một dạ làm việc cho nhân dân Đông Lạc.

Người đàn ông đó nói với phóng viên:

- Đồng chí phóng viên, Chủ tịch Mã là một ông quan tốt trăm năm khó gặp, anh hãy tuyên truyền cho ông ấy, nhân dân chúng tôi cảm ơn anh.

Người phóng viên vô cùng nghi ngờ trước sự xuất hiện bất ngờ của người đàn ông, tưởng rằng có người cố tình sắp xếp, bèn lén theo dõi, khi tới nơi ông ta ở và tiến hành phỏng vấn mới phát hiện ra việc đó là do tự phát.

Mã Chi Đông là một quan chức có cá tính và gây ra rất nhiều tranh cãi.

Đường Hội Thanh ban đầu cảm thấy rất căng thẳng khi Mã Chi Đông không tuân thủ các quy tắc ngầm trong chốn quan trường. Mã Chi Đông dù sao cũng là do ông tiến cử, ông lo lắng sự cá tính thái quá của Mã Chi Đông sẽ ảnh hưởng tới mình. Vì việc này mà ông đã nhiều lần nhắc nhở Mã Chi Đông. Và lần nào Mã Chi Đông cũng nói là ông ta sẽ tự biết điểm dừng.

Lúc này, tiếng mèo vãn kêu rên rĩ, Đường Hội Thanh thấy đầu mình như tê đi. Ông vốn định gọi điện thoại cho Bí thư Thị ủy Dương Bạch Hề, hỏi thăm chút tình hình, nhưng nghĩ lại, gọi điện lúc này thì không hợp lý lắm.

Đúng vào lúc này thì điện thoại đổ chuông. Đường Hội Thanh bắt đầu giật mình, vội vã chạy vào thư phòng. Điện thoại do văn phòng Thị ủy gọi tới, thông báo ông lập tức tới tòa nhà Thường ủy tham dự cuộc họp khẩn cấp.

Đường Hội Thanh vội vàng tới tòa nhà Thường ủy, thấy các Thường ủy Thị ủy, Chủ tịch Hiệp hội Chính trị thành phố Viên Quốc Phúc và các lãnh đạo chính quyền thành phố đều đã tới đủ, mọi người đều đang bàn tán xôn xao. Đường Hội Thanh đi thẳng tới vị trí có đề tên mình rồi ngồi xuống. Bí thư Thị ủy Dương Bạch Hề thấy mọi người đã đến đủ, bèn tuyên bố khai mạc cuộc họp.

Dương Bạch Hề sắc mặt tái xanh, trông rất khó coi, nói:

- Tôi nghĩ, mọi người đều biết nội dung cuộc họp ngày hôm nay rồi, một tiếng đồng hồ trước, Thường ủy Thị ủy, Phó Chủ tịch thường vụ, đồng chí Mã Chi Đông đã nhảy lầu ngay tại tòa nhà của Ủy ban thành phố, nay đã qua đời. Vừa nãy, các vị Thường ủy Thị ủy có mặt ở thành phố đã mở một cuộc họp nhỏ, đưa ra quyết nghị, giờ tôi xin thông báo quyết nghị đó cho mọi người: Thứ nhất, bởi vì chân tướng sự việc vẫn chưa rõ ràng, chưa biết là do đồng chí Mã Chi Đông say chân, tự sát hay bị giết hại, bởi vậy hiện nay chúng ta cần thông nhất gọi là “ngã lầu”, đặc biệt là tuyệt đối không được sử dụng từ “tự sát”, Bộ Tuyên truyền Thị ủy phải chỉ định người phụ trách xử lý và liên hệ với truyền thông. Ngoài ra, bất cứ đơn vị và cá nhân nào cũng không được trả lời phỏng vấn. Thứ hai, đồng chí Chi Đông là cán bộ do tỉnh quản lý, Thị ủy sẽ nhanh chóng báo cáo lên tỉnh, hiện nay đã báo cáo tới Văn phòng Tỉnh ủy rồi. Thứ ba, công việc của đồng chí Mã Chi Đông tạm thời sẽ do Chủ tịch thành phố Lý Thiên Hựu tiếp quản. Thứ tư, lập tức thông báo cho người nhà, cần chú ý sách lược, trước tiên hãy đón người nhà tới Đông Lạc, tạm thời đừng nói với họ rằng đồng chí Mã Chi Đông đã chết để tránh xảy ra điều không hay; Văn phòng Ủy ban thành phố sẽ phụ trách

việc thông báo, tiếp đón, sắp xếp và bảo vệ an toàn cho người nhà đồng chí Mã Chi Đông, Văn phòng Thị ủy sẽ phối hợp khi cần thiết. Thứ năm, các lãnh đạo có mặt ở thành phố vì yêu cầu công việc, cần xin phép Thị ủy, chờ phê chuẩn rồi mới có thể ra ngoài. Thứ sáu, Tỉnh ủy đã ra chỉ thị cho Phòng Công an tỉnh tới chỉ đạo điều tra, quyết định tính chất vụ việc, Cục Công an thành phố cần tích cực phối hợp với công tác của Phòng Công an tỉnh, để chân tướng sự việc sớm được đưa ra ánh sáng, trước khi vụ án chưa được làm rõ, mọi người không được tuyên truyền, bình luận để tránh gây thông tin thất thiệt, ảnh hưởng tới việc điều tra. Thứ bảy, văn phòng Thị ủy phải duy trì trật tự trong tòa nhà Thị ủy, đảm bảo ngày mai các đơn vị trong tòa nhà vẫn làm việc bình thường. Thứ tám, các vị có mặt ở đây nếu phát hiện ra đơn vị hoặc hệ thống do mình quản lý có bất cứ điều gì khác thường thì phải lập tức thông báo lên Thị ủy, không thể để cho Đông Lạc vì vậy mà xảy ra biến động, ảnh hưởng tới sự ổn định của thành phố. Các đồng chí của Hội đồng Nhân dân, Ủy ban Nhân dân và Hiệp hội Chính trị nếu có ý kiến gì thì hãy nêu ra.

Dương Bạch Hề thông báo xong, không như thường lệ, mỗi lần họp mọi người đều đưa nhau phát biểu, lần này vô cùng yên tĩnh, không ai lên tiếng cả. Dương Bạch Hề hỏi Đường Hội Thanh và Viên Quốc Phú theo thói quen. Đường Hội Thanh và Viên Quốc Phú vốn không định phát biểu, nhưng nay bị Dương Bạch Hề chỉ đích danh, bèn nói vài câu, hai người nói cũng tương tự nhau. Đường Hội Thanh nói:

- Chuyện này xảy ra quá bất ngờ! Tôi cảm thấy vô cùng thương tiếc cho đồng chí Mã Chi Đông. Tại đây, tôi xin bày tỏ thái độ, tôi kiên quyết ủng hộ quyết định của Thị ủy, sẽ không tuyên truyền, không bình luận gì về vụ việc này.

Thầy Đường Hội Thanh không nói nhiều, Dương Bạch Hề hơi ngừng lại rồi nói:

- Đồng chí Hội Thanh, về việc báo cáo tin này cho đồng chí Lí Đại Quốc thì chắc là phải phiên tới anh rồi. Anh với đồng chí Đại Quốc khá quen thuộc với nhau, chúng tôi nghĩ để anh ra mặt sẽ hợp lí hơn, mong anh báo cáo tình hình này cho ông ấy, đồng thời cũng mong anh đại diện cho Thị ủy, chính quyền thành phố bày tỏ sự tiếc thương của chúng ta, hi vọng ông ấy bớt đau buồn.

Đường Hội Thanh thực ra trong lòng vẫn đang nghĩ tới việc làm thế nào để thông báo cái tin này cho Lí Đại Quốc, không ngờ Dương Bạch Hề lại bảo ông đại diện cho thành phố để báo cáo. Đường Hội Thanh hiểu rõ giờ không phải là lúc mặc cả, bởi vậy ông đồng ý.

Đường Hội Thanh liếc Dương Bạch Hề một cái, phát hiện ra trên khuôn mặt nặng nề của ông ta còn có một chút đau buồn.

Tự đáy lòng, Đường Hội Thanh rất đồng cảm với Dương Bạch Hề. Dương Bạch Hề ở Đông Lạc đã nhiều năm, mặc dù trong công việc không có thành tích nào đặc biệt mang tính sáng tạo, nhưng cũng chưa bao giờ để xảy ra sai sót gì, coi như là đã giữ vững được sự ổn định chính trị cho Đông Lạc. Trong các quan chức lưu truyền một câu nói: Chỉ cần không làm sai, làm tốt với làm không tốt cũng chẳng khác gì nhau; chỉ cần xảy ra chuyện, làm tốt tới mấy cũng chẳng có ích gì. Nhiệm kỳ của Dương Bạch Hề đã sắp kết thúc, có rất nhiều lời đồn đại về con đường sắp tới của ông, có người nói ông đã 60 tuổi rồi, sẽ về hưu luôn; nhưng những lời đồn nhiều nhất là ông sắp lên làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh. Hôm nay Đông Lạc xảy ra một chuyện lớn như thế, chắc chắn Dương Bạch Hề là người bị đả kích lớn nhất, đặc biệt là vào thời khắc nhạy cảm này.

Đường Hội Thanh về tới nhà, Chương Hàm Uẩn và thím Phàn đang ở phòng khách xem tivi, chờ ông quay về. Bà biết Đường Hội Thanh tối nay đi họp, chắc chắn là vì trong thành phố đã xảy ra một việc gì đó, muốn hỏi cho rõ ràng. Đường Hội Thanh chẳng để mớ gì tới bà, đi thẳng vào thư phòng, ngồi thần thờ trên ghế. Chương Hàm Uẩn theo vào, hỏi rõ t cuộc là xảy ra chuyện gì. Đường Hội Thanh bực mình xua tay, bảo bà đi ra ngoài, ông muốn ngồi yên tĩnh một mình. Thấy sắc mặt Đường Hội Thanh không bình thường, Chương Hàm Uẩn biết điề u bèn đi ra.

Đường Hội Thanh ngồi im, mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại. Trong lòng ông đang nghĩ xem cú điện thoại này nên gọi vào lúc nào? Gọi như thế nào? Nghĩ một lúc lâu, ông vẫn chưa nghĩ ra được cái gì. Cuối cùng ông cầm một tờ giấy lên, viết ra đó những gì cần nói để tránh nói nhảm. Ông định thần lại, cầm tờ giấy đọc một lượt rồi mới nhấc điện thoại gọi tới nhà Lí Đại Quốc.

Người nhận điện thoại là thư kí của Lí Đại Quốc. Ông bảo thư kí là hãy mời Lí Đại Quốc ra nghe điện thoại. Nghe thấy tiếng thư kí gọi người, Đường Hội Thanh mới ý thức được là không bình thường, giờ đã là hơn 11 giờ đêm, bình thường vào lúc này thư kí không thể nào ở nhà họ Lí được, chẳng nhẽ Lí Đại Quốc đã biết chuyện gì rồi ư? Đúng vào lúc Đường Hội Thanh đang thấp thỏm không yên thì Lí Đại Quốc nhận điện thoại. Đường Hội Thanh vội vã lấy lại bình tĩnh, thông báo cho Lí Đại Quốc bằng một giọng nói rất nặng nề về những điề u mà ông đã chuẩn bị từ trước. Đầu bên kia điện thoại, Lí Đại Quốc không hề lên tiếng, Đường Hội Thanh cảm thấy không khí thật ngột ngạt, vội vàng tự kiểm điểm mình rồi xin Lí Đại Quốc hãy bớt đau buồn.

Lí Đại Quốc vẫn im lặng. Đường Hội Thanh cầm điện thoại mà cảm thấy áp lực thật nặng nề, khiến ông tức thở, có cảm giác một

giây trôi qua mà dài như hàng thế kỉ. Cuối cùng, Lí Đại Quốc trầm giọng nói một câu:

- Tôi tin Thị ủy của thành phố Đông Lạc sẽ xử lí tốt việc này. - Sau đó ông cúp điện thoại.

Gọi điện thoại xong, Đường Hội Thanh vẫn ngơ ngác im, một hồi lâu không nói năng gì, ông bóp trán, lúc này mới biết trán mình lạnh mướt mồ hôi. Nghĩ lại câu nói của Lí Đại Quốc, tại sao đột nhiên ông ấy lại nói mấy chữ “Thị ủy của thành phố Đông Lạc”? Có phải là có ý gì khác không? Vừa nãy Lí Đại Quốc im lặng mãi, rốt cuộc là có ý gì với ông không? Hay là vì quá đau buồn? Có điều sự bình tĩnh của Lí Đại Quốc khiến ông thấy sợ, thường thì sự bình tĩnh quá độ là biểu hiện của một sự bùng phát đáng sợ hơn. Chẳng nhẽ Lí Đại Quốc đã biết tin về cái chết của Mã Chi Đông từ trước? Nhưng thế thì ai thông báo cho ông ta? Lí Đại Quốc đã đóng góp cho tỉnh Đông Hải cả một đời, chắc hẳn cũng có tai mắt ở Đông Lạc. Đường Hội Thanh bỗng dưng nhớ ra, ông Lí cũng không hề nói là có đích thân tới Đông Lạc hay không.

Chương Hàm Uẩn pha một ấm trà xanh mang vào, quan tâm hỏi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đường Hội Thanh do dự một lát, rồi nhẹ nhàng nói là Mã Chi Đông chết rồi.

- Cái gì? Chi Đông chết rồi! Sao lại chết? - Chương Hàm Uẩn vừa nghe đã giật nảy mình. - Chả trách mấy con mèo chết tiệt đó cứ kêu mãi!

Do nhà ở trên tỉnh nên thi thoảng buổi tối Mã Chi Đông lại tới nhà họ Đường ngủ một đêm, bởi vậy cũng rất quen thuộc với Chương Hàm Uẩn. Chương Hàm Uẩn nghe nói Mã Chi Đông nhảy lầu, mặt lập tức biến sắc, quan tâm hỏi Đường Hội Thanh:

- Cái chết của Chi Đông có ảnh hưởng tới anh không?

Đường Hội Thanh nói không sao, Chương Hàm Uẩn lúc này mới thả`m yên tâm. Bà đầu biế`t Đường Hội Thanh lúc này như đang ngồ`i trên đờ`ng lửa, bụng sôi sùng sục, không thể nào bình tĩnh được.

Nắ`m trên giường, Đường Hội Thanh trắ`n trọc không sao ngủ được. Tiế`ng mèo đắ`ng xa vẫn văng vẳng kêu, dường như không biế`t mệt mỏi, cũng không có ý định dừng lại. Nghe thắ`y tiế`ng kêu thê thiế`t, Chương Hàm Uẩn vô thức ôm chặt lắ`y Đường Hội Thanh, nói:

- Hội Thanh, lúc trước Chi Đông tới nhà mình mắ`y ngày, anh nói xem, có câ`n mời thắ`y cúng tới làm phép không? Đường Hội Thanh trắ`m ngâm không nói gì, Chương Hàm Uẩn đẩy ông một cái. Đường Hội Thanh nói:

- Em chẳng có đắ`u óc gì cả, chuyện này mà cũng nghĩ ra được, em có còn là một cán bộ có giác ngộ chính trị không hả?

Chương Hàm Uẩn không vui, nói:

- Cán bộ cũng là người, anh tưởng là cán bộ được làm từ nguyên liệu đặc biệt nào chắ`c?

Đường Hội Thanh lắ`c đắ`u:

- Chuyện này nế`u mà truyề`n ra ngoài, em có biế`t hậu quả thề` nào không?

Chương Hàm Uẩn lúc này mới im lặng, một lúc sau bà lại nói:

- Thề` để em bảo thím Phàn về` quê thím xin mắ`y cái bùa vậy. Nế`u không em cứ cảm thắ`y trong lòng không yên tâm, lo lắ`ng lắ`m.

Đường Hội Thanh bực mình, nói:

- Em để cho anh yên đi được không? - Sau đó ông quay lưng đi, chẳng buồn để ý tới bà nữa.

Một đêm thức trắng.

CHƯƠNG 5:

CÁO TRẠNG CỦA NGƯỜI NHÀ

Cơn gió lạnh lẽo khiêu n các cành cây khô va vào nhau phát ra tiếng động, cả đêm không nghỉ.

Đường Hội Thanh vừa tới tòa nhà làm việc đã đụng mặt ngay Phó Chủ nhiệm Bạch Hoa đang chờ ông. Bạch Hoa sắc mặt có vẻ rất thần bí, nhìn đông ngó tây rồi nói nhỏ:

- Anh Đường, xảy ra chuyện rồi, anh biết không?
- Chuyện gì? - Đường Hội Thanh biết rõ còn hỏi.
- Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát rồi! - Bạch Hoa hạ thấp giọng nói.
- Là bị ngã, chứ không phải tự sát. Hiện giờ vụ án vẫn chưa có kết luận, anh đừng tuyên truyền lung tung để tránh gây ra ảnh hưởng tiêu cực. - Đường Hội Thanh thản nhiên đáp.
- Sao tôi lại nghe nói là tự sát, nghe nói Ủy ban Kỷ luật âm thầm điều tra ông ấy, có người phản ánh ông ấy trong ngoài bất nhất.
- Bạch Hoa nói.
- Anh Bạch này, chúng ta đều là đồng chí cũ, hiểu kỉ luật của tổ chức, những điều gì không nên nói thì tốt nhất là không nói, lát nữa chúng ta sẽ mở một cuộc họp ngắn, các đồng chí Phó Chủ nhiệm và thành viên Đảng ủy có ở nhà đều phải tham gia để tuyên bố một chút về kỉ luật. - Đường Hội Thanh mở miệng ra là nói tới việc công.

Bạch Hoa vốn định thân mật với Đường Hội Thanh để chia sẻ với ông chút tin tức mình nghe ngóng được, không ngờ sự nhiệt tình của mình lại bị dội cho một gáo nước lạnh, trong lòng cảm thấy không vui, lại không tiện lên tiếng, bèn chuyển chủ đề:

- Anh Đường, tôi thấy anh gần đây có vẻ tiêu uỵch, có phải là không nghỉ ngơi tốt không? Chúng ta đều có tuổi rồi, phải chú ý tới sức khỏe.

Vừa nghe Bạch Hoa nói vậy, Đường Hội Thanh đã thấy không vui. Gần đây Bạch Hoa cứ nhắc đi nhắc lại câu nói này khiến ông cảm thấy như nó còn có ý gì khác, hình như là biết chuyện gì đó vậy. Đường Hội Thanh tự tìm lí do, nói gần đây mình phải viết báo cáo, bởi vậy buổi tối thường đi ngủ muộn. Bạch Hoa nói những chuyện này cứ để văn phòng làm. Đường Hội Thanh nói bài viết này Văn phòng không hiểu rõ tình hình nên ông phải đích thân cầm bút. Bạch Hoa bèn nói, các đồng chí của Văn phòng cần phải cảm ơn lãnh đạo của họ vì giúp họ giảm bớt khối lượng công việc. Đường Hội Thanh ngáp dài.

Trước khi bước vào văn phòng, Bạch Hoa đột nhiên nói:

- Anh Đường, tôi nghe nói tự sát cũng có thể lây nhiễm, mọi người đều phải chú ý một chút, lát nữa trên cuộc họp anh cũng nói một tiếng về việc này.

Nghe câu này, Đường Hội Thanh cảm thấy rất đường đột, cũng rất chói tai. Trong bụng nghĩ, cái thằng cha họ Bạch này rốt cuộc là có ý gì nhỉ?

Vừa mới ngó xuống, Lí Hựu Thu đã bước vào phòng, tiện tay đóng cửa lại:

- Bí thư Đường, vợ của một vị đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy mới sáng sớm đã tới đây, tỏ cáo Bí thư Huyện ủy huyện Tô Thủy Lôi Đạt Nhân, nói Lôi Đạt Nhân cho rằng công chị ta có lời lẽ không chính đáng trong hội nghị Hội đồng Nhân dân huyện nên đã đình chỉ công tác của anh này, bắt làm kiểm điểm, chị ta nói Lôi Đạt Nhân không tôn trọng đại biểu nhân dân và công tác của Hội đồng Nhân dân, bởi vậy nhờ Hội đồng Nhân dân thành phố ra mặt giải quyết.

- Có chuyện này sao? Cái gã Lôi Đạt Nhân này rốt cuộc là định làm gì? Cậu đã chứng thực lại chưa? Chuyện này cậu xử lý là được rồi. - Đường Hội Thanh lúc này làm gì còn tâm tư đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt như vậy nữa.

- Đồng chí đó sớm nên chết gì cũng đòi gặp ông, nói chỉ có ông mới giải quyết được vấn đề. - Lí Hựu Thu nói.

- Thế thì cậu giao cho anh Bạch xử lý đi. - Đường Hội Thanh có vẻ lơ đãng.

Đang nói thì bỗng dưng có một người gõ cửa, Đường Hội Thanh lập tức nhá p nhóm không yên. Lí Hựu Thu nói một tiếng mời vào, người mở cửa là một phụ nữ, khoảng ngoài 30 tuổi, ăn mặc rất lịch sự, khuôn mặt buồn bã. Lí Hựu Thu lập tức đứng lên nói:

- Chủ nhiệm Đường giờ còn có việc, chúng ta qua tìm Chủ nhiệm Bạch để xử lý.

Người phụ nữ đó dường như không nghe thấy, nhìn Đường Hội Thanh, khóe mắt ươn ướt, đi thẳng tới trước mặt Đường Hội Thanh, tự giới thiệu mình là vợ của Tất Phu Chiết, đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, tên là Thượng Phương Phương. Sau đó chị bắt đầu nói về mục đích chuyến đi này của mình.

Lí Hựu Thu định mời chị ra ngoài, Đường Hội Thanh thấy người phụ nữ này mắt đỏ hoe vì khóc, bèn ngăn Lí Hựu Thu lại, bảo chị cứ nói.

Thì ra hai tháng trước, huyện Tô Thủy tổ chức một hội nghị toàn thể Hội đồng Nhân dân. Theo như tiến trình hội nghị, trong cuộc họp thảo luận của các tiểu tổ, họ sắp xếp cho một vài đại biểu phát biểu. Đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện, một người hoạt động trong ngành du lịch, Phó Cục trưởng Cục Du lịch Tất Phu Chiết cũng lên phát biểu. Trước khi phát biểu, anh đưa ra một bản kiến nghị xây dựng thương hiệu du lịch đặc sắc của Tô Thủy, tìm mấy đại biểu nữa liên minh lại, viết thành một bản đề án. Vì thời gian giao nộp gấp gáp, bản đề án này lúc đầu không được đưa vào trong tiến trình đại hội, sau đó các đồng chí trong đoàn Chủ tịch Hội đồng Nhân dân huyện xem qua, cảm thấy bản đề án này rất tốt, bèn cho Tất Phu Chiết mang ra thảo luận trong cuộc họp của tiểu tổ. Trong cuộc họp đó, bài phát biểu của Tất Phu Chiết xoay quanh vấn đề triển khai bản đề án mà anh đã nộp. Trong lúc phát biểu, anh nói huyện Tô Thủy là một cổ trấn có lịch sử hàng ngàn năm, văn hóa lâu đời, nhiều danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử, nhưng vẫn chưa được khai thác hết, đề nghị Huyện ủy và chính quyền huyện đặt ra một kế hoạch khai thác du lịch văn hóa, xây dựng “Đại viện Hách gia”, kiến trúc mang tính đại diện cho thời kỳ Minh Thanh có quy mô lớn nhất, bảo tồn hoàn chỉnh nhất, giá trị nghệ thuật cao nhất trong huyện thành hình tượng đại diện cho “Cổ trấn Tô Thủy”. Thêm vào đó, Tô Thủy có nhiều cảnh quan rừng, các mô hình như “nông trang vui vẻ” hay “nông nghiệp đặc sắc” cũng từng bước đi vào quy mô nhất định, du lịch sinh thái trong dân gian đã tự phát và hình thành cơ bản bước đầu. Bởi vậy, đề nghị huyện nên phát triển tốt hai lĩnh vực “sinh thái” và “văn hóa”, lấy sinh thái làm chủ chốt, kết hợp với văn hóa, kiên trì theo con đường “chính phủ dẫn đường, thị trường vận hành”, tích cực thu hút

các nhà đầu tư sách lược vào ngành du lịch văn hóa sinh thái, tăng cao tiền đầu tư, nỗ lực cải thiện điều kiện hạ tầng cơ sở ở các khu thắng cảnh sinh thái và văn hóa, phát triển các sản phẩm du lịch văn hóa sinh thái, tăng cường hợp tác giữa các khu, nâng cao mức độ nổi tiếng của du lịch văn hóa sinh thái ở Tô Thủy, Cuối cùng muốn thông qua sự phát triển du lịch văn hóa sinh thái để kéo theo sự phát triển của ba ngành nghề truyền thống khác là ẩm thực, giải trí và nhà đất, khai thác xây dựng một loạt các khách sạn cao cấp đặc sắc, những khu giải trí “nhà nông”; tập trung nhân lực, vật lực, tài lực, tăng cao khả năng tiêu dùng của người dân, kích thích kinh tế của huyện. Tất Phu Chiết phát biểu xong, cả phòng họp vỗ tay vang dội, mọi người đều cảm thấy bản đề án này quá hay, có tư tưởng, có kế hoạch rõ ràng, rất khả thi, có tác dụng vô cùng quan trọng đối với việc phát triển kinh tế du lịch huyện Tô Thủy.

Vợ Tất Phu Chiết, Thượng Phương Phương sau khi giới thiệu qua về nội dung bài báo cáo, bèn lấy một tập tài liệu trong cái túi mình mang theo đưa cho Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh nhận lấy, lướt qua một chút, cảm thấy bản đề án này đúng là không tệ, rõ ràng, mạch lạc, suy nghĩ chu đáo, có tính khả thi, là một bản đề án hiếm có của một đại biểu Hội đồng Nhân dân. Đường Hội Thanh bèn hỏi chi tình hình cụ thể.

Thượng Phương Phương nói, trưa hôm đó, Lôi Đạt Nhân yêu cầu Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện và một số người nữa ở lại. Lôi Đạt Nhân tỏ ra rất giận dữ, nói rằng Tất Phu Chiết là người có dã tâm chính trị, vi phạm nghiêm trọng kỉ luật chính trị, không coi kỉ luật tổ chức ra gì, là người theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân. Ngay sau đó, ông ta phê phán Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện là Dương Hộ Lộc và Cục trưởng Du lịch Bành Tiên Phạt, chắt vắn họ tại sao lại không kiểm tra các tài liệu phát biểu của đại biểu. Lôi Đạt Nhân nói rằng, bài phát biểu của Tất Phu Chiết có một phần lớn

là những suy nghĩ về` chiế`n lược du lịch mà Huyện ủy sắ`p đưa ra, Tắ`t Phu Chiế`t không nên coi đó là đề` án rồ`i mang lên hội nghị của Hội đò`ng Nhân dân cho người ta thảo luận, như thế` là cướp công của Huyện ủy, là bôi nhọ chính quyề`n. Sau đó, ông ta lập tức đình chỉ chức Phó Cục trưởng Cục Du lịch của Tắ`t Phu Chiế`t, chỉ thị sắ`p xế`p cho Tắ`t Phu Chiế`t về` nông thôn làm công tác xóa đói giảm nghèo trong một năm, khi nào làm đủ thời hạn thì sẽ sắ`p xế`p việc khác sau, đò`ng thời còn yêu câ`u Tắ`t Phu Chiế`t viế`t bản kiểm điểm gửi cho Huyện ủy.

Chủ nhiệm Hội đò`ng Nhân dân Dương Hộ Lộc sau khi bị Lôi Đạt Nhân phê bình, cũng nói đỡ cho Tắ`t Phu Chiế`t, cho rằ`ng trách nhiệm chủ yế`u là của Hội đò`ng Nhân dân chứ không phải của Tắ`t Phu Chiế`t. Lôi Đạt Nhân nghiêm khắ`c nói, Hội đò`ng Nhân dân huyện và Tắ`t Phu Chiế`t đề`u có trách nhiệm, cả hai bên đề`u phải chịu phạt. Lôi Đạt Nhân nói Hội đò`ng Nhân dân huyện có lỗi là quản lí không nghiêm, còn Tắ`t Phu Chiế`t có lỗi là không chính trị. Một quan chức mà lại vi phạm vào một số` “quy tắ`c ngằ`m” chắ`c chắ`n sẽ bị chụp cho cái mũ “không chính trị”. Nế`u một quan chức “không chính trị” trong mắ`t lãnh đạo thì có nghĩa là con đường chính trị của anh ta đã kế`t thúc rồ`i.

Sau đó, Tắ`t Phu Chiế`t được thông báo là không câ`n tham gia hội nghị nữa, hãy ở nhà mà viế`t bản kiểm điểm.

- Chò`ng tôi về` tới nhà, sắ`c mặt vô cùng khó coi, đi thẳng vào thư phòng, ngô`i ở trong đó thần thờ suốt năm, sáu tiề`ng đò`ng hồ`, cơm tớ`i cũng chẳng ăn. Tôi hỏi anh á`y thì anh á`y chẳng nói gì. Tôi bảo bồ` mẹ chò`ng hỏi, anh á`y cũng không đề`m xĩa gì, chỉ nói một câu là đau đầ`u, rồ`i lại im lặng. Tới buổi tớ`i, anh á`y trằ`n trọc cả đêm không ngủ. Hôm sau, tôi phát hiện ra trên gồ`i của anh á`y toàn là tóc rụng, nhìn lại, hóa ra anh á`y đã rụng mắ`t nửa đầ`u, tóc chỉ còn lơ` thơ vài sợi. Tôi khi đó lo lắ`m, không biế`t là xảy ra

chuyện gì, bèn chạy tới cơ quan anh ấy hỏi cho rõ, các đồng chí trong cơ quan trả lời cứ áp a áp ứng, tôi bèn hỏi những người bạn có mối quan hệ tốt với anh ấy, mới biết trong hội nghị Hội đồng Nhân dân, anh ấy gặp phải chuyện đó.

- Đồng tôi mất hai ngày viết một bản kiểm điểm dài 6 trang giấy, sau khi gửi lên Huyện ủy. Lôi Đạt Nhân đọc xong nói là bản kiểm điểm chưa đủ sâu sắc, bắt viết lại. Đồng tôi lại viết một bản kiểm điểm dài 16 trang. Sau đó, bản kiểm điểm đó bị người ta phô tô ra rồi phát cho cán bộ các cấp trong các cục của huyện. Đồng tôi biết việc lại càng thêm lời hơn, cả ngày ở trong nhà, không chịu ra ngoài gặp ai. Tôi biết anh ấy cảm thấy mất mặt. Sau đó tôi nghe nói có người cười nhạo đồng tôi là “không chính trị, vì lợi riêng”. Anh ấy gần như đã trở thành một đại từ thay thế cho những người “không chính trị”, khi mọi người đùa với nhau đều nói giống Tắt Phú Chiết, không chính trị. Đồng tôi không biết nghe từ đâu được tin đồn này, từ sáng tới tối chỉ ở trong nhà, không chịu ra ngoài nửa bước.

- Chủ nhiệm Đường, đồng tôi ngày trước không như thế, anh ấy rất cởi mở, luôn vui vẻ giúp đỡ mọi người. Đồng tôi là một người thẳng thắn, không có âm mưu gì cả, cũng không giỏi quan sát sắc mặt của người ta, không biết nịnh nọt ai, cũng không bao giờ nghĩ sự việc phức tạp cả. Tôi ngày trước khuyên anh ấy hãy học một vài mẹo khéo để bảo vệ bản thân, nhưng anh ấy không nghe, từ sau khi xảy ra chuyện này, anh ấy như biến thành một người hoàn toàn khác. Sau đó tôi nghe người ta nói, Bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân nổi trận lôi đình là vì bản đề án của đồng tôi có thêm vài nội dung so với bản quy hoạch du lịch của Huyện ủy, nhưng đó là những nội dung mà anh ấy nghĩ má y đêm liền mới nêu ra được!

- Chủ nhiệm Đường, tôi đã xem “Luật đại biểu Hội đồng Nhân dân”, trong đó có quy định, bài phát biểu của đại biểu nhân dân trong

thời gian tiến hành cuộc họp Hội đồng Nhân dân sẽ không bị truy cứu trách nhiệm pháp luật. Là người nhà của một đại biểu Hội đồng Nhân dân, tôi cho rằng cách xử lý của Huyện ủy Tô Thủy với chồng tôi là không hợp lý, chồng tôi không hề tiết lộ cơ mật quốc gia, cũng không hề phản đối Đảng và xã hội chủ nghĩa, không hề vi phạm 4 nguyên tắc cơ bản, sao lại bị đình chỉ công tác? Nếu đưa ra một bản đề án trong cuộc họp Hội đồng Nhân dân mà cũng bị xử phạt thì sau này ai còn dám nói thật nữa? Đại biểu nào còn dám phát biểu ý kiến hay kiến nghị gì nữa?

Nói mãi nói mãi, mắt Thượng Phương Phương đã đỏ hoe, nhưng chị vẫn cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, không để nước mắt chảy ra.

- Vậy chồng chị bây giờ thế nào rồi? - Lí Hựu Thu hỏi.

- Chồng tôi sau khi bị đình chỉ cứ ở nhà suốt, dần dần tôi phát hiện ra con người anh ấy đã thay đổi rồi, bắt đầu nổi cáu vô cớ, sau đó thì không chịu nói chuyện, ánh mắt thần thờ, thường nhìn vào một điểm vô định. Tôi và người nhà đều lo lắng, báo cáo lên cơ quan anh ấy thì cơ quan nói giờ anh ấy không phải là người của Cục Du lịch nữa, họ không quản lý được, bảo chúng tôi hãy đi tìm Bộ Tổ chức của Huyện ủy. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đi tìm Bộ Tổ chức Huyện ủy, Bộ Tổ chức lại nói hiện nay chồng tôi chưa được sắp xếp công việc nào cụ thể nên cứ đi tìm Cục Du lịch. Thế là cả hai cơ quan đều đá quả bóng sang nhau, đá qua đá lại nên vẫn đề vẫn chưa được giải quyết. Gần đây, tôi phát hiện ra các hành động của chồng tôi càng lúc càng bất thường, anh ấy thường xuyên giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm, nói là có người muốn hại anh ấy khiến tôi cũng ăn không ngon, ngủ không yên. Có lúc, vào buổi tối, chỉ cần có một ngọn gió thổi qua là anh ấy đã vô cùng nhạy cảm, nói có người đang đứng ngoài theo dõi anh ấy. Mấy hôm trước, chỗ chúng tôi bị đông, gió thổi mạnh khiến cái cửa sổ kêu một

tiếng, anh ấy cứ kiên quyết nói rằng đã nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có bóng người, còn bắt tôi và con trai vào bếp lấy dao, lấy gậy ra. Ra ngoài nhìn thì chẳng thấy gì cả, nhưng anh ấy cứ không tin, nói là người ta chạy đi rồi. Buổi tối khi đi ngủ, anh ấy cũng không chịu nhắm mắt, nói sợ có người hại anh ấy. Tôi và con trai chẳng còn cách nào khác, đành phải thay phiên nhau đứng cạnh giường canh anh ấy, khiến con trai tôi dạo này đi học cũng chẳng có tinh thần, cô giáo nói thành tích của nó giảm sút. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành canh anh ấy một mình, giờ tôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

- Chị cứ như thế cũng không phải là cách hay. - Lí Hựu Thu tỏ ra đồng cảm, nói.

Vợ của Tất Phu Chiết nghe Lí Hựu Thu nói vậy, không biết là cảm động hay là chạm đúng vào một sợi dây trong lòng chị, không kiềm chế nổi nữa, cuối cùng nước mắt đã chảy rơi:

- Đúng thế, giờ tôi sắp sụp đổ vì chuyện này mất rồi. Bản thân tôi cũng còn có công việc, tôi là một giáo viên trong huyện, bình thường đã nhiều việc. Tôi cũng biết, hôm nay lên thành phố tố cáo thế này, có thể Cục Giáo dục sẽ gây phiền phức cho tôi, nhưng tôi thực sự cũng là vì bất đắc dĩ, đã đi tới đường cùng rồi. Xin Chủ nhiệm Đường và các lãnh đạo hãy ra mặt để giúp chúng tôi giải quyết, để chúng tôi được quay về với công việc. Chủ nhiệm Đường, xin ông hãy giúp chúng tôi, tới khi đó tôi xin tặng cờ gấm cho ông.

Đường Hội Thanh vẫn lặng nghe nhưng không nói gì, lúc này, ông không thể chịu đựng nổi nữa, vỗ mạnh một cái lên bàn:

- Cái gã Lôi Đạt Nhân này đúng là vô pháp vô thiên!

Đường Hội Thanh ngay lập tức thể hiện sự nghiêm túc của mình trong vấn đề này, yêu cầu Lí Hựu Thu lập tức tìm Chủ nhiệm Ủy

ban Khoa giáo Lâm Tái Phục và Phó Chủ nhiệm Tiêu Tảo Huy tới văn phòng của mình, yêu cầu họ lập tức liên hệ với Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, xác thực lại tình hình. Đường Hội Thanh nói với Thượng Phương Phương, nếu sự việc đúng như vậy, chắc chắn ông sẽ trả lời chị rõ ràng, mời chị cứ quay về yên tâm chờ tin tức. Đường Hội Thanh còn nói rõ rằng Lí Hựu Thu là người giám sát chuyện này, yêu cầu anh bất cứ lúc nào cũng phải báo cáo tình hình cho ông.

Thượng Phương Phương thấy thái độ của Đường Hội Thanh rất tốt, có vẻ như rất coi trọng chuyện này, cảm ơn rồi rút vội ra về.

Lâm Tái Phục và Tiêu Tảo Huy sau khi từ văn phòng của Đường Hội Thanh đi ra, cả hai người đều cảm thấy Bí thư Lôi Đạt Nhân của huyện Tô Thủy thật quá đáng. Lâm Tái Phục nói:

- Cái gã Lôi Đạt Nhân này thật là chẳng chính trị chút nào cả, tuy nói rằng Hội đồng Nhân dân của chúng ta chỉ là một cái khung giả, giống như điều hòa treo tường, thì anh ta cũng không thể cư xử thô bạo với đại biểu chúng ta chứ, nếu không sau này công tác của Hội đồng Nhân dân sao duy trì được nữa, nhất là cái địa vị đại biểu ở Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy lại càng không ra gì, còn ra thể thống gì trong xã hội nữa? Đánh chó phải nể mặt chủ chứ. Ít ra thì Hội đồng nhân cũng là một trong bốn cơ quan quyền lực nhất, có mối quan hệ anh em chứ không phải quan hệ cha con, làm gì có việc anh cả đánh anh hai một bạt tai như thế?

- Anh Lâm này, tôi thấy không phải Lôi Đạt Nhân không chính trị mà là vì anh không đứng đúng vị trí. Lôi Đạt Nhân quá chính trị ấy chứ, anh ta là người đứng đầu huyện Tô Thủy, anh ta là đại diện của chính trị. - Tiêu Tảo Huy phản đối.

- Anh Tiêu, anh thích khen người rồi chê mình thế hả?

- Anh Lâm này, anh đừng có mở miệng ra là người khác, ngậm miệng lại là người mình, Hội đồng Nhân dân huyện với Huyện ủy cùng một chiến hào chứ không phải mâu thuẫn địch ta. Hay lấy một cái ví dụ không sát lắm, đại biểu Hội đồng Nhân dân giống một cái lọ hoa, chủ nhân nói đẹp, muốn bày nó lên giá để thưởng thức thì nó có giá trị tồn tại. Nếu chủ nhân cảm thấy nó gây cản trở mỹ quan sẽ ném nó vào đồng rác, chẳng còn chút giá trị nào nữa. Đại biểu của chúng ta cũng giống như các lọ hoa đó thôi, anh nói đúng không? Lâm Đại Phúc không đáp lời.

- Nghe tôi nói này, cái gã Tắt Phú Chiết đúng là không hiểu chính trị, chịu cái kết cục này cũng không đáng để đồng cảm. Quan trường như chiến trường, nếu anh không rèn luyện tốt bản lĩnh sinh tồn, đương nhiên sẽ bị trúng đạn, nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng, đó cũng là phù hợp với lý luận sinh tồn của Darwin. Thực ra chuyện này đối với Tắt Phú Chiết mà nói cũng chưa chắc đã là một việc xấu. Thực tiễn đã chứng minh, anh ta không thích hợp với chốn quan trường, nay bị thương nhẹ, rút lui sớm cũng là một việc tốt. Nếu cứ cố chấp ở lại trong này, nói không chừng sau này còn bị thương nặng hơn. Tái ông thất mã, chưa biết họa hay phúc.

- Anh Tiêu này thật là, lẽ ra trong chuyện này Tắt Phú Chiết là người có lý, sao nghe anh nói lại thành vô lý mất rồi, lại còn kéo cả tôi vào nữa.

- Anh Lâm, tôi không có lỗi anh vào. Tôi nhớ anh từng dạy tôi, phải luyện thuật “bê công”.

- Đúng, đúng là như thế, có vấn đề gì không? - Lâm Tái Phúc nghi ngờ nhìn Tiêu Tảo Huy.

- Anh nói quá đúng chứ sao, Tấ t Phu Chiế t vì không luyện được thuật “bê công”, nói năng bừa bãi nên mới xảy ra chuyện. Điề u này càng chứng minh lí luận của anh là chính xác, là vĩ đại, một lầ n nữa được thực tiễn chứng minh.

- Anh Tiêu, sao tôi lại cảm thấ y dường như anh đang chề giễu tôi vậy?

Tiêu Tảo Huy bật cười ha hả. Lâm Tái Phục chẳng có tâm tư đâu mà đùa với ông ta, nói là tồ t nhấ t hãy mau chóng gọi điện thoại tới Hội đồ ù ng Nhân dân huyện Tô Thủy để hỏi thăm tình hình.

CHƯƠNG 6: MƯA NÚI SẮP VỀ

Cơn gió lạnh buốt cuộn lên, những đám mây hấp tấp trôi xa.

Qua một lớp cửa kính nhưng Đường Hội Thanh vẫn có thể cảm nhận được cái lạnh đang len lỏi trong không gian.

Rốt cuộc thì ai đã tố cáo Hà Đại Dục? Đường Hội Thanh vẫn nghĩ mãi về vấn đề này.

Lí Hựu Thu hiểu rất rõ tâm tư của Đường Hội Thanh. Kịp thời quan sát cấp trên nghĩ gì, muốn gì, sau đó giả vờ như vô tình nói ra, đó là một nghệ thuật của người làm cấp dưới. Mới sáng sớm, Lí Hựu Thu đã tới văn phòng của Đường Hội Thanh. Sáng tới xin chỉ thị, tôi tới báo cáo, đó là thói quen của anh nhiều năm nay, cũng nhờ thói quen này mà anh dành được sự tin tưởng của lãnh đạo. Trong thời gian làm việc, ít nhất cứ cách hai tiếng đồng hồ lại để lãnh đạo nhìn thấy mình, đó cũng là một lý thuyết mà Lí Hựu Thu rất hay vận dụng.

- Chủ nhiệm Đường, tôi nghe nói người tố cáo Hà Đại Dục là một người nặc danh. - Lí Hựu Thu nói.

Đường Hội Thanh không lên tiếng, trong lòng nghĩ như thế có khác gì là không nói đâu.

Phạm Băng Băng và Hà Đại Dục đều là những người rất thân thiết với Đường Hội Thanh, một người là tình nhân, một người là tâm phúc. Gần như cùng một lúc, hai người thân thiết nhất của Đường Hội Thanh đều xảy ra sự cố, điều này khiến ông trở tay

không kịp. Hà Đại Dục từng định cho Phan Băng Băng lên làm chức phó trong Cục Kiến thiết, cũng từng nhắc chuyện này rất nhiều lần trước mặt Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh biết Hà Đại Dục làm vậy là vì muốn lấy lòng mình. Mặc dù mối quan hệ của ông và Phan Băng Băng rất ám muội, nhưng là một lãnh đạo chủ chốt trong thành phố, đầu óc của ông vẫn còn tỉnh táo, bởi vậy ông không đồng ý. Một mặt là vì Phan Băng Băng vẫn còn trẻ, chưa tới 30 tuổi mà đã leo được lên tới chức phó phòng, ở Đông Lạc này coi như đã là một cán bộ lãnh đạo trẻ tuổi lắm rồi. Mặc dù Phan Băng Băng xuất thân là một cán bộ đoàn, nhưng kinh nghiệm vẫn còn non nớt, cho cô làm cấp phó ở Cục Kiến thiết thì rõ ràng là không thể thuyết phục được người khác, nói không chừng còn chữa lợn lành thành lợn què, không những ảnh hưởng tới sự đoàn kết và ổn định trong ban lãnh đạo Cục Kiến thiết, mà nếu không cẩn thận còn ảnh hưởng tới tiền đồ chính trị của bản thân ông, Đường Hội Thanh không bao giờ mạo hiểm như vậy. Sau đó quả nhiên có người phản ánh rằng Hà Đại Dục là người độc đoán, không có tác phong dân chủ. Vì việc này mà Đường Hội Thanh còn phải tìm Hà Đại Dục để nói chuyện, bắt ông ta khiêm tốn một chút.

Lí Hựu Thu nói với Đường Hội Thanh, trước khi tới tỉnh đón Phan Băng Băng về Đông Lạc, đồng chí của Cục Kiến thiết thành phố còn đưa chị tới bệnh viện tỉnh để kiểm tra. Kết quả chẩn đoán của bác sĩ là Phan Băng Băng mắc “bệnh ăn cắp vặt”.

- Bệnh ăn cắp vặt? Đó là bệnh gì? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Nghe nói đó là một căn bệnh rất kì lạ, thuộc vào chứng bệnh tâm lí, thường xuyên xuất hiện ham muốn ăn trộm mà không thể tự điều khiển được, đồ ăn cắp được cũng không phải đồ mà mình cần dùng, cũng không đắt tiền, nhiều khi ăn cắp được rồi họ còn vứt đi, tặng người khác hoặc là giấu đi. Người mắc bệnh này trước khi thực hiện hành vi ăn cắp thường có cảm giác căng thẳng,

khi ăn cắp hoặc ăn cắp xong thì có cảm giác hả hê, thỏa mãn. Loại người này được gọi là kẻ cắp vặt, thực ra là một dạng bệnh chứ không phải do vớ n đề phẩm chất đạo đức. - Lí Hựu Thu đáp.

- Đúng là quái lạ thật, lần đầu tiên tôi nghe nói tới chứng bệnh này. Phan Băng Băng tiếp nhận điều trị chưa? - Đường Hội Thanh quan tâm hỏi.

- Trong báo cáo của Cục Kiến thiết nói rằng Phan Băng Băng tiếp nhận hành điều trị tại bệnh viện tỉnh, các bác sĩ cũng đã đưa ra phương án điều trị cho cô ấy. - Lí Hựu Thu nói.

- Căn bệnh này có chữa khỏi được không? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Hình như chủ yếu là điều trị tâm lý, quá trình tương đối dài, vừa uống thuốc vừa điều chỉnh tâm lý theo sự hướng dẫn của bác sĩ, cần một khoảng thời gian, mà bản thân cũng phải phối hợp với bác sĩ. Lát nữa tôi sẽ mang báo cáo của Cục Kiến thiết sang cho ông xem. - Lí Hựu Thu nói.

Nghe nói Phan Băng Băng bắt đầu tiếp nhận điều trị, Đường Hội Thanh yên tâm hơn được đôi chút.

Lí Hựu Thu nói với Đường Hội Thanh rằng sau khi Phan Băng Băng xảy ra chuyện, chồng của cô đã tới tìm lãnh đạo của Cục Kiến thiết, nhờ họ ra mặt tới tỉnh để bảo lãnh Phan Băng Băng về nhà.

Chồng của Phan Băng Băng tên là Lữ Mão Mão. Hai người là bạn học thời trung học, tốt nghiệp trung học xong họ đều lên đại học, sau đó lại về quê cũ là huyện Tô Thủy tham gia công tác. Sau một lần tình cờ gặp lại nhau trong cuộc họp lớp, Lữ Mão Mão bắt đầu tán công cô bạn học cũ. Phan Băng Băng vốn xinh đẹp, lại hoạt bát dễ thương nên người theo đuổi cô rất nhiều. Lữ Mão Mão ngoại hình không có gì đặc biệt, con người thật thà, nhân hậu, bình thường

cũng ít nói, trong cuộc chiến tình yêu này, chỉ cần không cẩn thận là sẽ tan thành xác pháo. Nhưng Lữ Mão Mão lại áp dụng chiến thuật chậm mà chắc, ngày nào cũng viết cho Phạn Băng Băng một bức thư, gọi một cú điện thoại, tặng một bó hoa tươi. Cứ như thế, Lữ Mão Mão dần trở nên nổi bật so với các đối thủ cạnh tranh, cuối cùng trở thành “đức lang quân” của Phạn Băng Băng đúng như ước nguyện. Sau khi kết hôn, Lữ Mão Mão vô cùng chiều chuộng Phạn Băng Băng, mọi việc lớn việc nhỏ trong nhà, chỉ cần Phạn Băng Băng nói một câu là anh sẽ làm y như thế.

Khi Phạn Băng Băng đã làm tới chức Phó Bí thư huyện đoàn thì Lữ Mão Mão vẫn chỉ là một thư kí quen ở Cục Dân chính huyện. Sau đó Phạn Băng Băng được điều tới Thành đoàn làm Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền, anh vẫn chỉ là thư kí. Lúc này, anh còn thấy tự hào và vinh dự về người vợ đảm đang của mình. Tới khi Phạn Băng Băng trở thành lãnh đạo cấp phó phòng thì Lữ Mão Mão vẫn là thư kí được điều tới Văn phòng Cục Dân chính. Mặc dù ngoài mặt anh vẫn tỏ ra hãnh diện vì vợ, nhưng trong lòng bất đầu thấy buồn phiền về khoảng cách địa vị giữa hai người, thậm chí còn nảy sinh tâm lí tự ti. Người vợ xinh đẹp của anh giống như một cuốn sách bán chạy, ai cũng muốn mở ra xem. Có lúc anh cũng nghe thấy vài lời đồn đại, nhưng trong lòng mình, anh vẫn kiên quyết phủ nhận, cho rằng đó là do người ta đố kỵ, có ý khích bác vợ chồng anh.

Từ sau khi Hà Đại Dục bị song quy, Đường Hội Thanh vẫn cố giữ bình tĩnh, không chủ động thăm hỏi tin tức. Vừa nãy Lí Hựu Thu nói Lữ Mão Mão ra mặt giúp đỡ vợ khiến ông thấy thất vọng không yên, quyết định tìm hiểu một chút tình hình, thế là ông thay đổi sách lược, quyết định nắm quyền chủ động.

Buổi chiều, Mạnh Quốc Ân được Lí Hựu Thu mời tới phát biểu trong một cuộc họp của Hội đồng Nhân dân thành phố. Phát biểu xong, còn cách thời gian dùng bữa tối một khoảng thời gian, Lí Hựu

Thu mời Mạnh Quốc Ân tới văn phòng của Đường Hội Thanh ngò i một lát.

Đường Hội Thanh thấ y Mạnh Quốc Ân, nói bài phát biểu của ông rấ t thành công, vừa có trình độ lí luận rấ t cao mà ngôn từ còn sinh động, lại kếp hợp được với các vụ án quan chức hủ bại rấ t điển hình, có ý nghĩa cảnh cáo rấ t cao. Mạnh Quốc Ân nghe Đường Hội Thanh tâng bô c mình thì vô cùng sung sướng. Lí Hựu Thu mang trà vào, Mạnh Quốc Ân nhận tách trà, vội vàng đứng lên nói là thư kí trưởng Lí đích thân phục vụ mình như thế , quy cách cao quá khiế n ông thấ y sợ hãi. Lí Hựu Thu đáp rằ ng trước mặt Chủ nhiệm Đường và Bí thư Mạnh, anh chỉ là thư kí thôi, không dám thêm chữ “trưởng” vào sau. Mạnh Quốc Ân nói:

- Thư kí trưởng thật biế t đùa, chức vụ của anh cao hơn tôi, làm thế ́ tôi tồn thọ quá.

Mạnh Quốc Ân là Phó Bí thư Ủy ban Kỉ luật thành phố , Cục trưởng Cục Giám sát, nhưng lại thích người khác gọi mình là Bí thư Mạnh chứ không phải là Cục trưởng Mạnh, có lẽ vì cái danh xưng bí thư nghe có vẻ quyề n uy hơn.

Sau khi Mạnh Quốc Ân ngò i yên trên ghế , ba người hàn huyên với nhau một lát. Lí Hựu Thu giả vờ vô tình hỏi:

- Bí thư Mạnh, gầ n đây tiề ng tằm của thành phố ́ Đông Lạc của chúng ta không tồ t lắ m, Hà Đại Dục mới bị song quy chưa lâu, Phó Chủ tịch Mã lại xảy ra chuyện, tôi nghe nói giờ đây trong chố n quan trường của Đông Lạc, lòng người hoang mang lắ m, đại biểu của Hội đồ ng Nhân dân cũng nói sợ nhấ t là phải chào hỏi các đồ ng chí bên Ủy ban Kỉ luật các anh.

- Không làm việc gì xấ u, sao sợ ma gõ cửa? - Mạnh Quốc Ân cười nói.

- Bí thư Mạnh nói vậy không hay rồi, sao tôi lại nghe như thể anh ví các đồng chí bên Ủy ban Kỷ luật là ma vậy? - Lí Hựu Thu đùa.

- Ha ha, chúng tôi không phải ma mà là người chuyên bắt ma. - Mạnh Quốc Ân vui vẻ nói.

- Bí thư Mạnh, thế Hà Đại Dục rốt cuộc là bị làm sao, chẳng lẽ có vấn đề lớn hả? - Lí Hựu Thu cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính.

Đường Hội Thanh vẫn im lặng ngẫm một bên lắng nghe, không lên tiếng. Ông là người bột trần, Lí Hựu Thu là người bày cờ, Mạnh Quốc Ân là một quân cờ trong tay họ. Trong ván cờ cuộc đời này, sự tồn tại của một người chỉ có hai phương thức, hoặc là bị người khác coi là quân cờ, hoặc là coi người khác là quân cờ. Nếu anh không thể thành người chơi cờ, vậy thì anh chỉ có thể ngoan ngoãn làm quân cờ.

- Vấn đề của Hà Đại Dục có phải là vấn đề lớn hay không thì tôi cũng không rõ, hiện nay vẫn đang trong quá trình điều tra. Chuyện của anh ta tôi không phụ trách. Còn về việc tiến hành song quy với anh ta thì lúc đầu là do Ủy ban Kỷ luật thành phố đưa ra, do hóa đơn chi tiêu của Cục Kiến thiết ảnh hưởng quá lớn ở trên mạng nên thu hút sự chú ý của Ủy ban Kỷ luật tỉnh, hiện nay Ủy ban Kỷ luật tỉnh cũng đã bắt đầu bắt tay vào điều tra, chúng tôi đã bàn giao anh ta cho Tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật tỉnh rồi. - Mạnh Quốc Ân tiết lộ.

Đường Hội Thanh nghe câu trả lời của Mạnh Quốc Ân, trong lòng thâm kinh hãi, ông không ngờ Ủy ban Kỷ luật tỉnh đã bắt tay vào điều tra Hà Đại Dục, tin tức này là một đòn đánh rất mạnh đối với ông. Để che giấu sự bất an trong lòng, ông nhấc tách trà lên nhấp một ngụm.

- Chẳng nhẽ Hà Đại Dục thực sự có vấn đề? Mà vấn đề lại rất lớn? - Lí Hựu Thu cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

- Vụ án của Phó Chủ tịch Mã vừa xảy ra, vấn đề của Hà Đại Dục có to tới đâu cũng thành nhỏ. Trước mắt, tâm trạng của các đồng chí các cơ quan trong thành phố đều không ổn định, sự việc này đối với Đông Lạc mà nói, ảnh hưởng quả thật rất lớn. Tỉnh ủy và Ủy ban Nhân dân tỉnh đều bị chấn động, ra lệnh cho các cơ quan hữu quan nhanh chóng điếu tra, áp lực của bên chúng tôi nặng nề lắm. Hôm nay nếu không phải nể mặt Chủ nhiệm Đường thì tôi cũng không tới đây phát biểu đâu, giờ đang là thời điểm nhạy cảm, mọi người đều phải chú ý. - Mạnh Quốc Ân hình như đang phân trần với Đường Hội Thanh.

Được biết Hà Đại Dục đã giao cho Ủy ban Kiểm tra tỉnh điếu tra, Đường Hội Thanh hoàn toàn không còn tâm trạng để nói chuyện nữa, ông ngắt ngang cuộc nói chuyện giữa Mạnh Quốc Ân và Lí Hựu Thu:

- Quốc Ân này, lẽ ra tôi nay tôi phải cùng anh ăn cơm, nhưng vừa nãy mới nhận được điện thoại của Hội đồng Nhân dân tỉnh, thông báo cho tôi lên tỉnh dự một cuộc họp, bởi vậy tôi nay đành phải để đồng chí Bạch Hoa dùng bữa với anh, Hựu Thu cũng phải lên tỉnh với tôi, xin lỗi anh nhé!

Lí Hựu Thu nghe Đường Hội Thanh nói vậy, khựng lại, nhưng sau đó lập tức phản ứng luôn, tiếp lời nói:

- Đúng vậy, lần sau Chủ nhiệm Đường và tôi sẽ mời anh ăn cơm, lần này coi như nợ Bí thư Mạnh một món nhé.

- Chủ nhiệm Đường và Thư kí trưởng nói gì thế, các anh có việc đương nhiên là quan trọng, các anh cứ làm việc đi. - Mạnh Quốc Ân đáp, sau đó đứng lên cáo từ.

Lí Hựu Thu biết Đường Hội Thanh muốn tới Lệ Dương, bèn lập tức sắp xếp lái xe. Nhờ có đường cao tốc nên từ Đông Lạc tới Lệ Dương chỉ phải ngồi xe chưa đầy hai tiếng đồng hồ. Trên xe, Đường Hội Thanh gọi điện thoại cho người bạn học cũ là Vương Đạo Lợi ở Phòng Tư pháp tỉnh, nhờ ông ta hẹn người phụ trách của Ủy ban Kỉ luật tỉnh là Mạch Gia Lâm ra ngoài ăn bữa tối. Vương Đạo Lợi là Phó phòng Phòng Tư pháp, là bạn học đại học của Đường Hội Thanh, hai người ngày xưa là cạ cứng của nhau, vẫn luôn duy trì mối quan hệ vô cùng thân thiết. Vương Đạo Lợi và Mạch Gia Lâm lại là bạn học hồi ở trường Đảng, mối quan hệ cũng rất tốt. Mạch Gia Lâm mặc dù chỉ là Chủ nhiệm của một văn phòng, nhưng là nhân viên điều tra kỉ luật, do thân phận đặc biệt nên cũng là một nhân vật có tiếng nói trong tỉnh Đông Hải.

Không lâu sau, Vương Đạo Lợi gọi điện thoại lại, nói là tối nay Mạch Gia Lâm có chuyện, không thể ra ngoài được. Đường Hội Thanh nói:

- Tôi mặc kệ, tóm lại là anh phải mời bữa được Mạch Gia Lâm.

Vương Đạo Lợi nói:

- Đường Tam Tạng, anh đừng có ngang, người ta thực sự không thể ra ngoài được.

Đường Tam Tạng là biệt hiệu mà Vương Đạo Lợi đặt cho Đường Hội Thanh hồi học đại học, Đường Hội Thanh cũng gọi Vương Đạo Lợi là Vương đạo sĩ. Đường Hội Thanh nghe nói vậy thì sốt ruột, nói:

- Vương đạo sĩ, tôi mặc kệ, tóm lại là kiểu gì anh cũng phải hẹn người ta cho tôi.

Vương Đạo Lợi nói trong điện thoại:

- Đường Tam Tạng chó chết, anh ngang ngược quá đấy.

Đường Hội Thanh không cho ông ta cơ hội nói tiếp:

- Tôi sắp tới Lệ Dương rồi, tôi nay chúng ta cùng ăn tối, không gặp không về. - Sau đó cúp điện thoại.

Khi gần tới tỉnh, Vương Đạo Lợi lại gọi điện thoại tới, nói là Mạch Gia Lâm thực sự không thể tới ăn tối được, nhưng khoảng 10 giờ tối thì có thể ra ngoài uống trà.

10 giờ tối, Vương Đạo Lợi phải tài xế đi đón Mạch Gia Lâm tới quán trà ở khách sạn Long An, nơi thường xuyên dùng để tiếp khách của Tỉnh ủy. Đường Hội Thanh, Vương Đạo Lợi, Mạch Gia Lâm, Lí Hựu Thu bốn người cùng ngồi uống trà. Ngoài trừ Đường Hội Thanh là cán bộ cấp phòng, còn ba người kia đều là cán bộ lãnh đạo cấp phó phòng. Nhờ Vương Đạo Lợi nên Mạch Gia Lâm cũng chẳng xa lạ gì với Đường Hội Thanh và Lí Hựu Thu, họ đã cùng nhau uống trà rất nhiều lần, có thể coi là người quen cũ. Máy người hàn huyên nhau vài câu rồi bắt đầu trò chuyện.

Mạch Gia Lâm xuất thân là người làm công tác kiểm tra kỉ luật, bởi vậy kinh nghiệm vô cùng phong phú, thấy Vương Đạo Lợi năm lần bảy lượt gọi điện hẹn mình ra ngoài, biết là chắc chắn sẽ có chuyện, lúc tới thấy cả Đường Hội Thanh và Lí Hựu Thu có mặt ở đó, trong lòng ông cũng hiểu được vài phần.

- Chủ nhiệm Mạch, ngày nào anh cũng vất vả hết chỗ này tới chỗ khác, như thế là không phù hợp với tinh thần kiến thiết xã hội hài hòa của Trung ương. Nếu các đồng chí của Ủy ban Kỉ luật các anh từ sáng tới tối đều không có việc gì làm thì chúng tôi công tác chống tham ô, tham nhũng của chúng ta rất thành công. - Đường Hội Thanh đùa một câu để tạo bầu không khí thoải mái.

- Lão Đường nói đúng quá, thực ra chúng tôi cũng không muốn phải bận rộn thế đâu, anh tưởng là các đồng chí ở Ủy ban Kỷ luật thích tự mua dây buộc mình hay sao? - Mạch Gia Lâm gọi Đường Hội Thanh là lão Đường chúng tỏ mối quan hệ của họ khá thân thiết.

- Chủ nhiệm Mạch, Đông Lạc của chúng tôi gần đây xảy ra chuyện lớn, chính là chuyện của Phó Chủ tịch thành phố Mã Chi Đông, chắc là anh cũng biết rồi. Giờ mọi người trong Hội đồng Nhân dân thành phố Đông Lạc đều hoang mang lắm, ai ai cũng bàn tán chuyện này. Nghe nói cơ quan kiểm tra, kỷ luật, giám sát cũng tham gia điều tra, Chủ nhiệm Mạch, liệu có người của Hội đồng Nhân dân thành phố chúng tôi liên quan tới việc này không?

- Lí Hựu Thu chen lời, anh phát biểu với tư cách là thư ký trưởng của Hội đồng Nhân dân thành phố, như vậy ít nhiều gì cũng có quan hệ với công việc, không quá đường đột, Mạch Gia Lâm nếu sẵn sàng tiết lộ tin tức thì cũng không cảm thấy quá khó xử, hai bên đều có sẵn đường lùi, không rơi vào tình cảnh ngượng ngùng.

Trước đó, Đường Hội Thanh và Lí Hựu Thu đã bàn bạc trước với nhau, đầu tiên Lí Hựu Thu sẽ ra mặt giả bộ hỏi thăm chuyện của Mã Chi Đông, sau đó lại giả vờ nhân tiện nói sang chuyện của Hà Đại Dục. Suốt buổi trò chuyện này, Lí Hựu Thu sẽ nắm quyền chủ động, Đường Hội Thanh không nói nhiều. Làm vậy đương nhiên là có lợi ích, ý đồ của Đường Hội Thanh khi tới Lệ Dương này sẽ không quá rõ ràng.

- Mã Chi Đông vừa chết, Tỉnh ủy đã lập tức triệu tập một cuộc họp khẩn cấp bàn bạc về cách xử lý. Ban đầu, Tỉnh ủy còn do dự trong việc có nên để Ủy ban Kỷ luật phái tổ điều tra tới ở lại thành phố Đông Lạc hay không. Thứ nhất là sau khi Mã Chi Đông chết, không có ai tố cáo vấn đề gì về ông ấy, thứ hai là vì cũng muốn nể mặt đồng chí Lí Đại Quốc. Thế là Tỉnh ủy phái người tới nói chuyện với đồng chí Lí Đại Quốc, không ngờ thái độ của ông ấy

rất kiên quyết, nói là nhất định Tỉnh ủy phải phái tổ điều tra xuống đó, điều tra rõ ràng xem ai hại chết Mã Chi Đông. Lí Đại Quốc hùng hồn nói rằng, dựa vào những hiểu biết của ông với Mã Chi Đông thì ông tuyệt đối không tin rằng Mã Chi Đông lại làm những việc vi phạm kỉ luật, chắc chắn là Mã Chi Đông đã làm đảo lộn cái quy tắc ngầm trong giới chính trị ở Đông Lạc nên có người bày mưu hại anh ấy. Thái độ này của Lí Đại Quốc khiến sự việc khó khăn hơn. Tổ điều tra còn chưa xuống đó mà ông ấy đã đưa ra kết luận như vậy thì tổ điều tra phải làm thế nào? Bởi vậy Ủy ban Kỉ luật tỉnh chúng tôi cũng không dám vội vàng trong việc này. - Mạch Gia Lâm tiết lộ.

Đường Hội Thanh nghe nói Lí Đại Quốc yêu cầu điều tra người đã hại chết Mã Chi Đông, trong lòng ông giật thót, nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, đồng thời đứng trên góc độ của lãnh đạo thành phố, chen vào một câu:

- Các đồng chí của thành phố Đông Lạc chúng tôi đều hi vọng vụ án này sớm có kết luận, như vậy mới không có tin đồn thất thiệt, khiến cán bộ toàn thành phố đều hốt hoảng không yên.

Mọi người đều trò chuyện rất lâu xung quanh việc của Mã Chi Đông. Đây là ý đồ của Đường Hội Thanh, như thế, Mạch Gia Lâm sẽ cảm thấy mục đích chuyến đi này của ông là muốn thăm dò tin tức có liên quan tới Mã Chi Đông.

Khi bữa trà sắp kết thúc, Lí Hựu Thu vừa rót thêm trà cho Mạch Gia Lâm, vừa giả bộ tình cờ hỏi:

- Chủ nhiệm Mạch, đối với thành phố Đông Lạc chúng tôi mà nói, gần đây nhiều việc xảy ra quá. Chủ tịch Mã vừa xảy ra chuyện, cả Đông Lạc như rơi vào chảo dầu, mấy hôm trước lại nghe nói Hà

Đại Dục bị Ủy ban Kỷ luật tỉnh song quy nữa, đúng là thiên hạ không thể thái bình nổi.

- Chuyện của Hà Đại Dục không do tôi quản lý mà do người của phòng số Ba lo. Theo như kinh nghiệm phá án của tôi thì Hà Đại Dục chỉ sợ lạnh ít dữ thôi. Tôi thấy Cục trưởng Cục Đất đai, Cục trưởng Cục Quy hoạch và Cục trưởng Cục Kiến thiết đều là những vị trí rất nguy hiểm, nghe nói khi Đông Lạc các anh cải cách cơ cấu đã hợp nhất Cục Quy hoạch với Cục Xây dựng thành Cục Kiến thiết, quyết định của Hà Đại Dục lại càng lớn hơn. Quyết định càng lớn thì nguy hiểm cũng theo đó mà cao hơn. - Mạch Gia Lâm trình trọng nói.

Đường Hội Thanh nghe Mạch Gia Lâm nói vậy, trong lòng lo lắng lắm, không cẩn thận, tay gạt đồ tách trà, để che giấu sự căng thẳng trong lòng, ông tiện tay đổ hết nước trong tách ra, giả bộ như đang rửa tách trà, sau đó lại rót thêm nước vào tách.

- Hà Đại Dục đúng là một con ma hại người! - Mạch Gia Lâm đột nhiên buông một câu. - Một Mã Chi Đông đã đủ khiến Dương Bạch Hề của các anh mệt lắm rồi, lại thêm một Hà Đại Dục, như thế chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa! Tôi nghe nói, Tỉnh ủy vốn định cho Dương Bạch Hề lên làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh, nhưng gần đây liên tiếp xảy ra chuyện khiến ông ấy rơi vào thế bị động. Ông ấy cũng thật là xui xẻo, đúng vào lúc quan trọng này thì xảy ra một đống chuyện, có lẽ đó là điềm báo chẳng tốt lành gì. - Mạch Gia Lâm lại tiết lộ một tin tức mới.

Vương Đạo Lợi bất giác thở dài một tiếng:

- Đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Mạch Gia Lâm vì chuyện phá án nên có mối quan hệ rất thân thiết với người của Tỉnh ủy, tin tức của ông ta vô cùng đáng tin cậy.

Nghe ông ta nói tới vậ' n đề' đi ở của Dương Bạch Hê', Đường Hội Thanh không nói gì, nhưng trong lòng thì thấ'y hơi lạnh lẽo, cảm thấ'y tiê'c cho Dương Bạch Hê', đồng thời cũng lo lắ'ng cho tiê' n đồ' của chính mình, trong lòng thầ'm chử' một câu: “Con chó Hà Đại Dục, xem ra lầ' n này mảy hại ông thê' lắm thật rô' i!”

Thầ'y tin tức muô' n thăm dò đã tương đồ' i ổn, Đường Hội Thanh bèn đánh mắ' t ra hiệu cho Lí Hựu Thu. Lí Hựu Thu hiểu ý, nói:

- Chủ nhiệm Mạch là người bạn rộ' n, chịu bớt chút thời gian ra uô' ng trà với chúng tôi, thật là vinh hạnh quá. Lầ' n sau tới Đông Lạc, nhớ gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Đường và tôi nhé, chúng ta uô' ng một trận cho đã. Biế' t Trưởng phòng Vương với Chủ nhiệm Mạch thích thưởng trà, chúng tôi lầ' n này mang theo một chút quà quê chẳng đáng tiê' n, mời hai vị nhận giúp cho.

Quà quê mà Lí Hựu Thu nói chính là trà Vân Vụ của Đông Lạc, đây là loại trà nổi tiê' ng, được trồ' ng trên ngọn núi cao nhấ' t của Đông Lạc, hơn nữa chỉ trồ' ng được trong khoảng 3 mẫu ruộng nên sản lượng vô cùng có hạn, vì vậy mới trở nên quý giá, giá thành vô cùng cao, thông thường chỉ có lãnh đạo tỉnh mới được thưởng thức loại trà này.

Mạch Gia Lâm nói trà này quý giá quá, ông không dám nhận. Lí Hựu Thu vội vàng nói trà này không đắ' t, chỉ là quà quê thôi mà. Bô' n người cùng bật cười ha ha rô' i ai về' nhà nầ' y.

CHƯƠNG 7: KẾT LUẬN VỤ ÁN

Tổ chuyên án do Phòng Công an tỉnh tổ chức trước khi đưa ra kết luận về vụ án của Mã Chi Đông đã mời Dương Bạch Hề và Bí thư Pháp ủy thành phố Hạ Mạnh tham gia một cuộc họp. Ý của tổ chuyên án rất rõ ràng, cho rằng thông qua sự quan sát và các chứng cứ mà họ đã thu thập được, Mã Chi Đông chết là do nhảy lầu tự sát. Bởi vì căn cứ vào các vết tích để lại trên hiện trường mà suy đoán thì Mã Chi Đông ngã xuống từ tầng bốn, kết quả khám nghiệm hiện trường cho thấy khi đó không có người ngoài ra vào.

Vừa nghe tổ chuyên án chuẩn bị công bố kết quả vụ án là nhảy lầu tự sát, Dương Bạch Hề đã tỏ ra thất vọng không yên. Hạ Mạnh thấy vậy, lập tức nói:

- Tổ chuyên án do Phòng Công an tỉnh tổ chức, các vị đều là chuyên gia, bởi vậy ý kiến đương nhiên là rất có quyền uy, nhưng tôi vẫn còn vài chỗ cảm thấy không rõ lắm. Theo như hiểu biết của tôi về đồng chí Mã Chi Đông thì ông ấy không có động cơ và lý do để tự sát, ngay một ngày trước khi xảy ra chuyện, tôi và ông ấy còn nói chuyện với nhau, cảm thấy tâm trạng của ông ấy rất tốt, không có biểu hiện gì bất thường. Hay nói cách khác, cho dù không có người ngoài ở đó thì cũng chưa chắc là tự sát, liệu có người nào đó giết Phó Chủ tịch Mã trước, sau đó chuyển thi thể tới hiện trường rồi ngụy tạo hiện trường tự sát giả hay không?

Hạ Mạnh đã nhận được chỉ thị của Dương Bạch Hề từ trước, bảo ông làm công tác với bên công an, cố gắng đừng để bên đó đưa ra kết luận nhảy lầu tự sát, bởi như vậy truyền ra ngoài thì thật là

khó nghe, ảnh hưởng tới hình tượng của Đông Lạc, nói không chừng còn kéo theo những việc gì không hay cũng nên. Điều Dương Bạch Hề lo lắng nhất là cái chết của Mã Chi Đông sẽ đập đổ tiếng tăm mà giới chính trị của Đông Lạc đã gây dựng bao nhiêu năm nay. Vì vậy ngay từ đầu Dương Bạch Hề đã coi việc xử lý cái chết của Mã Chi Đông là việc quan trọng hàng đầu, yêu cầu các đơn vị phải coi việc này là một hình thức bảo vệ chính trị của Đông Lạc và ổn định xã hội của thành phố.

Nghe Hạ Mạnh nói vậy, đồng chí của tổ chuyên án lập tức đưa ra các chứng cứ có liên quan, đồng thời bật máy chiếu lên, phát các đoạn băng chứng cứ. Trong camera có quay rõ, 7 giờ tối Mã Chi Đông vào phòng làm việc, sau đó không còn người nào khác đi vào. Trong thời gian này, chỉ có năm người từ tòa nhà Ủy ban ra ngoài: một người là thư ký của văn phòng Ủy ban thành phố, bởi vì làm thêm giờ nên 7h15 mới ra về; ngoài ra còn hai nhân viên quét dọn phụ trách việc làm vệ sinh, 7h30 họ ra về; người cuối cùng là Phó thư ký trưởng của Ủy ban thành phố cùng với một cô gái trẻ tuổi ăn mặc rất thời trang.

Các chuyên gia của tổ chuyên án nói, sau khi đã điều tra kỹ càng, thu thập chứng cứ, phân tích kỹ thuật cùng với việc lấy lời khai từ các nhân chứng, kết hợp với những đoạn video mà camera quay lại được thì viên thư ký làm thêm giờ và hai nhân viên quét dọn là những người đầu tiên được loại trừ khỏi danh sách nghi can. Chỉ có viên Phó thư ký trưởng Hà Tam Hảo là có dấu hiệu đáng nghi. Phòng làm việc của anh ta và Mã Chi Đông cùng ở tầng 4. Văn phòng của Hà Tam Hảo ở đầu phía tây của tầng 4, văn phòng của Mã Chi Đông thì ở sát hướng đông, khoảng cách giữa hai văn phòng khoảng 50 m. Trong video có hiện rõ, 7h48 phút Hà Tam Hảo mới rời khỏi văn phòng của mình, sau khi ra ngoài thì anh ta tắt đèn hành lang đi, không đi xuống bằng thang máy mà đi bằng cầu thang bộ, trong

khoảng thời gian chưa đầy 2 phút khi anh ta đi ra khỏi tòa nhà thì có một cô gái xinh đẹp và trẻ trung đi ra, hành vi có vẻ bất thường.

Do tổ chuyên án phá án bí mật, các nhân viên của Cục Công an thành phố Đông Lạc tham gia điều tra đều bị tạm thời tịch thu điện thoại di động, bởi vậy bọn Dương Bạch Hề không biết rõ tình hình tiến triển của vụ án. Khi nghe nói Hà Tam Hảo có dấu hiệu đáng ngờ, trong lòng Dương Bạch Hề càng căng thẳng hơn, ông lo lắng cho Hà Tam Hảo. Hà Tam Hảo ngày trước từng là Bí thư Đảng ủy của thị trấn Thành Quan, huyện Khổng Vũ, là em họ của vợ Dương Bạch Hề, vì mối quan hệ này mà Bí thư Đảng ủy của thị trấn Thành Quan mới bước chân được vào hàng ngũ lãnh đạo Đảng ủy huyện, là cán bộ lãnh đạo cấp phó sở, đây là điều chưa từng có trong lịch sử huyện Khổng Vũ. Không lâu sau, Dương Bạch Hề lại điều anh ta tới thành phố, nhậm chức Phó thư ký trưởng Ủy ban thành phố. Bởi Hà Tam Hảo đặt cho anh ta cái tên này là vì muốn anh ta chăm chỉ học hành, năm nào cũng là học sinh “ba tốt”. Bây giờ mọi người đều gọi lên sau lưng anh ta là “Hà Tam Hảo”, “Hảo” nghĩa là hảo sắc, bởi vì anh ta hảo rượu, hảo tiền và hảo sắc nên gọi là “Tam Hảo”. Bởi vì có Dương Bạch Hề đứng ra che chắn nên chẳng ai dám làm gì anh ta, cũng chẳng ai dám đắc tội với anh ta.

Nhân viên của tổ chuyên án tiếp tục nói, khi họ thăm vấn Hà Tam Hảo, Hà Tam Hảo nói rằng mình tắt đèn là để thực hành lời kêu gọi tiết kiệm năng lượng do Trung ương phát động. Nhân viên tổ chuyên án hỏi anh ta vì sao không đi thang máy mà lại đi cầu thang bộ, anh ta vẫn trả lời rằng vì muốn tiết kiệm năng lượng, giảm bớt lượng khí thải. Khi nhân viên cho phát cuộn băng ghi hình, mặc dù đi trên hành lang đã bị tắt đèn nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhìn thấy cô gái kia một lát sau đó đi ra khỏi phòng của anh ta. Lúc này Hà Tam Hảo trở mặt, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói cô gái đó là một người họ hàng của anh ta, tìm anh ta có việc. Nhưng khi

điều tra thì vợ anh ta nói không có người họ hàng nào như thế cả. Thế là Hà Tam Hảo rồi trí, dưới đòn tấn công tâm lý của nhân viên trinh sát, Hà Tam Hảo thừa nhận cô gái kia là người tình của mình. Thì ra cô gái đó làm việc ở thị trấn Thành Quan huyện Khổng Vũ, muốn được điều tới thành phố Đông Lạc làm việc nên thông qua các mối quan hệ, tìm được Hà Tam Hảo. Hà Tam Hảo vì thường phải giúp Phó Chủ tịch thành phố liên lạc với Cục Công thương nên hứa sẽ điều cô ta tới Cục Công thương của Đông Lạc làm việc. Nhưng lần nào cũng chỉ hứa miệng vậy thôi mà không có hành động gì. Cô gái đó biết tâm tư của anh ta, nên thường xuyên tới Đông Lạc tìm anh ta, sau mấy lần thì bắt đầu ôm ấp nhau. Trước khi xảy ra vụ án, hai người đang ở trong văn phòng của anh ta hú hí với nhau. Nhân viên trinh sát hỏi anh ta tại sao không đưa người tình tới khách sạn mà lại lén lút làm chuyện xấu trong văn phòng. Hà Tam Hảo đáp, ở trong văn phòng thuận tiện hơn, hơn nữa cũng giảm bớt ô nhiễm. Khi anh ta nói làm tình trong văn phòng để bớt ô nhiễm, có nhân viên trinh sát không nhịn được, bật cười. Thực ra Hà Tam Hảo có một căn bệnh kì lạ, đó là thích làm tình với phụ nữ trong văn phòng của mình, từ sau lần đầu tiên nếm trải cảm giác đó hồ i còn làm Bí thư ở thị trấn Thành Quan, anh ta cảm thấy rất kích thích, thế là không thể nào kiềm chế được sở thích này.

“Đồ vô dụng!” Dương Bạch Hề rửa sạch một câu trong bụng. Việc này của Hà Tam Hảo chẳng khác nào rắc thêm muối vào trái tim đang rỉ máu của Dương Bạch Hề, khiến ông chẳng nói được tiếng nào. Nhưng vào lúc này, ông lại không thể nào không bày tỏ thái độ, nhất định phải bắt Ủy ban Kỷ luật xử lý nghiêm Hà Tam Hảo.

Tổ chuyên án nói, sau khi điều tra kĩ càng, đúng là Hà Tam Hảo và cô gái đó đã từng có “hành vi làm giảm ô nhiễm” trong văn phòng bèn loại trừ khả năng gây án của anh ta. Các chuyên gia kĩ thuật phụ

trách nghiêm túc nói rằng, họ đã khám nghiệm rất kỹ hiện trường, đặc biệt là ở chỗ cửa sổ nơi Mã Chi Đông nhảy xuống, không hề phát hiện ra dấu vết của người thứ hai.

Hạ Mạnh tiếp tục nêu lên nghi ngờ của mình:

- Cho dù là không có dấu vết của người thứ hai thì cũng có thể là do đồng chí Mã Chi Đông sảy chân rơi xuống.

Cách nói của Hạ Mạnh đã gây ra một cuộc tranh luận nhỏ trong tổ chuyên án. Thực ra Hạ Mạnh biết mình nói thừa, nhưng vì Dương Bạch Hề, ông không thể không làm vậy. Chuyên gia của tổ chuyên án đáp rằng:

- Chỗ cửa sổ xảy ra chuyện cách sàn nhà 90 cm, cho dù không cẩn thận bị ngã thì cũng không thể ngã ra ngoài cửa sổ. Hạ Mạnh không nói gì nữa.

Dương Bạch Hề tiếp lời nói:

- Tôi thấy cách nói của đồng chí Hạ Mạnh cũng không phải là không có lý, ví dụ như nếu đồng chí Mã Chi Đông vì làm rơi cái gì đó ra ngoài cửa sổ, ông ấy nhào người ra với lấy nhưng mất trọng tâm nên bị ngã xuống. Ở hiện trường, khi đó chúng tôi phát hiện ra một cái bình nước cũ, có thể đồng chí Mã Chi Đông vì muốn với lấy cái bình nước này mà xảy ra chuyện. đương nhiên còn một khả năng nữa, chính là đồng chí Mã Chi Đông đứng lên cửa sổ để lau kính, không cẩn thận sảy chân rơi xuống.

Mọi người của tổ chuyên án nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc. Một chuyên gia nói họ cũng đã nghĩ tới khả năng này, nhưng qua điều tra hiện trường, họ không phát hiện ra khăn lau kính hay cái gì tương tự, trên mặt kính cũng chẳng có chút dấu vết gì. Các chuyên gia lại bật máy chiếu lên để chiếu những chứng cứ có liên quan.

Trước những suy đoán chuyên nghiệp và các chứng cứ đầy đủ của tổ chuyên án, Dương Bạch Hề đành bất lực. Ông liếc Hạ Mạnh một cái, thấy ông ta cũng cúi đầu không lên tiếng, biết là mình chẳng thể trông đợi được gì nữa.

Dương Bạch Hề im lặng một lát để nhanh chóng điều chỉnh lại mạch suy nghĩ của mình. Ông đành đưa ra quân bài cuối cùng: Lí Đại Quốc. Lí Đại Quốc nguyên là Bí thư Ủy ban Chính pháp của Tỉnh ủy. Tổ trưởng tổ chuyên án lần này, Phó giám đốc phòng hình sự của Phòng Công an Trương Trăn chính là thuộc hạ cũ của Lí Đại Quốc, cũng là một cán bộ mà năm xưa Lí Đại Quốc vô cùng yêu quý. Trương Trăn vì đã từng làm việc cho Lí Đại Quốc nên sau đó việc thăng tiến vô cùng thuận lợi.

Dương Bạch Hề nói:

- Nếu kết luận vụ án là “nhảy lầu tự sát”, bất kể là ảnh hưởng với thành phố Đông Lạc chúng tôi như thế nào, sợ rằng đồng chí Lí Đại Quốc của tỉnh cũng không thể nào chịu nổi. Việc đồng chí Chi Đông tới thành phố Đông Lạc chúng tôi nhậm chức thể hiện sự tín nhiệm của đồng chí Đại Quốc dành cho Đông Lạc chúng tôi. Là người đứng đầu thành phố Đông Lạc, ban đầu tôi đã tỏ rõ thái độ với đồng chí Lí Đại Quốc, nói là chắc chắn sẽ khiên đồng chí Chi Đông vui vẻ đến và nhẹ nhàng đi, không ngờ lại có kết cục như ngày hôm nay. Vì việc này tôi thấy vô cùng đau lòng. Nếu nói là Chi Đông tự sát, tôi nghĩ đồng chí Đại Quốc cũng sẽ cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nào nữa. Dù sao thì ông ấy cũng đã dành ra rất nhiều tâm huyết cho Chi Đông, là người thân của Chi Đông. Người chết đã đành, nhưng người sống thì vẫn phải tiếp tục sống, chúng ta sao nhẫn tâm để đồng chí Lí Đại Quốc ôm một gánh nặng tinh thần như thế? Tôi nghĩ, nếu đưa ra một kết luận khác cho vụ án này vừa có thể thể hiện được tình yêu mến của tổ chức dành cho đồng chí Mã Chi Đông, lại dễ dàng ăn nói hơn với người nhà, đồng

thời cũng để bảo vệ đồng chí Đại Quốc. Quan trọng hơn là bảo vệ cho hình tượng của Đảng và chính phủ chúng ta.

Khi Dương Bạch Hề nói, Hạ Mạnh cũng phụ họa theo:

- Bí thư Dương nói rất có lý, tôi chân thành hi vọng các vị có thể nghiêm túc suy xét lại kết luận ngày hôm nay.

- Hiện nay, tin tức có quan chức tự sát đã bay khắp p hang cùng ngõ hẻm, gây ra ảnh hưởng vô cùng tiêu cực trong nhân dân, khiến cho mọi người căm ghét quan chức. Tự sát có nghĩa là gì? Nếu bị cơ quan báo đài nêu ra, chắc chắn nhân dân sẽ cho rằng vì sợ tội nên tự sát. Tôi xem bình luận của các cư dân mạng, nói rằng các quan chức tự sát là hợp ý trời. Nếu lần này chúng ta kết luận cái chết của đồng chí Mã Chi Đông là do nhảy lầu tự sát, tin tức lan truyền trên mạng, cư dân mạng cả nước bình luận thì chắc chắn là không có gì hay ho cả. Các chuyên gia của tổ chuyên án và các lãnh đạo đã suy nghĩ hay chưa, nó không chỉ ảnh hưởng tới hình tượng của thành phố Đông Lạc mà còn là một đòn đánh mạnh vào hình tượng của tỉnh Đông Hải chúng ta, tôi hi vọng các vị hãy suy nghĩ cho đại cục. Kết luận là sảy chân bất ngờ gây ra tử vong có thể sẽ tránh được những suy đoán và liên tưởng không cần thiết trong dân. Tôi nghĩ, các đồng chí lãnh đạo Tỉnh ủy cũng không hi vọng việc này gây ra ảnh hưởng quá lớn, làm kinh động tới Trung Nam Hải. Như thế là có ý thức chính trị, cũng là có trách nhiệm với Tỉnh ủy Đông Hải! Hi vọng các vị nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của tôi. - Tâm trạng Dương Bạch Hề có vẻ kích động.

Chuyên gia của tổ chuyên án nghe Dương Bạch Hề nói vậy, lại còn kéo vụ án này vào vấn đề chính trị nên cũng không nói gì nữa.

Trương Trấn, Tổ trưởng tổ chuyên án, Phó Giám đốc phòng hình sự Phòng Công an tỉnh Đông Hải, này giờ vẫn không nói gì, khi

nghe Dương Bạch Hề nói vậy, ông ta có vẻ không vui, mở miệng nói:

- Bí thư Dương đừng vội chụp mũ, tâm trạng của ông chúng tôi có thể hiểu được. Còn về vụ án, Ủy ban Chính pháp của tỉnh vô cùng quan tâm tới việc này, liên tục tìm hiểu tình hình. Các đồng chí của tổ chuyên án chúng tôi đều là những chuyên gia dày dặn kinh nghiệm, rất có uy tín trong lĩnh vực phá án, từng chiến thắng trong nhiều “trận chiến”, tôi rất tin tưởng họ. Việc phá án, nhất là một vụ án hình sự cần phải có chứng cứ rõ ràng, không thể để tình cảm cá nhân xen vào được, như thế mới có thể vượt qua được thử thách của thời gian. Tôi muốn nhắc nhở ông rằng tổ chuyên án chúng tôi là do Tỉnh ủy phái xuống, chúng tôi trực tiếp phụ trách với Tỉnh ủy, chúng tôi cũng trực tiếp báo cáo qua điện thoại với đồng chí Tào Chính, Bí thư Tỉnh ủy, sao lại nói là không chính trị được?

- Giám đốc Trương, có lúc tôi nghĩ, cái chết của đồng chí Chi Đông liệu có phải là do áp lực công việc quá lớn hay không? Gần đây, thành phố Đông Lạc của chúng tôi đang đẩy mạnh hoạt động xây dựng thành phố văn minh, chuẩn bị đón đoàn kiểm tra của tổ kiểm tra quốc gia, công việc này được chúng tôi làm từ năm ngoái, nhưng vì một lái xe taxi cố tình đi đường vòng để thu thêm phí, bị Tổ kiểm tra văn minh do Trung ương phái xuống phát hiện nên chúng tôi bị hủy bỏ tư cách tham gia bình chọn. Để xây dựng thành phố văn minh, chúng tôi đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực, kết quả khi đó vừa đưa ra khiến mọi người đều rất buồn. Năm nay chúng tôi lại một lần nữa phát động hoạt động này, chuẩn bị tham gia tuyển chọn. Đồng chí Chi Đông là Phó Chủ tịch thường vụ, lại là lãnh đạo thành phố chủ quản, áp lực của ông ấy là lớn nhất. Ông ấy thường nói riêng với tôi rằng, lần này đã đầu tư hàng chục triệu nhân dân tệ vào việc xây dựng thành phố văn minh, nếu không được bình chọn, ông ấy sẽ cảm thấy có lỗi với Thị ủy và các

đồng chí khác, ông ấy nói áp lực tâm lý của ông ấy rất lớn. Tôi khi đó cũng an ủi ông ấy rằng không cần phải quá căng thẳng, cứ làm theo đúng công tác mà Thị ủy và Ủy ban thành phố đã sắp xếp là được. Nói thật lòng, tâm lý của ông ấy thế nào, tôi là người hiểu rõ nhất, bởi vì tôi cũng như ông ấy, cảm thấy áp lực vô cùng lớn. Theo quy định, đề xin bình chọn là thành phố văn minh toàn quốc cần có 4 chỉ tiêu, hai cái trước đó chúng tôi đã đạt được, nhưng còn hai tiêu chuẩn sau thì khiến tôi lo lắng: Một là trong vòng 12 tháng trước đó, các lãnh đạo chủ chốt của Thị ủy và Ủy ban thành phố không được vi phạm kỉ luật nghiêm trọng, không phạm tội; thứ hai là trong 12 tháng trước khi nộp đơn không thể xảy ra việc gì gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới an toàn của cả nước, các vụ án hình sự có tính chất lớn. Vì việc này, ngày nào tôi cũng lo ngay ngáy. Áp lực của tôi lớn lắm, ban đầu tôi ra sức ủng hộ công việc này, tôi còn làm bản kiểm điểm với Thị ủy. Nói xa hơn một chút, thôi cứ nói đồng chí Mã Chi Đông đi, ngoài việc lo lắng cho vấn đề xây dựng thành phố văn minh ra, gần đây Cục trưởng Cục Kiến thiết thành phố Hà Đại Dục bị song quy, Cục Kiến thiết cũng là một đơn vị do đồng chí Mã Chi Đông quản lý, cho dù Hà Đại Dục có vấn đề gì hay không thì Chi Đông làm lãnh đạo cũng cảm thấy không vui, ít nhất thì cũng chịu trách nhiệm là không quản lý được cấp dưới của mình. Tôi nghĩ có lẽ vì những việc này mới khiến Mã Chi Đông có quyết định đại dột như thế. Bởi vậy tôi vẫn khẩn cầu Giám đốc Trương và các đồng chí của tổ chuyên án có thể nương tay, cho đồng chí Mã Chi Đông một cái kết luận để giữ thể diện. Cứ cho là tôi thay mặt gia quyến của đồng chí Chi Đông cầu xin các vị đi, Chi Đông ở dưới cửa tuyến mà biết cũng sẽ cảm ơn các vị rất nhiều. - Dương Bạch Hề vô cùng xúc động, giọng nói đã nghẹn ngào, khóe mắt cũng ươn ướt.

Màn biểu diễn của Dương Bạch Hề vẫn không thể lay động được Trương Trăn. Trương Trăn tính tình cương nghị, con người thẳng

thấ n, vô cùng nguyên tắ c, ban đầ u Lí Đại Quố c ra sức tiế n cử ông ta cũng là vì thích tính cách này. Trương Trấ n nói:

- Bí thư Dương là người đứng đầ u Đông Lạc, biế t nghĩ cho câ p dưới như vậy thật là đáng khâm phục, nhưng công tác phá án không phải là viế t truyện, không thể nào giả đồ i. Các đồ ng chí trình sát của chúng tôi buộc phải kiên trì với nguyên tắ c người thật việc thật, như thế là chịu trách nhiệm với người chế t, chịu trách nhiệm với tổ chức, chịu trách nhiệm với xã hội. Chúng tôi vẫn kiên quyế t kế t luận rằ ng đồ ng chí Mã Chi Đông nhảy lầ u tự sát.

- Anh Trương, kế t quả nhảy lầ u tự sát với sảy chân bị ngã đề u là chế t, chẳng qua chỉ khác về câu chữ mà thôi, anh hà tắ t phải cứng nhắ c như thế? - Dương Bạch Hề thấ y Trương Trấ n không chịu nhượng bộ thì nói chen vào, giọng nói có vẻ không vui, cũng không gọi là Giám đồ c Trương nữa mà gọi thẳng là anh Trương.

- Đồ ng chí Bạch Hề , phá án chứ không phải là buôn bán, không có chỗ để mặc cả! - Trương Trấ n cũng có vẻ gay gắ t.

- Anh Trương, giờ tôi lấ y danh nghĩa của Thị ủy và bô n triệu ba trăm nghìn người dân Đông Lạc, một lầ n nữa trình trọng khắ n câ u anh suy nghĩ tới tình cảm của chúng tôi! - Dương Bạch Hề thấ y Trương Trấ n không chịu nể mặt mình thì giọng nói càng có vẻ nặng nề hơn.

- Đồ ng chí Bạch Hề , giờ tôi lấ y thân phận của một đảng viên Đảng Cộng sản để nói với ông, mặc dù quý thành phố xảy ra chuyện không may này nhưng chúng cứ đã hoàn toàn rõ ràng, vắ n đề đưa ra kế t luận cho vụ án là một vắ n đề lớn, không có chỗ để thương thảo! - Cái tính ương ngạnh của Trương Trấ n lại trỗi dậy.

Tính cách ương ngạnh của Trương Trấ n đã nổi tiế ng khắ p tỉnh Đông Hải. Có một lầ n, ở một huyện xảy ra vụ tai nạn giao thông liên

hoàn khiế n 15 người tử vong, vụ án này do Trương Trấ n phụ trách điề u tra. Khi đó trong một tài liệu viế t rằ ng có 15 người chề t nhưng vị Phó Chủ tịch tỉnh phụ trách công tác an toàn yêu câ u viế t rằ ng số người chề t chỉ là 9 người. Trương Trấ n số ng chề t gì cũng không đò ng ý, nói là ông không thể viế t sai sự thật, nế u cứ kiên quyế t đòi sửa thì hãy phái người khác phụ trách vụ án này. Sự cô chấ p của Trương Trấ n khiế n vị Phó Chủ tịch tỉnh đó giận điên người. Bởi vì căn cứ theo quy định có liên quan của quố c gia, mức độ nghiêm trọng của vụ án được quy định theo số người tử vong, trong đó người chề t từ 10 tới 12 người là một tai nạn vô cùng nghiêm trọng, buộc phải trình báo lên Quố c vụ viện. Đố i với những người trực tiế p có trách nhiệm và các lãnh đạo phụ trách lĩnh vực này, đề xảy ra một tai nạn như vậy đề u sẽ bị xử phạt. Hiển nhiên, vị Phó Chủ tịch tỉnh kia không muố n trình báo vụ tai nạn này lên Quố c vụ viện để mình khỏi bị phê bình. Nhưng Trương Trấ n lại bắ t chấ p thể diện của vị lãnh đạo này, cứ căn cứ theo đúng tình hình thực tế , thông báo về số người bị chề t. Vì việc này mà Trương Trấ n được người ta đặt cho biệt hiệu “Trương cứng đầ u”, hầ u như người nào tham gia chính trị ở Đông Hải cũng biế t việc này. Có người nói nế u không phải Lí Đại Quố c trọng dụng ông ta thì cái mũ ô sa trên đầ u ông ta không biế t bị rơi bao nhiêu lầ n rồ i.

Dương Bạch Hề thấ y Trương Trấ n trở ra ương ngạch thì biế t mình chẳng thể thắ ng được ông ta, cũng nổi giận:

- Tôi nói anh nghe, chúng ta đề u là các lãnh đạo của Tỉnh ủy Đông Hải, đề u là đò ng chí của nhau, cúi đầ u không gặp thì ngắ ng đầ u sẽ thấ y, vả lại tôi xin anh nương tay không phải vì lợi ích riêng mà vì nghĩ cho hình tượng xã hội của cả tỉnh Đông Hải, có gì mà không được?

Trương Trấ n cũng nổi cáu, không hề nể mặt Dương Bạch Hề , kiên quyế t nói sẽ đưa ra kế t luận vụ án là nhảy lầ u tự sát, không

khí cuộc họp thoáng chốc trở nên gượng gạo, những người có mặt ở đó khuyên không được, mà không khuyên cũng không được.

Cuối cùng, Dương Bạch Hề phủ tay áo bỏ đi. Thực ra Dương Bạch Hề đã nghe nói tới tính khí của Trương Trăn từ lâu, biết rằng con người này quá nguyên tắc, bất chấp tình cảm, biết rằng sự việc này có thể không tài nào vận hồi được, bởi vậy ông chỉ đành làm cứng, có thể Trương Trăn sẽ vì vậy mà thay đổi thái độ.

Vậy mà theo như tin tức Hạ Mạnh báo cáo khi ở hiện trường về, Trương Trăn vẫn không thay đổi ý định. Sau khi Dương Bạch Hề nhận điện thoại xong, hắt học chữ một câu:

- Trương Trăn chó chết, chẳng biết trời cao đất dày là gì. Dương Bạch Hề vẫn không chịu buông tay, ông còn tung ra đòn cuối cùng. Ông gọi điện thoại cho Phó Bí thư Thị ủy Cao Đại Hóa, Chủ tịch thành phố Lý Thiên Hựu, bảo họ đi tìm Trương Trăn để thuyết phục. Như thế là bốn vị Thường ủy của Thị ủy Đông Lạc đều đã tới cầu xin Trương Trăn, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, dù sao ông ta cũng phải suy nghĩ lại chứ. Sở dĩ Dương Bạch Hề sốt ruột như vậy là vì ông ta đang ở vào thời điểm quan trọng, nếu sự việc này xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của ông ta. Ông ta thực sự không cam tâm để cho nỗ lực cả đời của mình bị hủy trong chuyện này.

Nhưng Trương Trăn vẫn không nể mặt Lý Thiên Hựu và Cao Đại Hóa, cuối cùng vẫn kết luận cái chết của Mã Chi Đông là do nhảy lầu tự sát. Khi biết tin này, hành động đầu tiên của Dương Bạch Hề là gọi điện thoại cho Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính, một lần nữa nêu ra quan điểm của mình, cho rằng bất kể là đứng trên góc độ của thành phố Đông Lạc hay tỉnh Đông Hải thì vụ án này đều không nên đưa ra kết luận như thế, ông hi vọng quan điểm của mình có thể thuyết phục được Tào Chính. Không ngờ Tào Chính lại phê bình

ông một hồ i, nói rằng ông không có nguyên tắc Đảng, quên mất yêu cầu của Đảng là phải trung thực.

Bị Tào Chính phê bình, Dương Bạch Hê như quả bóng xì hơi, không còn tâm trạng nào nữa, tiền đồ của ông cũng trở nên mông lung, mù mịt.

CHƯƠNG 8:

ĐẠI BIỂU KHIẾU NẠI

Sóng gió tạm qua đi, hơi lạnh vẫn phủ khắp bầu trời, năng lượng tích lũy suốt cả mùa đông đang nhanh chóng được giải phóng. Lúc này, không khí mùa xuân đã đậm đặc, thời tiết dần dần ấm hơn.

Đường Hội Thanh vừa mới tới sân của tòa nhà Hội đồng Nhân dân thì nghe thấy có tiếng ồn ào vang ra từ phòng cảnh vệ.

Ông nghiêng đầu lắng nghe, thì ra là có người muốn tới khiếu nại nhưng nhân viên bảo vệ không cho vào. Đường Hội Thanh không định hỏi về chuyện này nhưng gần đây trong lòng ông đang rất khó chịu, muốn tìm một người nào đó để trò chuyện, thế là lại gần hỏi thăm.

Viên bảo vệ đứng ngoài nhìn thấy Đường Hội Thanh, lập tức khom lưng, khép chặt hai gò má, giọng điệu xun xoe:

- Chủ nhiệm Đường, ngài cứ vào văn phòng đi ạ, hai người này tới đây khiếu nại, nói là nhất định phải gặp được ngài, chúng tôi nói hôm nay ngài không có ở văn phòng, bảo bọn họ đi về thôi.

Người trong phòng cảnh vệ thấy bên ngoài có người, một người phụ nữ bèn thò đầu ra, gọi lớn:

- Chủ nhiệm Đường! Chủ nhiệm Đường! Chúng tôi đang định tìm ngài để phản ánh tình hình.

Viên bảo vệ bên ngoài bực bội nói:

- Làm gì có Chủ nhiệm Đường, vị lãnh đạo này không phải Chủ nhiệm Đường, các người nhận nhầm người rồi.

Người đó giống như một miếng cao su, đã dính vào rồi là không dứt ra được. Các cơ quan chính phủ và cán bộ lãnh đạo sợ nhất là người đi khiêu nài, hết khóc hết quây lại đòi treo cổ, không đạt được mục đích là không chịu từ bỏ. Đường Hội Thanh từng quản lý công tác Đảng một thời gian khá dài, ông cũng từng được “lĩnh giáo” sự lợi hại của những người đi khiêu nài. Vì Hội đồng Nhân dân không phải là một cơ quan quyền lực nên những gì mà trước đây ông thường thấy ở Thị ủy, Ủy ban Nhân dân thành phố giờ không còn nữa. Mặc dù vậy, ông vẫn dặn thư ký trưởng Lí Hựu Thu dặn dò các nhân viên của phòng cảnh vệ nhớ cảnh giác với người nào tìm tới khiêu nài.

Đường Hội Thanh thấy viên bảo vệ nói dối thì chẳng biết nói gì nữa.

Lúc này, người phụ nữ trong phòng cảnh vệ lao ra, nói với Đường Hội Thanh:

- Chủ nhiệm Đường, còn nhớ tôi không, tôi là Thượng Phương Phương, vợ của Tá t Phu Chiết, đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, trước đây không lâu tôi đã tới, còn được vào văn phòng của ngài để báo cáo tình hình. Đường Hội Thanh định thà nhìn kỹ lại, quả nhiên là Thượng Phương Phương. Thấy người phụ nữ này, Đường Hội Thanh bất giác nhớ ra, việc của Tá t Phu Chiết vẫn chưa nghe Lí Hựu Thu báo cáo lại. Thấy chị nhận ra mình, Đường Hội Thanh cũng không tiện né tránh, bèn gọi chị vào văn phòng của mình. Người phụ nữ vừa nghe nói vậy, hai mắt sáng lên, bèn quay vào phòng cảnh vệ gọi một tiếng:

- Phu Chiết, chúng ta cùng vào văn phòng của Chủ nhiệm Đường.

Lời nói vừa dứt thì bên trong có một người đàn ông chạy ra, anh ta thầy Đường Hội Thanh, lập tức cung kính gọi một tiếng “Chào Chủ nhiệm Đường” rồi quay đầu lườm viên bảo vệ một cái, vỗ mông mình, hạ thấp giọng nói:

- Các người nói đôi không chớp mắt, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng.

Viên bảo vệ bị Tát Phu Chiết nguyên rủa, nhưng thầy Đường Hội Thanh đứng đó nên chẳng dám làm gì, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt.

Trên đường tới văn phòng, người phụ nữ giới thiệu với Đường Hội Thanh, người đàn ông đi cùng chính là cô nàng chị, Tát Phu Chiết. Tát Phu Chiết thầy vợ giới thiệu tới mình, lập tức tỏ ra cung kính, tiếp lời vợ:

- Báo cáo Chủ nhiệm Đường, tôi là đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, Tát Phu Chiết, cũng là Phó Cục trưởng Cục Du lịch của huyện, mong lãnh đạo quan tâm hơn!

Tát Phu Chiết vừa đi vừa không ngừng ngó nghiêng ngang dọc, thì thoảng lại quay đầu lại. Tới phòng làm việc, khi Đường Hội Thanh đã ngồi xuống, bèn bảo hai người cùng ngồi. Người phụ nữ thì ngồi xuống nhưng Phu Chiết lại không chịu ngồi, rụt rè nói trước mặt lãnh đạo mình phải đứng mới phải đạo. Đường Hội Thanh cười thâm trong bụng, thầy người đàn ông này thật đáng yêu. Đường Hội Thanh lại bảo anh ngồi xuống, nhưng Tát Phu Chiết vẫn không dám ngồi. Người phụ nữ nói:

- Phu Chiết, lãnh đạo bảo anh ngồi thì anh cứ ngồi xuống đi.

Tát Phu Chiết vẫn kiên quyết không chịu ngồi xuống. Người phụ nữ sốt ruột:

- Lãnh đạo bảo anh ngô ì mà anh không ngô ì là không chính trị, có biế t không hả?

Tấ t Phu Chiế t vừa mới nghe vậy, cứ như là phản xạ có điề u kiện, lập tức ngô ì phịch xuồ ng.

Đường Hội Thanh nhìn biểu hiện của vợ chồ ng Tấ t Phu Chiế t, cảm thấ y thật buồn cười.

Tấ t Phu Chiế t vừa ngô ì xuồ ng đã thành khản nói với Đường Hội Thanh:

- Chủ nhiệm Đường, tôi ghét nhấ t là nghe người ta nói mình không chính trị, trong huyện chúng tôi, rấ t nhiề u người cười nhạo tôi là không chính trị, họ đề u không hiểu tôi, thực ra tôi là người rấ t “chính trị”. Nề u không tin, ông có thể hỏi Cục trưởng Châu của Cục Du lịch thành phố , lầ n nào ông ấ y tới huyện Tô Thủy, tôi cũng đi cùng ông ấ y. Lầ n nào cùng ông ấ y đi câu cá, tôi cũng nói với những con cá trong nước rằ ng: “Cá ơi, chúng mày nhấ t định phải có “chính trị”, xin chúng mày đừng cắ n lưỡi câu của tao, hãy cắ n lưỡi câu của Cục trưởng Châu trước đi, ông ấ y là lãnh đạo”. Có mấ y lầ n cầ n câu của tôi động đậy, tôi biế t là cá cắ n câu rô ì, nhưng tôi không dám nhắ c cầ n lên, tôi phải chờ lãnh đạo nhắ c lên trước. Cục trưởng Châu thấ y vậy còn nhắ c nhờ tôi hãy mau kéo cầ n, chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải tạo ra âm thanh thật lớn để con cá chạy mấ t. Lãnh đạo không phải người đầ u tiên nhắ c cầ n lên thì tôi chắ c chắ n không dám câu được cá trước. Như thế mới là chính trị, Chủ nhiệm Đường nói có phải không?

Đường Hội Thanh vừa nghe vậy, không nhin được bật cười ha hả, cảm thấ y anh chàng Tấ t Phu Chiế t thật là hài hước. Thế là ông nói:

- Đồng chí Tắt Phú Chiết, nghe cậu nói vậy tôi thấy cậu đúng là rất chính trị. Lần sau tôi mà gặp anh Châu của Cục Du lịch, chắc hẳn sẽ phê bình ông ấy, sao có thể để cá của cá dưới cứ cá n vào cá n mãi như thế được?

- Chủ nhiệm Đường, ngài đừng phê bình Cục trưởng Châu, nếu không ông ấy sẽ phê bình tôi không chính trị. Vả lại tôi cũng không nên đem việc cá này đi nói cho người ngoài, mặc dù mời lãnh đạo đi câu cá là chuyện rất bình thường, nhưng dù sao thì cũng phải xây dựng hình ảnh đảng viên liêm chính, nói ra ngoài sợ ảnh hưởng không tốt. - Giọng nói của Tắt Phú Chiết vô cùng lo lắng, hình như anh sợ Đường Hội Thanh sẽ thực sự phê bình Cục trưởng Châu.

- Được rồi, được rồi, tôi không phê bình anh Châu, không ngờ anh Châu lại có một cá dưới chu đáo như cậu. - Đường Hội Thanh vừa cười vừa nói, cười xong, bỗng dưng ông hỏi Tắt Phú Chiết - Giờ cậu vẫn làm ở Cục Du lịch chứ?

- Không ạ, huyện nói tôi là đại biểu nhân dân mà lại không chính trị nên bắt tôi về nông thôn làm công tác xóa đói giảm nghèo. Tôi chuẩn bị phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, về nông thôn làm việc. Vợ tôi nói tôi có bệnh, không cho tôi đi, tôi thấy cô ấy không chính trị, Chủ nhiệm Đường mở mang cho cô ấy đi. - Tắt Phú Chiết đáp.

Nghe Tắt Phú Chiết nói vậy, Đường Hội Thanh rất cảm động, ông không ngờ Tắt Phú Chiết lại đạt được tới cảnh giới cao như vậy. Lúc này ông mới nghiêm túc đánh giá lại Tắt Phú Chiết. Tắt Phú Chiết có chiều cao trung bình, bụng đã hơi to, có vẻ phát tướng, nhưng sắc mặt thì tiêu tụy, có vẻ như vẫn chưa khỏi hẳn bệnh.

Sau một hồi quan sát, Đường Hội Thanh phát hiện ra Tắt Phú Chiết có vẻ thấp thỏm không yên, cứ nhìn ngang ngó dọc, dường như vô cùng tò mò với cái văn phòng này, rồi lại dường như quan sát

cái gì đó, ánh mắt có vẻ cảnh giác, nhất là bàn tay phải của anh cứ liên tục xoa bụng. Đường Hội Thanh cảm thấy như bụng anh có gì đó nhô ra. Khi Tắt Phu Chiết xoa bụng, bộ comple hơi mở ra, Đường Hội Thanh phát hiện thì ra ở thắt lưng Tắt Phu Chiết có một con dao nhọn hoắt, sáng loáng.

Đường Hội Thanh thấy vậy, phản ứng đầu tiên là nghĩ Tắt Phu Chiết có khuynh hướng bạo lực, nếu lần này không giúp anh ta giải quyết vấn đề, anh ta có khả năng sẽ tự giải quyết bằng dao. Những hành vi khiêu khích nài bằng bạo lực như thế này, Đường Hội Thanh đã gặp nhiều, lần nào ông cũng hoảng sợ toát mồ hôi lạnh. Khi còn làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, một người nhà cán bộ cấp sở chạy tới văn phòng của ông phản ánh tình hình, nói là chồng chị ta có người tình ở ngoài, vì trên tổ chức trước nay không coi trọng vấn đề này nên chị ta rút con dao gọt hoa quả ở thắt lưng ra, đặt lên cổ tay mình, sau đó rạch mạnh một cái, một dòng máu tươi bắn vọt ra, phun đầy lên chiếc ghế salon trong văn phòng của Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh trở tay không kịp, vội vàng gọi người tới khiêng chị ta đi cấp cứu. Sau việc đó, viên cán bộ đó bị cách chức, vợ anh ta vui mừng mang tới tặng Đường Hội Thanh một lá cờ gấm, tạ ơn rồi rít, nói là cảm ơn ông đã cứu gia đình chị ta.

Thấy con dao nhọn dắt ở thắt lưng Tắt Phu Chiết, Đường Hội Thanh thêm kinh hãi, sợ hôm nay lại xảy ra vụ việc đổ máu. Mặc dù trong lòng hoang mang nhưng sắc mặt Đường Hội Thanh vẫn vô cùng bình tĩnh, ông tuyệt đối không thể để đối phương nhận ra sự hoang mang của mình, nếu không đối phương sẽ càng trở nên mạnh động. Để ổn định tâm trạng của đối phương, Đường Hội Thanh đứng lên pha trà cho vợ chồng Tắt Phu Chiết, đã lâu lắm rồi ông không chủ động pha trà mời khách, bình thường đều có cấp dưới làm giúp. Thượng Phương Phương thấy vậy, vô cùng kinh ngạc, vội vàng đưa hai tay ra cung kính đỡ lấy tách trà.

Tất Phu Chiết ung dung đưa tay trái ra định nhận tách trà, Thượng Phương Phương thầy vậy lập tức phê bình chông:

- Phu Chiết, lãnh đạo đích thân rót trà, anh phải đón bằng hai tay chứ. - Tất Phu Chiết dường như không nghe thầy, bàn tay phải vẫn nắm chặt chỗ con dao nơi thắt lưng.

Đường Hội Thanh hơi ngượng.

Thượng Phương Phương nói tiếp:

- Phu Chiết, anh thật chẳng chính trị chút nào! - Tất Phu Chiết vừa nghe vậy đã vội vàng buông bàn tay phải nơi thắt lưng ra, đưa cả hai tay ra đỡ tách trà.

Đường Hội Thanh thầy vậy, trái tim treo lơ lửng này giờ mới bình tĩnh lại đôi chút.

- Chủ nhiệm Đường, tôi cần làm việc. - Tất Phu Chiết đường đột buông một câu.

Biểu hiện của Tất Phu Chiết hơi đột ngột, Đường Hội Thanh không kịp phản ứng lại, đồng thời cũng thấp thỏm đề phòng con dao nhọn ở thắt lưng của anh. Con người là động vật lương thiện nhất, cũng là động vật đáng sợ nhất. Đường Hội Thanh biết, khi một người đã thất vọng cực điểm với xã hội hoặc với một việc gì đó thì họ có thể gây ra những hành động vô cùng đáng sợ, cho dù con người đó bình thường vô cùng hiền hòa.

Bởi vì đây là lần đầu tiên trò chuyện với nhau nên Đường Hội Thanh vẫn chưa rõ tính tình của Tất Phu Chiết, trông ngược ông đập thành thịch. Con đường cán bộ lãnh đạo mấy chục năm đã giúp ông rèn luyện được bản lĩnh thầy nguy không loạn. Ông nhắc nhở

bản thân, vào lúc này nhấ t định phải bình tĩnh, giả bộ như mình không biế t gì, cũng không thể kích thích đố i phương.

Đường Hội Thanh cố ý kéo gầ n khoảng cách với hai vợ chồ ng họ, hỏi con của họ mấ y tuổi rồi. Thượng Phương Phương thành thật trả lời.

- Chủ nhiệm Đường, tôi câ n làm việc! - Tấ t Phu Chiế t ngắ t ngang lời vợ, một lầ n nữa nhắ c lại câu nói ban nă y.

Đường Hội Thanh khựng lại. Cảm giấ c giọng nói của Tấ t Phu Chiế t đã nặng nề hơn ban nă y rấ t nhiề u, hình như trong đó còn có sự phẫ n nộ khó nói nên lời. Lúc này Đường Hội Thanh bắ t đầ u sợ hãi, chỉ sợ nổi uấ t hận tích tụ trong lòng Tấ t Phu Chiế t bấ y lâu nay sẽ phát tiế t lên người ông, như vậy thì cục diện sẽ không thể khô ng chề nổi. Thêm vào đó mình chỉ có một mình, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muố n thì chẳng có ai giúp đỡ. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh không rét mà run. Ông liề c Tấ t Phu Chiế t một cái, cảm giấ c sự phẫ n nộ trong ánh mắ t anh như một cột nước khô ng lồ đang được nung dưới nhiệt độ cao, cột nước cứ cao dầ n, cao dầ n. Ông lại liề c Thượng Phương Phương một cái, cảm giấ c biểu hiện của người phụ nữ này rấ t thản nhiên. Đường Hội Thanh nghĩ bụng, chẳng nhẽ ở nhà họ đã bàn bạc với nhau trước rằ ng sẽ diễn cảnh này?

Các cán bộ lãnh đạo sợ nhấ t là hai loại người: Loại thứ nhấ t là những cá p dưới đã tuyệt vọng với tiề n đồ của mình; loại thứ hai là những người ngang ngạnh hoàn toàn không quan tâm gì tới tiề n đồ. Hai loại người này một khi đã nổi khùng lên thì không thể nào khô ng chề nổi.

Đường Hội Thanh đưa mắ t liề c qua Tấ t Phu Chiế t, phát hiện ra anh đang chờ đợi câu trả lời của mình. Đường Hội Thanh vừa nghĩ

đổi sách, vừa lắp ráp liền nói:

- Cậu Tất, cậu cứ yên tâm, Hội đồng Nhân dân thành phố sẽ giúp cậu.

Thấy tâm trạng Tất Phu Chiết dần ổn định lại, Đường Hội Thanh nói với hai vợ chồng anh:

- Hai người cứ ngồi một lát, tôi đi vệ sinh cái đã. - Sau đó ông quay người đi vào phòng vệ sinh thông với văn phòng. Theo quy định của thành phố Đông Lạc, trong văn phòng làm việc của cán bộ lãnh đạo cấp phó phòng trở lên đều phải có một nhà vệ sinh độc lập, đây là sự đãi ngộ về chính trị.

Đường Hội Thanh vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, lúc này mới cảm thấy an toàn hơn đôi chút. Thở phào một hơi, ông cầm chiếc điện thoại treo trên vách tường nhà vệ sinh lên, ấn số điện thoại của Lí Hựu Thu, nói sơ qua tình hình, bảo Lí Hựu Thu lập tức tới văn phòng của ông, đồng thời dặn anh mang theo hai nhân viên bảo vệ nữa đứng chờ ngoài cửa, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì bất trắc thì có thể xông vào ngăn cản bất cứ lúc nào.

Đường Hội Thanh mặc chứng tiệp liệt tuyên, đang xem lại mình đi tiểu xong có để sót lại nước tiểu không thì nghe thấy tiếng của Lí Hựu Thu. Lí Hựu Thu “cứu giá” vô cùng thân tốc, càng chiêm được cảm tình của Đường Hội Thanh. Lí Hựu Thu đã gần 50 tuổi, là một cán bộ cấp phó phòng, theo lí mà nói anh không cần phải cố gắng hiến chăm chỉ cho Đường Hội Thanh. Lí Hựu Thu làm như vậy cũng có cái lí của anh, một mặt anh có tâm lòng biết ơn với Đường Hội Thanh; mặt khác, trong lòng anh vẫn còn suy nghĩ muốn thăng tiến hơn nữa, nếu Đường Hội Thanh chịu đẩy anh một cái, cũng có thể cho anh làm Phó Chủ tịch thành phố, hoặc ít nhất thì làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố.

Đường Hội Thanh thầy Lí Hựu Thu đã tới, trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều, bèn đi ra khỏi phòng vệ sinh, ngó lên chiếc ghế làm việc của mình, như vậy ông sẽ cách chiếc ghế salon tiếp khách một khoảng, tăng thêm cảm giác an toàn. Ông ra hiệu cho Lí Hựu Thu phụ trách việc tiếp đón. Lí Hựu Thu ngó ở chỗ tiếp khách, trò chuyện với vợ chồng太太 Phu Chiết, khuyên họ tới phòng họp để bàn bạc. Thượng Phương Phương thầy Lí Hựu Thu muốn họ rời khỏi văn phòng của Đường Hội Thanh thì lập tức nói:

- Lãnh đạo Lí, lần trước khi tôi tới tìm ngài, ngài nói vấn đề của chồng tôi sẽ lập tức được giải quyết, nhưng tới bây giờ vẫn chưa có kết quả, ngài nhất định phải quan tâm lại. Các đồng chí ở huyện đều là những cao thủ “đá bóng”, đá đi đá lại mà chẳng tỏ thái độ gì, bóng đã nát cả rồi mà vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Lí Hựu Thu thầy hai người không chịu đi thì sợ hai người kích động, vội vàng giải thích:

- Chuyện này chúng tôi vẫn luôn theo dõi, lần trước sau khi Chủ nhiệm Đường sắp xếp, chúng tôi đã bảo người phụ trách của Ủy ban Khoa giáo đi xác thực lại, gần đây nhiều việc quá nên có thể chưa giám sát được chặt chẽ, tại đây, tôi trình trọng xin lỗi anh chị.

- Tôi cần làm việc! -太太 Phu Chiết ngắt lời Lí Hựu Thu, giọng nói có vẻ giận dữ.

Đường Hội Thanh thầy vậy, lập tức chen lời:

- Hai vị, chuyện mà hai vị phản ánh chúng tôi vẫn đang bàn bạc với huyện Tô Thủy, chúng tôi là cơ quan Hội đồng Nhân dân chứ không phải là Thị ủy hay Ủy ban Nhân dân thành phố, chúng tôi chỉ có quyền bàn bạc, bởi vậy phải kết hợp với cơ quan cơ sở, cần nhiều thời gian hơn, mong hai người thông cảm, chúng ta phải cảm thông cho nhau chứ. Hai người đừng sốt ruột, tôi sẽ lập tức gọi

đồng chí phụ trách chuyện này tới để họ trao đổi trực tiếp với hai người.

Nghe Đường Hội Thanh gọi, Lâm Tái Phục và Tiêu Tảo Huy lập tức bước vào. Hai người vừa thấy Thượng Phương Phương đã hiểu ra là chuyện gì. Lâm Tái Phục lập tức nói:

- Chúng tôi đã liên hệ với Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy rồi, đồng chí Chủ nhiệm Dương Hộ Lộc nói sẽ làm một báo cáo chuyên đề, chúng tôi cũng đã đọc thúc vài lần, ông ấy nói gần đây trong huyện có nhiều việc quá, phải mấy ngày nữa mới gửi tới được.

Thượng Phương Phương nghe Lâm Tái Phục nói vậy, lập tức nổi cáu:

- Việc gì mà nhiều? Chẳng nhẽ giải quyết vấn đề của đại biểu Hội đồng Nhân dân lại không phải là việc chính sao? Rõ ràng là đang đá bóng mà! Hội đồng Nhân dân huyện mà ngay cả đại biểu của mình cũng không bảo vệ được thì sau này còn mặt mũi nào mà đứng trong xã hội!

Đúng lúc này thì trên hành lang vang lên tiếng bước chân gấp rút. Nghe thấy tiếng động, Tất Phu Chiết lập tức ngò�i thẳng lên, nghiêng tai lắng nghe, rồi bỗng dưng anh ta rút phắt con dao ở thắt lưng ra, hai tay nắm chặt, miệng không ngừng hét lên:

- Có người định hại tôi, có người định hại tôi! - Con dao tỏa ra ánh sáng sắc lạnh dưới ánh đèn, vô cùng chói mắt.

Không khí trong phòng bỗng chốc trở nên căng thẳng, Lâm Tái Phục và Tiêu Tảo Huy sững sờ đứng im không biết làm gì. Thấy tình cảnh này, Đường Hội Thanh lại nhớ tới cảnh tượng vợ của một cán bộ rạch tay tự sát ngay trước mặt mình, ông cảm thấy mắt

mình như hoa đi, ngồ ì trên ghế , hai tay nắm chặt lấy thành ghế .
Vẫn là Lí Hựu Thu phản ứng nhanh. Anh quát lớn:

- Anh Tấ t, mau bỏ dao xuống! Không ai muốn hại anh cả, chúng tôi đang giúp anh. Anh phải tin vào tổ chức!

- Tin vào tổ chức? Tổ chức là băng đảng xã hội đen lớn nhất! Là thành phần khủng bố đáng sợ nhất! Tôi bị tổ chức của Tô Thủy hại thâm rồ ì! - Tấ t Phu Chiế t càng nắm chặt con dao, thân hình hơi run rẩy.

Lúc này, hai viên cảnh vệ đứng chờ bên ngoài nghe thấy âm thanh bên trong bèn cầm dùi cui điện lao vào, đứng chắ n trước mặt Tấ t Phu Chiế t. Một viên cảnh vệ hét lớn:

- Nơi này là cơ quan của Hội đồ ùng Nhân dân, tôi ra lệnh cho anh mau bỏ hung khí xuống, nếu không anh sẽ phải gánh chịu mọi hậu quả!

Tấ t Phu Chiế t bị tiế ng hét làm cho hoảng hồ t, càng tỏ ra căng thẳng, tâm trạng cũng trở nên kích động hơn:

- Bà xã, mau gọi 110, có người muốn hại anh!

Nghe Tấ t Phu Chiế t nói vậy, cảnh vệ cũng chẳng biế t phải làm gì. Gọi 110 báo cảnh sát là việc mà họ nên làm, không ngờ Tấ t Phu Chiế t là người cầm dao mà lại đòi báo cảnh sát trước. Mấ y người đề ù không dám tin vào tai mình, ai nấ y cũng tỏ vẻ hoang mang.

Thấ y tình thế có vẻ căng thẳng, Thượng Phương Phương bèn đứng ra, nghẹn ngào nói:

- Cầ u xin các người, đừng đồ ì xử với anh ấy như vậy. Nếu cứ như thế thì anh ấy sẽ sụp đổ mấ t, thực sự không biế t anh ấy sẽ làm chuyện gì đâu!

Đường Hội Thanh cũng không muốn sự việc này xé to ra, gần đây xảy ra một loạt chuyện xui xẻo đã khiến ông đau đầu lắm rồi, nếu giờ còn có chuyện gì ngoài ý muốn nữa thì có khi ông cũng sụp đổ mất. Ông cảm thấy ý của Tắt Phu Chiết không phải muốn hành hung mà chỉ là muốn bảo vệ bản thân. Thế là ông lên tiếng dàn hòa:

- Anh Tắt này, chúng ta đều là cán bộ được Đảng giáo dục bao nhiêu năm, tôi tin là cảnh giới của anh rất cao, chuyện của anh giờ tôi sẽ tỏ thái độ luôn, hôm nay chắc chắn sẽ giải quyết xong, anh bỏ dao xuống đi, được không?

Tắt Phu Chiết nghe vậy bèn ngó nghiêng xung quanh một hồi, hơi do dự. Thượng Phương Phương thấy chỗ ông không chịu buông dao xuống bèn khóc lóc cầu xin:

- Phu Chiết, anh phải giác ngộ chính trị chứ!

Tắt Phu Chiết vừa nghe vậy, hơi do dự một lát, định bỏ con dao xuống, nhưng vẫn hoảng sợ nắm chặt trong tay, rõ ràng là anh không mấy tin tưởng vào những người đàn ông xung quanh, đặc biệt là hai viên cảnh vệ.

- Chủ nhiệm Đường, các vị lãnh đạo, chỗ tôi đã bị kích động rất mạnh, lúc nào cũng nghi ngờ có người định hại anh ấy, bởi vậy luôn mang theo dao bên người. Tôi và người nhà đã khuyên anh ấy nhiều lần nhưng anh ấy không nghe, nói là mang dao theo để phòng thân, để đối phó với kẻ xấu. Tôi nghĩ là anh ấy đã mắc chứng bệnh tâm thần, làm báo cáo gửi lên Cục Du lịch huyện, Cục Du lịch nói rằng giờ chỗ tôi không do họ quản lý nữa, có chuyện gì thì tìm Văn phòng Huyện ủy và Bộ Tổ chức. Tôi biết họ sợ phải đắc tội với Bí thư Lôi. Ở Tô Thủy, Lôi Đạt Nhân một tay che cả bà u trời, không ai dám đắc tội với ông ta cả. Bây giờ cán bộ các cơ quan

toàn huyện đều biết chuyện chôn tôi mang dao theo người rồi, những người vô duyên còn đặt biệt hiệu cho anh ấy là “Thị vệ mang dao”. - Thượng Phương Phương khóc nói.

Nghe Thượng Phương Phương kể lể, Đường Hội Thanh cảm thấy Tắt Phu Chiết không định tấn công ai, mang dao chỉ vì thiếu cảm giác an toàn. Lúc này, Đường Hội Thanh bắt đầu thấy đồng cảm với Tắt Phu Chiết. Ông biết, một cán bộ ngò i được lên tới cái ghế Phó Cục trưởng của một huyện quả không dễ dàng gì, có những người có khi làm cả đời cũng không được như vậy.

Để giảm bớt không khí căng thẳng, Đường Hội Thanh bèn bảo hai viên cảnh vệ ra ngoài. Hai viên cảnh vệ đứng yên không chịu đi, Lí Hựu Thu bèn ra hiệu cho họ cứ ở ngoài chờ, lúc đó họ mới chịu đi ra. Thấy cảnh vệ đi rồi, Tắt Phu Chiết quả nhiên không còn căng thẳng như vừa nãy nữa. Lí Hựu Thu ra hiệu bảo anh ngò i xuống nhưng anh không chịu. Thượng Phương Phương đứng một bên nói anh là không giác ngộ chính trị, lúc này anh mới chịu ngò i xuống.

Đường Hội Thanh biết Thượng Phương Phương và Tắt Phu Chiết hôm nay ăn gan hùm mật gấu rồi nên mới tới đây để đòi sự công bằng, bèn gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy là Dương Hộ Lộc. Điện thoại có người nghe, Đường Hội Thanh nói giận:

- Anh Dương hả? Tôi là Đường Hội Thanh đây. Chuyện của đại biểu Hội đồng Nhân dân, Tắt Phu Chiết các anh xử lý thế nào rồi?

- Chào Chủ nhiệm Đường! Chuyện của Tắt Phu Chiết chúng tôi vẫn đang cố gắng, giờ còn một chuyện nữa không biết lãnh đạo đã rõ hay chưa? Tôi vốn định làm công tác với Bí thư Lôi, cho cậu ấy quay lại Cục Du lịch tiếp tục làm Phó Cục trưởng, báo cáo gửi cho

Huyện ủy và Bí thư Lôi chúng tôi cũng đã viết xong rồi. Nhưng giờ đồng chí Tất Phu Chiết lại xuất hiện triệu chứng của bệnh tâm thần, chúng tôi sắp xếp cho cậu ấy tới bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói là do cậu ấy bị kích động, là chứng bệnh tâm lý, từ đó gây ra hoang tưởng. Với tình hình hiện tại thì cậu ấy không thể nào làm việc được. - Dương Hộ Lộc đáp.

- Nếu đã như thế thì các anh cũng phải bàn bạc với Huyện ủy và Ủy ban Nhân dân huyện, đưa cậu ấy tới bệnh viện điều trị chứ. - Đường Hội Thanh nói.

- Chúng tôi cũng đã động viên cậu ấy nằm viện để điều trị, nhưng Tất Phu Chiết không đồng ý, cậu ấy nói có người muốn nhân cơ hội này để hại cậu ấy, đổ tội cho cậu ấy. Bản thân cậu ấy không chịu đi bệnh viện, chúng tôi cũng đâu thể mang dây thừng để trói rồi đưa cậu ấy đi được. Thế là sự việc mới kéo dài mãi. Về điểm này tôi không có nửa lời giả dối, vợ cậu ấy có thể làm chứng. - Dương Hộ Lộc giải thích.

Đường Hội Thanh cúp điện thoại, ra hiệu cho Thượng Phương Phương ra một chỗ nói chuyện. Tất Phu Chiết thấy vợ mình bỏ đi, có vẻ không yên tâm, như thể là mất đi điểm tựa, vội vàng lấy dao ra, dáng vẻ cảnh giác. Lí Hựu Thu và hai người kia sợ làm anh hoảng sợ nên đều lùi về sau một bước.

Đường Hội Thanh hỏi Thượng Phương Phương, những gì Dương Hộ Lộc nói có đúng hay không? Thượng Phương Phương đáp rằng về cơ bản thì là đúng như thế.

Đường Hội Thanh cảm thấy việc này có vẻ khó xử, có lẽ nhất thời không thể giải quyết được. Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy căn nguyên của việc này là Lôi Đạt Nhân, thế là ông gọi điện thoại cho Lôi Đạt Nhân:

- Có phải đồng chí Lôi Đạt Nhân không?
- Xin hỏi ai vậy?
- Tôi là Đường Hội Thanh.
- Là Chủ nhiệm Đường à? Chào thủ trưởng, lâu lắm không được nghe giọng của anh rồi!
- Tôi giờ không còn ở Thị ủy nữa, anh nghe hay không nghe giọng của tôi cũng chẳng sao cả.
- Chủ nhiệm Đường đang phê bình tôi sao, tôi có chỗ nào làm không đúng xin anh chỉ bảo, tôi sẽ sửa đổi. Xin hỏi anh có chỉ thị gì không?
- Chúng tôi có một đại biểu Hội đồng Nhân dân tên là Tất Phu Chiết, anh có quen không?
- Quen chứ, là Phó Cục trưởng Cục Du lịch ở huyện chúng tôi.
- Vẫn đang ở Cục Du lịch hả?
- Huyện chúng tôi tổ chức hoạt động xóa đói giảm nghèo, lựa chọn một tập các đồng chí có tố chất chính trị cao, năng lực làm việc tốt dẫn đoàn. Tất Phu Chiết là đội trưởng.
- Tố chất chính trị của Tất Phu Chiết cao sao? Sao tôi lại nghe nói anh ta không chính trị?
- Đâu có, đồng chí này tốt lắm, rất có trình độ, bởi vậy mới được chọn dẫn đoàn về quê xóa đói giảm nghèo. Chủ nhiệm Đường hiểu rõ hơn tôi, công tác xóa đói giảm nghèo là một công tác quan trọng, Trung ương luôn rất coi trọng việc này, huyện tôi cũng vậy, bởi vậy chúng tôi toàn lựa chọn những tinh anh, cốt cán.

- Đạt Nhân này, anh đừng nói với tôi bằng cái giọng nhà quan áy được không?

- Chủ nhiệm Đường phê bình đúng lắm, tôi đâu dám nói giọng nhà quan trước mặt anh, như thế chẳng phải là không chính trị hay sao? Mà sao bỗng dưng anh lại quan tâm tới Tấ t Phu Chiế t vậy?

- Đò ng chí Tấ t Phu Chiế t là đại biểu Hội đò ng Nhân dân của chúng tôi, đương nhiên là tôi phải quan tâm rô i. Về việc của đò ng chí Tấ t Phu Chiế t, anh không cần phải nói đạo lý gì với tôi, cũng đừng che giấ u tôi, xem như là nể mặt tôi, anh hãy xử lý cho thỏa đáng. Cậu áy giờ đang trong văn phòng của tôi, tôi bảo cậu áy quay về tìm anh. Nế u lâ n sau còn tới tìm tôi nữa thì tôi sẽ kiế m anh tính sổ đấ y!

- Thủ trưởng nặng lời rô i, anh yên tâm, tôi sẽ làm theo những gì anh dặn.

Lôi Đạt Nhân là do Đường Hội Thanh đề ̣bạt lên khi còn làm Phó Bí thư Thị ủy. Bởi vậy Đường Hội Thanh cũng có thể nặng lời trước mặt Lôi Đạt Nhân, thậm chí là mắ ng ông ta vài câu cũng chẳng sao. Ngày trước Lôi Đạt Nhân rấ t thích Đường Hội Thanh mắ ng mình. Trên chố n quan trường, nế u cá p trên mắ ng anh, chúng tỏ người ta thích anh, mắ ng càng nhiề u thì cơ hội thăng tiế n càng cao. Nế u lãnh đạo ngay cả việc mắ ng anh cũng lười thì chúng tỏ tiề n đò ̣ của anh đã chấ m dứt.

Tấ t Phu Chiế t và Thượng Phương Phương cùng ngò i một bên nghe Đường Hội Thanh gọi điện thoại cho Lôi Đạt Nhân, trong lòng thấ y dễ chịu hơn nhiề u.

Đúng vào lúc này, trên hành lang bỗng vang lên tiế ng bước chân gấ p gáp. Tấ t Phu Chiế t nghe thấ y tiế ng động, lại rút dao theo phản xạ, nắ m chặt trong tay, đôi mắ t cảnh giác nhìn ra ngoài cửa.

Bộ n viên cảnh sát từ bên ngoài ập vào, trong tay họ đề u nắ m chắ c súng, vừa vào đã hỏi:

- Chủ nhiệm Đường, xảy ra chuyện gì vậy? - Thì ra người của văn phòng sau khi biế t tình hình đã lập tức báo cảnh sát.

Tấ t Phu Chiế t vừa nhìn thấ y cảnh sát câ m theo súng đã trở nên căng thẳng hơn, hét lớn:

- Đùng lại gầ n, muố n hại tôi sao? Tôi không sợ các người đâu, tôi liề u mạng với các người!

Thượng Phương Phương đứng cạnh thấ y vậy bèn nhắ c nhở:

- Phải chính trị!

Lầ n này Tấ t Phu Chiế t không nghe thấ y lời dặn của vợ nữa, có lẽ vì anh bị những khẩu súng trong tay cảnh sát làm cho kích động, cả người anh run bắ n, nắ m chặt dao trong tay, đôi mắ t giận dữ nhìn mọi người.

Đường Hội Thanh giữ các cảnh sát lại, bảo họ hãy ra ngoài, chỉ sợ đánh rắ n động cỏ, làm Tấ t Phu Chiế t nổi giận, như vậy sự việc sẽ càng khó xử lí. Mấ y viên cảnh sát nói mình phải bảo vệ cho sự an toàn của thủ trưởng, không thể ra ngoài được. Lí Hựu Thu bèn đẩy họ ra, nói là vấ n đề có thể giải quyế t được, đây chỉ là mâu thuẫn nội bộ của nhân dân.

Thượng Phương Phương thấ y vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, vô cùng cảm kích. Tấ t Phu Chiế t có thể vừa nầy bị sợ hãi quá độ nên không tài nào bình tĩnh được. Thượng Phương Phương lại gầ n nhẹ nhàng vuố t dọc số ng lưng anh, một lát sau, Tấ t Phu Chiế t mới bình tĩnh hơn đôi chút.

Đường Hội Thanh dẫn họ quay về` trực tiế`p tìm Lôi Đạt Nhân để giải quyế`t vấ`n đề`. Tấ`t Phu Chiế`t vừa nghe thấ`y cái tên của Lôi Đạt Nhân đã lập tức tỏ ra bấ`t an, để lộ tâm trạng vô cùng phức tạp, khiế`n người ta cảm thấ`y trong nỗi hoảng sợ của anh còn có cả sự thù hắ`n.

Tấ`t Phu Chiế`t nói:

- Chủ nhiệm Đường, tôi không tìm Bí thư Lôi đâu, xin ông hãy phục chức cho tôi là được rồ`i!

Đường Hội Thanh nói:

- Anh Tấ`t, tôi bảo anh đi tìm Lôi Đạt Nhân là vì muố`n phục chức cho anh mà.

Thượng Phương Phương kéo chồ`ng sang một bên, thì thầ`m điề`u gì đó vào tai, Tấ`t Phu Chiế`t quả nhiên không lên tiế`ng nữa.

Có lẽ vừa nãy nghe thấ`y cuộc điện thoại giữa Đường Hội Thanh và Lôi Đạt Nhân, Thượng Phương Phương biế`t rằ`ng chuyện của chồ`ng mình lầ`n này đã có hi vọng được giải quyế`t, cũng chẳng nói gì nữa, kéo chồ`ng lại gầ`n từ biệt Đường Hội Thanh và những người kia, rồ`i rít cảm ơn.

Đường Hội Thanh lại dẫn Thượng Phương Phương, bảo chị về` nhà hãy đưa Tấ`t Phu Chiế`t tới bệnh viện kiểm tra nghiêm túc để còn chữa bệnh, đờ`ng thời còn nói nế`u có điề`u gì câ`n giúp đỡ thì có thể tìm Hội đờ`ng Nhân dân của huyện Tô Thủy, ông sẽ dặn dò họ trước.

Vừa nghe Đường Hội Thanh nói muố`n mình đi khám bệnh, Tấ`t Phu Chiế`t đã tỏ ra không vui, lắ`m bắ`m nói:

- Tôi không bị bệnh, các người bị bệnh thì có, xã hội này bị bệnh thì có!

Đường Hội Thanh nghe vậy rất không vui, nhưng lại không tiện nổi giận nên đành nín nhịn, nói:

- Anh Tắt này, tôi không bảo anh có bệnh, tôi muốn anh kiểm tra toàn diện, có bệnh thì trị bệnh, không có bệnh thì đề phòng, cũng có sao đâu.

Thượng Phương Phương sợ lãnh đạo không vui bèn lớn tiếng mắng Tắt Phu Chiết:

- Phải chính trị, trước mặt lãnh đạo thì phải chính trị! - Tắt Phu Chiết nghe vậy không nói gì nữa.

Thượng Phương Phương và Tắt Phu Chiết cuối cùng cũng ra về. Trước khi đi, Tắt Phu Chiết còn đi thẳng tới trước mặt Đường Hội Thanh, khiến ông hoảng sợ bất giác lùi về sau một chút, sợ anh lại làm việc gì nguy hiểm.

Tắt Phu Chiết cung kính khom lưng chào Đường Hội Thanh:

- Chủ nhiệm Đường, cảm ơn ông giúp tôi phục chức, ân tình này của ông tôi sẽ ghi nhớ cả đời. Chủ nhiệm Đường, giờ người xấu trong xã hội nhiều lắm, ông cũng phải đề phòng nhé, nếu ra ngoài một mình thì tốt nhất là mang theo thứ gì đó có thể phòng thân, như vậy sẽ thoải mái hơn.

Đường Hội Thanh ngập ngừng một lát, vẫn không định trả lời, nhưng lúc này chỉ muốn mau đuổi anh ta đi nên lắp lểm nói:

- Cảm ơn ý tốt của anh, anh cũng bảo trọng nhé!

Tiêu Tảo Huy đứng cạnh nghe thấ y thê ấ t buồ n cười nhưng lại không dám cười, đành phải nhin.

Khi Tấ t Phu Chiế t ra khỏi cửa, nhìn thấ y cảnh sát và cảnh vệ đang đứng hai bên, lập tức đặt tay vào con dao trên thấ t lưng, bấ t cứ lúc nào cũng có thể rút nó ra để tự vệ. Lí Hữ u Thu nhấ c nhỏ:

- Nơi này là cơ quan của Hội đồ ầ ng Nhân dân, là nhà của các đạ i biểu chúng ta, rấ t an toàn, anh Tấ t cứ đi đi, không ai hại anh đâu.

Tấ t Phu Chiế t và vợ đi về ề phía trước, tay không rời khỏi dao, mỗi khi đi được vài bước là lại quay ngoắ t đầ u lại, cảnh giác nhìn sau lưng.

Khi đi tới cửa thang máy, Tấ t Phu Chiế t đột ngột lùi về ề sau mấ y bước, liế c ngang ngó dọc, sau đó gọi một tiế ng:

- Chủ nhiệm Đường, vừa nấ y tôi xem qua, phát hiện ra phong thủy của tòa nhà này có vấ n đề ề , ở đây sẽ xảy ra chuyện đấ y, ông nhớ chú ý giữ gìn nhé!

Từ sau khi bị đình chức, Tấ t Phu Chiế t nói mình là một nhà tiên tri, có thể biế t trước tương lai. Anh còn dự đoán ở Tô Thủy, Lôi Đạt Nhân làm không được bao lâu nữa sẽ bị “ngã đầ i”. Mọi người đề u biế t đầ u óc anh có vấ n đề ề nên chẳng ai tin anh, nghe vậy chỉ cười mà thôi.

- Cái gã Tấ t Phu Chiế t này thực sự biế n thành “Thị vệ mang dao” rô ề i! - Vợ chồ ầ ng Tấ t Phu Chiế t vừa khuấ t bóng, Tiêu Tảo Huy đã cười nói.

- Anh Tiêu này, thái độ của anh có vấ n đề ề đấ y, cái gì mà “Thị vệ mang dao”? Nhìn thấ y đạ i biểu của chúng ta thành ra thê ấ này, chẳng lẽ anh cảm thấ y rấ t buồ n cười sao? Tôi thấ y lẽ ra mình

phải buồn mới đúng! - Đường Hội Thanh đổ toàn bộ lửa giận phải nén trong lòng ban nãy lên người Tiêu Tảo Huy.

- Không chính trị chút nào cả! - Lâm Tái Phục cũng mắ ng Tiêu Tảo Huy một câu.

Tiêu Tảo Huy đố i mặt với sự trách cứ của Đường Hội Thanh, không chấp nhận mà cũng chẳng giải thích, làm ra vẻ vô cùng thản nhiên. Lí Hựu Thu thấy Tiêu Tảo Huy như vậy thì khề lắ c đầ u. Trong mắ t anh, Tiêu Tảo Huy thật là không giác ngộ chính trị chút nào. Làm thế nào để đố i mặt với sự phê bình của lãnh đạo cũng là một môn học. Một cá p dưới khi bị lãnh đạo phê bình tuyệt đố i không được có thái độ thản nhiên, như thế là coi thường quyề n uy của lãnh đạo, sẽ khiế n lãnh đạo không vui. Ngược lại, phải có thái độ thật khiêm nhường và tự kiểm điểm mình, như thế lãnh đạo mới cảm thấ y anh tôn trọng ông á y, quyề n uy của ông á y mới không bị thách thức và tổn hại.

Lí Hựu Thu gọi hai viên cảnh vệ lại gầ n, nghiêm giọng trách cứ:

- Công việc bảo vệ của các người làm thế nào vậy hả? Tôi đã nói với các cậu bao nhiêu lâ n rồi, không được cho người khiế u nại vào đây!

Hai viên cảnh vệ vội vàng giải thích:

- Là Chủ nhiệm Đường cho họ vào ạ!

Lí Hựu Thu vừa nghe nói vậy thì không nổi giận nữa, bảo hai người mau đi xuồ ng làm nhiệm vụ.

Mọi người cũng tản hế t về phòng mình.

Lúc đi qua hành lang, Tiêu Tảo Huy kể cho Lâm Tái Phục một truyện cười:

- Có một gã bị bệnh tâm thần không biết kiếm ở đâu được một khẩu súng, hắ n đi vào một cái ngõ nhỏ tối tăm, bỗng gặp một anh chàng trẻ tuổi, gã tâm thần chẳng nói năng gì, đề người đó xuống đất, gi súng vào đầu anh ta, hỏi: “Một còng một bắ ng má y?”. Anh thanh niên sợ má t mật! Suy nghĩ rá t lâu mới run rẩy đáp: “Có phải bắ ng hai không?”. Gã tâm thần không hề do dự giế t chề t anh ta. Sau đó hắ n nhét súng vào ngực, lạnh lùng nói một câu: “Mày biế t quá nhiề u”.

- Anh Tiêu, anh thật là... - Lâm Tái Phục không nhìn được, phì cười nói với Tiêu Tảo Huy.

- Người khác cười tôi quá điên khùng, tôi cười người khác nhìn không thấ u. - Tiêu Tảo Huy cười nói rõ i tự lắm bầm, giồ ng như đang trả lời Lâm Tái Phục.

- Anh thực sự coi mình là Tê Công đầ y hả. - Lâm Tái Phục lắ c đầ u.

- Anh Lâm này, anh có biế t vì sao Tấ t Phu Chiế t lại trở thành “Thị vệ mang dao” không? - Tiêu Tảo Huy hỏi.

- Tại sao? - Lâm Tái Phục hỏi lại.

- Vì anh ta quá coi trọng cái mũ ô sa trên đầ u mình. Sô ng không mang tới, chề t chẳng mang đi, cái thứ đó thì có tác dụng gì. Mũ ô sa vừa là thiên sứ, nhưng cũng là ác quỷ. Nó có thể khiế n một quan chức cảm thấ y tươi vui đắ c ý, cũng có thể khiế n một người buồ n rầ u không vui. Một quan chức nế u quá coi trọng cái mũ ô sa trên đầ u mình thì càng cảm thấ y không vui, chiế c mũ á y cuố i cùng sẽ trở thành một hòn đá đè nặng trong trái tim anh ta, khiế n anh ta không thể thở nổi. Nế u anh muồ n mình sô ng thoải mái hơn một chút thì đừng quá coi trọng cái món đồ chơi á y.

Lâm Tái Phục nghe vậy không hề phản bác, chỉ lặng lẽ đi vào văn phòng của mình.

CHƯƠNG 9:

HỘI NGHỊ THƯỜNG ỦY

Buổi lễ truy điệu Mã Chi Đông được tổ chức tại Nhà tang lễ của thành phố Đông Lạc hai ngày sau.

Dưới sự ủng hộ của Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính, Trương Trăn đã kết luận vụ án của Mã Chi Đông là nhảy lầu tự sát, điều này khiến Dương Bạch Hê thấy vô cùng đau đầu. Dùng cách nói của nhân dân thì như thế thật không dễ viết điếu văn. Bởi vì Mã Chi Đông chết chẳng rõ ràng, vừa không phải là liệt sĩ dũng cảm hi sinh thân mình, cũng chẳng phải vì lao lực quá độ mà hi sinh trong khi làm việc, cũng không phải là một cái chết bình thường. Tình huống này thật vô cùng khó xử, người chủ trì buổi tang lễ không thể lên tiêng ca ngợi, cũng không thể tỏ ra quá đau buồn. Mã Chi Đông nằm trong phòng xác của Nhà tang lễ lúc này đã như một củ khoai lang nóng bỏng tay trên tay Dương Bạch Hê.

Dương Bạch Hê báo văn phòng Thị ủy thông báo triệu tập hội nghị mở rộng các Thường ủy Thị ủy, bàn bạc về vấn đề sắp xếp lễ truy điệu. Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố Đường Hội Thanh, Chủ tịch Hiệp hội Chính trị thành phố Viên Quốc Phú cũng tham gia.

Dương Bạch Hê sắc mặt vô cùng nặng nề chủ trì hội nghị:

- Thừa các vị, mọi người đều đã biết, tổ chuyên án đã kết luận cái chết của đồng chí Mã Chi Đông là nhảy lầu tự sát, cá nhân tôi cảm thấy vô cùng hối tiếc. Hôm nay chủ đề cuộc họp của chúng ta là nghiên cứu vấn đề của đồng chí Mã Chi Đông, trước tiên

chúng ta thảo luận vấn đề lễ truy điệu của đồng chí Mã Chi Đông có nên được chủ trì theo hình thức của tổ chức hay không? Giờ xin mời mọi người phát biểu.

Các lãnh đạo thành phố tham gia hội nghị vừa nghe Dương Bạch Hề phát biểu khai mạc như vậy, rất nhiều người tỏ ra bất ngờ. Bởi vì theo thông lệ, lễ truy điệu như thế này đương nhiên là do Thị ủy và Ủy ban Nhân dân thành phố đứng ra chủ trì, và thường mọi người chỉ thảo luận là sẽ bắt đầu vào lúc nào, quy mô ra sao. Mọi người đều là những người dày dạn lăn lộn trên đài chính trị bao năm nay, từ trong lời phát biểu khai mạc của Dương Bạch Hề, họ đã cảm thấy hội nghị ngày hôm nay rất không bình thường.

Về cái chết của Mã Chi Đông, mặc dù vụ án đã có kết luận nhưng vấn đề căn bản vẫn chưa được giải quyết: Tại sao Mã Chi Đông lại nhảy lầu tự sát?

Có rất nhiều lời đồn đại quanh việc tự sát của ông, cứ cách vài ngày lại có một lời đồn mới. Cánh nhà in của thành phố Đông Lạc cũng vì việc này mà kiếm được một món hời lớn, trước khi nghi vấn chưa được giải tỏa, mọi người đua nhau thể hiện sự nhiệt tình của mình trong việc suy đoán về nguyên nhân cái chết. Có người nói sở dĩ Mã Chi Đông tự sát là vì công trình phục dựng các kiến trúc cổ mà ông đề xướng bị Cục Văn vật quốc gia đình chỉ, tâm trạng không tốt nên mới nhảy lầu. Bởi vì ông từng vì việc này mà uy hiếp chuyên gia của Cục Văn vật. Gần đây, lại có một lời đồn mới bắt đầu lưu hành trong khắp thành phố Đông Lạc, nói sở dĩ Mã Chi Đông tự sát là vì Ủy ban Kỷ luật Trung ương đang âm thầm điều tra ông, nguyên nhân điều tra là vì phát hiện ra Mã Chi Đông có hiện tượng tham ô nghiêm trọng trong việc phát triển nhà đất. Đa số cán bộ trong các cơ quan đều đã nghe nói tới lời đồn này. Các lãnh đạo tham gia hội nghị đương nhiên cũng biết. Thấy Dương Bạch Hề nói như vậy, rất nhiều người thầm nghĩ trong lòng, chẳng nhẽ

tổ điề`u tra của Ủy ban Kỉ luật Trung ương thực sự đã âm thầ`m tới thành phố Đông Lạc để điề`u tra?

Người bất ngờ nhất với chủ đề` cuộc họp ngày hôm nay chính là Phó Bí thư Thị ủy, Chủ tịch thành phố Lí Thiên Hựu.

Ngày trước khi mở cuộc họp Thường ủy, nhất là một cuộc họp mở rộng, Dương Bạch Hề` đề`u sẽ thông báo hoặc bàn bạc trước với Lí Thiên Hựu, vậy mà hôm nay ông không hề` biế`t trước cuộc họp này, ông chỉ có thể nghĩ rằng vì mình mới đi công tác về` tới Đông Lạc, có thể là Dương Bạch Hề` không kịp nói trước với ông. Theo lệ thường, lúc này Lí Thiên Hựu sẽ là người phát biểu trước, bởi vì người phát biểu đầu tiên sẽ là người nói lời quyế`t định. Mở cuộc họp Thường ủy cũng phải có nghệ thuật, lãnh đạo quan trọng phát biểu trước sẽ là người đặt nề`n móng cho cả cuộc họp. Lúc này, Lí Thiên Hựu cũng không hiểu rõ lắm, gầ`n đây Đông Lạc liên tục xảy ra nhiề`u việc lớn khiế`n ông là người nắm giữ quyề`n lực hành chính lớn nhất của thành phố cũng phải vò đầu bứt tai. Lúc này ông không thể hành động thiế`u suy nghĩ, ông câ`n phải nhìn rõ tình thế` rồi mới phát biểu.

Thầ`y Lí Thiên Hựu im lặng, các Thường ủy khác cũng không lên tiế`ng, các đò`ng chí không phải Thường ủy lại càng không dám phát biểu. Không khí trong hội trường bỗng chồ`c trở nên thật nặng nề` và gượng gạo.

- Đò`ng chí Thiên Hựu, anh phát biểu trước đi. - Dương Bạch Hề` thầ`y mọi người đề`u không lên tiế`ng, bèn chỉ đích danh Lí Thiên Hựu.

- Hôm nay đã là một cuộc họp mở rộng thì tôi nghĩ hãy để cho lãnh đạo của Hội đò`ng Nhân dân và Hiệp hội Chính trị phát biểu

trước. - Lí Thiên Hựu đá quả bóng sang cho Viên Quốc Phú và Đường Hội Thanh.

Dương Bạch Hê` đưa mắt nhìn Đường Hội Thanh và Viên Quốc Phú. Đường Hội Thanh chửi thầm trong lòng: “Lí Thiên Hựu đúng là con cáo già.”

Khi ông nhìn thấy ánh mắt của Dương Bạch Hê` đang hướng về mình, ông bèn nhìn Viên Quốc Phú, ra hiệu cho Viên Quốc Phú phát biểu trước. Đuôi mắt Viên Quốc Phú phát hiện ra Đường Hội Thanh đang nhìn mình, mặc dù trong lòng không vui nhưng vẫn giả bộ như không nhìn thấy.

Viên Quốc Phú là một đồng chí đã lớn tuổi, mặc dù không hiểu rõ ý của Dương Bạch Hê` nhưng ngờ i trên cái ghế Chủ tịch Hiệp hội Chính trị thì cũng chẳng còn nhiều điều phải lo lắng, bởi vậy ông lên tiếng trước:

- Hiện nay ở thành phố Đông Lạc chúng ta đang dồn thời rảnh Ủy ban Kỷ luật Trung ương âm thầm điều tra đồng chí Mã Chi Đông, tôi nghĩ đây chỉ là tin đồn vô căn cứ, lúc này phải lập tức ngăn nó lại, tôi không có tin tức nào cho thấy Ủy ban Kỷ luật Trung ương đang điều tra ngầm ở Đông Lạc cả.

Viên Quốc Phú vừa nói vậy đã như buông một quả bom nặng nề vào cuộc họp, gây ra một làn sóng ồ ạt ào, dữ dội. Cái hội trường còn im lặng ban nãy bỗng chốc trở nên náo nhiệt, mọi người đều đua nhau bàn tán. Có lẽ là vì Viên Quốc Phú đã nói ra tiếng lòng của họ.

Ý của Viên Quốc Phú khi nói câu này là muốn Dương Bạch Hê` đứng ra thanh minh hoặc giải thích. Viên Quốc Phú nhìn Dương Bạch Hê`, Dương Bạch Hê` không có chút phản ứng nào. Thấy Dương Bạch Hê` không hiểu ý mình, ông bèn dừng lại rồi nói tiếp:

- Sự việc của Phó Chủ tịch Mã xảy ra gần đây ở thành phố Đông Lạc chúng ta đã gây ra một ảnh hưởng nhất định tới hội nghị cán bộ và việc triển khai công tác của chúng ta, trong đó ảnh hưởng tiêu cực có tính lây nhiễm, nếu để mặc cho nó lan ra sẽ ảnh hưởng tới sự ổn định của Đông Lạc. Giờ tôi thấy đâu đâu cũng là lời đồn đại về việc này, nếu Ủy ban Kỷ luật Trung ương tới Đông Lạc điều tra về việc này chỉ vì một tin đồn, tôi cho rằng có thể lấy danh nghĩa của Thị ủy hoặc Ủy ban thành phố, thông qua một hình thức thích hợp, tiết lộ cho bên ngoài biết là không hề có chuyện này, từ đó có thể bảo vệ được sự ổn định tâm lý cho đội ngũ cán bộ ở Đông Lạc. Ngoài ra, đề nghị thành phố thông qua trình tự tổ chức để xác định lại tin tức này rốt cuộc là thế nào. - Viên Quốc Phú thấy Dương Bạch Hề không tiếp lời mình, bèn chủ động đá quả bóng lại.

- Việc này mời đồng chí Bộ Túc liên hệ với Ủy ban Kỷ luật tỉnh để xác định lại. - Dương Bạch Hề đành phải tiếp lời. Bộ Túc mà ông nói là Nghiêm Bộ Túc, Thường ủy Thị ủy, Bí thư Ủy ban Kỷ luật thành phố Đông Lạc.

- Nếu Ủy ban Kỷ luật Trung ương thực sự tới âm thầm điều tra ở Đông Lạc thì sẽ là “nhảy dù”, không thông báo cho Ủy ban Kỷ luật địa phương đâu, thậm chí còn chưa chắc đã thông báo cho Ủy ban Kỷ luật tỉnh, nếu không sẽ mất đi ý nghĩa của việc âm thầm điều tra. Hơn nữa, theo như quy định thì nếu thực sự có chuyện này, cơ quan kiểm tra kỷ luật cấp dưới sẽ không thể thăm dò từ cấp trên được. - Nghiêm Bộ Túc đáp.

- Về nguyên tắc thì là như vậy, nhưng chúng ta vẫn có thể linh hoạt được. - Dương Bạch Hề nhẹ nhàng nói với Nghiêm Bộ Túc.

Đường Hội Thanh vẫn luôn quan sát sắc mặt của các vị lãnh đạo chủ chốt. Ông cảm thấy thái độ của Dương Bạch Hề đối với việc này có chút gì đó khiến người ta khó hiểu. Nếu là trước đây thì

chắc hẳn Dương Bạch Hê sẽ không hài lòng với câu nói vừa rồi của Nghiêm Bô Túc. Theo lí mà nói, nếu Ủy ban Kỷ luật Trung ương thực sự tới thành phố Đông Lạc thì Dương Bạch Hê chắc hẳn sẽ vô cùng căng thẳng, vừa này ông ta chỉ nói nhẹ nhàng như vậy thì có hai cách giải thích mới hợp với lô-gic, hoặc là Dương Bạch Hê đã biết từ trước rằng Ủy ban Kỷ luật Trung ương không hề tới Đông Lạc, hoặc là ông ta biết Ủy ban có đến, bởi vậy nên không tỏ ra ngạc nhiên.

Khi Đường Hội Thanh còn đang suy nghĩ thì Dương Bạch Hê đã chỉ đích danh ông phát biểu. Theo kinh nghiệm chính trị của Đường Hội Thanh mà phán đoán thì lúc này tốt nhất là “tĩnh quan kì biến”, cứ yên lặng theo dõi hành động mọi người, thế là ông vội vàng nói:

- Thôi cứ lắng nghe ý kiến của các vị Thường ủy trước đi, dù sao thì chỉ cần là quyết định của cuộc họp Thường ủy, Hội đồng Nhân dân của chúng tôi chắc hẳn sẽ nghiêm túc chấp hành.

Hiển nhiên, Dương Bạch Hê không hài lòng với bài phát biểu của mọi người. Thế là ông yêu cầu Phó Bí thư Thị ủy Cao Đại Hóa phát biểu. Cao Đại Hóa và Dương Bạch Hê là “cạ cứng” của nhau, mối quan hệ vô cùng thân thiết. Cái chức Phó Bí thư của Cao Đại Hóa cũng là do Dương Bạch Hê đề bạt lên. Ngày trước trong các cuộc họp Thường ủy, những lời phát biểu của Cao Đại Hóa đều vô cùng được coi trọng, có thể dẫn đường, thậm chí là quyết định hướng đi của cả cuộc họp. Thực ra thái độ của Cao Đại Hóa đa phần chính là thái độ của Dương Bạch Hê, khi Dương Bạch Hê không tiện bày tỏ thái độ thì Cao Đại Hóa sẽ đứng ra đề nghị, dẫn dắt chủ đề của cuộc họp, khiến cuộc họp đi theo hướng mà Dương Bạch Hê đã định sẵn.

- Theo lẽ thường thì lễ truy điệu đồng chí Chi Đông sẽ do Thị ủy và Ủy ban Nhân dân thành phố Đông Lạc đứng ra tổ chức, hơn nữa phải được tổ chức theo quy cách cao. Thứ nhất, đứng trên góc độ tình cảm cá nhân, đồng chí Chi Đông và các đồng chí có mặt ở đây hôm nay đều là đồng chí, cho dù thế nào thì mọi người được công tác cùng nhau đã là có duyên, rất đáng được trân trọng; thứ hai, đứng trên góc độ công việc mà nói, sau khi đồng chí Chi Đông tới Đông Lạc chúng ta, công việc mà anh ấy chủ trì có khởi sắc rất rõ nét, có những công tác còn được làm điển hình mở rộng trên toàn tỉnh, đem về vinh quang cho thành phố Đông Lạc chúng ta; thứ ba, đứng trên góc độ trao đổi cán bộ thì cũng nên làm một lễ truy điệu thật long trọng, nếu không sẽ khiến các cán bộ trao đổi từ ngoài tới cảm thấy mình không được coi trọng. Bởi vậy về công về tư, về tình về lý, chúng ta đều nên tổ chức một lễ truy điệu long trọng cho đồng chí Chi Đông. - Cao Đại Hóa vừa nói vậy đã khiến mọi người quay sang thì thầm bàn tán với nhau.

- Những phân tích của đồng chí Đại Hóa rất đúng, tôi cũng cảm thấy lễ truy điệu của đồng chí Chi Đông phải được tổ chức thật long trọng, cũng coi như là hoàn thành trách nhiệm với gia quyến của anh ấy. - Chủ tịch thành phố Lý Thiên Hựu lập tức phụ họa. Dù sao thì Mã Chi Đông cũng là Phó Chủ tịch thường vụ, ông là Chủ tịch thành phố, đương nhiên phải suy nghĩ vấn đề trên lập trường của Ủy ban Nhân dân thành phố, trên thực tế cũng là để dễ ăn nói với các vị Phó Chủ tịch thành phố khác.

Cao Đại Hóa không hề tỏ ra “cảm kích” với lời nói của Lý Thiên Hựu, đột nhiên ông ta quay ngoắt chủ đề:

- Những lời Chủ tịch Lý nói rất có lý, nhưng còn hai việc nữa mà chúng ta không thể không suy nghĩ thận trọng. Thứ nhất, về chuyện Ủy ban Kỷ luật Trung ương điều tra ngấm đồng chí Chi Đông, dù hiện tại vẫn chưa thể xác định tin tức này từ đâu mà tới,

nhưng chúng ta cũng phải xem xét một cách cẩn trọng. Nếu thực sự có chuyện này, ngộ nhỡ sau này điều tra ra đúng chỉ Chi Đông có vấn đề gì thì chúng ta sẽ rơi vào thế bị động. Xin mọi người hãy nghe cho rõ, tôi nói là “ngộ nhỡ”.

Hội trường lại ồn ào như cái chợ vỡ. Sắc mặt Lí Thiên Hựu rất khó coi, có lẽ là vì cảm thấy mình đã rơi vào cái bẫy của Cao Đại Hóa.

Cao Đại Hóa tiếp lời nói:

- Thứ hai, tổ chuyên án của Tỉnh ủy nhận định rằng Chi Đông nhảy lầu tự sát, kết luận này đối với thành phố Đông Lạc không phải là chuyện tốt. Dự luận vốn luôn có khuynh hướng thù hằn các quan chức, nhất là dự luận mạng. Nếu chúng ta khua chiêng gõ trống để tổ chức lễ truy điệu cho một đồng chí nhảy lầu tự sát thì cho dù nguyên nhân tự sát của đồng chí Chi Đông là gì, tới lúc đó chắc chắn sẽ bị cư dân mạng bình luận. Bởi vậy tôi cho rằng chúng ta vừa phải nghĩ tới tình cảm cá nhân, nhưng cũng phải lo tới đại cục, cần đứng trên lập trường chính trị để nhìn nhận vấn đề này, phải phân tích rõ ràng lợi và hại.

Mọi người ồn ào hẳn lên.

Đường Hội Thanh cảm thấy Cao Đại Hóa không chỉ đang thể hiện thái độ của Dương Bạch Hề mà đồng thời còn đang lấy việc công báo thù riêng. Cao Đại Hóa từng đề nghị đề bạt một Phó Chủ tịch huyện có tiếng tăm không tốt lên làm Cục trưởng Cục Công thương trong một cuộc họp Thường ủy, khi đó Mã Chi Đông đã kiên quyết phản đối, cuối cùng khiên đề nghị của Cao Đại Hóa không được thông qua. Từ đó về sau, Cao Đại Hóa luôn tỏ ra hiềm khích với Mã Chi Đông.

Chủ tịch thành phố Lí Thiên Hựu vừa nãy đã quá nóng vội, bị Cao Đại Hóa coi thường, trong lòng thấy vô cùng khó chịu và tức giận. Nghe Cao Đại Hóa nói xong, ông đánh mắt nhìn Phó Chủ tịch thành phố Triệu Tự Nghi.

Triệu Tự Nghi có mối quan hệ khá tốt với Mã Chi Đông, ông bắt gặp ánh mắt của Lí Thiên Hựu, hiểu ý bèn chủ động phát biểu:

- Trong khoảng thời gian Chi Đông tới thành phố Đông Lạc chúng ta, việc anh ấy làm ai ai cũng thấy, hơn nữa anh ấy còn làm rất xuất sắc, có mối quan hệ hài hòa với các thành viên trong ban lãnh đạo, việc nhỏ làm có phong cách, việc lớn thì có nguyên tắc, biết phân biệt đúng sai và coi trọng đại cục. Đối với cái chết của đồng chí Chi Đông, trong dân gian có nhiều lời đồn đại, mặc dù tổ chuyên án kết luận là nhảy lầu tự sát, nhưng cá nhân tôi cho rằng khi chưa điều tra rõ nguyên nhân của việc tự sát thì chúng ta vẫn phải dành cho anh ấy sự tôn nghiêm. Người đã chết rồi, chúng ta còn ngờ gì đây tính toán những cái được mất cá nhân đó sao? Nói cách khác, cho dù có điều tra ra vấn đề gì của đồng chí Chi Đông, thì người ta đã chết rồi, cái giá ấy đã đủ lớn rồi, còn điều tra cái gì nữa? Nói một câu hơi khó nghe, người Trung Quốc có câu, người chết là hết. Bởi vậy tôi cảm thấy không cần phải nghĩ quá nhiều. Và lại, nhân dân bách tính của Đông Lạc, ai ai cũng yêu quý đồng chí Mã Chi Đông, điểm này mọi người đều biết, một đồng chí như vậy thì còn có vấn đề gì nữa?

Lời phát biểu của Triệu Tự Nghi giống như một liều thuốc doping, kích hoạt cả các hội trường yên lặng như hồ nước chết. Mọi người bắt đầu tham gia thảo luận, vô cùng hăng hái.

Đường Hội Thanh vẫn còn đang suy ngẫm, tại sao Dương Bạch Hề không đề nghị thành phố ra mặt tổ chức lễ truy điệu?

Ông nghĩ rất lâu mà vẫn không nghĩ ra được điều gì. Nghĩ đi nghĩ lại, Đường Hội Thanh đoán rằng chắc chắn Dương Bạch Hê đã biết được tin tức gì đó liên quan tới việc tự sát của Mã Chi Đông. Theo như biểu hiện của Dương Bạch Hê thì cái chết của Mã Chi Đông chắc chắn là có nguyên do, mà nguyên do này lại không bình thường, nếu không Dương Bạch Hê đã không ngăn cản thành phố đứng ra chủ trì lễ truy điệu. Còn một khả năng nữa, cái chết của Mã Chi Đông có liên quan trực tiếp tới Dương Bạch Hê, giờ ông ta đang có tật giat mình. Đường Hội Thanh đương nhiên không hi vọng tình huống thứ nhất xảy ra, nếu là như thế thì ông rất lo cho Hà Đại Dục, thậm chí cả người em họ Đường Cao Ngật của mình sẽ bị cuốn vào vụ án này, tới lúc đó thì bản thân ông cũng khó mà thoát khỏi liên lụy.

Mọi người đua nhau bàn tán, cuộc họp về căn bản đã hình thành hai quan điểm theo Cao Đại Hóa và Triệu Tự Nghi. Một quan điểm là thành phố không ra mặt chủ trì lễ truy điệu, một mặt là thành phố sẽ ra mặt tổ chức lễ truy điệu. Mỗi người một câu, tranh luận cả nửa ngày trời mà không ai đưa được lý do thuyết phục để bảo vệ ý kiến của mình. Hiển nhiên, đây không phải là một cục diện mà Dương Bạch Hê trông đợi.

Cuối cùng, Dương Bạch Hê sử dụng quyền lực phát biểu cuối cùng của mình. Ông nói:

- Quan điểm của mọi người đều rất có lý, nếu tạm thời không đạt được sự đồng thuận thì tôi nghĩ xử lý như thế này sẽ tương đối thỏa đáng, đó là lễ truy điệu của đồng chí Mã Chi Đông không tổ chức theo danh nghĩa của tổ chức mà do gia đình đứng ra lo liệu, Thị ủy cũng không thông báo cho các cơ quan trong thành phố tới tham gia. Nếu muốn bày tỏ niềm tiếc thương với đồng chí Mã Chi Đông thì có thể dùng danh nghĩa cá nhân để tham gia. Bốn cơ quan lớn và các cơ quan trực thuộc của thành phố không tặng vòng hoa

với danh nghĩa của đơn vị, không thăm hỏi gia đình theo danh nghĩa của tổ chức. Làm như vậy đúng là có vẻ không có tình người, nhưng vụ án này hiện nay vẫn còn chưa rõ ràng, có lẽ đây là cách làm an toàn nhất, mong các đồng chí thông cảm. Sau đây tôi sẽ xin biểu quyết.

Giọng nói của Dương Bạch Hề rất kiên quyết, mọi người nghe vậy thì biết là lời tổng kết của ông ta chính là lời quyết nghị của cuộc họp. Cuối cùng, mọi người đều thông qua đề nghị của Dương Bạch Hề bằng hình thức giơ tay biểu quyết.

Thực ra trong lòng mình, Đường Hội Thanh cũng ủng hộ cách xử lý này của Dương Bạch Hề, đứng về góc độ an toàn mà nói, cách này là nhất, không thể xảy ra vấn đề gì lớn được. Mã Chi Đông sau này nếu thực sự bị phát hiện có vấn đề lớn nào thì việc thành phố khua chiêng gõ trống tổ chức một lễ truy điệu long trọng cho ông ta sẽ thành trò cười cho thiên hạ. Hơn nữa thành phố cũng không ngăn cản những người muốn tham gia với tư cách cá nhân, đó là một cách xử lý vô cùng linh hoạt.

Sau khi biểu quyết xong vấn đề đầu tiên, Dương Bạch Hề tiếp tục chủ trì hội nghị.

- Sau đây chúng ta bước vào chủ đề thứ hai. Có lẽ mọi người cũng biết, vụ án của đồng chí Chi Đông đã được kết luận là nhảy lầu tự sát, Tỉnh ủy cũng biểu thị sự ủng hộ với kết luận này. Khi vụ án còn chưa hoàn toàn rõ ràng, tôi đã trò chuyện với các đồng chí của tổ chuyên án, cho rằng kết luận là tự sát thì không mấy thỏa đáng, ít nhất thì nó cũng gây bất lợi cho hình tượng xã hội của thành phố Đông Lạc chúng ta, dù sao thì Chi Đông cũng là cán bộ trao đổi mà tỉnh phái xuống, anh ấy tự sát ở Đông Lạc, vì nguyên nhân gì thì việc này truyền ra ngoài cũng không dễ nghe, hơn nữa còn gây ra rất nhiều suy đoán và nghi kỵ. Bởi vậy, tôi đã ra sức tranh đấu với

tổ chuyên án, cho rằng đồng chí Chi Đông có khả năng là vì không may sảy chân rơi xuống đất dẫn đến tử vong. Nhưng tổ chuyên án của Phòng Công an tỉnh kiên quyết cho rằng đó là nhảy lầu tự sát, tôi không đồng ý với quan điểm đó của họ, nên lúc đó tôi đã phát biểu ý kiến bất đồng của mình. Đồng chí Hạ Mạnh cũng có mặt khi đó, bởi vì bất mãn với thái độ thiếu tôn trọng của tổ chuyên án Phòng Công an tỉnh với Đảng ủy địa phương, tôi còn đập bàn. Sau đó đồng chí Thiên Hựu và đồng chí Đại Hóa cũng đã nói chuyện với Trương Trăn, nhưng không thể thay đổi được kết quả. Tại đây, tôi cảm thấy vô cùng nuối tiếc. Hiện nay, dù sao tổ chuyên án cũng đã đưa ra kết luận rằng đồng chí Chi Đông nhảy lầu tự sát, hơn nữa còn phát thông cáo ra toàn xã hội thông qua các phương tiện truyền thông. Những người có mặt ở đây đều biết, tiếng tăm của đồng chí Chi Đông luôn rất tốt, con người chính trực, khỏe mạnh, về cả chủ quan và khách quan, anh ấy đều không thể chủ động nhảy lầu. Cá nhân tôi cho rằng, đồng chí Chi Đông là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không những yêu nghề mà còn vô cùng cẩn thận, thêm vào đó là thời gian gần đây những cuộc kiểm tra và phê bình của tỉnh rất nhiều, khiến áp lực tinh thần của anh ấy quá lớn, dẫn tới vấn đề tâm lý, ví dụ như trằn trọc cảm hoặc lo lắng quá độ. Tôi còn nhớ trước khi xảy ra chuyện, Chi Đông nói với tôi, gần đây việc nhiều quá, anh ấy lo để xảy ra sai sót, bởi vậy thường xuyên có cảm giác hoảng hốt, bất an. Khi đó tôi còn khuyên anh ấy chú ý giữ gìn sức khỏe, đi khám bác sĩ. Bây giờ tôi cảm thấy đồng chí Chi Đông hoàn toàn là vì vấn đề tâm lý nên mới xảy ra chuyện. Hay nói cách khác, đồng chí Chi Đông xảy ra chuyện là do bệnh tâm lý chứ không phải vì vấn đề nào khác.

Nghe Dương Bạch Hề nói vậy, mọi người lại ghé sát tai thì thầm với nhau.

Dương Bạch Hề dùng một lát rồi nói tiếp:

- Không biết mọi người có tán đồng cách nói của tôi không?

Lí Thiên Hựu là người đầu tiên lên tiếng:

- Tôi hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của Bí thư Bạch Hê, đồng chí Mã Chi Đông từ sau khi tới Đông Lạc, con người trong sạch, làm việc xuất sắc, ngoại trừ bệnh tâm lý, không thể nào có nguyên nhân khác khiến anh ấy quyết định làm vậy. Bởi vì bệnh tâm lý là cấp tính nên người khác khó phát giác ra được. Tại đây tôi xin tự kiểm điểm, bình thường đã không quan tâm đầy đủ tới đồng chí Mã Chi Đông. Trong nạn nỗi đau, tôi cũng nhân cơ hội này kêu gọi mọi người, xin mọi người hãy coi trọng vấn đề tâm lý, chú ý đề phòng...

Lần này, ý kiến của mọi người đều rất thông nhất, ai ai cũng ủng hộ quan điểm của Dương Bạch Hê, không có tiếng nói bất đồng nào vang lên.

- Nếu mọi người đều đã thông nhất, vậy thì tôi nghĩ chúng ta nên thông qua các phương tiện thông tin đại chúng, công bố với toàn xã hội tin tức này để tránh dư luận hiểu lầm chúng ta, gây ra những suy đoán không cần thiết, từ đó ảnh hưởng tới hình tượng xã hội của thành phố Đông Lạc chúng ta. - Dương Bạch Hê nói.

Mọi người đều ra sức gật đầu.

- Anh Trương của Cục Vệ sinh, anh quay về lập tức tổ chức các đồng chí ở bệnh viện kiểm tra tài liệu, xem đồng chí Chi Đông có từng tới bệnh viện kiểm tra về vấn đề tâm lý hay không. Công việc này nhất định phải làm cẩn thận, không tiếc tài lực vật lực, không được bỏ qua bất cứ bệnh án và tài liệu nào. - Dương Bạch Hê sắp xếp.

Cục trưởng Trương của Cục Vệ sinh nói sau khi tan họp sẽ lập tức sắp xếp, thành lập một tiểu tổ lãnh đạo chuyên môn, các lãnh đạo

trong cục sẽ phân công công việc, chắc chắn sẽ không bỏ qua bất cứ chi tiết nào.

- Nếu ở bệnh viện thực sự có phát hiện ra đồng chí Chi Đông từng tiến hành kiểm tra tâm lý, Cục Vệ sinh sẽ lập tức cung cấp chứng cứ cho Bộ Tuyên truyền. Bộ Tuyên truyền phải lập tức viết một bản tin nháp, triệu tập cuộc họp báo, thông báo về chân tướng sự việc, giảm bớt các ảnh hưởng tiêu cực. - Dương Bạch Hề bổ sung thêm.

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền hiểu ý, cho biết họ sẽ lập tức chuẩn bị.

Những lời của Bí thư Thị ủy mọi người đều nghe rất rõ ràng. Đường Hội Thanh cũng cảm thấy cách bố trí của Dương Bạch Hề rất có sách lược. Mặc dù ông không nói đến cùng suy nghĩ của mình nhưng những người bên dưới đều hiểu rất rõ ràng. Đường Hội Thanh nghĩ bụng, có thể sau khi tan họp, Cục Vệ sinh sẽ lập tức điếu tra ra được chứng cứ Mã Chi Đông từng tới bệnh viện điếu trị bệnh tâm lý, cho dù Mã Chi Đông có đi khám bệnh hay không thì bệnh viện chắc chắn sẽ tìm ra được chứng cứ đó. Có nhiều việc cứ thật thật giả giả, giả giả thật thật. Chỉ cần có nhu cầu, có thể biến thật thành giả, giả thành thật. Đường Hội Thanh thậm chí còn tự đặt giả thiết, qua miệng của Bộ Tuyên truyền, Mã Chi Đông chắc chắn sẽ trở thành một bệnh nhân mắc chứng trầm cảm.

Đường Hội Thanh nhìn Viên Quốc Phú một cái, ông ta không có biểu cảm gì. Đối với chủ đề phía sau, ý kiến của mọi người đều thông nhất một cách kỳ lạ, trong lòng Đường Hội Thanh thấy thật buồn cười. Đường Hội Thanh và mọi người có mặt ở đây biết rõ, đương nhiên là họ đều hi vọng Mã Chi Đông tự sát do mắc bệnh tâm lý, chỉ có như vậy, chốn quan trường thành phố Đông Lạc mới không gây ra một trận “địa chấn” mới. Cho dù là các quan chức

không có liên quan gì với Mã Chi Đông cũng không hi vọng sự việc của Mã Chi Đông gây ra sóng gió cho giới chính trị của thành phố này. Dù sao cũng cùng chung số ng dưới một mái nhà, sự kiện đột ngột của Mã Chi Đông giống như một trận mưa rào, những người bị ướt quá nhiều, ai cũng phải núp dưới một mái hiên, chen qua chen lại, có thể mọi người sẽ đều bị ướt. Giờ chỉ có thể trông chờ cơn mưa rào này mau tạnh, mọi người mới có thể yên tâm lên đường.

Lúc tan họp, Đường Hội Thanh hỏi Viên Quốc Phú, Mã Chi Đông có thể mắc chứng bệnh tâm lý nào? Viên Quốc Phú nghĩ một lát rồi nói, khả năng mắc chứng trầm cảm là lớn nhất. Đường Hội Thanh cười thâm trong bụng.

Sau khi tan họp, Đường Hội Thanh lập tức gọi điện thoại cho Vương Đạo Lợi, người bạn học cũ cũng là Phó Giám đốc Phòng Tư pháp tỉnh, nhờ ông hỏi Mạch Gia Lâm xem rốt cuộc Ủy ban Kỷ luật Trung ương có phải người tới thành phố Đông Lạc hay không. Đây là vấn đề mà ông quan tâm nhất. Cục trưởng Cục Kiến thiết Hà Đại Dục bị song quy đã khiến ông hao tổn tâm sức rất nhiều, giờ mà thêm Ủy ban Kỷ luật Trung ương nữa thì quả thực ông không biết làm thế nào.

Hà Đại Dục và Mã Chi Đông đều rất quen thuộc với em họ của Đường Hội Thanh, Đường Cao Ngật. Đường Hội Thanh vì công trình của Đường Cao Ngật mà không ít lần phải nhờ vả Hà Đại Dục và Mã Chi Đông. Điều quan trọng nhất là công ty của Đường Cao Ngật có cổ phần của Đường Hội Thanh, tên của cổ đông đương nhiên là tên người em trai của vợ ông, nhưng người lấy tiền lại là Chương Hàm Uẩn. Nếu hai người này mà có vấn đề gì thì chắc chắn ông không thể thoát khỏi liên lụy. Bởi vậy giờ chỉ cần nghe tới cái tên Ủy ban Kỷ luật là Đường Hội Thanh đã thấy ớn lạnh sống lưng.

Không lâu sau, Vương Đạo Lợi gọi điện thoại tới, nói rằng Mạch Gia Lâm cũng không rõ tình hình tổ chức của Ủy ban Kỷ luật Trung ương. Nghe Vương Đạo Lợi nói vậy, Đường Hội Thanh thấy vừa mừng vừa lo. Mừng vì Ủy ban Kỷ luật tỉnh không biết chuyện này, có thể là vì Ủy ban Kỷ luật Trung ương không hề tới Đông Lạc. Lo là vì Mạch Gia Lâm nói không biết, cũng có thể là vì vấn đề của Mã Chi Đông quá nghiêm trọng nên Ủy ban Kỷ luật Trung ương không thông báo cho Ủy ban Kỷ luật tỉnh mà trực tiếp phái người tới Đông Lạc để điều tra.

Đường Hội Thanh càng nghĩ càng thấy vấn đề phức tạp, bắt đầu đứng ngồi không yên. Ông xé hai tờ giấy, một tờ viết “Ủy ban Kỷ luật Trung ương tới”, một tờ viết “Ủy ban Kỷ luật Trung ương không tới”, sau đó vo tròn lại rồi bắt đầu rút thăm. Ông đặt hai cục giấy vào trong lòng bàn tay, suy nghĩ một hồi lâu, sau đó ném chúng ra bàn làm việc, nhìn vào cục giấy, bàn tay rút thăm do dự rất lâu, cuối cùng cầm lấy một cục giấy. Đường Hội Thanh đặt cục giấy đó trong lòng bàn tay, nhìn ngó một hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, chậm chậm mở tờ giấy ra, trên đó viết “Ủy ban Kỷ luật Trung ương tới”. Sắc mặt Đường Hội Thanh lập tức thay đổi, ngồi yên không động đậy, những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu tưa ra trên trán. Ngồi một lúc, Đường Hội Thanh đưa tay lên trán lau mồ hôi, ông có vẻ không cam tâm, lại vo tròn tờ giấy ban nãy lại rồi rút thăm lần thứ hai. Ông lại do dự rất lâu rồi đưa tay ra nhặt một cục giấy, cầm trong tay rất lâu rồi chậm chậm mở ra, trên đó viết dòng chữ “Ủy ban Kỷ luật Trung ương không tới”. Nhìn thấy mấy chữ đó, ông thở phào, cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Hai lần rút thăm, kết quả không giống nhau, Đường Hội Thanh nhìn tờ giấy, quyết định thử thêm lần nữa. Lần thứ ba mở ra, phát hiện ra dòng chữ “Ủy ban Kỷ luật Trung ương tới”, Đường Hội Thanh nổi giận, ông thấy tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Đúng lúc này thì tiếng gõ cửa vang lên.

Đường Hội Thanh bất giác giật mình, phản xạ theo điều kiện là ném hai cục gạch vo tròn vào cái thùng rác bên cạnh. Ông nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, sau đó lên tiếng mời vào. Người bước vào là một nhân viên quét dọn của Công ty vệ sinh môi trường, tới để thu dọn rác. Đường Hội Thanh ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, thì ra đã tới giờ tan ca.

Nhân viên quét dọn chào hỏi Đường Hội Thanh, sau đó thành thực cầm thùng rác lên. Khi nhân viên quét dọn định đổ thùng rác ra ngoài thì Đường Hội Thanh đột ngột nhớ ra hai tờ gạch mà ông vừa rút thăm, bèn gọi giật chị ta lại, chị ta có vẻ ngạc nhiên, hoang mang nhìn ông. Đường Hội Thanh lúc này mới ý thức được rằng mình hơi mất bình tĩnh, bèn nói ông còn cần làm thêm, để lát nữa hãy thu dọn. Nhân viên quét dọn đáp là thùng rác đã đầy rồi, cứ đổ trước rồi lát nữa lại quay lại dọn. Đường Hội Thanh lúc này tỏ ra lo lắng, nói:

- Đồng chí này có chuyện gì à? Tôi nói tôi còn có việc, chị ra ngoài trước đi.

Lúc này nhân viên quét dọn mới buông thùng rác xuống, vội vã đi ra ngoài.

Nhân viên quét dọn vừa ra ngoài, Đường Hội Thanh đã lập tức khóa trái cửa lại, sau đó lục tìm hai cục gạch vừa ném vào thùng rác, tìm mãi cuối cùng cũng thấy. Ông thở phào nhẹ nhõm, lấy bật lửa ra đốt hai cục gạch đó rồi bỏ vào trong cái gạt tàn, sau đó lại dùng đầu bút bi chọc cho đồng tro gạch tươi tã hết ra, sau đó vào nhà vệ sinh, đổ vào toilet rồi giật nước cho nó trôi đi.

CHƯƠNG 10: NGHI THỨC CÁO BIỆT

Từ chân trời vang lên tiếng sấm âm ỉ, tiếng sấm có vẻ như do dự, dường như đang ngấm ngấm một điều gì đó, rồi lại như đang tích lũy năng lượng, chuẩn bị cho lần bùng phát lớn hơn. Không lâu sau, tiếng sấm càng lúc càng dày đặc, không có tiếng tăm, cũng không quyết đoán, giống như tiếng cày nhàn nhàn, ca thán.

Có nên tới lễ truy điệu của Mã Chi Đông không? Câu hỏi này vẫn đang bao vây lấy Đường Hội Thanh.

Chương Hàm Uẩn cho rằng Đường Hội Thanh nên đi. Mã Chi Đông và Đường Hội Thanh có mối quan hệ khá tốt, hai người thường xuyên qua lại với nhau. Đường Hội Thanh phê bình vợ mình là chỉ có cái nhìn của đàn bà, nói rằng chính trị là một thứ vô cùng huyền diệu, trong mắt phụ nữ nó giống như một bông hoa bị đám mây mù che khuất, có nhìn cả đời cũng không hiểu. Chương Hàm Uẩn đáp rằng, trong mắt phụ nữ, chính trị là động vật giống đực, phụ nữ chỉ cần chinh phục được đàn ông là sẽ chinh phục được chính trị. Đường Hội Thanh nói:

- Em nói ngược rồi, chính trị là động vật giống cái, phát ra hóc môn giới tính cái, thu hút đàn ông nhào vào dù biết rằng đó là núi đao biển lửa, cho dù có phải móc ruột gan ra cũng không sợ.

Chương Hàm Uẩn phản bác:

- Thế thì thà cứ nói chính trị là một ngọn lửa dầy mê hoặc, đàn ông giống như những con thiêu thân, biết rõ là chết mà vẫn cố lao đầu vào.

Đường Hội Thanh không có hứng thú tranh luận với Chương Hàm Uẩn. Có điều những cảm nhận của vợ ông về mối giao tiếp xã hội khiến ông cũng phải suy nghĩ lại. Ông bỗng cảm thấy chỗ quan trường thật là bạc bẽo, có rất nhiều mối quan hệ vốn đơn thuần, trong sáng nhưng vào tới đây cũng phải rẽ lối và trở nên vô cùng phức tạp.

Lúc này, từ sâu trong đáy lòng mình, Đường Hội Thanh cảm thấy thương tiếc cho Mã Chi Đông. Đồng thời ông cũng tự trách mình, ban đầu nếu không phải là ông giới thiệu Mã Chi Đông tới Đông Lạc, ông ấy sẽ không xảy ra chuyện. Đường Hội Thanh vốn muốn lấy lòng Lí Đại Quốc, không ngờ hôm nay lại thành công cốc. Nghĩ lại phản ứng của Lí Đại Quốc khi nhận điện thoại, Đường Hội Thanh lại thấy hoang mang, ông cảm thấy có một nguy cơ nào đó đang tiềm ẩn lại gần mình.

Trong vấn đề có nên tham gia lễ truy điệu của Mã Chi Đông hay không, Đường Hội Thanh đã cân nhắc rất lâu. Mỗi khi có vấn đề nào lớn xảy ra, Đường Hội Thanh đều bình tĩnh suy nghĩ, đây là thói quen mà ông rèn luyện đã nhiều năm nay. Cũng chính nhờ thói quen này mà bao lần ông hóa giải được nguy cơ. Đường Hội Thanh cân nhắc rất nhiều trong lòng: Nếu đi, ngộ nhỡ sau này Mã Chi Đông bị phát hiện ra vấn đề gì thì làm thế nào? Nếu không đi, Lí Đại Quốc biết rồi sẽ nghĩ sao?

Đường Hội Thanh cứ đoán mãi, trong lễ truy điệu ngày mai, hai nhân vật quan trọng nhất của thành phố Đông Lạc là Dương Bạch Hề và Lí Thiên Hựu có đi không? Nếu họ đi thì chắc chắn mình cũng đi. Cho dù là có vấn đề gì thì khi tới Hội đồng Nhân dân, nó cũng không còn là vấn đề lớn nữa. Trừ có sập xuống thì người cao sẽ đỡ; mưa gió chính trị tới thì đã có Thị ủy và Ủy ban Nhân dân thành phố gánh vác.

Trong lúc cấp bách, người “anh hai” trên danh nghĩa là ông cần phải tìm hiểu rõ động hướng của ba người còn lại.

- Tiểu Di, mai mấy giờ chúng ta tham gia lễ truy điệu của Phó Chủ tịch Mã? - Trước tiên ông gọi điện thoại cho thư kí Vương Tiểu Di.

- Chủ nhiệm Đường, không nhận được thông báo của Văn phòng Thị ủy ạ! - Vương Tiểu Di nhận điện thoại, có vẻ thận trọng.

- Ô, tôi quên mất là không thể tham gia lễ truy điệu với danh nghĩa của tổ chức. - Đường Hội Thanh giả vờ hồ đồ. - Không biết Bí thư Dương của Thị ủy có tham gia với danh nghĩa cá nhân không nhỉ?

- Để tôi hỏi thư kí Đàm xem sao. - Vương Tiểu Di nói. Thư kí Đàm là thư kí của Dương Bạch Hề. Có những chuyện giữa các thư kí với nhau sẽ dễ tìm hiểu hơn.

- Thế có được không? Sợ Bí thư Dương lại hiểu lầm. - Đường Hội Thanh muốn biết tin, nhưng lại giả bộ như không muốn.

- Tôi cũng cần tìm thư kí Đàm có chút chuyện, tôi chỉ hỏi thăm chút xíu thôi. - Vương Tiểu Di lập tức nói. Đi theo Đường Hội Thanh đã một thời gian, đương nhiên là anh cũng hiểu ý đồ của lãnh đạo.

Thực ra Đường Hội Thanh đoán mười phần chắc tới chín là Dương Bạch Hề sẽ không tham gia lễ truy điệu, từ biểu hiện của ông ta trong cuộc họp ngày hôm qua là có thể đoán được. Nhưng Dương Bạch Hề thường xuyên “chơi bài” mà không theo quy luật nào cả. Trước khi Dương Bạch Hề tới Đông Lạc nhậm chức, các đảng phái ở Đông Lạc đấu tranh với nhau rất dữ dội, đặc biệt bài xích các lãnh đạo từ ngoài tới. Hôm Dương Bạch Hề nhậm chức, các đầu nã của thành phố đều chờ đón tiếp ông ta, nhưng không ngờ ông ta lại

không xuất hiện, thì ra ông ta đưa thư kí tới hộp đêm trong khu vực thành phố, bảo tài xế ghi lại biển số xe đỗ bên ngoài hộp đêm, sau đó ung dung chạy tới buổi tiệc đón tiếp, nói với mọi người:

- Vừa nãy khi tôi vào thành phố, xe tôi bị một chiếc xe khác đụng phải, chiếc xe đó trốn mất, quàn chúng hai bên đường nói hình như đó là của ông chủ hộp đêm. Tôi thấy xe mình cũng không bị hỏng nghiêm trọng lắm, định tới đây ngay nhưng tài xế đưa tôi tới nói là nhất định phải tìm ra chiếc xe gây án, nếu không thì quay về không biết ăn nói thế nào, thế là đến hộp đêm để ghi biển số xe lại. Lát nữa các đồng chí của Cục Công an điểu tra xem sao, báo cáo số xe của các đơn vị cho tôi, tôi còn phải trả lời cho anh lái xe Tiểu Tôn nữa. Bởi vậy nên mới tới muộn, mong mọi người thông cảm.

Thời điểm này Ủy ban Kỷ luật tỉnh Đông Hải đang âm thầm điểu tra vấn đề chi tiêu tiền công, trọng điểm là các đơn vị và cá nhân có những khoản chi tiêu ở các hộp đêm hay những nơi sang trọng. Những quan chức Đông Lạc tới đón ông vừa nghe thấy vậy trong lòng đã run rẩy. Những chiếc xe xuất hiện ở hộp đêm đa số đều là xe công của các cơ quan có quyền lực. Người phụ trách các đơn vị này nhẹ thì bị liên đới trách nhiệm, nặng thì mất mũ ô sa như chơi.

Cách làm của Dương Bạch Hề khiến người tinh mắt chỉ nhìn một cái là biết ông đang thể hiện quyền uy của mình và hạ bót quyền uy của các quan chức ở Đông Lạc. Từ đó về sau, không ai dám gây khó dễ cho Dương Bạch Hề nữa, có lẽ là vì biết “người đến thì không lành, người lành thì không đến”. Tới ngày hôm nay, trong ván bài chính trị của Đông Lạc, Dương Bạch Hề vẫn là “nhà cái”, ông ta nói chơi thế nào thì chơi thế đó.

Đường Hội Thanh cam chịu thất bại dưới tay Dương Bạch Hề. Rất nhiều quan chức của thành phố Đông Lạc đều nói, Dương

Bạch Hê` khiến người ta không thể nào nắm bắt được, chính sự bí ẩn khiến Dương Bạch Hê` có uy tín hơn. Bởi vậy, trong chuyện lễ truy điệu, Đường Hội Thanh cũng không biết Dương Bạch Hê` định làm trò gì.

Không lâu sau, thư kí Vương Tiểu Di gọi điện thoại tới báo cáo với Đường Hội Thanh rằng thư kí Đàm cũng không biết Bí thư Dương có tham gia lễ truy điệu hay không. Vương Tiểu Di còn hỏi thư kí Tiểu Thư của Lí Thiên Hựu, Tiểu Thư cũng nói không biết lịch trình của Lí Thiên Hựu ngày mai. Đường Hội Thanh cười khỏ trong lòng, cơ quan nhà nước thực là thú vị, những anh chàng vừa mới bước vào đây không lâu đã sắp trở thành các “động vật chính trị” miệng kín như hũ nút rồi.

Trong bốn vị lãnh đạo của thành phố Đông Lạc, mối quan hệ giữa Đường Hội Thanh và Viên Quốc Phú là thoải mái hơn một chút. Đường Hội Thanh thường đùa:

- Tôi là Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng Nhân dân, mặc dù không phải Thường ủy Thị ủy, nhưng ít nhiều gì cũng là Thường ủy.

Bạn bè sẽ cười ông rằng:

- Chủ nhiệm Thường ủy là: Thường xuyên giơ tay, lúc cần thì ủy thác cho người khác.

Đường Hội Thanh cũng không giận, ngược lại còn đùa:

- Tôi ủy thác có chính sách cả đấy.

Viên Quốc Phú rất đồng cảm với cách nói này của Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh định gọi điện thoại cho Viên Quốc Phú, hỏi ông ta ngày mai có tham dự lễ truy điệu của Mã Chi Đông hay không. Đường Hội Thanh hơi do dự, ông cảm thấy mình gọi điện

như vậy chưa chắc đã hợp lí, sợ Viên Quốc Phú hiểu lầm. Nhưng ông lại cảm thấy chẳng có vấn đề gì, dù sao Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Chính trị cũng là hai cơ quan cùng loại.

Đường Hội Thanh còn đang do dự thì điện thoại phòng khách đổ chuông. Thím Phàn chạy ra nghe điện thoại, vì không nói được nên thím chỉ có thể phát ra những âm thanh ú ớ, ra hiệu cho đối phương biết là có người đang nghe điện thoại. Thím Phàn dù không nói được nhưng tai lại rất tốt. Những người quen thuộc với tình hình nhà Đường Hội Thanh đều biết, nếu thím Phàn nghe điện thoại thì chỉ cần nói mình tìm ai là được rồi.

Thím Phàn nhận điện thoại, vẫy tay ra hiệu cho Đường Hội Thanh, bảo ông nghe điện. Đường Hội Thanh lại gật đầu nhận điện thoại, đầu dây bên kia vang lên âm thanh của Viên Quốc Phú:

- Anh Đường à, tôi càng ngày càng khâm phục anh rồi đấy.

- Anh Viên, anh nói thế là sao?

- Ngày trước tôi tưởng rằng anh tìm một người câm làm ôsin là vì muốn ủng hộ sự nghiệp của người tàn tật, bố trí công việc cho họ, giờ tôi cảm thấy đây đúng là một quyết sách anh minh và vĩ đại.

- Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.

- Mời người câm làm ôsin đồng nghĩa với việc mua ba suất bảo hiểm.

- Sao tôi thấy anh Viên hôm nay giống ông chủ của công ty bảo hiểm thế?

- Thứ nhất, nếu có đàn bà gọi tới tìm anh, người câm sẽ không thể báo cáo cho vợ anh biết, đây có phải là suất bảo hiểm thứ nhất không? Thứ hai, nếu có người muốn tặng gì đó cho anh, ôsin cũng

không thể nói cho ai biết được, như thế là suất bảo hiểm thứ hai. Thứ ba, nếu anh và người khác nói chuyện gì đó, ôsin cũng không thể tiết lộ ra ngoài, đây là suất bảo hiểm thứ ba.

- Anh Viên đúng là người có lòng, còn giúp tôi tổng kết được bao nhiêu ưu điểm, đúng là đáng kinh ngạc.

- Anh Đường này, anh lẫn lộn trên chốn quan trường cả đời người, còn tinh ranh hơn cả quỷ, tôi đâu dám nhắc nhở anh.

- Có quỷ tới đâu thì cũng thể quỷ bắt nạt anh, có tinh tới đâu thì cũng không tinh bắt nạt anh.

- Tôi gần đây nghe được một bài vè, chia sẻ với anh nhé: Quan chức giới hạn phải giữ nghiêm, đừng cưới vợ như Tần Hương Liên, thư kí người thân rồi người bạn, việc công việc tư yên tâm làm; kĩ nhất là tìm hoa gheo liễu, ôsin phải tìm một người cầm.

- Ha ha, anh Viên đang nói móc tôi sao!

- Lần sau tôi mà tìm ôsin cũng phải mời một người cầm, phải học tập kinh nghiệm tiên tiến của anh Đường.

- Đờng chí Quốc Phú, rốt cuộc anh có chỉ giáo gì, cần gì phải vòng vo Tam Quốc như thế?

- Thôi nói vào chuyện chính, không đùa nữa. Chuyện lễ truy điệu ngày mai anh định làm thế nào?

- Thế anh định làm thế nào?

- Anh Đường, sao anh giống con cá chạch quá vậy?

- Tôi đang định gọi điện hỏi anh mà.

- Trong thâm tâm mà nói, tôi cảm thấy mọi người là đồng僚, cũng nên tham gia một chút. Anh Đường nghĩ sao?

Đường Hội Thanh cảm thấy Viên Quốc Phú đang thăm dò mình.

- Anh Viên nói có lý lắm, anh xác định là ngày mai sẽ tham gia với tư cách cá nhân chứ?

- Từ ngày hôm qua tôi đã nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, đề nghị tôi có tham gia lễ truy điệu của Mã Chi Đông hay không, các lãnh đạo ở các huyện cũng rất quan tâm tới vấn đề này. Anh Bạch của Hiệp hội Chính trị Tô Thủy đã gọi điện thoại ba lần rồi, anh ta sợ mình không nắm rõ tình hình nên cứ gọi điện làm phiền tôi, nói là sẽ nghe theo tôi.

- Cũng đúng, tôi cảm thấy quyết định lần này của đồng chí Bạch Hê khiến không ít người phải đau đầu, anh đừng nói mấy đồng chí ở huyện vội, ngay cả các đồng chí trong thành phố chúng ta cũng không biết làm thế nào. Tôi nghĩ giờ đây những lời đồng đại dũ dội lắm, mọi người đều vô cùng thận trọng. Vào thời điểm nhạy cảm này, nếu mà thể hiện sai thái độ có thể sẽ gặp phiền phức lớn.

- Anh Đường này, tôi hỏi anh một câu, rốt cuộc ngày mai anh có tham gia hay không?

- Anh Viên, thế này được không, anh là Chủ tịch Hiệp hội Chính trị, lớn tuổi hơn tôi, trình độ cao hơn tôi, anh quyết định đi. Nếu anh tham gia thì tôi tham gia, nếu anh không tham gia thì tôi cũng không tham gia. Anh thấy được không?

- Nói đi nói lại, Đường Hội Thanh anh đúng là vẫn không thay đổi bản sắc của một con chạch.

- Ha ha, nếu tôi là chạch thật thì tôi quá, ít nhất có chết cũng có thể làm mờ mắt nhá cho anh.

- Anh Đường, anh đừng có lơ lửng, nói đi, ngày mai có đi không?

- Anh Viên, giờ tôi thực sự không biết, cũng không thể đưa ra kết luận. Nhưng tận trong thâm tâm tôi vẫn muốn đi. Anh cũng biết đấy, tôi có lỗi với Chi Đông, ban đầu nếu không phải là tôi giới thiệu anh ấy tới Đông Lạc thì đã không có chuyện hôm nay.

- Anh Đường, dù sao sự việc cũng đã xảy ra rồi, anh đừng quá buồn và tự trách mình nữa. Vậy chuyện của ngày mai để ngày mai hãy tính. - Viên Quốc Phú nói.

- Được rồi. - Đường Hội Thanh đáp.

Viên Quốc Phú và Đường Hội Thanh đều biết, tình hình buổi lễ truy điệu của Mã Chi Đông ngày mai sẽ như thế nào, Dương Bạch Hề là một nhân vật quan trọng. Nếu Bí thư Thị ủy tham gia thì những người khác đương nhiên cũng sẽ tham gia.

Còn Dương Bạch Hề lúc này lại có nỗi khổ mà không thể nói ra.

Trong vấn đề của Mã Chi Đông, cách xử lý của Dương Bạch Hề khiến người khác đều cảm thấy hơi bất ngờ, thực ra bản thân ông cũng cảm thấy bất ngờ. Bất ngờ vì trước khi Mã Chi Đông xảy ra chuyện, Dương Bạch Hề sắp tới tuổi về hưu vẫn luôn quan tâm tới vấn đề đi ở của mình. Trước đây, Bí thư Tỉnh ủy, Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng Nhân dân tỉnh Tào Chính đã nói chuyện với ông, đại để là muốn chuẩn bị cho ông đảm nhận chức Phó Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng Nhân dân tỉnh. Bởi vì thành phố Đông Lạc không xảy ra việc gì lớn, xã hội ổn định, đặc biệt là kinh tế mấy năm nay phát triển rất nhanh. Dương Bạch Hề một lòng một dạ chuẩn bị tới tỉnh làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, trước khi

kết thúc nhiệm kỳ Bí thư Thị ủy của mình, ông có thể không làm gì cả, chỉ cần duy trì ổn định, không để xảy ra việc gì lớn là được. Nhưng không ngờ đúng vào một tháng trước khi ông “thoái vị” thì lại xảy ra sự kiện Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát.

Dương Bạch Hê vốn tưởng rằng con đường quan lộ của mình có thể đánh một dấu chấm hết hoàn hảo. Vào giây phút biết tin Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát, Dương Bạch Hê biết rằng giấc mộng được làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh của mình đã tan thành mây khói. Sau đó, suy đoán này của ông đã được chứng thực từ miệng của thư ký Trương Đình Cao, thư ký của Bí thư Tỉnh ủy Tào Chính. Trương Đình Cao là người thành phố Đông Lạc, bởi vậy Dương Bạch Hê có mối quan hệ rất tốt với ông ta. Trương Đình Cao nói với Dương Bạch Hê rằng Tào Chính vô cùng kinh ngạc với cái chết của Mã Chi Đông, cho rằng Dương Bạch Hê không bảo vệ tốt thành viên của ban lãnh đạo, đồng thời cũng không biết ăn nói thế nào với đồng chí cũ Lí Đại Quốc. Tào Chính cho rằng Dương Bạch Hê không thích hợp với cái ghế Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh. Đòn đả kích này là một đòn trí mệnh với một chính khách đã phất đầu suốt cả cuộc đời. Hay nói cách khác, Mã Chi Đông đã đập tan giấc mơ làm cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh của Dương Bạch Hê. Nỗi hận của Dương Bạch Hê với Mã Chi Đông người ngoài không thể nào hiểu được. Hay nói cách khác, kỳ vọng của Dương Bạch Hê vào cái danh hiệu cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh lớn đến đâu thì nỗi hận của ông với Mã Chi Đông cũng không hề thua kém.

Nội tình này trừ bản thân Dương Bạch Hê ra không ai hay biết.

Vậy ngày mai Dương Bạch Hê có tham dự lễ truy điệu của Mã Chi Đông không? Theo như hiểu biết của Đường Hội Thanh về ông ta thì trong lòng ông vẫn không thể đoán chắc được.

- Anh Hân ở cơ quan em hôm nay chạy tới phòng làm việc tìm em, hỏi anh ngày mai có tham gia lễ truy điệu hay không? - Chương Hàm Uẩn thấy Đường Hội Thanh gác điện thoại, bèn bắt chuyện với ông. Bà làm việc ở Cục Nhân sự thành phố, ông Hân là Cục trưởng Cục Nhân sự.

Đường Hội Thanh nghe vậy chỉ cười, không trả lời.

- Hội Thanh, anh đoán xem những người tham gia lễ truy điệu của Chi Đông ngày mai có nhiều không? - Chương Hàm Uẩn quan tâm hỏi.

- Anh cũng như em, có điếu theo kinh nghiệm nhiều năm của anh thì chắc cũng đông. Nhưng quan trọng là phải xem Dương Bạch Hân, nếu Dương Bạch Hân tham gia thì chắc chắn sẽ rất long trọng. - Đường Hội Thanh đáp.

- Nói thật lòng, em hi vọng lễ truy điệu của Chi Đông náo nhiệt một chút. Nhà anh ấy mẹ góa con cô, em không muốn vợ anh ấy phải chịu đựng sự lạnh nhạt của nhân tình thế thái. - Trong lúc nói, mắt Chương Hàm Uẩn ươn ướt, thể hiện sự lương thiện của người phụ nữ.

Đang lúc trò chuyện thì điện thoại bàn lại đổ chuông, đó là điện thoại trong thư phòng. Đường Hội Thanh vào thư phòng nghe điện thoại, người gọi tới là Tạ Chư Long, một Phó Chủ tịch huyện Thường Vụ trực thuộc thành phố Đông Lạc. Anh ta là cán bộ được Đường Hội Thanh bồi dưỡng khi còn làm Phó Bí thư Thị ủy, bởi vậy rất thân mật với Đường Hội Thanh. Mỗi khi trong thành phố xảy ra chuyện gì lớn là anh ta lại thăm dò tin tức từ chỗ Đường Hội Thanh. Mục đích Tạ Chư Long gọi điện thoại tới không nằm ngoài dự liệu của Đường Hội Thanh, chính là muốn hỏi thăm lễ truy điệu của Mã Chi Đông ngày mai được cử hành theo quy cách gì, có những người

nào tham gia? Tạ Chư Long nói ở huyện của họ còn tổ chức một cuộc họp Thường ủy, mọi người thảo luận một hồi vẫn không thể đưa ra được kết luận cụ thể, cuối cùng quyết định là làm theo hành động của các cán bộ lãnh đạo trên thành phố, nếu lãnh đạo thành phố tham gia thì họ sẽ tham gia; nếu lãnh đạo thành phố không tham gia thì họ cũng không tham gia. Bí thư Huyện ủy bảo mọi người chủ động liên hệ với lãnh đạo tuyến trên của mình, hỏi thăm tin tức để tiện bề đối phó.

Lãnh đạo trực tiếp của Tạ Chư Long trên thành phố là Mã Chi Đông, đương nhiên không thể nào hỏi thăm được, đành phải hỏi Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh nghe anh nói vậy, bật cười khò, nói:

- Chẳng trách anh Kim ở Hội đồng Nhân dân các anh cũng gọi điện thoại tới hỏi tôi.

Đường Hội Thanh hỏi Tạ Chư Long giờ đang ở đâu, Tạ Chư Long nói mình đang ở khách sạn của Thị ủy thành phố, nói là các lãnh đạo chủ chốt trong huyện cũng tới cả rồi. Đường Hội Thanh nói:

- Các anh thật là, ngộ nhỡ trong huyện xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?

Tạ Chư Long đáp, thực ra họ cũng không muốn tới cả, nhưng khoảng cách giữa huyện và Đông Lạc khá xa, nếu ngày mai các lãnh đạo thành phố và những huyện anh em đều tới tham dự lễ truy điệu, khi đó họ mới khởi hành thì không kịp mất, bởi vậy đành phải tới thành phố ở trước một đêm. Mọi người đều chạy tới là vì trong tỉnh còn có Lí Đại Quốc đang nhìn vào. Lí Đại Quốc mặc dù đã nghỉ hưu nhưng khi còn tại chức đã để lại không ít lãnh đạo hiện nay, uy nghiêm của ông vẫn còn, các lãnh đạo huyện không muốn đắc tội

ông. Hơn nữa, tiếng tăm của Mã Chi Đông ở cơ sở cũng rất tốt, mọi người đều rất tôn trọng ông.

Lúc này, điều Đường Hội Thanh quan tâm nhất vẫn là động hướng của Bí thư Thị ủy Dương Bạch Hề vào ngày mai, ông hỏi Tạ Chư Long rằng Bí thư Huyện ủy của họ có biết động hướng của Dương Bạch Hề hay không, Tạ Chư Long đáp là không biết, nếu biết họ đã không phải chạy tới thành phố trước như thế này. Đường Hội Thanh chửi thề m Dương Bạch Hề một câu, rốt cuộc cái gã này đang tính toán gì nhỉ? Tạ Chư Long nói thực ra mình vẫn muốn tới tiền Mã Chi Đông một lần cuối, Mã Chi Đông là lãnh đạo trực tiếp của anh ta, anh ta cảm thấy con người Mã Chi Đông rất tốt, ấn tượng của mọi người dành cho ông cũng không phải là tồi.

Có người chết rồi nhưng có khi còn vinh quang hơn khi còn sống; có người vẫn sống nhưng lại khó chịu hơn cả chết; lẽ truy điệu của một cán bộ lãnh đạo chính là một bức tranh miêu tả rất sinh động về chốn quan trường.

Đường Hội Thanh cảm thấy Mã Chi Đông thật là giỏi, khi còn sống, có lẽ mọi người chẳng coi trọng ông như thế. Nhưng khi chết rồi ông lại thu hút sự coi trọng của tất cả nhân vật đầu não các cấp.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Tạ Chư Long, lòng dạ Đường Hội Thanh càng thêm rối bời, không tài nào suy nghĩ được.

Cuối cùng ông chẳng buồn nghĩ nữa, gọi điện cho thư kí Lí Hựu Thu sắp xếp công việc ngày mai, bảo anh nhớ để ý, bất cứ lúc nào cũng phải quan tâm tới động hướng của các lãnh đạo thành phố, có tin tức gì lập tức báo cáo cho ông. Gác máy, Đường Hội Thanh vẫn

cảm thấy không yên tâm, thế là ông lại gọi điện thoại dặn dò thư kí Vương Tiểu Di một hồi.

Vương Tiểu Di nhận điện thoại, báo cáo một tình hình cho Đường Hội Thanh, nói là tối nay việc buôn bán đồ cúng tế ở mấy cửa hàng trong thành phố Đông Lạc vô cùng đông đúc, rất nhiều người ở huyện tới tiệm mua vòng hoa, nhưng mua xong lại không mang đi, chỉ viết lên đó tên của cơ quan, đơn vị. Nghe nói đa số các tiệm bán vòng hoa đều cung không đủ cầu.

Đường Hội Thanh nghe vậy, căng thẳng hỏi một câu:

- Ý của cậu là ngày mai có thể sẽ không mua được vòng hoa sao?

Vương Tiểu Di biết tâm tư của Đường Hội Thanh, bèn nói mình đã đặt trước một vòng hoa ở một cửa tiệm, nếu ngày mai Đường Hội Thanh muốn tham gia lễ truy điệu thì anh sẽ đi lấy về. Đường Hội Thanh nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bất giác có cái nhìn khác về Vương Tiểu Di, cảm thấy anh chàng này làm việc cũng không đến nỗi tồi.

Sau một hồi suy nghĩ, Đường Hội Thanh mới lên giường đi ngủ, nhưng không ngờ mới nhắm xuống được chưa đầy nửa tiếng đồ ngủ thì điện thoại trong thư phòng lại đổ chuông.

Lúc này nửa đêm thanh tĩnh, tiếng điện thoại vang lên nghe vô cùng chói tai, Đường Hội Thanh bất giác giật mình, ngơ ngác dậy theo phản xạ, hoảng loạn khoác vội một cái áo rồi xuống giường chạy đi nghe điện thoại. Trong lòng Đường Hội Thanh lắm bầm, muộn thế này rồi, có lẽ có tin tức gì quan trọng. Ông nhấc điện thoại lên, người gọi tới là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, Dương Hộ Lộc, Dương Hộ Lộc hỏi Đường Hội Thanh đã có thông tin chính xác gì về chuyện tham gia lễ truy điệu ngày mai hay

chưa. Đường Hội Thanh có vẻ không vui, đáp rằng ngày mai cứ tùy cơ hành sự.

Thì ra Dương Hộ Lộc cũng vì chuyện này mà không ngủ được. Đường Hội Thanh nói ông là một Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện, không nhất thiết phải nghiêm trọng hóa vấn đề như thế. Dương Hộ Lộc nói, ông vừa mới nghe nói ngày mai trên tỉnh sẽ có người tới tham gia lễ truy điệu của Mã Chi Đông.

Đường Hội Thanh nghe tin tức mà Dương Hộ Lộc mang tới lập tức tỉnh cả ngủ, cảm thấy đây đúng là một cái tin đáng giá. Đường Hội Thanh không ngủ được nữa, thôi thì cứ nằm trên giường để suy nghĩ. Ông đang nghĩ liệu ngày mai trên tỉnh thực sự là có người tới không? Nếu có người tới thì người đó sẽ là ai? Nếu các đơn vị của tỉnh tới tham gia lễ truy điệu với danh nghĩa tập thể, vậy thì bốn cơ quan đầu não của thành phố Đông Lạc có chuẩn bị gì không? Ít nhất thì Hội đồng Nhân dân thành phố không hề có phương án ứng phó, cũng không nghĩ tới việc tặng vòng hoa với danh nghĩa đơn vị.

Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh cảm thấy may mắn hơn, cũng may là Dương Hộ Lộc cung cấp cho ông cái tin này. Đường Hội Thanh với tay lên đầu giường, gọi điện thoại cho Vương Tiểu Di khi đó đã say giấc nồng, bảo anh lập tức tới tiệm bán đồ cúng tế để đặt một vòng hoa lớn với danh nghĩa Hội đồng Nhân dân thành phố, ông sợ ngày mai nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không còn kịp nữa.

Vật vã tới nửa đêm, cuối cùng Đường Hội Thanh cũng mơ màng thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, ông thức giấc bởi cú điện thoại của Vương Tiểu Di.

Wang Xiao Di hỏn hỏn thông báo:

- Đêm qua khi tôi đi đặt vòng hoa, trong cùng cái tiệm đấ'y thì gặp thư kí của Văn phòng Cục Dân chính thành phố Lữ Mảo Mảo, anh ta cũng đang đặt trước vòng hoa với danh nghĩa của Thị ủy và Ủy ban Nhân dân thành phố. Tôi hỏi anh ta có chuyện gì. Lữ Mảo Mảo nói vì nhà tang lễ thuộc quản lí của Cục Dân chính, Cục trưởng của họ nhận được điện thoại của lãnh đạo, bảo Nhà tang lễ chuẩn bị thêm mấy vòng hoa để đề phòng ngày mai có lãnh đạo ở tỉnh tới viếng Phó Chủ tịch Mã. Nhà tang lễ nói vòng hoa đã được mọi người đặt trước hết, bởi vậy anh ta đành phải ra ngoài đặt.

Đường Hội Thanh nghe báo cáo, chửi thề m một câu trong lòng: “Đồ chó Dương Bạch Hề, rõ ràng đã nói không được tham gia với tư cách tập thể, vậy mà mình lại lên đi chuẩn bị.”

Nhưng nghĩ lại, ông đoán có thể là trong cuộc họp mở rộng của Thường ủy, Dương Bạch Hề cũng không nghĩ tới việc trên tỉnh có người tới tham gia lễ truy điệu. Thông thường, xác suất các đơn vị của tỉnh viếng vòng hoa cho một Phó Chủ tịch thành phố nhảy lên u tự sát là bằng không. Có lẽ ông ta cũng vừa mới nhận được tin tức gì đó từ tỉnh nên mới chuẩn bị sẵn.

Đường Hội Thanh định gọi điện thoại cho Lí Đại Quốc để hỏi trực tiếp tình hình, nhưng lại cảm thấy vào lúc này không mấy thích hợp. Dù sao chỉ vài tiếng đồng hồ nữa, câu đô cũng sẽ được giải, không cần phải tỏ ra lo lắng như vậy, đến lúc đó mình cứ tùy cơ ứng biến là được.

Lễ truy điệu của Mã Chi Đông được tổ chức lúc 10 giờ sáng.

Đường Hội Thanh vừa đi làm, Lí Hựu Thu đã chạy tới văn phòng ông báo cáo tình hình. Anh nói cho tới lúc này vẫn chưa nhận được tin tức là bốn cơ quan lãnh đạo của thành phố có tới Nhà tang lễ với tư cách đơn vị hay không. Lí Hựu Thu gọi điện thoại hỏi Văn

phòng Thị ủy thì nhận được câu trả lời rằng, hiện nay họ vẫn chưa nhận được thông báo có người từ tỉnh tới. Lí Hựu Thu cho rằng, lúc này mà tỉnh vẫn chưa thông báo thì có lẽ sẽ không cử ai tới Đông Lạc nữa.

Đường Hội Thanh nói:

- Cậu đừng vội đưa ra kết luận, cứ làm tốt công tác chuẩn bị đón người trên tỉnh, để đến lúc đó không bị mất mặt.

Trong lúc nói chuyện thì điện thoại của văn phòng đổ chuông, đó là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy, Dương Hộ Lộc gọi tới, vẫn hỏi Đường Hội Thanh có tham gia lễ truy điệu của Mã Chi Đông hay không. Đường Hội Thanh bực mình trước những câu hỏi của Dương Hộ Lộc, nói là họ cứ xem xét tình thế mà làm, cho dù người của tỉnh tới thì Hội đồng Nhân dân huyện cũng không cần thiết phải tham gia.

Nhân tiện Đường Hội Thanh hỏi thăm chuyện của Tất Phu Chiết đã có kết quả hay chưa. Dương Hộ Lộc im lặng trong giây lát, giọng nói có vẻ kì lạ:

- Chuyện này lần sau tôi sẽ báo cáo riêng với lãnh đạo.

Đường Hội Thanh hơi giận, hỏi Dương Hộ Lộc có phải đang che giấu ông hay không? Dương Hộ Lộc nghe vậy thì căng thẳng, nói mình tuyệt đối không dám, sau đó hạ thấp giọng nói xuống, bảo rằng giờ nói chuyện đó không kịp, chờ khi lễ truy điệu của đồng chí Mã Chi Đông kết thúc, ông ta sẽ tới thăm Đường Hội Thanh, báo cáo trực tiếp luôn. Đường Hội Thanh cảm thấy Dương Hộ Lộc đang cố tình làm cho sự việc trở nên huyền bí hơn.

Từ trung tâm thành phố đi tới Nhà tang lễ có lẽ mất khoảng nửa tiếng ngồì ô tô. Hay nói cách khác, nếu muốn tới kịp buổi lễ truy

điều của Mã Chi Đông thì phải xuất phát trước hơn 30 phút.

Đúng 9 giờ, Vương Tiểu Di chạy sang phòng làm việc của Đường Hội Thanh, nhắc nhở Chủ nhiệm là đã có thể xuất phát rồi, nếu không sẽ không kịp giờ mất. Điều Đường Hội Thanh lo lắng nhất là sự xuất hiện của Lí Đại Quốc. Nếu Lí Đại Quốc tới thành phố Đông Lạc thì ông là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, chắc chắn sẽ phải đi cùng ông ấy. Thay vì ngồi chờ sự kêu gọi của Thị ủy, chỉ bằng mình cứ chủ động xuất kích. Nếu gặp Lí Đại Quốc, cũng có thể bày tỏ lòng hối lỗi của mình. Nếu Lí Đại Quốc không nhìn thấy mình ở lễ truy điệu, chắc chắn sẽ trách tội mình.

Đường Hội Thanh hỏi Thị ủy, Ủy ban Nhân dân thành phố, Hiệp hội Chính trị và các cơ quan khác trong thành phố có động tĩnh gì không. Vương Tiểu Di đáp, vừa nãy anh đã hỏi thăm, rất nhiều lãnh đạo các cơ quan trong thành phố đã xuất phát tới một chỗ gần Nhà tang lễ, nếu nhận được tin tức các lãnh đạo của thành phố tham gia lễ truy điệu, họ có thể lập tức tiến vào Nhà tang lễ. Đương nhiên, cũng có những đơn vị chẳng có động tĩnh gì, lãnh đạo các đơn vị này đa số là những đồng chí già sắp về hưu, không còn nhu cầu tiến bộ trong chính trị nữa. Vương Tiểu Di nói những người này chẳng chính trị chút nào cả.

Câu nói này chạm đúng vào chỗ mềm trong tim Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh hiện nay là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, có vẻ tiến bộ chính trị của ông đã tới bến tới bờ, nhưng ông không nghĩ vậy, cảm thấy mình chỉ mới ngoài 50, vẫn còn trẻ, không chừng còn có thể làm Chủ tịch thành phố thêm một nhiệm kỳ nữa. Mấy năm trước, thành phố Cao Vũ ở sát thành phố Đông Lạc cũng có một tiến bộ. Chủ tịch thành phố Cao Vũ khi đó vì liên quan tới một vụ nhận hối lộ mà bị cách chức, Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân bèn đảm nhận chức Chủ tịch thành phố. Đường Hội Thanh biết, nếu Lí Thiên Hựu đột nhiên ra đi, ở tỉnh có người chịu giúp đỡ

ông thì ông cũng có cơ hội làm Chủ tịch thành phố. Chuyện thăng quan tiến chức, chỉ cần có một phần vạn hi vọng cũng phải nỗ lực hết sức mình, đây chính là kinh nghiệm mà Đường Hội Thanh tổng kết ra sau nhiều năm làm chính trị. Bởi vậy, Đường Hội Thanh coi Lí Đại Quốc là Bề tát của mình, lúc nào cũng sợ đắc tội ông ta. Đôنگ chí cũ này cũng giống như thái thượng hoàng trên chốn quan trường, mặc dù đã “thoái vị” nhưng tiếng nói vẫn còn có trọng lượng, mạng lưới quan hệ của ông ta vẫn còn, vào thời khắc quan trọng, vẫn có thể đưa ra những quyết định quan trọng.

Đường Hội Thanh lên chiếc xe Audi của mình, đưa theo cả Vương Tiểu Di, đi về hướng Nhà tang lễ. Đường Hội Thanh hỏi Vương Tiểu Di có mang vòng hoa mà hôm qua đã đặt trước hay không. Vương Tiểu Di nói anh đã liên hệ với ông chủ cửa tiệm rồi, ông chủ này là một người làm việc rất nhanh nhẹn, thấy có nhiều đơn vị đặt vòng hoa chỗ mình nên đã đề nghị mỗi đơn vị bỏ thêm 50 tệ nữa, ông ta sẽ thuê một ô tô tải hạng nhẹ, tới lúc cần đưa tất cả các vòng hoa tới Nhà tang lễ là được, mọi người đều cảm thấy ý kiến này của ông ta rất hay. Vương Tiểu Di nói mình cũng đã lưu lại số di động của ông chủ đó rồi, nếu cần vòng hoa thì chỉ gọi cho ông ta là được. Vương Tiểu Di còn nói, ông chủ này tới hôm qua nhận được không ít đơn đặt hàng, chắc sau vụ này cũng kiếm được một món hời. Đường Hội Thanh trừng mắt nhìn anh. Vương Tiểu Di vội ngậm miệng lại.

Không lâu sau, chiếc xe Audi tiến lại khu vực gần Nhà tang lễ. Nhà tang lễ nằm dưới chân một ngọn núi ở ngoại thành thành phố. Nơi này vô cùng yên tĩnh, phong cảnh rất đẹp, ở gần nghĩa trang, có lẽ đây là một quần thể gồm Nhà tang lễ và nghĩa trang.

Vương Tiểu Di bảo tài xế Tiểu Lang dừng xe lại trên lưng chừng núi. Sau khi xuống xe, Vương Tiểu Di lấy ra một cái kính viễn vọng, đưa cho Đường Hội Thanh. Vương Tiểu Di nói dùng kính viễn vọng có thể nhìn được xe của đơn vị nào tới, có thể kịp thời tìm hiểu tình

hình. Đường Hội Thanh cảm thấy Vương Tiểu Di suy nghĩ thật chu đáo, dành cho anh một cái nhìn khen ngợi. Làm thư kí cho lãnh đạo cũng cần phải có học vấn, Vương Tiểu Di đã nghiên cứu rất kĩ “môn học” này. Đường Hội Thanh không nhận cái kính viễn vọng mà bảo Vương Tiểu Di tự mình quan sát.

- Chủ nhiệm Đường, ông nhìn kia, xe của Cục Kiến thiết thành phố tới rồi. - Vương Tiểu Di đột nhiên phát hiện ra tình hình.

Đường Hội Thanh vừa nghe nói vậy, lập tức nhận cái kính viễn vọng, hướng về phía chân núi. Quả nhiên nhìn thấy chiếc xe của Hà Đại Dục tiến dần vào tầm mắt của mình. Sau khi Hà Đại Dục bị song quy, Chung Dịch Nhĩ bắt đầu sử dụng chiếc xe này. Đường Hội Thanh quan sát tỉ mỉ một hồi, thoáng có thể nhìn thấy người ngồi ở ghế lái phụ chính là người đang tạm thời chủ trì công việc ở Cục Kiến thiết, Phó Cục trưởng Chung Dịch Nhĩ.

Đường Hội Thanh nghĩ bụng, cái gã Chung Dịch Nhĩ này tới đây làm gì nhỉ, chẳng lẽ nghe được tin đồn nào rồi sao? Đường Hội Thanh sợ mắt của mình không tốt, bèn đưa kính viễn vọng cho tài xế Tiểu Lang. Tiểu Lang đã thuộc lòng biển số xe các cơ quan của thành phố và của các lãnh đạo chủ chốt, anh chỉ cần nhìn vào biển số là biết xe ai. Tiểu Lang quan sát kĩ một hồi, xác nhận đây chính là xe của Cục Kiến thiết.

Ba người ở trên lưng chừng núi quan sát bên dưới, thấy thì thoáng lại có một vài chiếc xe lái về hướng Nhà tang lễ. Có chiếc xe trực tiếp dừng lại ở bãi đỗ xe của Nhà tang lễ, nhưng lại không thấy có người xuống xe.

- Mau nhìn xem, lại có mấy chiếc xe nữa tới, sau chiếc xe nào cũng treo một vòng hoa lớn. - Vương Tiểu Di lại phát hiện ra động tĩnh mới.

Tài xế Tiểu Lang lập tức cầm kính viễn vọng lên xem, xác định một chiếc xe trong đó là xe của Bí thư Huyện ủy huyện Tô Thủy, Lô Đạt Nhân. Đường Hội Thanh biết đây là đội xe từ Tô Thủy tới. Điều kì lạ là đội xe không trực tiếp lái xe vào Nhà tang lễ mà lại tiến vào một con đường mòn bên cạnh Nhà tang lễ rồi dừng bất động ở đó. Đường Hội Thanh biết chắc chắn Dương Hộ Lộc có mặt trong đội xe đó.

Vương Tiểu Di đưa kính viễn vọng cho Tiểu Lang, bảo anh ta chú ý quan sát. Còn mình thì móc điện thoại di động ra không ngừng gọi điện để kịp thời tìm hiểu tình hình. Văn phòng Thị ủy nói vẫn không nhận được thông báo của tỉnh. Đường Hội Thanh nghĩ bụng, nếu Lí Đại Quốc định tới Đông Lạc thì chưa chắc đã thông báo cho Thị ủy.

- Lạ thật, sao những cái xe này đều che biển số của mình đi. -
Tài xế Tiểu Lang vừa quan sát tỉ mỉ dưới núi, vừa lẩm bầm.

Vương Tiểu Di giở cái kính viễn vọng, vừa nhìn đã thấy có hai chiếc xe lại gần, biển số xe đều dùng đĩa CD che đi. Chiếc đĩa phản xạ ánh nắng mặt trời, phát ra tia sáng chói mắt.

Bởi vì biển số xe bị che đi nên ưu thế nhận biển số của Tiểu Lang bị mất. Đường Hội Thanh cảm thấy hai chiếc xe này có chút kì lạ. Tại sao lại phải che biển số đi? Chắc chắn là vì không muốn để lộ thân phận. Vậy thì là ai nhỉ? Chẳng nhẽ là Dương Bạch Hề hoặc Lí Thiên Hựu, hoặc là Viên Quốc Phú?

Đúng lúc này, Đường Hội Thanh bỗng dừng nghe thấy có tiếng bánh xe rít trên mặt đường, ông đang định chui vào trong xe để tránh thì không ngờ chiếc xe đó đã lái lại gần. Sau khi chiếc xe vượt qua họ thì bỗng dừng lại, cửa xe mở ra, người bước xuống là người đứng đầu Cục Môi trường thành phố, Vương Bộ Trị.

Vương Bộ Trị thấy Đường Hội Thanh, lập tức cười tươi tắn, nói:

- Chủ nhiệm Đường, chào anh!

Đường Hội Thanh thực ra rất không muốn gặp phải người quen ở cái nơi chết tiệt này. Đường Hội Thanh chào Vương Bộ Trị nhưng tỏ rõ thái độ không có hứng thú nói chuyện. Vương Tiểu Di bèn lại gần bắt chuyện với Vương Bộ Trị, nói là anh cùng Chủ nhiệm Đường tới đây khảo sát tình hình bảo vệ rừng. Vương Bộ Trị rất biết điều, nói vài câu rồi kiếm cớ là mình tới đây xem nhà hỏa táng có gây ô nhiễm cho môi trường xung quanh hay không. Vương Tiểu Di nghĩ bụng, tới Nhà tang lễ để khảo sát sự ô nhiễm thì cũng đúng là hơi khiên cưỡng.

Khi Vương Bộ Trị đi, Vương Tiểu Di bèn nói với Đường Hội Thanh:

- Có lẽ Cục trưởng Vương cũng tới tham gia lễ truy điệu.

Đường Hội Thanh không lên tiếng, chỉ nhìn về phía trước.

Lúc này, phía trước lại có hai chiếc xe con và một chiếc xe “bánh mì” hiệu Toyota. Vương Tiểu Di cầm kính viễn vọng lên nhìn, phát hiện trong đám người bước xuống có một bé gái, anh liếc qua một cái, bé gái đó chính là con gái của Mã Chi Đông. Một người phụ nữ đáng vẻ đau khổ tốt cùng được đỡ xuống xe, đó chính là vợ của Mã Chi Đông, Ôn Lệ Lệ. Những người khác anh đều không biết. Vương Tiểu Di đưa kính viễn vọng cho Tiểu Lang, anh ta cũng không biết. Vương Tiểu Di phán đoán rằng những người mới tới này có lẽ là họ hàng thân thích của Mã Chi Đông. Đường Hội Thanh đứng cạnh nhắc nhở, hỏi có nhìn thấy Lí Đại Quốc hay không. Vương Tiểu Di nói không thấy bóng dáng của Lí Đại Quốc đâu. Đường Hội Thanh không yên tâm, giằng lấy chiếc kính viễn vọng, nhìn kỹ một hồi, quả nhiên không phát hiện thấy có Lí Đại Quốc.

Tài xế Tiểu Lang bỗng gọi giật giọng:

- Chủ nhiệm Đường, ông mau nhìn! - Ba người cùng nhìn theo hướng tay chỉ của Tiểu Lang, phát hiện ra có không ít chiếc xe đang rờn rả kéo nhau tới, trên nóc hoặc sau chiếc xe nào cũng treo một vòng hoa, nhìn từ trên lưng chừng núi xuống, cảnh tượng đó thật là hoành tráng.

- Chủ nhiệm Đường, chẳng nhẽ là người của tỉnh tới hay sao! - Vương Tiểu Di kinh ngạc kêu.

- Cậu mau liên lạc với Văn phòng Thị ủy và Ủy ban Nhân dân thành phố xác nhận lại! - Đường Hội Thanh dặn dò, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện cho thư kí Lí Hựu Thu, hỏi xem có phải có lãnh đạo của tỉnh tới không. Lí Hựu Thu nói không có, vừa nãy anh mới hỏi xong.

Đường Hội Thanh nói thầ m, đúng là kì lạ.

Vương Tiểu Di há p tá p gọi liề n mấ y cú điện thoại, sau đó báo cáo cho Đường Hội Thanh, rằng Thị ủy và Ủy ban Nhân dân tỉnh đề u nói tới nay vẫn không nhận được điện thoại thông báo có người từ tỉnh tới. Anh nói với Đường Hội Thanh:

- Liệu có phải là bạn của Phó Chủ tịch Mã ở tỉnh xuống không? Họ có thể tới với tư cách cá nhân, không đi theo trình tự tổ chức, bởi vậy nên thành phố mới không biế t chuyện.

Vương Tiểu Di cầ m chiế c kính viễn vọng, định nhìn biể số của những chiế c xe đó, nhưng phát hiện ra toàn bộ biể số của cả đội xe đã bị người ta che mấ t. Vương Tiểu Di thấ y mình không thể nhận ra điề u gì bên đũa kính viễn vọng cho Tiểu Lang.

- Đó là xe của Cục Thủy lợi và Cục Đấ t đai thành phố. - Tiểu Lang tỉnh mắ t, phát hiện ra anh tài xế rấ t quen thuộc với mình. Tiểu Lang không những nắ m rõ như lòng bàn tay biể số xe các cơ

quan trọng thành phố mà còn quen biết rất nhiều các tài xế lái những chiếc xe đó.

Trong lúc nói, đội xe đã đi tới trước Nhà tang lễ rồi đi vào bãi đỗ xe. Vương Tiểu Di đếm lại, tổng cộng có hơn 20 chiếc xe con, rất một màu đen. Trong đó có một chiếc xe tải hạng nhẹ vô cùng bắt mắt, trong thùng xe phía sau chắt chắt đầy các vòng hoa xanh xanh đỏ đỏ. Vương Tiểu Di đoán đó chắc chắn là chiếc xe mà ông chủ tiệm bán đồ tang lễ thuê, vòng hoa mà mình đặt trước có lẽ cũng ở trên xe.

Điều khiến người ta phải suy nghĩ là sau khi đội xe đỗ xe vào bãi đỗ của Nhà tang lễ thì không thấy có người xuống xe.

- Những người này... - Đường Hội Thanh định nói gì đó nhưng lại thôi, lắc lắc đầu.

- Những người này đều đang quan sát tình hình... - Vương Tiểu Di lấy lòng lãnh đạo bèn tiếp lời, thấy sắc mặt của lãnh đạo không bình thường mới biết mình lỡ lời, vội vàng im bặt.

- Đó là thư kí Đàm, mau nhìn xem, đó là thư kí Đàm của Thị ủy! - Tiểu Lang đang cầm kính viễn vọng để quan sát lại có phát hiện mới.

Vương Tiểu Di cầm lấy cái kính viễn vọng hướng về phía trước, phát hiện trên sườn núi trước mặt, thư kí Tiểu Đàm của Dương Bạch Hề cũng đang cầm kính viễn vọng tìm kiếm cái gì đó ở phía Nhà tang lễ, Vương Tiểu Di bất giác bật cười không thành tiếng.

Vương Tiểu Di lấy điện thoại ra gọi cho thư kí Đàm:

- A lô, thư kí Đàm, anh đang làm gì thế?

- Tiểu Di à, tôi đang họp với Bí thư Dương. - Thư kí Đàm trả lời.

Vương Tiểu Di thấy thư kí Đàm nói mình đang họp, trong lòng rất muốn cười, nghĩ bụng cái gã này biết nói dối từ lúc nào vậy. Vương Tiểu Di cũng không muốn vạch mặt thư kí Đàm. Cả hai đều làm thư kí cho lãnh đạo, đương nhiên phải hiểu quy củ ở trong đó. Vương Tiểu Di đáp là cũng chẳng có chuyện gì quan trọng, nếu có thời gian thì cuối tuần mọi người tụ tập với nhau. Thư kí Đàm bảo là không có vấn đề gì.

Đường Hội Thanh thấy thư kí Đàm ở trên ngọn núi đối diện thì biết chắc chắn Dương Bạch Hề cũng có mặt ở đó, vội vàng trốn vào xe. Ông không muốn Dương Bạch Hề nhìn thấy mình. Đường Hội Thanh nghĩ bụng, có thể ông đã bị thư kí Đàm nhìn thấy từ lâu. Khi anh tưởng người khác là con mồi của anh, thực ra anh đã trở thành con mồi của người khác. Khi anh đứng ở nơi cao nhìn lên người khác, có thể cũng có người đang ở một chỗ cao hơn nhìn lên anh. Đường Hội Thanh bất giác cười khổ, con bà nó, cuộc đời con người thật là nực cười.

Đúng lúc này thì điện thoại của Đường Hội Thanh đổ chuông, là của Chủ tịch Hiệp hội Chính trị Viên Quốc Phú gọi tới:

- A lô, anh Đường à? Anh đang ở đâu? - Đường Hội Thanh vội n định nói mình đang trong văn phòng, nhưng lại cảm thấy khi chưa hiểu rõ ý đồ của Viên Quốc Phú thì nói như vậy không thỏa đáng lắm, bèn cười ha hả:

- Anh Viên à, anh có dặn dò gì không?

- Anh Đường, anh đừng tưởng trốn trong xe là tôi không nhìn thấy anh nhé. Tôi đang ở sườn núi đối diện với anh đây, ha ha... Anh Đường, anh là đồng chí xuất thân từ công tác tổ chức mà từ lúc nào cũng học theo con đường của một nhà tình báo vậy? - Viên Quốc Phú nói trong điện thoại.

Đường Hội Thanh thót tim, thà m thà y may vì mình nhanh trí nên không nói dố i, nế u không sau này sẽ bị Viên Quố c Phú cười cho thố i mũi:

- Anh Viên à, anh đúng là còn lợi hại hơn cả vệ tinh gián điệp của Mỹ, chẳng có gì giấ u được anh cả.

- Anh Đường, chúng ta rút đi thôi. Vừa nãy tôi liên hệ với các đồ ng chí ở tỉnh rô i, nói là trên tỉnh không có ai tới cả, Lí Đại Quố c vẫn đang ở Lệ Dương, không tới Đông Lạc đâu. - Viên Quố c Phú nói.

- Nế u đã như vậy thì chúng ta rút thôi. - Đường Hội Thanh đáp.

Lúc này đã sắ p tới thời gian tổ chức lễ truy điệu, Vương Tiểu Di lại gọi mấ y cuộc điện thoại nữa, nhận được tin tức là câ p trên sẽ không có ai tới cả.

Đường Hội Thanh gọi Vương Tiểu Di lên xe, chiế c xe quay đầ u đi xuố ng núi. Tới một khúc quanh cây cô i dày đặc, ông bảo Tiểu Lang dừng xe lại, nói là chờ thêm lát nữa xem có động tĩnh gì mới hay không. Đường Hội Thanh từ ngày đi làm, mỗi khi làm việc đề u vô cùng thận trọng, có thể phát hiện được những thứ mà người ta không phát hiện ra, bởi vậy luôn giành được sự yêu quý của câ p trên, thăng tiế n rấ t nhanh.

Vương Tiểu Di xuố ng xe, tìm một chỗ bí mật, câ m kính viễn vọng lên theo dõi bên ngoài qua kẽ hở của những cành lá. Anh phát hiện ra trước bãi đỗ xe rộng lớn của Nhà tang lễ đồ khoảng mười mấ y chiế c xe con, rấ t nhiề u xe còn đặt vòng hoa bên trên, có cái thì ở nóc xe, có cái thì ở đuôi xe. Biển số của những chiế c xe này đa số đề u đã bị che đi. Có nhiề u chiế c xe bên trong ngô i đầ y người, nhưng không ai bước xuố ng. Cũng có không ít người đã xuố ng xe, cùng trò chuyện với nhau. Lúc này, thời gian chính thức cử hành lễ truy điệu của Mã Chi Đông đã rấ t gầ n, những người này

đều không hề có ý định tiến vào, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Vương Tiểu Di nhìn ra xa tìm kiếm một hồ i lâu, phát hiện ra trong khoảng rừng rậm rạp gần một con đường nhỏ cách Nhà tang lễ không xa cũng có đủ các loại xe con, có những chiếc mặc dù rất bí mật nhưng vẫn có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Tiểu Di cảm thấy thật nực cười. Trong Nhà tang lễ thì vắng vẻ, lạnh lẽo, bên ngoài thì lại là cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, đúng là sinh tử hai cõi khác hẳn nhau. Đây lẽ ra là một lễ truy điệu để tiễn đưa người chết, nhưng lúc này nó đã trở thành một sàn diễn cho các chính khách.

Có người còn sống nhưng lại lạnh lẽo hơn cả người chết. Có người chết rồi nhưng còn chân thực hơn kẻ đang sống.

Vương Tiểu Di báo cáo tình hình cho Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh nói, những người này đều đang chờ người của tỉnh tới. Đường Hội Thanh nhắc cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp tới 10 giờ, đã tới lúc lễ truy điệu của Mã Chi Đông bắt đầu. Ông nói với Vương Tiểu Di, sau khi lễ truy điệu bắt đầu được 20 phút thì quay về thành phố.

Đúng vào lúc này thì Vương Tiểu Di phát hiện ra phía trước bỗng xuất hiện một con rồng lớn, nhìn kỹ lại, hóa ra là một đội xe rất hoành tráng. Đi đầu đội xe là khoảng hơn 20 chiếc xe con, ở giữa có khoảng 50, 60 chiếc xe taxi, sau cùng còn khoảng hơn 10 chiếc xe chở hàng với thùng xe để mở. Trên những thùng xe đó là đông kín người với người.

- Chủ nhiệm Đường, lại có rất nhiều xe! - Vương Tiểu Di kinh ngạc.

Đường Hội Thanh nghe vậy, lập tức chui ra khỏi xe, dường như không mảy tin vào tai mình, ông cặm kính viễn vọng nhìn ra xa rồi lẩm bẩm:

- Lẽ nào người của tỉnh bây giờ mới tới?

Tiểu Lang vừa nghe vậy đã lập tức phản ứng lại, cặm kính viễn vọng lên xem có quen biển số xe hay người tài xế nào không, quan sát một hồi, anh ta nói:

- Không phải đội xe của tỉnh, biển số xe đều là của thành phố Đông Lạc.

Không lâu sau, đội xe đã tiến vào bãi đỗ xe của Nhà tang lễ. Người của các cơ quan đang chờ sẵn trong bãi đỗ xe bỗng dung thấy bao nhiêu xe tiến vào đều vội vàng trốn vào trong xe của mình, không dám ra ngoài.

Thì ra đội xe này do nhân dân thành phố Đông Lạc tổ chức tự phát. Họ nghe nói lễ truy điệu của Mã Chi Đông được cử hành tại đây, thế là có người phát lời mời lên mạng, hô hào những người ủng hộ Mã Chi Đông tới Nhà tang lễ tham dự lễ truy điệu của ông, tiền ông chặng đường cuối cùng.

Khi đội xe tiến vào bãi đỗ xe, Đường Hội Thanh mới nhìn rõ, đội xe này phải có tới hàng trăm chiếc, tất cả đều bật đèn xe, giống như một con rồng khổng lồ đang chuyển động chậm chạp. Sau khi đội xe dừng hẳn, những người trên xe đều bước xuống, cùng thổi kèn, tiếng kèn phải vang lên tới hai phút, âm thanh chói tai trong vùng sơn cốc lặng lẽ này.

Tiểu Lang buột miệng nói:

- Có khi người chết cũng phải tỉnh dậy bởi tiếng kèn này.

Nhân viên của Nhà tang lễ nghe tiếng kèn đều vội vã chạy ra.

Lúc này, quâ n chúng tới tham dự lễ truy điệu của Mã Chi Đông đều lần lượt giơ cao tấm biểu ngữ của mình lên, trên đó viết những câu đại loại như:

“Chủ tịch Mã, ông mãi mãi sống trong lòng chúng tôi”.

“Chủ tịch Mã, chúng tôi luôn luôn ủng hộ ông”.

“Yêu cầu công bố chân tướng vụ việc của Chủ tịch Mã”.

Các loại biểu ngữ đủ kiểu, to có nhỏ có, dài có ngắn có, tạo thành một biển vải nhấp nhô, cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Sau khi đám người dừng lại một lát ở bãi đỗ xe, họ đều chậm chậm tiến về phía Nhà tang lễ.

Đường Hội Thanh nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt nóng lên. Từ khi bước chân vào con đường chính trị tới nay, ông cảm thấy mình càng ngày càng chai sạn, rất khó bị cảm động. Nhưng cảnh tượng trước mắt đã khiến ông xúc động. Đường Hội Thanh nói thầm trong bụng, Mã Chi Đông làm quan mà được như thế này coi như cũng đã xứng đáng lắm rồi.

- Chủ nhiệm Đường, nhiều người tới viết Phó Chủ tịch Mã như thế sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Bí thư Dương liệu có điều động cảnh sát tới duy trì trật tự không? - Vương Tiểu Di hiển nhiên không có sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ đối với tình cảnh này.

- Đồng chí Bạch Hề có lẽ cũng đã nhìn thấy cảnh này rồi, chắc chắn ông ta sẽ không điều động cảnh sát tới đây. Đây là hành động tự phát của quâ n chúng, chủ yếu là tới viết Chi Đông, họ không gây ra chuyện gì đâu. Nếu điều động cảnh sát thì sẽ khiến quâ n chúng phản nộ, sẽ gây ra mâu thuẫn và những sự kiện đột

biến thu hút sự chú ý của báo đài. Mặc dù nơi này không có phóng viên, nhưng những người này chắc chắn đều mang theo thiết bị ghi hình, ngộ nhỡ cảnh tượng cảnh sát và nhân dân giằng co với nhau bị tung lên mạng thì vẫn sẽ vô cùng nghiêm trọng. Về điểm này đồng chí Bạch Hề nhận thức rất rõ. - Đường Hội Thanh nói.

- Cho dù không có cảnh sát tới thì họ cũng sẽ đăng ảnh lên mạng.

- Chỉ cần không có cảnh sát thì không vẫn để gì, nhân dân tới viếng lãnh đạo là một chuyện tốt, như thế chứng tỏ ông ấy là một Chủ tịch tốt của thành phố Đông Lạc.

Vương Tiểu Di gật đầu như bỏ củi, nghe Đường Hội Thanh dạy dỗ, anh phát hiện ra trong lĩnh vực chính trị, mình còn rất ấu trĩ, cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa.

- Mau đi thôi. - Đường Hội Thanh dặn tài xế.

Chiếc xe khởi động, chiếc xe của Vương Bộ Trị, Cục trưởng Cục Môi trường lên núi ban này cũng đã quay lại, thấy Đường Hội Thanh, ông ta vội vã giảm tốc độ, dừng xe lại rồi chào hỏi Đường Hội Thanh, nói là mình có việc gấp cần phải quay về cục, không ở lại cùng Chủ nhiệm Đường nữa. Sau đó ông ta lên xe bỏ về.

Vương Tiểu Di nói, Cục trưởng Vương khôn lỏi thật. Đường Hội Thanh không nói gì.

Lúc này họ phát hiện ra, những chiếc xe của các đơn vị đỗ trên bãi đậu xe dưới chân núi đều lần lượt ra về.

Đường Hội Thanh bảo Tiểu Lang chờ thêm chút nữa, không cần phải tranh giành với xe của các đơn vị khác, chờ họ về hết rồi mình ra về cũng không muộn.

Ba người sau khi nhìn xe của các cơ quan trực thuộc thành phố đã ra về hết rồi mới lên xe quay lại trung tâm thành phố. Khi đi tới một ngọn núi cách Nhà tang lễ khoảng 2 km, họ phát hiện ra nơi này vút đầy những vòng hoa đủ loại. Hiển nhiên, vòng hoa là do những đơn vị vừa nãy vút bỏ lại, sợ mang về sẽ xui xẻo nên vút lại núi là tốt nhất.

Đường Hội Thanh phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, gần đó vòng hoa có một chiếc xe tải hạng nhẹ, hai người đang nhặt những vòng hoa bị vút để lên xe. Khi chiếc xe Audi lướt ngang qua chiếc xe tải. Vương Tiểu Di phát hiện ra người nhặt hoa chính là ông chủ tiệm bán đồ tang lễ.

- Ông chủ tiệm này hôm nay phát tài rồi. - Vương Tiểu Di nói.

- Hôm nay đối với ông chủ Bạch Hề mà nói không phải là chuyện tốt. - Đường Hội Thanh lẩm bẩm nói một câu.

- Bí thư Dương lần này hình như đã suy nghĩ vô cùng chu đáo. - Vương Tiểu Di thận trọng nói tiếp

- Chuyện gì ông ta cũng đã nghĩ tới, nhưng có một điểm không nghĩ tới, sẽ để lại nuôi tiếp. - Đường Hội Thanh nói đầy hàm ý.

Vương Tiểu Di nghĩ một lúc lâu, không biết Đường Hội Thanh nói vậy rốt cuộc là có ý gì.

Đường Hội Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không lên tiếng.

Lúc này, còn một nỗi lo lắng lớn hơn đang dâng lên trong lòng Đường Hội Thanh. Sau nghi thức cáo biệt, Mã Chi Đông sẽ lên Niết bàn, coi như là kết thúc hoàn toàn kiếp luân hồi của mình. Nhưng những nghi ngờ mà Mã Chi Đông để lại cho thành phố Đông Lạc đến nay vẫn chưa được mở. Những nghi ngờ này là một nút thắt

trong lòng Đường Hội Thanh, nút thắt này đã đánh vào trái tim Đường Hội Thanh không biết bao nhiêu lần, ông lo rằng cái nút này có một ngày sẽ trở thành cái thòng lọng siết chặt vào cổ ông.

CHƯƠNG II: CƯỜNG CHẾ ĐIỀU TRỊ

“Thị vệ mang dao” Tấ t Phu Chiế t sau khi về tới Tô Thủy, việc đầu tiên chính là dưới sự tháp tùng của vợ, Thượng Phương Phương, tới tìm Bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân.

Tòa nhà Huyện ủy không giống như tòa nhà Tỉnh ủy có cảnh vệ có vũ trang đứng gác mà chỉ có bảo vệ. Huyện ủy Tô Thủy và Ủy ban Nhân dân huyện cùng làm việc trong một tòa nhà. Tấ t Phu Chiế t là Phó Cục trưởng Cục Du lịch huyện Tô Thủy, ngày trước cũng làm việc trong tòa nhà này, lại thường xuyên sang tòa nhà Huyện ủy giải quyết công chuyện, bởi vậy anh rất quen thuộc với các bảo vệ. Khi Tấ t Phu Chiế t đi vào sân tòa nhà Huyện ủy, có bảo vệ lên tiếng chào anh. Người bảo vệ là một ông già, biết Tấ t Phu Chiế t đã bị điếu xuống dưới dẫn đoàn đi xóa đói giảm nghèo, đương nhiên cũng biết câu chuyện “Thị vệ mang dao” của Tấ t Phu Chiế t. Gầ n đây, dưới sự tháp tùng của vợ, Tấ t Phu Chiế t thường xuyên tới đơn vị tìm lãnh đạo, bảo vệ coi đó là chuyện thường, ngày trước anh lại là người thường xuyên trò chuyện với ông, bởi vậy ông cũng không ngăn cản.

Khi Tấ t Phu Chiế t bước vào cửa, anh còn thì thầ m nói với bảo vệ:

- Đạo này nhiề u lời đồ ãn đại lắ m, bác phải đề ão cảnh giác, bảo vệ tồ t sự an toàn của thủ trưởng và của các đồ ãng chí.

Viên bảo vệ nói đó là điề u mà ông nên làm.

Tới tòa nhà làm việc của Huyện ủy, Tấ t Phu Chiế t không tự chủ được, lại sò lên cán con dao dắ t ở lưng. Đứng trước tòa nhà mà anh không chịu tiế n lên, dường như còn e ngại điề u gì đó. Thượng Phương Phương đẩy anh một cái. Tấ t Phu Chiế t vẫn không chịu cá t bước chân, trong mắ t ánh lên tia nhìn hoảng sợ đầ y cảnh giác. Thượng Phương Phương lắ c đầ u:

- Anh sợ cái gì, đây là Huyện ủy huyện Tô Thủy, là cơ quan có quyề n lực cao nhấ t của Tô Thủy, chẳng ai dám hại anh cả.

Tấ t Phu Chiế t vẫn trù trù, bước chân anh cứ như bị ai đó giữ chặt lại:

- Người ngoài anh không sợ, nhưng người bên trong đó thì anh sợ. Bên trong đó toàn là những người có quyề n, anh sợ họ sẽ hại anh.

Thượng Phương Phương nói:

- Anh Chiế t, anh đừng sợ, trên người anh có dao rô i, có thể phòng thân mà.

Tấ t Phu Chiế t nghe vợ nói vậy, cảm thấ y rấ t có lí, do dự một lúc, cuố i cùng cũng bước vào tòa nhà. Lúc này, người của tòa nhà đầ u đang bận rộn trong phòng làm việc của mình, trên hành lang chẳng có ai. Thượng Phương Phương cùng Tấ t Phu Chiế t đi thẳng tới văn phòng của Lôi Đạt Nhân.

Khi sắ p tới phòng Lôi Đạt Nhân, Tấ t Phu Chiế t dừng chân lại, dường như vẫn còn sợ hãi. Thượng Phương Phương cổ vũ chồ ng:

- Anh Chiế t, Chủ nhiệm Hội đò ng Nhân dân thành phố bảo chúng ta tới tìm Bí thư Lôi. Anh cũng nghe thấ y Chủ nhiệm Đường nói chuyện với Bí thư Lôi ở phòng ông á y rô i đầ y. Bí thư Lôi đã chính miệng hứa là sẽ xử lí tô t chuyện của anh mà.

Tất Phu Chiết nghe vợ an ủi, an tâm hơn đôi chút, bàn tay phải nắm chặt lên cán dao, định thân lại rồi đi về phía văn phòng của Lôi Đạt Nhân. Khi tới trước cửa phòng, anh vẫn không dám bước vào, cuối cùng là do vợ anh gõ cửa.

Lôi Đạt Nhân nhìn thấy Tất Phu Chiết, đầu tiên là thoáng khựng lại, trong mắt thoáng qua một sự hoảng sợ và cảnh giác, ngay sau đó ông chủ động lên tiếng chào hỏi.

Lúc này, Lôi Đạt Nhân cảm thấy hơi sợ. Theo lý mà nói, ông là nhân vật lớn nhất ở huyện Tô Thủy, Tất Phu Chiết bất quá chỉ là một cán bộ nhỏ dưới tay ông, không có gì đáng sợ. Nhưng từ sau khi ông biết Tất Phu Chiết luôn mang theo một con dao nhọn bên người, hơn nữa còn có triệu chứng tâm thần dạng nhẹ thì gặp Tất Phu Chiết, ông bỗng thấy nổi gai ốc. Ông nghe nói những người mắc chứng hoang tưởng đều là người tâm thần, bản thân mình từng phê bình nghiêm khắc và xử phạt Tất Phu Chiết, ngộ nhỡ bệnh tâm thần của anh ta phát tác, móc dao ra đâm mình thì hậu quả thật không thể lường trước được. Bị một người tâm thần đâm thì cũng coi như là không đâm, mình chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Mặc dù sợ hãi nhưng Lôi Đạt Nhân vẫn cố gắng trấn tĩnh lại. Lâm nguy không loạn, có tổ chức tâm lý đầy đủ chính là một tổ chức căn bản mà cán bộ lãnh đạo cần phải có. Là Bí thư Huyện ủy đứng đầu huyện Tô Thủy, Lôi Đạt Nhân đương nhiên phải chú ý tới hình tượng của mình.

Lôi Đạt Nhân hiểu rõ trong lòng, nếu là trước kia, Tất Phu Chiết nhìn thấy ông chắc chắn sẽ cung kính chào hỏi. Nhưng giờ tình thế đã khác, Tất Phu Chiết đã từ một Phó Cục trưởng có đầu óc chính trị tỉnh táo biến thành một kẻ mắc bệnh hoang tưởng. Ông không biết rằng, cho dù lúc này tinh thần của Tất Phu Chiết không bình thường, nhưng sợi dây thần kinh chính trị vẫn còn rất căng. Chỉ có điều vì sợi dây này quá căng nên mất đi tính

đàn hồ i, đã tới mức sắp bị đứt rời ra. Tắt Phu Chiết như người rơi xuống biển, chỉ giữ lại được nửa tính mạng của mình, ba chữ “phải chính trị” đã ăn sâu vào trong máu của anh, đã trở thành một phần trong sinh mạng anh. Vợ anh, Thượng Phương Phương, nắm được điểm yếu này nên vào lúc quan trọng lại giờ chiều này ra đối phó với anh.

Nghe Lôi Đạt Nhân chào hỏi, hai chân Tắt Phu Chiết bắt giác nhấc lên, đi thẳng vào văn phòng của Lôi Đạt Nhân. Trong mắt Tắt Phu Chiết, văn phòng của Lôi Đạt Nhân giống như điện kim loan của huyện Tô Thủy, nơi này là trung tâm quyền lực tối cao của cả huyện, vô cùng thần thánh. Tắt Phu Chiết mới chỉ tới nơi này hai lần. Tắt Phu Chiết là Phó Cục trưởng, một cán bộ có cấp bậc như anh ở huyện Tô Thủy này nói lớn thì không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, nói chung là rất khó nói. Ở huyện Tô Thủy, có thể trực tiếp tới văn phòng của Bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân để báo cáo công việc thường là người đứng đầu các cục, còn Tắt Phu Chiết chỉ là cấp phó, đương nhiên là không có tư cách. Hai lần anh tới đây đều là đi cùng với lãnh đạo của Cục Du lịch tới báo cáo công tác du lịch trên toàn huyện.

Tắt Phu Chiết thấy Lôi Đạt Nhân, bèn rụt rè chào một câu “Chào Bí thư Lôi” rồi giới thiệu Thượng Phương Phương, do quá căng thẳng nên anh bị líu lưỡi, lại nói thành:

- Đây là vợ của chúng ta!

Lôi Đạt Nhân thoáng khựng lại, không hiểu Tắt Phu Chiết có ý gì, bởi vậy ông cũng không lên tiếng. Thượng Phương Phương đỏ mặt, đẩy chõng một cái. Lúc này Tắt Phu Chiết mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng sửa lại:

- Đây là vợ tôi, Thượng Phương Phương.

Lôi Đạt Nhân thấy hai vợ chồng太太 Phu Chiết như vậy thì bật cười ha hả. Ông cười tới mức khiến太太 Phu Chiết run lập cập. Khi cảm thấy mình cười hình như hơi quá đà, sợ kích động太太 Phu Chiết, Lôi Đạt Nhân mới dừng lại.

Lôi Đạt Nhân bảo hai người ngồi xuống.太太 Phu Chiết không dám ngồi, cứ đứng mãi. Lôi Đạt Nhân lại nhắc lại lời mời một lần nữa.

Thượng Phương Phương nói nhỏ:

- Phải chính trị, Phu Chiết, phải chính trị. -太太 Phu Chiết lập tức ngồi xuống theo phản xạ.

- Anh太太, chuyện của anh, tôi vẫn luôn quan tâm. Anh nói đi, tôi nên làm thế nào với chuyện của anh bây giờ? - Lôi Đạt Nhân hỏi.

- Bí thư Lôi, chuyện của tôi, tôi vẫn luôn kiểm điểm rất sâu sắc, tôi xin kiểm điểm suốt đời với tổ chức. Tôi biết, bản thân tôi giác ngộ không cao, làm việc không chính trị, tôi xin thỉnh tội với Huyện ủy, xin Bí thư Lôi hãy phê bình tôi thật nghiêm khắc. -太太 Phu Chiết làm ra vẻ yếu đuối và tội lỗi.

- Anh太太, anh không sai gì cả. Nên nói là tôi cũng có chỗ sai, thiếu suy nghĩ trong công tác. Nếu chuyện này gây ra ảnh hưởng gì cho công việc và cuộc sống của anh thì tôi chân thành xin lỗi. - Lôi Đạt Nhân sợ太太 Phu Chiết gây ra chuyện gì đó, trong phòng lại không có người ngoài, bởi vậy太太 nhất là dùng lời nói để an ủi anh trước.

- Bí thư Lôi, ông không sai, lời của lãnh đạo nói thì không sai được, trăm cái sai, vạn cái sai đều là của tôi! -太太 Phu Chiết nghe Bí thư Huyện ủy xin lỗi mình thì bất giác đứng bật dậy. Thượng

Phượng Phượng kéo anh ngồ ì xuố ng. Tấ t Phu Chiế t không chịu. Lôi Đạt Nhân ra hiệu bảo anh ngồ ì xuố ng, anh lập tức ngồ ì ngay.

Lúc này trong lòng Lôi Đạt Nhân rấ t bấ t an, sợ Tấ t Phu Chiế t mấ t bình tĩnh mà đột ngột rút con dao ở thắ t lưng ra. Ông an ủi hai vợ chồ ng Tấ t Phu Chiế t một lát rồi lập tức gọi điện thoại cho thư kí Tiểu Lật, bảo anh ta vào phòng rót nước cho khách. Trên thực tế , ông muố n gọi người tới để đố i phó với hai vợ chồ ng Tấ t Phu Chiế t, để tăng thêm cảm giác an toàn cho mình.

Không lâu sau, thư kí Tiểu Lật đã tới phòng làm việc, thấ y vợ chồ ng Tấ t Phu Chiế t đang ngồ ì đó, trong lòng lập tức hiểu ra. Cái biệt hiệu “Thị vệ mang dao” của Tấ t Phu Chiế t đã truyề n khắ p các cơ quan trong huyện, không ai là không biế t. Mặc dù mọi người lén gọi đùa anh là “Thị vệ mang dao” sau lưng, nhưng khi gặp anh thật thì ai cũng thấ y căng thẳng.

Tiểu Lật vô ñ không phải là một người to gan, nhưng vì Bí thư Lôi, anh buộc phải thể hiện rằ ng mình rấ t dũng cảm. Thê ì là anh mạo hiểm cả tính mạng của mình, lại gầ n rót trà cho vợ chồ ng Tấ t Phu Chiế t, vừa rót trà vừa nghĩ cách làm thê ì nào để lãnh đạo thoát khỏi cảnh này.

- Bí thư Lôi, vừa nầy Phó Bí thư Lí tìm ông, nói là có chuyện quan trọng muố n bàn với ông, ông á y bảo ông tới văn phòng của ông á y. - Tiểu Lật lên tiế ng.

Lôi Đạt Nhân hiểu ý, lập tức đứng lên định đi.

Thượng Phượng Phượng thấ y Lôi Đạt Nhân định đi, sợ nhấ t thời không tìm được ông nữa, bèn lập tức đứng lên bắ t Lôi Đạt Nhân phải xử lí xong chuyện của Tấ t Phu Chiế t rồi mới được đi.

Thượng Phượng Phượng nói nhỏ với Tấ t Phu Chiế t:

- Bí thư Lôi là người bạn rạn, anh bảo ông ấy xử lý xong chuyện của anh đã rồi tính sau.

Tất Phu Chiết không dám nói gì. Thượng Phương Phương bèn ghé tai nhắc nhở anh:

- Việc của lãnh đạo nhiều lắm, anh mà cứ quấy rầy khiến hiệu suất làm việc của lãnh đạo không cao là không chính trị đấy! - Tất Phu Chiết vừa nghe thấy thế đã lập tức đứng lên chặn cửa, bảo Lôi Đạt Nhân hãy xử lý trước chuyện của mình.

Lôi Đạt Nhân cứ lao ra ngoài thì không được, bởi vậy cũng không nhất quyết đòi ra ngoài nữa.

Tiểu Lật thấy vậy, biết rằng sự việc không đơn giản như anh nghĩ, bèn nảy ra một kế khác, cầm điện thoại trong văn phòng Lôi Đạt Nhân lên, gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Văn phòng Huyện Ủy Tiêu Thành Khí:

- Chủ nhiệm Tiêu à, trà ở văn phòng Bí thư Lôi không đủ, ở đây lại có khách, ông mang ít trà sang được không? - Lôi Đạt Nhân thấy Tiểu Lật phản ứng nhanh nhẹn thì dành tặng cho anh một ánh mắt khen ngợi.

Không lâu sau, Tiêu Thành Khí chạy tới văn phòng của Lôi Đạt Nhân. Nhìn thấy Tất Phu Chiết ở đó, ông lập tức hiểu ra là có chuyện gì. Ông bèn chào hỏi qua loa vợ chồng Tất Phu Chiết, đặt trà lên bàn của Lôi Đạt Nhân, sau đó ra ngoài.

Tiêu Thành Khí chạy ngay đi gọi người bảo vệ Lôi Đạt Nhân, ông sợ ngộ nhờ Tất Phu Chiết bỗng dưng nổi khùng làm ra chuyện gì quá đáng thì thật nguy hiểm. Rất nhanh, Tiêu Thành Khí đã đưa năm, sáu chàng trai khỏe mạnh tới văn phòng Lôi Đạt Nhân, nói là để báo cáo công việc với Lôi Đạt Nhân.

Trong lòng Lôi Đạt Nhân thấy an tâm hơn nên không còn sợ hãi nữa, lại khôi phục lại tính cách như trước kia, làm bộ làm tịch bảo bọn Tiêu Thành Khí đợi một lát để ông xử lý xong chuyện của Tả T Phu Chiết trước.

Lôi Đạt Nhân bắt đầu u giọng nhà quan:

- Đồng chí Tả T Phu Chiết, giờ anh đã nhận thức ra sai lầm của mình, tôi thấy rất vui. Chủ tịch Mao từng nói, một người khó tránh khỏi sai lầm, biết sai mà sửa vẫn là một đồng chí tốt! Đồng chí Tả T Phu Chiết, trước kia Huyện ủy bảo anh dẫn đội đi hỗ trợ xóa đói giảm nghèo, trên thực tế là đang trọng dụng anh. Là một đồng chí nhận được sự giáo dục của Đảng bao nhiêu năm, anh phải biết rằng công tác xóa đói giảm nghèo là một chiến lược rất quan trọng của Trung ương Đảng và Quốc vụ viện. Các cơ quan chính trị của Đảng đều coi xóa đói giảm nghèo là một bộ phận cấu thành quan trọng trong chiến lược phát triển quốc gia, là một công tác vô cùng quan trọng trong giai đoạn xóa đói giảm nghèo mới, có ý nghĩa rất tích cực với việc thúc đẩy sự phát triển kinh tế xã hội trong khu vực nghèo đói. Huyện ủy khi đó là căn cứ vào điểm này nên muốn anh về cơ sở để rèn luyện. Nhưng anh cho rằng công tác du lịch phù hợp với anh hơn, sau đó tôi đã nói chuyện với anh Bành ở cục các anh, ông ấy cũng cho rằng công tác quy hoạch du lịch ở cục do một tay anh tiến hành, tạm thời không thể thiếu anh được. Bởi vậy tôi cảm thấy có thể suy nghĩ về việc cho anh tiếp tục ở lại làm việc tại Cục Du lịch huyện. Còn về nhân viên hỗ trợ xóa đói giảm nghèo, tôi sẽ cử một Phó Cục trưởng khác ở cục các anh đi.

Nghe tới đây, cuối cùng trên mặt Tả T Phu Chiết cũng nở một nụ cười đã lâu không thấy. Không ngờ Lôi Đạt Nhân bỗng dưng nói tiếp:

- Nhưng tôi nghe nói gần đây sức khỏe của anh không được tốt. Ý của tôi là anh cứ về nhà tĩnh dưỡng một thời gian, yên tâm dưỡng bệnh. Sức khỏe là tiền vô của cách mạng, không có một sức khỏe tốt thì sao làm việc được, làm sao có thể phục vụ cho nhân dân?

- Bí thư Lôi, tôi không có bệnh! Giờ tôi có thể về cơ quan làm việc được rồi! - Tất Phu Chiết nghe Lôi Đạt Nhân nói mình có bệnh thì tâm trạng lập tức trở nên kích động. Những người có mặt ở đó cũng bất giác căng thẳng hơn, nhìn chằm chằm vào Tất Phu Chiết, chỉ sợ anh có hành động gì bất thường.

- Đồng chí Tất Phu Chiết, nhiệt tình công tác của anh rất đáng được ghi nhận, nhưng anh có bệnh hay không, bản thân anh không thể nói rõ được, tôi cũng không thể nói rõ được, mà cần phải hỏi bác sĩ. Anh bảo vợ đưa anh tới bệnh viện kiểm tra toàn diện đi, có bệnh thì trị bệnh, không có bệnh thì cũng biết được tình trạng sức khỏe của mình. - Lôi Đạt Nhân nói.

- Tôi không thể đi bệnh viện được, mà có đi hay không thì Bí thư Lôi quyết định được hay sao? Ông nói tôi có bệnh thì chắc chắn bệnh viện sẽ nói tôi có bệnh, kiểm tra như thế thì có ý nghĩa gì! - Lần này giọng nói của Tất Phu Chiết vô cùng kiên định.

- Đồng chí Tất Phu Chiết, sao anh lại nói thế? - Tiêu Thành Khí ngò ì cạnh nói đỡ cho lãnh đạo.

- Bí thư Lôi, dù sao tôi cũng không có bệnh, tôi muốn về cơ quan làm việc! - Tất Phu Chiết nói ngang.

- Anh Tất, tâm trạng của anh chúng tôi rất hiểu. Nhưng chúng ta cũng phải tôn trọng sự thực. Có bệnh thì phải trị, phải tĩnh dưỡng, nếu cần nằm viện thì nằm viện, cần uống thuốc thì uống thuốc. - Tiêu Thành Khí nói. Những người có mặt ở đó cũng phụ họa theo.

- Các người mới có bệnh! Tôi bị bệnh lúc nào hả? Tôi không trùng kê của các người đâu, nếu thực sự nằm viện uống thuốc thì người không có bệnh cũng thành có bệnh. - Tắt Phu Chiết phản bác.

- Anh Tắt, từ phản ứng của anh lúc này, tôi thấy bệnh của anh không nhẹ đâu. Thông thường người uống rượu say đều nói mình không say, người bệnh vào tới xương tủy rồi vẫn cứ nói mình không bị bệnh. - Tiêu Thành Khí nói.

- Bệnh của ông mới không nhẹ thì có! Tôi biết tâm tư của ông, ông muốn giam tôi vào bệnh viện, sau đó nghĩ kế để hại tôi, cho tôi uống thuốc độc mãn tính, các người thật độc ác! - Tắt Phu Chiết có vẻ kích động, một tay anh lập tức nắm vào chuôi dao nơi thắt lưng, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Những người có mặt ở đó đều đua nhau khuyên nhủ Tắt Phu Chiết, bảo anh hãy chấp nhận sự sắp xếp của Lôi Đạt Nhân. Tắt Phu Chiết không để mĩa gì tới họ.

- Bí thư Lôi, hôm nay Chủ nhiệm Đường của Hội đồng Nhân dân thành phố bảo tôi tới tìm ông, ông ấy nói ông sẽ xử lý tốt chuyện của tôi. Chủ nhiệm Đường là lãnh đạo của thành phố, chức vụ cao hơn ông, ông không chính trị chút nào cả. - Tắt Phu Chiết bỗng dựng lôi Đường Hội Thanh ra làm lá chắn.

- Chủ nhiệm Đường đúng là có hỏi thăm tới chuyện này, nhưng ông ấy không nói là không cho tôi sắp xếp cho anh đi trị bệnh. Anh Tắt, tôi cho anh tiếp tục ở lại Cục Du lịch làm Phó Cục trưởng đã là tôn trọng ý kiến của anh lắm rồi, chuyện này cứ quyết định như thế đi, tôi còn nhiều việc phải làm lắm. - Lôi Đạt Nhân tỏ ra bức bối, ra lệnh tiễn khách với Tắt Phu Chiết.

- Bí thư Lôi, tôi trịnh trọng nói với ông, tôi không có chút bệnh nào cả. Giờ tôi có thể lập tức quay về cục làm việc. - Tấ t Phu Chiế t vô cùng cô ấ p. Thượng Phương Phương sợ anh lại gây ra chuyện gì bèn kéo anh về nhà. Tấ t Phu Chiế t không chịu đi, muố n nói rõ ràng với Lôi Đạt Nhân.

- Anh Tấ t, anh thực sự không biế t là mình có bệnh sao? - Tiêu Thành Khí hỏi.

- Tôi chẳng có chút bệnh nào cả! - Tấ t Phu Chiế t kiên định đáp.

- Nói thật cho anh biế t, anh bị bệnh thầ n kinh. - Tiêu Thành Khí nói.

- Ông mới bị thầ n kinh, các người vu oan cho tôi! Đây là một căn bệnh không hề có, các người đang muố n giăng bẫy tôi, tôi không mắ c lừa đâu.

- Anh Tấ t, nế u anh thực sự cảm thấ y mình không bị bệnh mà lại không chịu tuân theo sự sắ p xế p của tổ chức thì đừng trách chúng tôi áp dụng biện pháp cưỡng chế ! - Tiêu Thành Khí bị Tấ t Phu Chiế t làm cho nổi giận.

Tấ t Phu Chiế t từ trước đó đã cảm thấ y đám người mà Tiêu Thành Khí mang tới cứ nhìn mình chắ m chặ p là chẳng có ý gì tô t, giờ nghe ông ta nói vậy, anh bỗng trở nên cực kì nhạy cảm, tưởng rằ ng họ định ra tay với mình, bèn rút phắ t con dao ở thắ t lưng ra, hét lớn:

- Tôi xem ai dám lại đây, ai lại gầ n tôi chém người đó!

Những người có mặt thấ y Tấ t Phu Chiế t rút dao ra, đứng chắ n ở cửa thì hơi căng thẳng, nhưng vẫn mạo hiểm bảo vệ cho Lôi Đạt Nhân.

Tiêu Thành Khí quát:

- Tấ t Phu Chiế t, anh mau buông dao xuô ng, anh có biế t hành vi của mình lúc này là gì không? Anh đang câ m dao uy hiế p lãnh đạo Huyện ủy đấ y, là hành vi bạo lực, tính chấ t vô cùng nghiêm trọng! Tôi khuyên anh mau hạ hung khí xuô ng, nế u không hớ i hận thì đã muộn rô i!

Lời của Tiêu Thành Khí như thêm dầ u vào lửa. Tấ t Phu Chiế t nổi nóng, câ m con dao khua khua trong tay, miệng không ngừng nói rằ ng mình chỉ đang tự vệ.

Lúc này, Cục trưởng Cục Công an Trương Chiế m Ngũ dẫn một đội cảnh sát có vũ trang chạy tới. Lúc đầ u mang trà vào phòng này, Tiêu Thành Khí thấ y tình hình không bình thường đã lập tức gọi điện thoại cho Trương Chiế m Ngũ, bảo ông ta mau chóng tới “cứu giá”.

Trương Chiế m Ngũ đi thẳng tới trước mặt Tấ t Phu Chiế t, nhanh nhẹn tước con dao trong tay anh. Tấ t Phu Chiế t không hề phòng bị gì, nhấ t thời không kịp phản ứng, sững sờ một lúc mới biế t Trương Chiế m Ngũ đứng về phía Lôi Đạt Nhân.

Tấ t Phu Chiế t then quá hóa giận:

- Trương Chiế m Ngũ, anh là đồ chố chế t, bình thường tôi coi anh là anh em, không ngờ vào lúc quan trọng anh lại quay sang giúp kẻ khác! Thấ y quyề n quý là quên cả anh em. Tôi đúng là mù mắ t rô i, anh em chố gì!

- Phu Chiế t, anh đừng quậy nữa, đây là văn phòng của Bí thư Lôi, không phải là chố n không người. Có bệnh thì trị bệnh, bảo chị dâu đưa anh tới bệnh viện khám xem sao. - Trương Chiế m Ngũ khuyên nhủ.

- Trương Chiếu m Ngũ, anh là đồ` khô`n nạn, anh cũng nói là tôi bị bệnh. Ông đâu bị bệnh! Sức khỏe của ông tốt lắm. Sau này nếu ông thực sự bị bệnh thì cũng là do lỗi các người ép mà ra! - Tất Phu Chiếu t hét lên.

Mấy người do Trương Chiếu m Ngũ đưa tới lại gằn giữ chặt Tất Phu Chiếu t lại. Tiêu Thành Khí hỏi Trương Chiếu m Ngũ chuẩn bị xử lý Tất Phu Chiếu t như thế` nào. Trương Chiếu m Ngũ nhìn Lôi Đạt Nhân một cái rồi nói:

- Tất Phu Chiếu t tấ`n công cơ quan nhà nước, uy hiếp lãnh đạo Huyện ủy, đã phạm vào tội hình sự cầ`n phải xử lý nghiêm minh.

Thượng Phương Phương vừa nghe vậy đã khóc lóc:

- Chiếu m Ngũ, anh không thể như vậy, hãy nể tình Phu Chiếu t đang bị bệnh, tha cho anh ấy đi!

Trương Chiếu m Ngũ nói:

- Nếu lần này tha cho anh ấy lần sau anh ấy lại tới quấy rối Bí thư Lôi thì sao? Chị có chịu trách nhiệm được không?

Thượng Phương Phương bị Trương Chiếu m Ngũ dọa như vậy, lập tức mất đi chính kiến của mình, đành phải tới trước mặt Lôi Đạt Nhân, cầ`u xin ông ta:

- Bí thư Lôi, ông cũng biết bệnh tình của Phu Chiếu t, ông là người độ lượng, không chấp nhặt kẻ tiểu nhân, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi ông, xin ông hãy tha cho anh ấy!

- Đồ`ng chí Thượng Phương Phương, đồ`ng chí Tất Phu Chiếu t đúng là bị bệnh thần kinh, điểm này bản thân chị cũng thừa nhận. Để có trách nhiệm với đồ`ng chí Tất Phu Chiếu t, tôi nghĩ nên áp

dụng biện pháp cưỡng chế với anh ấy, đưa anh ấy tới bệnh viện tâm thần của tỉnh để điều trị khép kín. - Lôi Đạt Nhân đáp.

- Bí thư Lôi, anh Tắt đúng là có bệnh, nhưng anh ấy không phải người bệnh thần kinh, bệnh của anh ấy là bệnh tâm lý. Bệnh thần kinh ở quê chúng ta gọi là người điên, anh ấy giờ vẫn chưa tới mức đó, đâu óc anh ấy vẫn tỉnh táo, tư duy cũng bình thường, chỉ là hơi hoảng hốt, luôn lo lắng bị người khác hãm hại. Tôi cảm thấy không cần phải áp dụng biện pháp cưỡng chế với anh ấy, tôi khuyên anh ấy là không có vấn đề gì nữa. Tôi đưa anh ấy tới phòng chẩn trị tâm lý của bệnh viện tỉnh là được rồi. - Thượng Phương Phương nói.

- Đồng chí Thượng Phương Phương, Bí thư Lôi cũng rất quan tâm tới anh Tắt nhà chị, hãy để anh ấy điều trị ở bệnh viện tâm thần một thời gian, dùng một số thuốc có thể sẽ khỏi được, như thế cũng có lợi cho anh ấy, có thể sớm quay lại với công việc. - Tiêu Thành Khí chen lời.

- Tiêu Thành Khí, tôi với ông không thù không oán, sao ông cứ vu oan cho tôi? Tôi tỉnh táo lắm, ở bệnh viện tâm thần có rất nhiều người không bị tâm thần nhưng vì các người ép người ta nên mới thành ra thế. Các người sợ người khác nói ra khuyết điểm của mình, bởi vậy đi tới đâu cũng bịa đặt, nói người khác bị bệnh tâm thần để che giấu tội ác của các người. Các người thật là độc ác, chắc chắn sẽ bị báo ứng! - Tắt Phu Chiết quát lớn.

Tiêu Thành Khí bị câu nói của Tắt Phu Chiết làm cho nổi giận, nói là bệnh tình của anh đã phát tác, cần phải nhanh chóng đưa anh vào bệnh viện tâm thần để điều trị, sau đó lập tức móc điện thoại di động ra gọi điện cho Cục Du lịch, bảo họ lập tức phái người và xe tới hộ tống Tắt Phu Chiết lên tỉnh điều trị.

Không lâu sau, Cục Du lịch đã phái một chiếc xe tới.

Một đám người cưỡng chế lôi Tắt Phu Chiết đi, nhét anh vào trong xe. Tắt Phu Chiết ra sức phản kháng, nói là mình không bị bệnh, nhưng chẳng ai nghe anh cả. Trong lúc Tắt Phu Chiết phản kháng, anh đá vỡ cả cửa kính của chiếc xe.

Thấy tình hình này, Tiêu Thành Khí dặn dò Trương Chiếm Ngũ điếu một chiếc xe tù của cảnh sát có cửa kính bọc thép tới. Không lâu sau, một chiếc xe tù hụ còi lao tới. Mấy viên cảnh sát chẳng nói năng gì, còng tay Tắt Phu Chiết lại, nhốt vào khoang xe tù. Tắt Phu Chiết đập mạnh vào cánh cửa thép, không ngừng chửi mắng.

Thượng Phương Phương thực sự hoảng sợ với cảnh tượng trước mắt, hoàn toàn mất đi lí trí. Vợ chồng họ vốn ôm bao nhiêu hi vọng tới tìm Lôi Đạt Nhân để giải quyết vấn đề, không ngờ lại đi tới bước đường này.

Thượng Phương Phương ngã lăn ra đất, hét lên đau đớn:

- Chồng tôi không bị bệnh tâm thần, các người mau thả anh ấy ra! Các người không thể đối xử với anh ấy như thế được, các người sẽ hủy hoại anh ấy mất! Ông trời ơi, ông hãy mở mắt ra mà xem, nhìn xem lũ người vô liêm sỉ này đang làm gì thế hả! Tôi phải tới Tỉnh ủy để tố cáo các người!

Xe cảnh sát khởi động, tiếng còi vang lên, cuốn bụi mù mịt rồi lao đi.

Thượng Phương Phương nhìn theo người chồng đang ra sức kêu cứu trong xe tù, lại cất lên tiếng hét bị thương:

- Phu Chiết, anh phải kiên trì! - Sau đó chị ngất đi.

Tiêu Thành Khí quay lại văn phòng của Lôi Đạt Nhân.

Lôi Đạt Nhân còn chưa hết giận, cho rằng lần này Tắt Phu Chiết quậy như vậy là đang thách thức uy quyền của ông ta. Từ khi ông đảm nhiệm chức Bí thư Huyện ủy tới nay, chưa có người nào dám quất mắ'ng trong văn phòng của ông. Ông hận là không thể đẩy Tắt Phu Chiết tới một nơi hẻo lánh ở vùng Tây Bắ'c.

Bỗng nhiên, Lôi Đạt Nhân nhớ ra việc Đường Hội Thanh bảo Tắt Phu Chiết tới tìm mình, lúc này ông thấy hơi hớ' hậ' hậ' vì ban đầ'u mình đã quá kích động, ngộ nhớ Đường Hội Thanh hỏi tới chuyện này thì ông không biế't phải ăn nói thế' nào.

Tiêu Thành Khí có thể nhận ra được tâm sự của Lôi Đạt Nhân, nói:

- Bí thư Lôi, anh đừng lo lắ'ng quá, Chủ nhiệm Đường đã nói là để anh giải quyế't vấ'n đề' chứ không nói là không cho anh đưa Tắt Phu Chiết đi trị bệnh. Tới lúc đó anh bảo bệnh viện tâm thầ'n tỉnh gửi một hồ' sơ bệnh án của Tắt Phu Chiết là có thể yên tâm với Chủ nhiệm Đường rồi.

Lôi Đạt Nhân vừa nghe vậy, hàng lông mày đang cau tít lại dầ'n dầ'n giãn ra.

CHƯƠNG 12: GIẢM ÁP LỰC TẬP THỂ

Những người tham gia lễ truy điệu Mã Chi Đông tự phát ngày hôm đó quả nhiên đã chụp ảnh quang cảnh buổi lễ và đưa lên mạng.

Những bức ảnh này có khả năng kích thích thị giác vô cùng mạnh, trong phút chốc nó đã được lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt, các cư dân mạng đua nhau vào bình luận. Trong đó người ta nói nhiều nhất là Mã Chi Đông là một vị quan tốt được quần chúng yêu quý, cái chết của ông rất kì lạ, chắc chắn là bị một tham quan hoặc tên gian thương nào đó của địa phương hại chết. Các cư dân mạng còn hô hào kêu gọi Tỉnh ủy và Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật tỉnh Đông Hải hãy điều tra rõ ràng vụ việc này.

Bí thư Thị ủy thành phố Đông Lạc Dương Bạch Hề như ngồ i trên đống lửa, ông gọi điện thoại cho Trương Đình Cao, thư kí của Tào Chính để thăm dò tình hình. Trương Đình Cao nói với Dương Bạch Hề, Bí thư Tào rất nổi giận, cho rằng Thị ủy thành phố Đông Lạc không những không bảo vệ được Mã Chi Đông mà ngay cả lễ truy điệu của Mã Chi Đông cũng không tổ chức tốt, hành động tự phát của quần chúng khiến chính quyền tỉnh mất hết cả thể diện. Nghe Trương Đình Cao nói như vậy, trở ng ngược Dương Bạch Hề đập thành thịch. Cuối cùng Trương Đình Cao còn nói với Dương Bạch Hề, trong vắn đề nhìn nhận các cán bộ, Bí thư Tào Chính có một câu danh ngôn: Một cán bộ lãnh đạo được quần chúng yêu quý thì cho dù vắn đề có lớn đến đâu cũng không thành vắn đề, còn một cán bộ bị nhân dân bách tích ghét bỏ thì thành tích chính trị có lớn đến đâu cũng không phải một cán bộ tốt.

Câu nói này đố i với Dương Bạch Hê` mà nói chẳng khác nào một đòn trí mệnh. Nê`u trước lễ truy điệu, Dương Bạch Hê` còn ôm một chút mộng tưởng với cái ghê` Phó Chủ nhiệm Hội đò`ng Nhân dân tỉnh thì câu nói này đã triệt để phá vỡ ước mơ của ông.

Quả nhiên, không lâu sau, Tỉnh ủy đã tuyên bố` tình hình thay đổi nhân sự: Chủ nhiệm Phòng Nghiên cứu chính sách Tỉnh ủy Vương Lạc An thay thế` Dương Bạch Hê` làm Bí thư Thị ủy Đông Lạc, Dương Bạch Hê` làm Thường ủy Hội đò`ng Nhân dân tỉnh.

Sự thay đổi mới này là một đòn đả kích rấ`t mạnh đố i với Dương Bạch Hê`, vì sự kiện của Mã Chi Đông mà ông phải giương mắ`t lên nhìn con vẹt mình đã lược chín bay đi. Trong các Bí thư Thị ủy của Đông Lạc, Dương Bạch Hê` là người có cảnh ngộ tẻ nhấ`t, mặc dù ông đã vớt được cái mũ Thường ủy Hội đò`ng Nhân dân tỉnh, nhưng thực quyề`n còn không bằ`ng Đường Hội Thanh và Viên Quố`c Phú vẫn ngồ`i im chỗ cũ. Trong mắ`t ông, Thường ủy Hội đò`ng Nhân dân tỉnh thực ra chỉ là người thi thoảng đi họp rô`i giơ tay biểu quyề`t, chẳng có chút thực quyề`n nào. Từ chức Phó Chủ nhiệm Hội đò`ng Nhân dân thành Thường ủy Hội đò`ng Nhân dân, khoảng cách thật là quá xa. Có điề`u ở thành phố` Đông Lạc có người nói, Tỉnh ủy không cho ông nghỉ hưu luôn cũng là tồ`t lắ`m rô`i.

Có cảnh ngộ khác với Dương Bạch Hê` là Bí thư Thị ủy mới, Vương Lạc An. Việc nhậm chức của ông vô cùng hoành tráng. Phó Bí thư Tỉnh ủy Ngụy Đại Vĩ, Bộ trưởng Bộ Tổ chức Tỉnh ủy Hồ`ng Toàn Thủy đích thân tiễn Vương Lạc An tới Đông Lạc nhậm chức. Tình huố`ng này rấ`t hiế`m trong chố`n quan trường. Thông thường, một Bí thư Thị ủy đi nhậm chức thường do Bộ Tổ chức Tỉnh ủy phái một vị Phó Bộ trưởng đi cùng tới nơi tuyên bố` quyề`t định nhậm chức là được, quy cách cao hơn một chút thì do Bộ trưởng Bộ Tổ chức đích thân đi cùng. Còn người được cả Phó Bí thư Tỉnh ủy và Bộ trưởng Bộ Tổ chức đò`ng thời đưa đi thì có lẽ đây là lầ`n đầ`u tiên trong lịch sử tỉnh

Đông Hải. Một quy cách cao như thế thể hiện sự coi trọng của Tỉnh ủy đối với việc điều chỉnh ban lãnh đạo của thành phố Đông Lạc lần này, đồng thời cũng chứng minh được sự tin tưởng của Tỉnh ủy dành cho Vương Lạc An.

Tại sao Vương Lạc An lại giành được sự tin tưởng của Tỉnh ủy?

Vương Lạc An ngoài 40 tuổi, là một người rất khỏe mạnh. Sau khi tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, ông làm việc tại cơ quan Bộ ủy của Nhà nước, từng có nhiều thành tích trong lĩnh vực kinh tế vĩ mô. Bí thư Tỉnh ủy Đông Hải thích điểm này ở ông nên đã điều ông tới tỉnh Đông Hải đảm nhiệm chức Chủ nhiệm Phòng Nghiên cứu chính sách Tỉnh ủy. Khi Vương Lạc An còn tại chức, ông đã đưa ra nhiều chiến lược phát triển kinh tế cho Đông Hải, đồng thời được Tỉnh ủy chấp thuận thi hành, trở thành một cán bộ trẻ tuổi rất có thành tựu.

Sau khi Vương Lạc An tới thành phố Đông Lạc, rất nhiều người cho rằng ông sẽ đưa ra quy hoạch chiến lược quan trọng để phát triển kinh tế của Đông Lạc. Nhưng năm ngoài dự đoán của mọi người, việc đầu tiên mà ông làm là phát động phong trào “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên” trên toàn thành phố. Trên thực tế, kế hoạch mà ông đưa ra có liên quan tới sự việc Mã Chi Đông tự sát. Một Phó Chủ tịch thành phố trẻ tuổi lại tự sát gây ra ảnh hưởng lớn trên cả nước, sự kiện này đã khiến Tỉnh ủy Đông Hải mất hết cả thể diện. Lần này, hành động can dự vào nguy cơ tâm lý của cán bộ công nhân viên của Vương Lạc An có lẽ là vì muốn cứu vớt lại tiếng tăm cho tỉnh.

Bí thư Thị ủy mời Vương Lạc An chủ trì triệu tập cuộc họp toàn thể Thị ủy lần đầu tiên, yêu cầu toàn bộ ủy viên Thị ủy của Đông Lạc tham gia.

Trong cuộc họp, Vương Lạc An nói, bệnh tâm lí là căn bệnh không nhìn thấy được, về một mức độ nào đó, nó còn đáng sợ hơn cả căn bệnh ung thư. Nếu các cán bộ công nhân viên của chúng ta mắc bệnh tâm lí thì hoàn toàn có thể diễn tiến xấu và trở thành tế bào ung thư ảnh hưởng tới sức khỏe của toàn quốc gia. Vương Lạc An nói một loạt những lí luận tương tự. Sau đó, ông bảo các ủy viên phát biểu.

Vương Lạc An nhìn quanh một lượt, mọi người vẫn im lặng. Duy trì sự im lặng còn có một nguyên nhân, đó là vì mọi người đều biết chủ đề cuộc họp ngày hôm nay ít nhiều gì cũng liên quan tới cái chết của Mã Chi Đông, mọi người đều kị nhắc tới chuyện này.

Vì Vương Lạc An vừa mới tới thành phố Đông Lạc nên mọi người vẫn chưa hiểu rõ phong cách, tính tình cũng như sở thích của ông, bởi vậy đều khá thận trọng, chỉ sợ lỡ lời điề u gì đó. Nhất là Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch các huyện, người phụ trách các cơ quan trong thành phố, những người này khó khăn lắm mới được là Ủy viên Thị ủy, bởi vậy họ rất quý giá chức mũ ô sa trên đầu mình. Chỗ quan trường quá tàn khốc, vì một câu nói không đúng chỗ cũng có thể dễ dàng đánh mất chức mũ ô sa.

Để bảo vệ mũ ô sa, trong chốn quan chức tồn tại lí thuyết “ba ít”: ít làm việc, ít nói chuyện và ít tụ tập. Thực ra lí thuyết này tuân theo quy luật xác suất. Ít làm việc thì sẽ ít làm sai; ít nói chuyện thì sẽ ít nói sai; và ít tụ tập thì ít bị người ta “nắm thóp”.

- Rất nhiều các đồng chí của chúng ta bị nhiễm một thói quen không tốt, đó là không phát biểu trong cuộc họp nhưng lại phát biểu linh tinh sau cuộc họp. Anh bảo anh ta nói, anh ta không nói; anh không cho anh ta nói thì anh ta lại nói rất nhiều. Điề u này không tốt. Mọi người đều là Ủy viên Thị ủy, khi dự họp phải đưa ra suy nghĩ của mình. - Vương Lạc An nổi giận với sự im lặng của các ủy viên.

Bí thư Huyện ủy huyện Tô Thủy Lôi Đạt Nhân là một người rất giỏi tùy cơ ứng biến, thấy cuộc họp có vẻ lặng lẽ, ông ta bèn trở thành người đầu tiên đứng lên phát biểu để gây ấn tượng tốt cho Bí thư mới:

- Tôi cho rằng “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên” do Bí thư Vương nêu ra rất tốt, là một kế hoạch cần thiết và kịp thời. Nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với việc thúc đẩy việc thực thi pháp luật, cần kiệm liêm chính, nâng cao năng lực chấp chính của Đảng, góp phần tạo nên một xã hội hài hòa. Đặc biệt là nó thống nhất với tinh thần xây dựng xã hội hòa bình của Trung ương, cũng phù hợp với yêu cầu phát triển khoa học...

Lôi Đạt Nhân nói một loạt những lời sáo rỗng, khách sáo. Đây là một thói quen của Lôi Đạt Nhân sau nhiều năm làm cán bộ cấp cơ sở. Sở dĩ Lôi Đạt Nhân có thói quen này là vì những lời này đã được người khác nói hàng ngàn, hàng vạn lần, đã được chứng minh là không thể nào sai, có thể giảm bớt sự mạo hiểm. Vậy mà lời phát biểu của Lôi Đạt Nhân không được Vương Lạc An để ý tới.

Vương Lạc An nói:

- Tôi đề nghị mọi người khi phát biểu hãy phát huy tinh thần nói sự thật. Những lời nói khách sáo, sáo rỗng đừng nói nữa, hãy nói những lời có ý nghĩa. Chúng ta đừng sợ nói sai, nói sai trong cuộc họp thì không coi là sai, cũng không ai truy cứu trách nhiệm của các anh.

Nghe Vương Lạc An phê bình mình nói những lời sáo rỗng, Lôi Đạt Nhân trở nên lúng túng, không ngờ cái chiêu nịnh bợ này của mình lại không có tác dụng. Lôi Đạt Nhân thấy hơi hận, lẽ ra mình không nên là người đầu tiên phát biểu. Ông còn nhớ trong một bữa

com, Đường Hội Thanh từng nói với ông một câu: Trước khi chưa hiểu rõ tính cách của cấp trên thì đừng tỏ ra háp háp.

Thái độ của Vương Lạc An như vậy, rất nhiều ủy viên ban đầu còn thận trọng nhưng giờ cũng bắt đầu lên tiếng phát biểu.

- Theo như tôi biết, có một nửa các cán bộ công nhân viên là thanh niên thường xuyên cảm thấy bị áp lực; một phần ba các cán bộ cảm thấy quá mệt mỏi; số ít người có lúc thậm chí còn nghĩ tới việc tự sát. Đây đều là những tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

- Tôi nghe thấy các đồng chí trong văn phòng cơ quan tôi thường xuyên nói áp lực tâm lý quá lớn. Những đồng chí này thường xuyên phải thức đêm để hoàn thành tài liệu, vất vả không nói làm gì, nhưng quan trọng là sợ báo cáo mình viết ra không được lãnh đạo công nhận. Có những đồng chí vẫn còn trẻ tuổi mà tóc đã rụng hết, có lẽ là vì liên quan tới việc lo lắng quá độ, thường xuyên mất ngủ. Hôm nay nghe mọi người nói như vậy, bản thân tôi cũng cảm thấy trước nay mình quan tâm tới các đồng chí này chưa đủ, hi vọng dưới sự lãnh đạo thông minh nhất của Thị ủy, có thể giúp chúng tôi tìm ra những biện pháp tốt để giảm bớt áp lực.

- Tôi có một người bạn đại học là công chức trong một cơ quan ở tỉnh, thường xuyên cảm thấy quan lộ của mình không thuận lợi, luôn cảm thấy những người cùng tham gia công tác với mình đã làm tới chức giám đốc phòng, giám đốc sở, còn bản thân thì vẫn chỉ là một cán bộ bình thường, bởi vậy càng ngày càng thấy tự ti, thất vọng, hai lần tự sát không thành. Giữa các cán bộ thường xuyên có sự so đo, bon chen, gây ra tâm lý tự ti, lo lắng. Những vấn đề này đều cần phải được chú ý.

- Khi chúng ta quan tâm tới các bệnh thái tâm lý bình thường của cán bộ công nhân viên, cũng cần quan tâm tới những trạng thái tâm

lí này gây ảnh hưởng tới sự liêm khiết và tính kỉ luật của các quan chức. Từ những vụ tham ô, tham nhũng của các quan chức mà báo đài đưa tin, có thể thấy rất nhiều người ban đầu muốn làm một vị quan thanh minh, liêm khiết, có đặt ra giới hạn đạo đức cho mình. Vậy mà trong quá trình trưởng thành về chính trị, tâm lí họ nảy sinh sự sai lệch, nếu tiến hành phân tích tỉ mỉ nguyên nhân phạm tội của họ sẽ phát hiện ra rằng bệnh tâm lí chính là một nguyên nhân vô cùng quan trọng. Hi vọng các cấp ngành và Ủy ban Giám sát, Kỉ luật xuất phát từ nhân tố và góc độ này, xây dựng một cơ chế giáo dục sức khỏe tâm lí khoa học, đề phòng hữu hiệu các công nhân viên chức lợi dụng chức vụ để phạm tội.

- Hiện nay các cơ quan nhà nước về cơ bản đều có tiến hành kiểm tra định kì sức khỏe của công nhân viên chức. Nhưng sức khỏe tâm lí của họ lại chưa được quan tâm đúng mực. Tôi đề nghị sau này khi tiến hành kiểm tra sức khỏe, hãy thêm cả phần kiểm tra tâm lí để kịp thời phát hiện và giải quyết vấn đề.

- Khi chúng ta quan tâm tới sức khỏe tâm lí của các đồng chí cán bộ bình thường, đồng thời cũng phải nâng cao khả năng lãnh đạo tâm lí của các cán bộ lãnh đạo. Đề nghị các cơ quan của Đảng và chính phủ thiết lập cơ sở và sức khỏe tâm lí, người có vấn đề tâm lí này cũng giống như có vấn đề pháp luật, có thể giúp mọi người đưa ra những lời tư vấn chuyên nghiệp.

- Đề nghị thành phố thành lập trung tâm bảo vệ sức khỏe tâm lí cho cán bộ công nhân viên chức và toàn dân, xây dựng một phòng tuyến tâm lí khỏe mạnh từ cấp cơ sở. Từ góc độ tội phạm học, trên phòng tuyến tâm lí, chế độ, đạo đức và pháp luật, trước tiên chúng ta cần phải đột phá phòng tuyến tâm lí. Tham tiền cũng vậy, tham sắc cũng vậy, không ai là ngoại lệ. Do đó, tăng cường giáo dục sức khỏe tâm lí cho cán bộ nhân viên là vô cùng quan trọng, cần phải coi nó là một phần trong công tác chống tham ô, tham nhũng, hủ bại.

Vương Lạc An cảm thấy rất hài lòng với lời nói của mọi người. Ông chân thành nói:

- Cơ sở để chúng ta phát triển sự nghiệp là gì? Là con người! Thứ gì của con người là quan trọng nhất? Là sức khỏe! Mặc dù sức khỏe không đại diện cho tất cả, nhưng nếu mất đi sức khỏe thì sẽ mất đi tất cả. Sức khỏe là cái cột để chống đỡ cho sự tồn tại của một con người, nếu anh có 1.000.000 tài sản, những số 0 sau đó thể hiện cho tiền bạc, địa vị, danh dự, niềm vui, sắc đẹp, gia đình... thì số 1 trước đó là đại diện cho sức khỏe. Có số 1 này thì những số 0 đằng sau mới có ý nghĩa. Từ ngày hôm nay, cán bộ lãnh đạo các cấp chúng ta cần phải nghiêm túc phân tích nguyên nhân gây ra các bệnh tâm lý của cán bộ nhân viên, phải quan tâm tới sức khỏe tâm lý của người già, người trung niên và thanh niên. Cụ thể là cần giải quyết các bệnh tâm lý của các cán bộ về hưu, lãnh đạo về hưu do không thích nghi được với sự thay đổi, phải toàn lực giảm bớt những căn bệnh tâm lý sinh ra do áp lực công việc, tâm lý, gia đình của những đồng chí ở độ tuổi trung niên, và quan trọng là phải quan tâm tới những căn bệnh tâm lý của các cán bộ trẻ tuổi do áp lực về kinh tế, nhà ở, chức vụ...

“Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” do đồng chí Bí thư Thị ủy mới Vương Lạc An đưa ra nhận được sự ủng hộ của hết thầy mọi người. Sau đó trong cuộc họp mở rộng Thường ủy Thị ủy, qua đề nghị của Vương Lạc An, hội nghị đã thông qua một quyết định quan trọng: Coi năm nay là “Năm kiến thiết văn hóa vui vẻ”, kêu gọi các cấp ủy đảng và chính quyền hãy coi “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” là cơ sở, nêu ra ý tưởng “làm việc vui vẻ”, tổ chức các hoạt động dưới mọi hình thức. Đồng thời, Cục Vệ sinh thành phố sẽ là đơn vị đi đầu, xây dựng trung tâm bảo vệ sức khỏe tâm lý công nhân viên chức toàn thành phố Đông Lạc, chờ thời cơ chín muồi sẽ xây dựng một trung tâm

bảo vệ sức khỏe tâm lý cho toàn dân, từ đó thực hiện một chuỗi mắt xích hoàn hảo trong việc giảm bớt nguy cơ tâm lý của mọi người.

Cán bộ các cấp thành phố Đông Lạc đều biết bối cảnh của Vương Lạc An, biết cơ hội thăng tiến của ông trên vũ đài chính trị rất lớn, bởi vậy ai cũng đua nhau kết hợp với thực tế công việc của cơ quan mình để quán triệt thực thi tinh thần chỉ thị của ông.

Cục Tài chính bày tỏ rằng, họ chuẩn bị gia tăng kinh phí cho công tác kiểm tra, giám sát, tăng nguồn vốn cho Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý công nhân viên.

Cục Vệ sinh nói, việc đầu tiên mà họ làm là xây một phòng “phát tiết” trong các cơ quan, để cung cấp một nơi giải tỏa áp lực tâm lý cho các đơn vị.

Cục Thể dục thì chuẩn bị một Đại hội thể dục thể thao, đại hội này sẽ được tổ chức thường xuyên, cử hành tại quảng trường Trung Hưng trong thành phố Đông Lạc vào mỗi cuối tuần, Cục Thể dục sẽ không ngừng đưa ra các cuộc thi với hình thức trò chơi thú vị. Các đơn vị, gia đình hay cá nhân đều có thể tham gia.

Cục Nhân sự cũng đưa ra phương án, trong quá trình tuyển chọn cán bộ công nhân viên, họ sẽ thêm phần đánh giá tố chất tâm lý, khi tiến hành phỏng vấn các cán bộ mới, họ sẽ coi trọng khả năng trình bày bằng lời nói, tư duy logic và khả năng suy đoán, phân tích tổng hợp cũng như năng lực giải quyết vấn đề, năng lực lên kế hoạch, tổ chức, khả năng giao tiếp, khả năng sáng tạo, khả năng ứng biến và khoáng chế bản thân, cùng với ngoại hình, ngôn ngữ, cử chỉ... của người đó. Đồng thời hình thành một hệ thống chỉ tiêu yêu cầu đối với tố chất của các cán bộ công nhân viên tùy từng cấp bậc và vị trí.

Đảng hiệu Thị ủy kiến nghị, khi bồi dưỡng các cán bộ công nhân viên, cần thêm nội dung giáo dục sức khỏe tâm lý, từ đó giải quyết mâu thuẫn phổ biến trong các cán bộ công nhân viên là kì vọng vào việc thăng tiến, áp dụng có hiệu quả những biện pháp giảm bớt các vấn đề tâm lý nảy sinh.

Trên tờ nhật báo của Đông Lạc còn có một bài viết với tiêu đề “Sức khỏe tâm lý công nhân viên chức”, giúp đỡ các công nhân viên chức trị bệnh đúng, thực hiện hiệu quả việc giáo dục tâm lý.

Bệnh viện Nhân dân thành phố còn có kế hoạch tuyển chọn một loạt các tiến sĩ chuyên gia có kinh nghiệm phong phú để mở một phòng khám tâm lý, đồng thời nhanh chóng xây dựng một “Website sức khỏe tâm lý thành phố Đông Lạc”.

Cục Văn hóa và Cục Phát thanh truyền hình liên hợp tổ chức một cuộc thi kể truyện cười, cung cấp thêm nhiều truyện cười cho các nhà hàng, khách sạn. Vào giờ vàng buổi tối, Đài Truyền hình Đông Lạc sẽ thêm vào tiết mục chuyên đề “Tôi kể truyện cười”, toàn thể nhân dân trong thành phố đều có thể tham gia, chia sẻ truyện cười của mình với mọi người, bất cứ người nào tham gia có tiết mục đặc sắc đều sẽ nhận được những phần thưởng. Nhân dân thành phố còn có thể cùng tham gia qua đường dây điện thoại nóng. “Cuộc thi truyện cười” sẽ được tổ chức theo hình thức tuyển chọn ra quán quân ngày, quán quân tuần, tháng, và quý. Cuối cùng, những người tham gia giành được ngôi vị quán quân quý sẽ được toàn dân bỏ phiếu bầu chọn ra người chiến thắng của cả năm. Vị quán quân năm này sẽ được thưởng một chiếc ô tô cao cấp.

Tóm lại, các ban ngành đều tìm được một điểm kết hợp giữa ban ngành của mình với bệnh tâm lý.

Sau khi Vương Lạc An tới Đông Lạc, “sức khỏe tâm lý” trong thoáng chốc trở thành từ “hot” mà tất cả mọi người đều biết tới. Những cuộc thi văn hóa vui vẻ thể hiện sự quan tâm của mọi người đối với vấn đề tâm lý đang dần dần lan rộng khắp Đông Lạc.

Không lâu sau, Cục Vệ sinh thành phố xây một Văn phòng Tư vấn tâm lý trong tòa nhà Thị ủy. Cục Vệ sinh làm như vậy là có hai mục đích, thứ nhất là có thể lấy lòng lãnh đạo Thị ủy mới, thứ hai là nghĩ tới việc thể diện của các cán bộ công nhân viên rất quan trọng, chẳng mấy ai chịu chạy tới bệnh viện để khám bệnh tâm lý.

Người phụ trách Văn phòng Tư vấn tâm lý này tên là Cam Lộ. Chị là thạc sĩ chuyên môn Khoa Thần kinh học của Đại học Bắc Kinh, sau đó lại thi đỗ tiến sĩ Tâm lý học lâm sàng tại đại học Havard, Mỹ. Hiện nay nhận được sự tài trợ của một quỹ quốc tế nên mở một phòng thí nghiệm cho riêng mình. Về nước không lâu, Cam Lộ đã muốn tiến hành nghiên cứu và điều trị lâm sàng Tâm lý học đối với các cán bộ. Cục Vệ sinh thành phố Đông Lạc thông qua nhiều con đường, liên lạc được với Cam Lộ, đồng thời nhiệt tình mời chị tới Đông Lạc chỉ đạo công tác phòng và chữa bệnh tâm lý cho các cán bộ công nhân viên. Cam Lộ đang muốn tìm một đơn vị hợp tác, không ngờ thành phố Đông Lạc lại chủ động tìm tới mình, hai bên cùng bắt tay nhau. Thế là chị đưa theo một trợ thủ, một người mới tốt nghiệp chương trình nghiên cứu sinh thạc sĩ chuyên ngành Tâm lý học lâm sàng ở đại học Trung Sơn tên là Hoa Nghênh Xuân, hai người cùng tới Đông Lạc.

Cam Lộ đề nghị nhập khẩu một dàn máy CT tâm lý từ nước ngoài về, bộ thiết bị này nhiều nhất có thể tìm ra gần 600 vấn đề có tính ẩn giấu rất cao, sau đó chuyển đáp án của người trả nghiệm vào mạng máy tính chuyên môn để tiến hành phân tích, đồng thời căn cứ vào đó, đưa ra phán đoán về sức khỏe và tố chất tâm lý của người đó, độ chính xác lên tới 90%. Máy CT tâm lý còn có thể giúp các

bác sĩ chẩn trị có thể phát hiện ra các vấn đề tâm lý của người bệnh như lo lắng, trầm cảm, hoảng sợ để kịp thời tiến hành điều trị. Cục Vệ sinh đương nhiên là rất sẵn lòng, dù sao đây cũng là công tác được Bí thư Thị ủy Vương Lạc An ủng hộ, khoản kinh phí này chỉ cần xin bên tài chính, làm một bản báo cáo là lập tức được phê chuẩn.

Sự xuất hiện của Vương Lạc An khiến Đường Hội Thanh thấy thấp thỏm không yên, ông không biết Vương Lạc An rốt cuộc là thân thánh phương nào, liệu có mang theo sứ mệnh đặc biệt nào của Tỉnh ủy về với thành phố này không, ví dụ như điều tra vụ án tự sát của Mã Chi Đông.

Đường Hội Thanh âm thầm cảm thấy đáng sau vụ tự sát của Mã Chi Đông chắc chắn còn một nguyên nhân vô cùng phức tạp, một khi câu đố được giải ra thì rất nhiều quan chức của thành phố Đông Lạc sẽ bị cuốn vào, bao gồm cả bản thân ông.

Màn đêm đã buông xuống, Đường Hội Thanh nhìn về phía trước. Đàng xa, ánh đèn điện sáng trưng. Ngoài cửa sổ, cơn gió đêm gào thét, những cành cây đập vào cửa sổ loảng xoảng. Bỗng dưng, tiếng mèo lại kêu lên ai oán, khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Từ sau khi Mã Chi Đông tự sát, Đường Hội Thanh trở nên cực kỳ nhạy cảm với tiếng mèo. Khi Mã Chi Đông nhảy lầu, đêm hôm đó ông cũng nghe thấy những tiếng kêu đau đớn của lũ mèo hoang. Tiếng kêu của lũ mèo giống như tiếng gọi hồn Mã Chi Đông. Từ đó về sau, chỉ cần nghe thấy tiếng mèo là ông lại bất giác nhớ tới Mã Chi Đông, trong đầu ông lại xuất hiện tẩn tãm kịch Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát, nằm trên một vũng máu tươi.

Có những lúc nhìn thấy bóng mèo trong tòa nhà Thị ủy, Đường Hội Thanh bỗng dưng thấy hoảng hốt. Vào lúc này, ông nhắc nhở

bản thân đừng nhớ tới Mã Chi Đông nữa, nhưng ông thường không thể không chế nỗi bản thân. Có một buổi hoàng hôn, ông đi tản bộ ở trong vườn, bỗng dung một con mèo lớn màu đen chạy ngay trước mắt ông khiến ông giật mình nhảy dựng lên, gai ốc nổi khắp người. Cái bóng mèo ẩn hiện trước mắt đồ ỉ với ông chẳng khác nào linh hồn đã khuất của Mã Chi Đông đang lơ vờ xung quanh.

- Hội Thanh, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? - Chương Hàm Uẩn cũng hơi sợ hãi, giọng nói có vẻ run run, vội vàng lại gần ngồi sát với Đường Hội Thanh.

- Đừng có nghĩ lung tung. - Đường Hội Thanh lơ đãng trả lời vợ, thực ra cũng là đang an ủi chính mình.

Thời gian gần đây, Đường Hội Thanh luôn cảm thấy bất an bởi chuyện của Hà Đại Dục và Phạn Băng Băng. Ông bắt đầu sợ tiếng mèo kêu ai oán, mỗi khi mèo cất tiếng là trái tim ông lại như thắt lại, vậy mà chúng dường như không biết chán, cứ kêu liên hồi. Để thay đổi sự chú ý, ông đứng lên cầm cái điếu khiến từ xa. Con chim sáo thấy vậy, lập tức lên tiếng lầy lòng chủ:

- Chào Bí thư Đường, chào Bí thư Đường...

- Câm miệng! - Đường Hội Thanh quát nó. Con chim sáo chẳng hiểu chuyện gì, vẫn vui vẻ kêu “Chào Bí thư Đường”.

Đường Hội Thanh ra hiệu cho thím Phàn mang cái lồng chim ra ngoài ban công để khỏi phải nhìn thấy nó. Chương Hàm Uẩn lờ mờ ông một cái, vẻ hơi bất mãn, nhưng nhận ra tâm trạng ông không tốt nên chẳng nói gì nữa.

Mở tivi ra, trên đó đang phát bản tin - Thành phố Tôn Hóa ở Đường Sơn vừa xảy ra một vụ án giết hại người thân, gã đàn ông giết người vì không chịu được áp lực nặng nề của cuộc sống nên đã

ra tay giết chết vợ và con gái của mình, bé gái bị giết chỉ mới hơn 3 tháng tuổi. Theo như tin tức thì người đàn ông đó vì một tai nạn giao thông mà bị xuất huyết não, di chứng vô cùng nghiêm trọng, không thể đi làm được, hai vợ chồng cùng thất nghiệp, cả nhà ba người chỉ dựa vào khoản tiền trợ cấp hơn 300 tệ để duy trì cuộc sống, kinh tế gia đình vô cùng khó khăn. Người đàn ông đó giết chết vợ và con gái xong đã tự sát bằng cách uống thuốc an thần, kích điện, cứa cổ họng. Nghe nói kẻ giết người là một người rất thật thà, từ trước tới nay chưa có mâu thuẫn gì với người khác, cũng không có vấn đề về tác phong, không bao giờ đánh bạc.

Chương Hàm Uẩn xem tin tức, thở dài rồi lớn tiếng chửi:

- Đúng là chẳng có chút nhân tính nào cả. Nhưng mà cũng không thể trách được, 300 tệ mỗi tháng còn không đủ tiền thuốc lá của một cán bộ trong thành phố chúng ta, làm sao có thể nuôi sống được một nhà ba người? Một người còn chẳng đủ nữa là.

Đường Hội Thanh chẳng buồn để mĩa gì tới bà, càng bực bội hơn với cái tin tức đó, bởi vậy ông căm điếu khiển lên chuyển kênh. Chuyển sang kênh khác, lại là tin tức về một vụ tự sát của công nhân ở công ty Phúc Sĩ Khang. Đường Hội Thanh cảm thấy thật xui xẻo, bèn chuyển sang kênh phim hoạt hình.

Chương Hàm Uẩn xem liên hai tin tức tự sát, trầm tư suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hội Thanh, Mã Chi Đông ngày trước từng tới nhà mình, chúng ta có nên mời một cao tăng tới làm phép không?

- Anh thầy em bị bệnh rồi đấy! - Cuối cùng Đường Hội Thanh không chịu được nữa, mắng mỏ Chương Hàm Uẩn.

- Anh mới bị bệnh thì có, Phúc Sĩ Khang nằm trong danh sách 500 doanh nghiệp lớn nhất nước, một công ty lớn như thế chẳng phải cũng gặp vận xui đó sao? Họ cũng nghĩ tới việc mời cao tăng tới làm phép. Em cảm thấy sắc mặt của anh gần đây không tốt, em làm thế cũng vì muốn tốt cho anh thôi! - Chương Hàm Uẩn dường như có vẻ ấm ức.

- Sau này đừng có những suy nghĩ kì quái như thế nữa, em là một cán bộ nhận được sự giáo dục của Đảng suốt bao nhiêu năm mà lại như một người phụ nữ nông thôn, anh thấy em phải học thêm mới đúng. - Đường Hội Thanh phê bình.

- Anh đừng có nói cái giọng hách dịch đó với em. Đây là nhà chứ không phải là cơ quan, đừng có nói chuyện chính trị! - Chương Hàm Uẩn giận dữ.

Thím Phàn thấy hai người tranh cãi với nhau thì vội vàng đi pha trà và mang đồ ăn vặt ra để giảm bớt cái không khí căng thẳng. Thím Phàn mặc dù không thể mở miệng nói chuyện nhưng đầu óc lại rất nhanh nhẹn, biết quan sát, giành được sự tin tưởng của vợ chồng Chương Hàm Uẩn.

Đường Hội Thanh chẳng còn tâm trạng nào mà tranh cãi với Chương Hàm Uẩn, ông đã bức bối với những tin tức trên tivi lắm rồi, người ta nói tự sát là một căn bệnh truyền nhiễm.

Ông cảm thấy những tin tức liên quan tới tự sát cũng có thể làm ảnh hưởng tới tâm trạng của ông.

Đường Hội Thanh lại cầm điều khiển tivi lên chuyển kênh.

Ông ấn thẳng tới kênh truyền hình của thành phố Đông Lạc, trên đó đang phát tiết mục “Tôi kể chuyện cười”, tiết mục này được mở ra nhằm phô diễn hợp với “Năm xây dựng vui vẻ thành phố Đông

Lạc”, hoạt động này sau khi được thúc đẩy đã gây ra một làn sóng lớn ở thành phố Đông Lạc, cũng giúp cho người dân có thêm nhiều câu chuyện cười trong lúc trà dư tửu hậu. Bởi vì giải thưởng rất hậu hĩnh nên thu hút được sự quan tâm của mọi người.

Anh chàng trên tivi vừa cúi lưng chào ban giám khảo rồi bắt đầu kể.

- Có lẽ là vì đã già nên ông nội tôi rất thích nhớ lại quãng thời gian đã qua. Ông nói bọn trẻ các cháu giờ sống trong phúc mà không biết hưởng phúc. Có một lần thầy tôi muốn mua nhà mới, ông bèn nói, cháu bây giờ ở một căn nhà lớn rồi mà còn không biết đủ, cả ngày đòi đổi nhà lớn hơn. Hồi còn trẻ, ông làm việc trong một công xưởng, cùng bà nội cháu nuôi một lũ con, công xưởng chỉ phân cho một căn nhà rộng mấy mét vuông, cả nhà 7 khẩu chen chúc trong đó. Có lúc muốn thân mật với bà nội cháu một chút nhưng không tiện nên trước đó ông đành phải chuẩn bị một ít kẹo nhét trong túi, sau đó ném ra ngoài cửa và hét lớn: “Các con, bố giữ mẹ con lại, các con mau đi cướp kẹo đi!”

- Ha ha... thầy cháu này thật là... nói xấu cả ông mình! -
Chương Hàm Uẩn đang uống trà, nghe câu chuyện đó, bật cười phun cả trà ra ngoài. Đường Hội Thanh đang xem xi nét mặt, nghe vậy cũng không nhịn được cười, nói:

- Linh tinh quá!

Thím Phàn thầy Đường Hội Thanh cuối cùng cũng mỉm cười thì cười theo. Thím Phàn là một người giúp việc rất “chính trị”, nữ chủ nhân cười, nam chủ nhân không cười, thím cũng không cười. Chỉ khi nào cả hai người cùng cười thì thím mới phụ họa cười theo. Khi gặp chuyện gì vui vẻ, để chủ cười trước là triết học ôsin của thím Phàn.

Đường Hội Thanh luôn miệng chê bai các câu chuyện cười trên “Tôi kể truyện cười” nhưng lại không hề có ý chuyển kênh. Ba người cùng ngồi xem chương trình đó cho tới hết. Đường Hội Thanh đã tạm thời quên đi những buồn phiền dạo gần đây, cùng với Chương Hàm Uẩn cười nói vui vẻ.

Truyện cười đã kể xong, Đường Hội Thanh lại nhớ ra sự kiện nhảy lầu tự sát ở Phúc Sĩ Khang ban nãy. Ông đã nghe nói Phúc Sĩ Khang chuẩn bị bồi dưỡng 100 nhà tư vấn tâm lý để tiến hành tư vấn tâm lý cho công nhân, giảm bớt những áp lực tâm lý cho họ. Lúc này, ông bắt đầu thấy khâm phục Bí thư Thị ủy Vương Lạc An, cảm thấy vị Bí thư mới này biết nghĩ cho nhân viên, đúng là không đơn giản.

Điện thoại bàn vang lên, là Tân Khai Tân, Chủ tịch Công hội Hội đồng Nhân dân thành phố gọi tới. Tân Khai Tân xin ý kiến của Đường Hội Thanh, ông ta nghe nói Thị ủy chuẩn bị tổ chức “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên”, có phải là sẽ mời tiến sĩ tâm lý Cam Lộ tới Hội đồng Nhân dân báo cáo chuyên đề về sức khỏe tâm lý hay không, nếu thế thì trước khi triển khai rộng ra toàn thành phố, Hội đồng Nhân dân nên tranh thủ là cơ quan đầu tiên triển khai hoạt động này. Như thế tiếng vang sẽ rất tốt.

Đường Hội Thanh đang suy nghĩ xem mình nên làm thế nào để lấy lòng Bí thư Thị ủy mới Vương Lạc An, lời của Tân Khai Tân khiến ông như bưng tỉnh, cảm thấy ý này không tồi, vừa có thể tạo hiệu ứng tích cực và ủng hộ công tác của Thị ủy, hơn nữa còn là một món quà tặng cho Vương Lạc An.

Ngày hôm sau, Cam Lộ có một bài thuyết giảng cho cán bộ của Hội đồng Nhân dân thành phố, chủ đề của bài thuyết giảng là: “Cuộc sống tươi đẹp không cần áp lực”.

- Câu đầu tiên tôi muốn nói là các vị có mặt ở đây cần phải học theo Tạ Đình Phong! - Câu này của Cam Lộ vừa thốt ra, cả hội trường đã ồ lên. Đường Hội Thanh cũng giật mình, cảm thấy câu nói mở màn của Cam Lộ thật không chính trị chút nào, chẳng nhẽ lại học theo Tạ Đình Phong đội cái mũ nào đó sao?

- Học theo Tạ Đình Phong là học tinh thần giảm áp lực của anh ấy. Sau khi sự kiện ảnh nóng của Trương Bá Chi bị công khai, là một người chồng, áp lực tâm lý mà Tạ Đình Phong phải chịu không cần nghĩ cũng biết, nhưng anh ấy rất biết điều tiết tâm lý của mình, có thể ung dung đối diện với cuộc sống. Trương Bá Chi cũng nhờ sự an ủi của anh ấy mà càng ngày càng trở nên lạc quan, liên tục sinh cho anh ấy hai đứa con trai, cuộc sống gia đình hạnh phúc chính là thu hoạch lớn nhất của họ. Có thể thấy Tạ Đình Phong không những là một người biết làm giảm áp lực cho mình mà còn là một bác sĩ tâm lý rất tốt, giúp Trương Bá Chi thoát khỏi những ám ảnh trong cuộc đời mình. - Lời nói của Cam Lộ lại gây ra những tiếng ồ n mới, ngay sau đó là một tràng pháo tay rất nồng nhiệt.

Cam Lộ cho rằng lòng tự tin của một người tới từ sự bình tĩnh và thanh nhiên từ trong nội tâm, “bạc trí chẳng mê hoặc, bạc nhân chẳng lo âu, bạc dũng chẳng sợ hãi”, sự mạnh mẽ trong nội tâm có thể hóa giải mọi áp lực và nghi hoặc trong cuộc sống.

- Nhân viên công vụ của chúng ta không những phải học theo Tạ Đình Phong mà còn phải học theo cái toilet! - Cam Lộ nói tiếp.

Cả hội trường lại ồ lên.

- Tại sao lại học theo cái toilet?

- Toilet là một thứ rất tốt, ấn nút một cái là lập tức trở nên sạch sẽ.

- Bình thường áp lực của chúng ta rất lớn, bao gồm cả áp lực về công việc, gia đình, xã hội, nếu không kịp thời giải tỏa những áp lực này thì chúng sẽ tích tụ ngày một nhiều. Vào lúc này, chúng ta cần phải ấn nút để giải phóng toàn bộ những áp lực này, đuổi chúng đi, đó chính là tinh thần của cái toilet.

- Nói dễ hiểu một chút, phải biến mình thành một người có áp lực bằng 0, hãy nhắc nhở bản thân đừng làm một người say mê chức vụ, nô lệ của nhà cửa, xe cộ, con cái, tiền bạc... Đừng trở thành nô lệ của những vật ngoại thân, hãy làm chủ nhân của chính mình. Nói cụ thể hơn nữa, nếu muốn giải tỏa áp lực trong cuộc sống, có thể ăn vặt, ăn ngon, để áp lực cũng bị tiêu hóa theo những món đồ mà ta ăn vào. Cũng có thể đi mua sắm, hát karaoke, còn có thể thường xuyên ra ngoài đi chơi, ngoài ra ngủ cũng có thể giảm áp lực. Những bạn thích lên mạng có thể tham gia vào các diễn đàn, bình luận những gì mình thích, bình luận xong thì bỏ đi, đừng quay đầu lại, chỉ cần bản thân cảm thấy thoải mái là được, dù sao thì cũng chẳng có ai quen bạn.

Mọi người đều bật cười vui vẻ.

Cam Lộ mời mấy người lên tham gia một trò chơi.

Chị hỏi:

- Những người có mặt ở đây ai là người đặc biệt nhất gan? - Bên dưới vang lên những tiếng xì xào rồi một người đàn ông trung niên bị người ta đẩy lên. Người đàn ông đó đỏ bừng mặt, sống chết gì cũng không chịu đứng lên. Người này là nhân viên làm việc trong cơ quan của Hội đồng Nhân dân, bình thường rất ít nói, ít khi giao tiếp với ai. Đường Hội Thanh ở trên dùng micro đọc to tên của anh ta, yêu cầu anh ta lên sân khấu tham gia trò chơi.

Người đàn ông này miễn cưỡng đi lên sân khấu. Cam Lộ bảo trợ lí Hoa Nghênh Xuân mở chiếc máy mang theo ra, giới thiệu:

- Đây là hình thức rèn luyện giảm bớt áp lực tâm lí chuyên nghiệp được sử dụng rất phổ biến trong nước, hình thức này cũng được sử dụng rộng rãi trong việc giải tỏa tâm lí cho nhân dân các khu vực bị nạn. - Cam Lộ vừa nói vừa kẹp một cái kẹp tóc nghiệm chỉ tiêu sinh lí vào dải tai người đó, trên máy tính lập tức hiển thị nhịp tim và đường sóng dao động tim của người đàn ông đó. Hình ảnh được phóng to lên màn hình chính của sân khấu, có thể thấy rõ nhịp tim và sóng tim của người đó rất rối loạn, không có quy luật.

Cam Lộ bảo người đàn ông quay mặt về phía mọi người, bảo anh hãy phát biểu một điều gì đó ngắn gọn, điều gì cũng được. Người đàn ông nghe nói mình phải tự phát biểu thì lập tức đỏ mặt tía tai. Trên màn hình lớn, sóng tim của anh ta càng thêm rối loạn. Mọi người ngồi dưới thấy vậy, bật cười lớn. Mọi người càng cười thì anh ta càng tỏ ra căng thẳng, nhịp tim lại càng thay đổi.

- Chủ tịch Mao dạy chúng ta rằng, phải nghe lời lãnh đạo, đi theo Đảng... Vừa này Chủ nhiệm Đường... gọi tên tôi, tôi đành phải lên đây... - Vì quá căng thẳng nên anh nói lấp hết lần này tới lần khác, mấy câu nói của anh khiến mọi người ôm bụng vì cười.

Lúc người đàn ông áp úng, điện tâm đồ của anh ta trên màn hình cao lúc lúc nhấp, khiến người có thể cảm thấy nhịp đập của tim anh ta. Sau đó, Cam Lộ bảo người đàn ông quay người lại, quay lưng về phía mọi người, chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt thân thiện, bảo anh ta hãy thả lỏng toàn thân, thử thở theo tiết tấu. Những đường cong trên màn hình lập tức trở nên chậm hơn và có quy luật.

Trong quá trình này, Cam Lộ cho người đàn ông xem cổ máy, quan sát tình hình nhịp tim của mình. Thông qua thí nghiệm này,

người đàn ông và mọi người đều hiểu, tâm trạng của mình hoàn toàn có thể không chế được.

Sau đó là bước thí nghiệm thứ hai, cũng là một trò chơi giải tỏa áp lực.

Một vị trưởng phòng chủ động lên sân khấu để tham gia trò chơi này, trò chơi căn cứ theo lời gợi ý của Cam Lộ để lựa chọn một cái “Cây vui vẻ”. Cam Lộ nói với mọi người, sự tươi tốt hay khô cằn của Cây vui vẻ là do sự dao động trong nội tâm của người tham gia thí nghiệm. Chị yêu cầu người kia hãy giám sát sự thay đổi nhịp tim trong suốt trò chơi.

Khi trò chơi bắt đầu, trên màn hình hiện lên một cái Cây vui vẻ đã khô héo. Cùng với sự thay đổi tâm trạng của người tham gia, cái cây cũng theo đó mà thay đổi. Cam Lộ kể chuyện cười cho người tham gia, anh ta bật cười lớn, cái Cây vui vẻ trong bức tranh lập tức trở nên tươi tốt, cuối cùng cành lá sum sê, nhanh chóng trở thành một cái cây lớn có sức sống mãnh liệt.

Cam Lộ lại phân tán sức chú ý của vị trưởng phòng đó bằng cách bảo anh ta nghĩ tới những việc không vui, những việc khiến anh ta thấy áp lực, khiến tâm trạng anh ta xuống dốc tồi tệ, trở nên lo lắng, bất an. Lúc này cái cây đang rậm rạp cành lá dần trở nên khô héo, cho tới khi nó chết đi.

Cam Lộ lại gợi ý cho người tham gia hãy kết hợp cả tâm trạng vui vẻ và lo lắng, thế là cái Cây vui vẻ lúc tươi tốt, lúc khô héo.

Cuối cùng, Cam Lộ bảo người tham gia hãy không chế tâm trạng của mình, chỉ nghĩ về những gì vui vẻ, tích cực. Sau một thời gian điều chỉnh tâm trạng của mình, cành lá của Cây vui vẻ càng lúc càng nhiều, trở nên tươi tốt, sum sê.

Cam Lộ nói với mọi người, người tham gia đã vượt qua thử thách thành công.

- Trò chơi này có thể giúp người ta đi vào trạng thái thoải mái, có thể khiến người tham gia biết cách điều chỉnh tâm trạng của mình, từ đó đạt được sự cân bằng trong tâm lý. Sau khi rèn luyện như thế nhiều lần, nhất là với những người có tổ chức tâm lý kém, sau một thời gian thân thể hình thành một quán tâm, hình thành ký ức tâm lý, cuối cùng trở thành một thói quen, từ đó có được tổ chức tâm lý mạnh mẽ hơn. Cách này chủ yếu là thông qua việc rèn luyện để cân bằng hệ thống thần kinh tự chủ. - Hoa Nghênh Xuân đứng bên lên tiếng giải thích.

Sau đó là thí nghiệm thứ ba, chủ yếu là giúp mọi người thả lỏng toàn thân.

Một nữ cán bộ tiến hành thí nghiệm theo những lời gợi ý từ máy. Nữ cán bộ đó đặt tay phải của mình vào vị trí của tim, nhắm mắt lại, dồn sự chú ý của mình vào tim và điều hòa hơi thở, căn cứ theo lời gợi ý, bắt đầu suy nghĩ. Khoảng 6 phút sau, việc rèn luyện kết thúc. Cam Lộ hỏi chị có cảm giác gì. Nữ cán bộ trả lời: Có cảm giác mình vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ say, cứ như bị thôi miên. Cam Lộ hỏi chị có cảm thấy thoải mái hơn không, nữ cán bộ đó trả lời là mình rất thoải mái.

Hoa Nghênh Xuân giới thiệu:

- Bài tập của chị vừa nãy thực ra là thực hiện theo ba bước cố định ý nghĩa, điều hòa hơi thở và chuyển đổi tình cảm. Bài tập này sẽ khiến người tập được thả lỏng toàn thân, giống như làm spa cho não mình vậy. Đối với áp lực, chúng ta không những phải biết điều tiết chúng mà việc giải tỏa áp lực cũng vô cùng quan trọng. Thả lỏng, phát tiết... đều là những phương thức để giải tỏa áp lực.

Loại bỏ những tâm trạng tiêu cực có thể giúp cho khả năng sáng tạo, ý chí và quyết định của chúng ta trở nên chính xác hơn.

- Xin mọi người hãy chú ý, nếu bạn xuất hiện những tình huống dưới đây thì bạn cần phải giải tỏa áp lực, đó là: không tập trung chú ý, đầu óc không tỉnh táo, khó có thể thoải mái đi vào giấc ngủ, lòng tự tôn bị hạ thấp, cảm giác mệt mỏi, không có tinh thần... Nguyên nhân chủ yếu gây ra những áp lực này là: Công việc không có sự tiến bộ, thiếu thử thách, thu nhập không cao, công việc đơn điệu, tẻ nhạt, nhiệm vụ không rõ ràng, mối quan hệ với cấp trên không tốt, nghỉ ngơi ít, bị ép chuyển việc, không thích nghi được với sự thay đổi nhanh của kỹ thuật. Nếu vậy, khi bạn phát hiện ra mình bị áp lực tâm lý thì sẽ làm thế nào? Ngoài trừ những bài tập chúng tôi vừa giới thiệu cho các bạn, quan trọng nhất vẫn là giữ một tâm trạng lạc quan, nói một cách khái quát, có rất nhiều phương thức giải tỏa áp lực tâm lý: thứ nhất là thay đổi thái độ; thứ hai là tâm sự với người khác; thứ ba là giao lưu, tham gia trò chơi, thứ tư là kiên nhẫn chờ đợi; thứ năm là phải biết từ bỏ; thứ sáu là tìm kiếm sự ủng hộ; thứ bảy là tình yêu tươi đẹp; thứ tám là thú vui; thứ chín là coi thường danh lợi; thứ mười là khoan dung với người khác. Mỗi người có thể căn cứ theo tình hình cụ thể của mình để lựa chọn phương thức giải tỏa áp lực cho mình. - Cam Lộ diễn thuyết một tràng dài.

- Cách nói vừa nãy hơi khô khan, nói dễ hiểu một chút, phải biết mình thành một người có áp lực bằng 0, hãy nhắc nhở bản thân đừng làm một người say mê chức vụ, nô lệ của nhà cửa, xe cộ, con cái, tiền bạc... Đừng trở thành nô lệ của những vật ngoại thân, hãy làm chủ nhân của chính mình!

Cam Lộ nói xong, mọi người bên dưới vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi bài diễn thuyết kết thúc, Đài truyền hình, báo chí, Đài phát thanh rồi các trang mạng của thành phố Đông Lạc đua nhau đăng tải tin tức này. Rất nhiều trang mạng trong nước cũng đưa tin về bài diễn thuyết này.

Tân Khai Tân nhận được sự khích lệ, càng vất vả ra suy nghĩ, sau đó lại tổ chức một Nhóm kêu gào vui vẻ.

Nhóm kêu gào vui vẻ này là một tổ chức tự phát của quần chúng, mọi người sử dụng thời gian cuối tuần hoặc các buổi chiều tối, tới những nơi như công viên, quảng trường, ven đường, hoàn toàn thả lỏng bản thân, cùng nhau hét lớn, cười lớn. Mục đích của việc làm này là để giải phóng áp lực tâm lý tích tụ trong lòng mỗi người, từ đó đạt được mục đích giải tỏa áp lực và cân bằng tâm lý.

Không ngờ Nhóm kêu gào vui vẻ thành lập không được bao lâu đã thu hút sự tham gia của đông đảo cán bộ công nhân viên, sau đó nhân dân trong thành phố cũng đua nhau gia nhập, chỉ trong một thời gian ngắn đã phát triển lên hơn ngàn người, vô cùng hoành tráng. Việc này lập tức thu hút sự chú ý của báo đài, thông qua tin tức đăng tải trên mạng, đã tạo nên một tiếng vang trên toàn quốc. Thế là có đài truyền hình mời Tân Khai Tân tới phòng vấn. Tân Khai Tân rất chính trị, mỗi lần có báo đài phỏng vấn ông, ông đều nhắc tới hai người là Vương Lạc An và Đường Hội Thanh, nói rằng đây là suy nghĩ của lãnh đạo, là quyết sách của Thị ủy. Bởi vậy, “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” của thành phố Đông Lạc lập tức trở thành tiêu điểm được báo đài cả nước chú ý tới. Chỉ trong một thời gian ngắn đã gây tiếng vang rất lớn, đây là điều mà Bí thư Thị ủy Vương Lạc An không thể nào tưởng tượng nổi. Vương Lạc An lập tức có cái nhìn khác về Hội đồng Nhân dân thành phố và Đường Hội Thanh, nói rằng Hội đồng Nhân dân thành phố là một nơi rất có kinh nghiệm. Tiêu điểm của báo đài lập tức chuyển từ vụ tự sát của Mã Chi Đông sang “Kế hoạch

chăm sóc sức khỏe tâm lí của cán bộ công nhân viên”. Vương Lạc An rất vui, còn gọi điện thoại cho Đường Hội Thanh bày tỏ sự ghi nhận và biết ơn của mình.

Đường Hội Thanh nhận được sự khen ngợi của Vương Lạc An thì trong lòng vô cùng sung sướng. Những ám ảnh trong lòng suốt thời gian gần đây nhanh chóng bay biến hết, tâm lí ông thanh thoi hơn nhiều. Mọi lo âu về việc của Hà Đại Dục có thể liên lụy tới mình tạm thời được cất đi, coi như đã có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Mặc dù bản thân ông là một cán bộ cấp phòng, nhưng lúc này nếu giành được cảm tình của Bí thư Thị ủy thì ông vẫn cảm thấy an toàn hơn.

Tân Khai Tân đương nhiên là người đầu tiên mà Đường Hội Thanh cần phải cảm ơn, ông cảm thấy đồng chí này rất chính trị, mỗi lần nói chuyện gì với báo đài cũng đều nói đây là kế hoạch do Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân Đường Hội Thanh đích thân vạch ra, điều này khiến ông vô cùng cảm động. Tân Khai Tân là một đồng chí cũ, đã sắp về hưu mà còn chính trị như vậy, còn đề cao mình thì thật là khó kiêu. Đường Hội Thanh kiểm điểm lại bản thân, cảm thấy ngày trước mình quan tâm tới Tân Khai Tân vẫn chưa đủ, hoặc có thể nói là ông chưa từng quan tâm tới người ta. Ông thấy hơi xấu hổ, thế là gọi Tân Khai Tân tới văn phòng của mình để nói chuyện, cuối cùng ông nói:

- Anh Tân này, anh đảm nhiệm chức Cán bộ cấp sở cũng một thời gian rồi phải không? Gần đây chúng tôi đang chuẩn bị đề bạt hai nhân viên tuổi trẻ, đang tranh thủ ý kiến của Thị ủy và Bộ Tổ chức Tỉnh ủy. Trong lòng tôi, anh luôn là một người thâm lặng, vui đầu vào làm việc, có nhiều thành tích xuất sắc, mặc dù bình thường tôi không nói với anh nhưng trong lòng tôi biết rõ lắm.

Tân Khai Tân vừa nghe vậy đã biết là Đường Hội Thanh đang ám chỉ mình có khả năng được thăng chức, đương nhiên là rất cảm

động, lập tức bày tỏ thái độ rằng mình sẽ cố gắng hết sức tới cuối cùng, sẽ cố gắng phò tá cho Chủ nhiệm Đường.

Tân Khai Tân có vẻ hơi kích động, là một Chủ tịch Công hội đã sắp về hưu, không ngờ còn được Đường Hội Thanh coi trọng như vậy. Ông vốn định cứ thế kết thúc con đường hoạn lộ của mình, nhưng nay bỗng dưng trở nên nhiệt tình hơn. Cái gì nhỏ nhoi vô tình lặng, không một gợn sóng trong lòng Tân Khai Tân nay bỗng dưng xao động. Tân Khai Tân cảm thấy chính “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” của thành phố đã khiến cái cây khô như ông được đón mùa xuân thứ hai, lại tràn đầy sức sống. Những lời của Đường Hội Thanh khiến ông vô cùng biết ơn.

Tân Khai Tân vừa ra khỏi văn phòng của Đường Hội Thanh, Lí Hựu Thu lập tức bước vào, anh làm ra vẻ thần bí, nói:

- Bí thư Đường, ông nghe nói tới sự kiện “thơ quái” chưa?

- Thơ quái sao? - Đường Hội Thanh ngạc nhiên.

Lí Hựu Thu không trả lời, đi thẳng tới trước máy tính của Đường Hội Thanh, mở trang web sức khỏe tâm lý của Đông Lạc lên.

Mạng sức khỏe tâm lý Đông Lạc là một trang web do Cục Vệ sinh thành phố mở ra để hỗ trợ “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên”. Trang web này hầu như bao gồm tất cả các kiến thức về mặt tâm lý và các biện pháp đề phòng những căn bệnh tâm lý. Cư dân mạng có thể tiến hành trải nghiệm tâm lý trên mạng, cũng có thể giao lưu trên mạng, Cục Vệ sinh còn sắp xếp một chuyên viên tư vấn trực tuyến, chấp nhận tư vấn bất cứ lúc nào, phát hiện ra câu hỏi có thể lập tức giải quyết ngay trên mạng, cung cấp một con đường đi đầu tư mới cho những người mắc chứng bệnh tâm lý nhưng không muốn cho người khác biết.

Lí Hựu Thu nhấp chuột, đăng nhập vào diễn đàn của trang web. Website Sức khỏe tâm lí Đông Lạc tuy mới được mở ra không lâu nhưng người Đông Lạc tham gia rất đông, chỉ trong một thời gian ngắn, tỉ lệ người đăng nhập vào diễn đàn đã vọt lên đứng đầu. Một mặt là vì Bí thư Thị ủy rất coi trọng việc này, mặt khác mọi người cũng có hứng thú với vấn đề sức khỏe tâm lí.

Rất nhiều cư dân mạng giao lưu, thảo luận trên diễn đàn, vô cùng náo nhiệt. Có người kể khổ, có người tư vấn, có người bình luận. Nội dung liên quan tới công việc, cuộc sống, học tập. Chủ đề đương nhiên là đề xoay quanh sức khỏe tâm lí.

- Gần đây có người đăng hơn mười bài thơ lạ trên diễn đàn của web này. Những bài thơ này kì lạ là vì nó không phải thơ có ý nghĩa bình thường, những câu chữ của nó đầy những câu không lịch sự, thậm chí còn có những câu chửi mắng người khác. Có người gọi những bài thơ này là “Thơ phát tiết”. - Lí Hựu Thu vừa nói vừa tìm diễn đàn, mở những bài thơ đó ra.

Đường Hội Thanh đọc qua, phát hiện ra những bài thơ này được đặt chung một cái tên là “Phát tiết”.

Lí Hựu Thu mở ra rồi đọc thành tiếng:

Phát tiết 1: Phẫn nộ

Bao nhiêu năm nay

Tôi lê chân trên đất mẹ của tổ quốc

Từ phía đông của Sơn Đông

Tới phía nam của Vân Nam

Từ phía tây của Giang Tây

Tới phía bắc của Đông Bắc
Đã nhìn thấy hoa tàn hoa nở
Đã nhìn thấy triều lên triều xuống
Hoang mang quay đầu lại
Ngũ cốc của anh em nông dân đã chín rồi
Còn tôi
Hai tay trống không
Không một hạt gạo
Con mẹ nó.

- Đúng là chửi bậy thật! - Đường Hội Thanh vừa đọc vừa nói.

- Ông đừng vội, còn nữa cơ. - Lí Hựu Thu trả lời rồi đọc tiếp...

Phát tiết 2: Buồn bã

Tôi rất muốn

Nằm trên đài đốt lửa của Bạt Đạt Lĩnh

Mây mưa với người đàn bà tôi yêu

Để mặc cho vầng trăng chiếu rọi, tiếng gió gào thét

Tôi rất muốn

Đứng dưới thác nước

Đi tiểu thật mạnh

Để mặc cho nó bị cơn sóng giận dữ cuốn đi

Chạy qua 960 kilômét vuông

Tôi rất muốn

Trèo lên đỉnh núi cao nhất

Hét thật to những gì muốn nói

Chửi cho thế giới này tôi tắm mặt mũi

- Vẫn là chửi bậy, thật là... - Đường Hội Thanh nói.

- Ông đọc tiếp đi. - Lí Hựu Thu dường như rất có hứng thú với những bài thơ này, đọc tiếp...

Phát tiết 3: Vô thường

Tôi muốn mua nhà

Nhưng giá nhà tăng cao

Tôi muốn mua xe

Giá xăng bùng phát

Tôi muốn giảm cân

Nhưng giá thịt lại tăng

Tôi nghĩ rằng mua cổ phiếu

Nhưng cổ phiếu xuống dốc không phanh

Bỏ khi

...

Đường Hội Thanh đọc một lát, có lẽ phải có hơn chục bài thơ như vậy, sau đó ông hỏi:

- Cái này do ai viết?

- Không biết là ai viết. Nhưng Bộ Tuyên truyền chuẩn bị điề u tra, họ cho rằng như thế này là thô tục, mà những thứ thô tục thì không thể phát tán trên mạng được vì nó không phù hợp với tôn chỉ xây dựng văn minh tinh thần chủ nghĩa xã hội. Bộ Tuyên truyền cho rằng những bài thơ kiểu như thế này không chỉ gây ra những ảnh hưởng xấu mà nó còn có thể kích động quần chúng, nhân cơ hội đó công kích vào xã hội chủ nghĩa. Họ định sẽ điề u tra triệt để, xem rốt cuộc là người nào viết, có dụng ý gì. - Lí Hựu Thu đáp.

- Có cần thiết phải làm cứng vậy không? Hình như cũng không đến mức phản Đảng, phản Chính phủ, chỉ là bực mình quá nên ca thán vài câu thôi mà. - Đường Hội Thanh nói.

Nếu là trước đây, chắc hẳn Đường Hội Thanh sẽ cho rằng những lời chỉ trích như thế này là không lành mạnh. Nhưng gần đây ông đã căng thẳng vì những chuyện khác lắm rồi, áp lực tâm lí rất lớn mà không tài nào phát tiết được. Hôm nay đọc những bài thơ này, ông cảm thấy nó có thể giải tỏa được những áp lực tích tụ trong lòng ông. Lúc này ông rất dễ dàng thông cảm cho tâm trạng của tác giả.

Điện thoại di động của Lí Hựu Thu đổ chuông, do Phó Chủ nhiệm Văn phòng Thị ủy Chân Tử Bình gọi tới. Chân Tử Bình hỏi Hội đồng Nhân dân thành phố có phải có một cán bộ tên là Mạc Hiểu Phong hay không. Lí Hựu Thu nói Mạc Hiểu Phong là một cán bộ trẻ tuổi của Văn phòng Hội đồng Nhân dân, anh hỏi Chân Tử Bình có chuyện gì. Chân Tử Bình nói với anh rằng những bài “thơ quái” đang làm mưa làm gió trên mạng chính là do Mạc Hiểu Phong viết.

Lí Hựu Thu nói không thể nào, chắc chắn là hiểu lầm rồi, Mạc Hiểu Phong bình thường ở cơ quan vô cùng hiền lành, thật thà, quy củ, chưa bao giờ làm việc gì quá đáng. Chân Tử Bình nói không thể nhầm được, đây là kết quả điều tra của Cục Công an thành phố, tuyệt đối không thể sai. Lí Hựu Thu nói vậy thì anh sẽ điều tra lại, sau đó sẽ thông báo kết quả cho Thị ủy.

Lí Hựu Thu tắt điện thoại, hoàn toàn không còn tâm trạng gì nữa, buồn rầu nói:

- Đúng là kì quái, Văn phòng Thị ủy nói rằng những bài thơ đó là do Mạc Hiểu Phong đăng lên mạng.

Đường Hội Thanh nghe vậy không lên tiếng. Lí Hựu Thu biết là chắc chắn Đường Hội Thanh lúc này đang ôm một bụng lửa.

- Thật không nhận ra, anh chàng Mạc Hiểu Phong này bình thường rất quy củ, nguyên tắc, vậy mà lại gây ra chuyện lớn như thế. - Lí Hựu Thu nói.

Mạc Hiểu Phong là một cán bộ của Văn phòng, mà Văn phòng đó lại do Lí Hựu Thu quản lí, theo lí mà nói, xảy ra việc này, anh là thư kí trưởng đương nhiên là chẳng vẻ vang gì.

- Đúng là bừa bãi! Mau gọi Mạc Hiểu Phong tới đây cho tôi! - Đường Hội Thanh đột nhiên đập tay lên bàn, mặt hầm hầm giận dữ.

Từ sau khi Hà Đại Dục và Phan Băng Băng xảy ra chuyện, Đường Hội Thanh chưa lúc nào thấy an tâm. Mấy ngày trước vừa nhận được sự khẳng định và biểu dương của Vương Lạc An, mới cảm thấy yên lòng hơn được chút, chẳng ngờ mấy ngày sau lại xảy ra sự kiện “thơ quái” khiến ông cảm thấy thật mất mặt.

Không lâu sau, Mạc Hiểu Phong được Lí Hựu Thu gọi điện thoại yêu cầu tới văn phòng của Đường Hội Thanh. Mạc Hiểu Phong vừa vào cửa đã thấy sắc mặt của hai người không bình thường bèn thắc thỏm hỏi lãnh đạo có chỉ đạo gì.

- Mạc Hiểu Phong! Cậu làm gì vậy hả, sao dám phát tán mấy bài thơ vớ vẩn lên mạng? - Lí Hựu Thu không giữ nổi bình tĩnh, lên tiếng quát mắng Mạc Hiểu Phong.

Nghe Lí Hựu Thu quát, Mạc Hiểu Phong rúm ró đứng yên, không dám lên tiếng. Trong lòng anh vốn nghĩ có thể phủ nhận, nhưng vừa thấy Lí Hựu Thu nổi giận như thế, biết rằng chắc chắn Lí Hựu Thu đã biết hết rồi, nếu phủ nhận tức là không biết điều, bởi vậy không lên tiếng.

Sau khi Lí Hựu Thu vặn hỏi mấy lần, cuối cùng Mạc Hiểu Phong cũng nói ra nguyên do:

- Chủ nhiệm Đường, thư kí trưởng, thực ra từ lâu tôi đã cảm thấy áp lực tâm lí của mình rất lớn. Mấy hôm trước, cơ quan tổ chức cho các cán bộ nghe thuyết giảng về chủ đề giải tỏa áp lực tâm lí, thể hiện sự quan tâm của lãnh đạo đối với chúng tôi, tôi nghe bài phát biểu của tiến sĩ Cam Lộ, cảm thấy mình thu hoạch được rất nhiều. Chị ấy nói các đồng chí thích lên mạng có thể đăng kí vào diễn đàn đăng bài, bình luận để giải tỏa áp lực tâm lí. Tôi bèn làm theo cách mà chị ấy dạy, dùng thơ ca để phát tiết những bức dọc trong lòng mình, tưởng rằng như thế có thể giải tỏa được áp lực tâm lí, không ngờ lại gây ra phiền phức.

- Mạc Hiểu Phong, cậu thật là ấu trĩ, ít nhiều gì cậu cũng làm việc ở đây hai năm rồi, sao chẳng có chút tiến bộ nào vậy? Cậu nào nên nói, cậu nào không nên nói, chuyện nào nên làm, chuyện nào không nên làm chẳng nhẽ cậu không biết sao? Giờ cậu là cán bộ nhà

nước, cán bộ của Hội đồng Nhân dân, không phải là sinh viên đại học, cũng không phải là một người vô công rỗi nghề trong xã hội, sao cậu không biếm nghiêm khắc yêu cầu bản thân? - Lí Hựu Thu phê bình.

- Thư kí trưởng, tôi sai rồi, tôi thực sự quá ấu trĩ, đầu óc quá đơn giản, chỉ nghĩ tới những lời của tiến sĩ Cam mà không suy nghĩ tới hậu quả, chuyện này đã gây thêm phiền phức cho tổ chức, làm mất mặt Hội đồng Nhân dân, tôi sẽ làm kiểm điểm. - Mạc Hiểu Phong thành khẩn nói.

- Tiểu Mạc này, rốt cuộc là cậu có áp lực gì, hãy nói ra cho tôi nghe nào. - Đường Hội Thanh nãy giờ vẫn im lặng, giờ nghe Mạc Hiểu Phong giải thích như vậy cũng không còn giận dữ nữa, hiên lành nói. Đường Hội Thanh sở dĩ thay đổi thái độ đương nhiên là có suy nghĩ của ông, vì chuyện “thơ quái” của Tiểu Mạc là do anh làm theo lời của tiến sĩ Cam Lộ, mà mời tiến sĩ Cam Lộ tới thuyết giảng lại là hành động mà Hội đồng Nhân dân làm để thực thi tinh thần của Thị ủy, nên liên hệ sự kiện “thơ quái” của Tiểu Mạc với việc này thì đây quả là một sự châm biếm rất lớn đối với lời khẳng định và biểu dương của Vương Lạc An.

Mạc Hiểu Phong hơi do dự, không dám lên tiếng.

- Chủ nhiệm Đường bảo cậu nói thì cậu cứ nói đi, xem rốt cuộc là chuyện gì. - Lí Hựu Thu thấy Mạc Hiểu Phong không đáp lời thì hơi sốt ruột, bèn thúc giục.

- Thực ra cũng không có gì, sau khi đi làm tôi luôn ở trong văn phòng phụ trách viết tài liệu, bởi vì trình độ có hạn, lí luận cũng không cao nên nhiều tài liệu tôi viết vẫn chưa thấu triệt, chưa đủ độ sâu, còn cách xa yêu cầu của lãnh đạo. Để lãnh đạo hài lòng, tôi thường xuyên ở lại làm thêm, ra sức viết tài liệu, cảm thấy áp lực

rất lớn. Mặc dù các lãnh đạo rất kiên nhẫn giúp tôi nâng cao trình độ, nhưng tôi luôn cảm thấy mình thật vô dụng, thường xuyên tự trách mình, thật là có lỗi với sự bồi dưỡng của lãnh đạo. Nghĩ càng nhiều thì áp lực lại càng lớn. - Mạc Hiểu Phong rút rè đáp.

- Viết tài liệu đúng là một công việc vất vả, cậu vẫn còn trẻ, cần rèn luyện nhiều, đọc thêm nhiều sách... Chuyện cậu làm đã khiến Bộ Tuyên truyền và Thị ủy để ý tới, cậu đúng là có tài. Cậu lập tức quay về viết kiểm điểm, phải viết thật sâu sắc, thấu triệt, không được qua loa, lấp liếm sự việc. Chuyện này không phải là chuyện nhỏ mà là một vấn đề chính trị, còn về việc nói chuyện với Thị ủy thế nào thì chờ cậu viết bản kiểm điểm xong sẽ tính. - Lí Hựu Thu nói một tràng.

Mạc Hiểu Phong gật đầu như bô củi, giống một đứa trẻ làm sai việc. Sau khi được Đường Hội Thanh mặc nhận, Lí Hựu Thu bảo Mạc Hiểu Phong lập tức quay về kiểm điểm. Mạc Hiểu Phong ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài.

- Hựu Thu này, chuyện này nếu xử lý không tốt, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của Hội đồng Nhân dân chúng ta, cậu cảm thấy xử lý như thế nào thì được? - Đường Hội Thanh hỏi Lí Hựu Thu.

- Tôi cảm thấy cần phải xử lý nghiêm khắc, nếu không thì không biết ăn nói thế nào với Thị ủy. - Lí Hựu Thu đáp.

- Hựu Thu này, sự việc đã xảy ra rồi thì không thể nào thay đổi được. Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên biến việc xấu thành việc tốt. Tôi cảm thấy Tiểu Mạc viết những bài thơ này không chỉ do áp lực tâm lý mà nói không chừng còn mắc bệnh tâm lý. Thị ủy gần đây kêu gọi các đơn vị coi trọng tới sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên, ý của tôi là cậu sắp xếp cho Tiểu Mạc tới phòng làm việc của

tiên sĩ Cam kiểm tra một chút, sau đó chấp nhận điều trị. Nếu hiệu quả điều trị tốt thì chúng ta có thể báo cáo chuyện này lên Bộ Tuyên truyền và Thị ủy. Tôi cảm thấy như thế có thể giải quyết tốt chuyện này, như vậy những bài thơ mà Tiểu Mạc đăng lên mạng không còn là vấn đề tôn thất chính trị nữa mà là vấn đề tâm lý. Như thế có thể coi như là một ví dụ điển hình về việc Hội đồng Nhân dân chúng ta coi trọng sức khỏe tâm lý của cán bộ, cũng coi như là thành quả đầu tiên của Thị ủy khi đưa ra “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên”, là một việc tốt. - Đường Hội Thanh thông thả nói.

- Bí thư Đường suy nghĩ chu đáo thật! Như thế là cứu sống cả một bàn cờ chết rồi! - Lí Hựu Thu mỉm cười.

Buổi tối, Đường Hội Thanh đang ở nhà dùng cơm thì Mạc Hiểu Phong gọi điện thoại tới, trong điện thoại, anh sợ sệt tự kiểm điểm mình một hồi. Đường Hội Thanh nói một vài câu khách sáo rồi cúp điện thoại. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Mạc Hiểu Phong lại gọi điện thoại tới, sau đó lại kiểm điểm với Đường Hội Thanh, nói là mình đã bôi tro trát trấu vào mặt Hội đồng Nhân dân, thật có lỗi với sự bồi dưỡng của lãnh đạo, anh muốn tới tận nhà Đường Hội Thanh để xin lỗi. Đường Hội Thanh nói không cần thiết phải như thế, có chuyện gì ngày mai tới phòng làm việc của ông rồi nói, sau đó bực bội cúp điện thoại.

Mạc Hiểu Phong tưởng rằng Đường Hội Thanh thực sự nổi giận rồi, thế là tới tòa nhà Thị ủy, muốn xin lỗi trực tiếp. Anh cứ lượn đi lượn lại trước cửa nhà Đường Hội Thanh ba, bốn tiếng đồng hồ mà không dám vào, chỉ sợ lại khiến Đường Hội Thanh nổi cáu, cuối cùng thất thểu ra về.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Hiểu Phong đem theo sắc mặt tiêu u tối cùng với một bản kiểm điểm dài hơn mười trang, thiếu não bước vào

văn phòng của Đường Hội Thanh, cung kính trình lên ông bản kiểm điểm, sau đó rụt rè đứng một bên chờ nghe Đường Hội Thanh mắ'ng mỏ.

Đường Hội Thanh không hề' phê bình Mạc Hiểu Phong, chỉ an ủi anh vài câu, sau đó gọi Lí Hựu Thu tới, đưa anh tới văn phòng của tiê' n sĩ Cam.

Không lâu sau, Lí Hựu Thu quay về' báo cáo tình hình với Đường Hội Thanh:

- Bí thư Đường, ông đúng là liệu chuyện như thầ'n! Qua kiểm tra chẩn đoán, Mạc Hiểu Phong đúng là mắ'c bệnh tâm lí, đó là chứng rồ'i loạn ám ảnh cưỡng chế' OCD.

Đường Hội Thanh nghe Lí Hựu Thu nói vậy, phút chồ'c có hứng thú, bảo anh hãy nói cụ thể hơn một chút.

- Mạc Hiểu Phong vì áp lực quá lớn mà luôn muố'n nhảy lầ'u tự sát, tiê' n sĩ Cam nói đây là triệu chứng của chứng rồ'i loạn ám ảnh cưỡng chế' OCD. Cậu ấy nói với tiê' n sĩ Cam, lầ'n đầu tiên cậu ấy muố'n tự sát là năm lớp 12, khi đó thầ'n kinh cả ngày cứ căng ra, chỉ sợ mình thi trượt đại học, phụ lòng kì vọng của bố' mẹ. Có một hôm tan học, cậu ấy thầ'n thờ đứng nhìn gồ'c cây to ngoài cửa sổ, bỗng dưng cảm thấ'y những chiế'c lá của cái cây ấy rấ't đẹp, khi đó cậu ấy cứ có cảm giác muố'n nhảy ra khỏi lan can bảo vệ để hái lá, một mặt là vì muố'n có được những chiế'c lá đó, mặt khác là có thể trải nghiệm cảm giác được bay. Từ đó về' sau, mỗi lầ'n đứng trên ban công là cậu ấy lại bắ't giác nảy sinh cảm giác đó, nhưng trong lòng lại biế't rõ nề'u mình nhảy xuố'ng thì sẽ mấ't mạng, thế' là ra sức khô'ng chế' cảm giác đó, nhưng ý định đó như ma quỷ vẫn không chịu biế'n đi. Trong thời gian học đại học, vì áp lực giảm bớt nên tạm thời cậu ấy không còn ý định nhảy lầ'u nữa. Sau bố'n năm đại học,

cậu ấy quyết định thi nghiên cứu sinh, mặc dù đã thi đỗ như ý nguyện nhưng hôm nhận được giấy thông báo nhập học, ý định nhảy lầu tự sát lại xuất hiện. Sau khi đi làm, Tiểu Mạc được phân về văn phòng phụ trách viết tài liệu, vì chuyện này mà cậu ấy thường xuyên phải làm thêm giờ, có lúc lãnh đạo không hài lòng với báo cáo cậu ấy viết ra, yêu cầu viết lại khiến cậu ấy cảm thấy áp lực rất lớn. Khi cậu ấy nhìn thấy cái cây to bên dưới văn phòng, suy nghĩ nhảy lầu lại xuất hiện, lại muốn được nhảy xuống đó. Tiểu Mạc nói cậu ấy rất sợ, sợ mình không kiếm được ý muốn mà nhảy xuống thật. Văn phòng của cậu ấy ở tầng 8, bàn làm việc lại ở gần cửa sổ. Cửa sổ của văn phòng là loại cửa kính sát đất, để mình không nhảy lầu, Tiểu Mạc còn chuyển bàn làm việc sang một nơi sát tường, đồng thời luôn luôn nhắc nhở bản thân không được đứng gần cửa sổ. Tiểu Mạc nói, ý tưởng nhảy lầu khiến cậu bị dồn nén tới không thở nổi, cả ngày cậu ấy cứ lo mình sẽ nhảy lầu thật. - Lí Hựu Thu nói.

Đường Hội Thanh dường như rất có hứng thú với hội chứng OCD này.

Lí Hựu Thu nói với ông, nghe tiến sĩ Cam nói, nhà sinh vật học Darwin và ngôi sao bóng đá người Anh David Beckham cũng từng mắc hội chứng OCD. Đường Hội Thanh hỏi hội chứng OCD điều trị như thế nào. Lí Hựu Thu nói điều này thì anh cũng không rõ lắm, anh nghe tiến sĩ Cam nói, khi ý thức ám ảnh cưỡng chế này xuất hiện, mình phải hét lớn “dừng”, cũng có thể nhờ người thân, bạn bè giúp đỡ, chỉ cần kiên trì nhiều lần sẽ có hiệu quả. Khi chứng ám ảnh cưỡng chế xuất hiện, tốt nhất là lập tức nghĩ tới những việc khiến mình vui vẻ, hoặc lập tức tập trung tinh thần làm một việc khác để phân tán sự chú ý.

Đường Hội Thanh hỏi hội chứng này có biểu hiện như thế nào. Lí Hựu Thu nói, anh nghe tiến sĩ Cam nói rằng, chỉ là mức độ nặng

nhẹ khác nhau thôi còn thực ra rất nhiều người bị mắc chứng này, ví dụ như trên đường ra sân bay, luôn cảm thấy hình như mình quên mang vé máy bay, sau đó kiểm tra túi của mình nhiều lần; hay khi đã đỗ xe quay về phòng làm việc rồi lại cứ cảm thấy hình như mình chưa khóa cửa xe, sau đó lại quay lại để kiểm tra; hoặc khi đi họp, cứ cảm thấy di động của mình đang kêu, bởi vậy không ngừng lấy di động ra kiểm tra; hoặc không ngừng rửa tay, sợ rằng tay mình không sạch; buổi tối trước khi đi ngủ kiểm tra đi kiểm tra lại khóa cửa; trước khi ra khỏi nhà cứ đi vệ sinh liên tục...

Nghe Lí Hựu Thu nói vậy, Đường Hội Thanh mới nói xem ra thực sự là có rất nhiều người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Lí Hựu Thu nói thông thường thì chứng bệnh này không có trở ngại gì lớn, nhưng chứng OCD mà muồn nhảy lầu thì vô cùng nguy hiểm, nếu không kịp thời điều trị có thể sẽ xảy ra án mạng.

Sau một loạt những lời giới thiệu của Lí Hựu Thu, Đường Hội Thanh thậm chí còn nghi ngờ rằng mình cũng mắc chứng OCD. Ông cảm thấy triệu chứng của mình cũng tương tự như của Mạc Hiểu Phong, nhưng ông không nói điều này cho Lí Hựu Thu biết.

Từ lần trước sau khi Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát, trong lòng Đường Hội Thanh đã luôn cảm thấy rất ăn năn, đồng thời ông còn nghĩ bụng, Mã Chi Đông lựa chọn cách nhảy lầu, có thể vì đối với ông ấy mà nói, đây là biện pháp giải thoát tốt nhất. Đường Hội Thanh thậm chí còn cảm thấy đây là phương thức giải thoát tốt nhất cho mọi người. Khi ông đứng trước cửa sổ tầng kính của văn phòng, chỉ cần nghĩ tới chuyện bức mình của Hà Đại Dục và Phạm Băng Băng là ông lại cảm thấy mình hơi ngưỡng mộ Mã Chi Đông, nếu có thể như Mã Chi Đông, nhún mình một cái và bay ra ngoài kia thì chẳng còn chuyện gì tồn tại nữa, như thế thì tốt biết bao!

Từ đó về sau, Đường Hội Thanh luôn âm thầm cảm thấy mình có ý định nhảy lầu. Chỉ cần đứng ở nơi cao hoặc ban công là ông lại cảm thấy có một người đang nói với ông rằng hãy mau nhảy xuống, nhảy xuống là được giải thoát rồi. Nhưng Đường Hội Thanh biết ý định này vô cùng nguy hiểm, nhảy lầu là một việc rất ngu xuẩn, ông không ngừng nhắc nhở và khắc chế bản thân.

Đường Hội Thanh ban đầu không biết đây là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, ông còn tưởng rằng mình nảy sinh ý nghĩ này là do liên quan tới chuyện của Hà Đại Dục và Phan Băng Băng. Ông cảm thấy áp lực tâm lý của mình dạo gần đây quá lớn, lớn tới mức khiến ông sắp không thể chịu đựng nổi.

Đường Hội Thanh hỏi chứng OCD của Mạc Hiểu Phong có thể khỏi hẳn hay không, Lí Hựu Thu nói tiến sĩ Cam đã tiến hành phụ đạo tâm lý cho Mạc Hiểu Phong, đồng thời kê một đơn thuốc hỗ trợ điều trị, nói là chỉ cần phối hợp với bác sĩ thì sẽ nhanh chóng khỏi hoàn toàn.

Điện thoại di động của Lí Hựu Thu đổ chuông. Do Phó Chủ nhiệm Văn phòng thị Ủy Chân Tử Bình gọi tới, nói với anh về thái độ của Bí thư Thị ủy Vương Lạc An đối với những bài “thơ quái”:

- Bí thư Vương sau khi biết chuyện này đã nói vắn tắt suy nghĩ của mình, ông ấy cho rằng hiện nay cho dù là công nhân viên chức của chúng ta hay nhân dân bách tính, trong công việc và cuộc sống đều phải đối mặt với rất nhiều áp lực, thông qua thơ ca để phát tiết cũng là điều có thể lý giải được, không cần phải tỏ ra quá kinh ngạc, phải làm cứng. Nội dung của thơ ca không hề chỉ đích danh thành phố Đông Lạc, đều nói về những hiện tượng phổ biến, bởi vậy cũng không đến nỗi ảnh hưởng tới sự ổn định của xã hội, là người chấp hành kỷ cương của Đảng và Chính phủ thì cần phải tự tin. Hơn nữa hiện nay toàn thành phố đang triển khai “Kế hoạch chăm sóc

sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên”, mục đích là để mọi người giải tỏa áp lực tâm lý của mình, kiểu phát tiết này dù sao cũng tốt hơn là cứ giấu mọi chuyện trong lòng. Bí thư Vương cho rằng, cách phát tiết bằng thơ ca này chẳng qua là vì tác giả muốn giải tỏa những áp lực và ách ức, chúng ta cần phải bao dung và thông cảm cho họ, đừng động một chút là chụp mũ cho người ta, nếu không đây sẽ là một sự châm biếm rất lớn cho kế hoạch mà chúng ta đang triển khai. Bộ Tuyên truyền Thị ủy thấy Bí thư Vương nói vậy nên cũng không truy cứu tiếp nữa.

Lí Hựu Thu vội vàng báo cáo tình hình này cho Đường Hội Thanh:

- Ý kiến của Bí thư Vương tôi thấy rất hợp lí. - Đường Hội Thanh khẳng định.

- Đúng vậy, cư dân mạng đều nói Bí thư Vương không phải người bảo thủ, rất thoải mái. Từ sau khi sự việc này xảy ra, các cư dân mạng cũng đua nhau làm thơ để phát tiết nỗi buồn trong lòng mình. Nghe nói hiện nay những bài thơ như thế này đã trở thành một trào lưu trên mạng, trở thành một trò chơi mới của mọi người. - Lí Hựu Thu bổ sung.

- Cho phép sự tồn tại của những bài thơ này không thành vấn đề, nhưng Bộ Tuyên truyền và cơ quan công an vẫn cần tăng cường giám sát, nếu câu chữ quá thô tục, nội dung quá đáng, gây ra những ảnh hưởng tiêu cực thì vẫn cần phải quản lí. Trực tiếp đăng bài hay xóa bài là được, không được gây kích động trong nhân dân. - Đường Hội Thanh trầm tư nói.

Lí Hựu Thu đi ra ngoài.

Đường Hội Thanh cũng học theo những người làm thơ phát tiết, hẳn học chửi một câu “bô khi!”, rồi bàn tay nặng nề buông thông

xuống mặt bàn. Ông cảm thấy cái cảm giác khó chịu trong lòng bỗng được giải phóng.

Thấy cách làm này có hiệu quả, Đường Hội Thanh bèn đứng lên đóng cửa phòng lại, đi vào nhà vệ sinh ở bên trong, hạ thấp giọng mình, gầm gừ chửi trong họng:

- Con mẹ nó! - Ông làm đi làm lại như thế nhiều lần, bỗng chốc cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình thoải mái hơn nhiều, cả người cũng nhẹ nhõm hơn. Sau khi đi ra, Đường Hội Thanh lại thấy hơi hốt hện, cảm thấy mình làm vậy thật là bản thủ.

Không lâu sau, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Mạc Hiểu Phong khỏi hoàn toàn. Lí Hựu Thu lại tổ chức họp báo để báo cáo. Lúc bắt đầu, Mạc Hiểu Phong không tình nguyện lắm, cảm thấy việc này chẳng có gì là quang vinh cả. Nhưng Lí Hựu Thu nghiêm túc tìm anh nói chuyện, nói rằng đây là nhiệm vụ chính trị, nếu không phê i hợp thì Thị ủy sẽ có thể tiếp tục truy cứu trách nhiệm của anh. Nếu phê i hợp tốt, có thể thông qua trình tự tổ chức để xử lý nhanh gọn việc này, sau này trong các vấn đề đề bạt, tổ chức cũng sẽ suy nghĩ hợp lý. Nghe Lí Hựu Thu vừa dỗ dành vừa dọa nạt, Mạc Hiểu Phong miễn cưỡng đồng ý.

Thế là Mạc Hiểu Phong trở thành thành quả mới nhất trong “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý công nhân viên chức” của thành phố Đông Lạc, tên của anh trong phút chốc xuất hiện liên tục trên báo đài, trở thành một nhân vật tin tức mới.

CHƯƠNG 13:

CHỮA LỢN LÀNH THÀNH LỢN QUÈ

Bí thư Thị ủy mới tới nhậm chức luôn khiên các quan chức trong toàn thành phố phải động tới dây thần kinh liên tục, lãnh đạo bốn cơ quan cao nhất trong thành phố, đầu não các cục, ủy ban, văn phòng cùng lãnh đạo các khu vực, huyện, thị trấn trực thuộc thành phố đều quan tâm tới việc này. Đúng vào lúc này, rất nhiều người bắt đầu đi khắp nơi thăm dò các tin tình báo, tin đồn về Bí thư mới để tìm kiếm trong đó những thứ có giá trị cao nhất, trải sẵn một con đường đầy gập g簸 trong hoạt động chính trị của mình.

Khi Vương Lạc An tới thành phố Đông Lạc, quan chức trong thành phố Đông Lạc đều chờ đợi một hành động mới của ông. Không ngờ ông lại đưa ra “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên”, điều này thực sự nằm ngoài dự liệu của mọi người. Trên cả nước, hầu như không có Bí thư Thị ủy nào lại quan tâm tới bệnh tâm lý của cán bộ công nhân viên nhà nước một cách rõ ràng như thế.

Bí thư Huyện ủy Tô Thủy Lôi Đạt Nhân từ lâu trước sau khi bị Vương Lạc An phê bình trong hội nghị toàn thể của Thị ủy, trong lòng vẫn thấy khó chịu, thậm chí là hơi hoang mang, chỉ sợ mình đã để lại cho Bí thư Vương Lạc An một ấn tượng không mấy tốt đẹp. Lôi Đạt Nhân làm quan bao nhiêu năm nay, đương nhiên biết ấn tượng đầu tiên mà cá p dưới để lại cho cá p trên quan trọng thế nào. Sau đó, Lôi Đạt Nhân luôn cảm thấy thấp thỏm không yên, chỉ sợ cá p

dưới ở huyện cười nhạo mình, đi làm lúc nào cũng lơ đãng, không việc nào ra việc nào.

Ngã từ đâu thì phải đứng lên từ đó.

Cuộc họp đầu tiên sau khi về tới huyện Tô Thủy, Lôi Đạt Nhân đã nêu ra yêu cầu chỉnh đốn lại tác phong cuộc họp, ông nói:

- Trung ương đã đưa ra lời kêu gọi toàn Đảng chỉnh đốn lại tác phong họp hành, yêu cầu bắt đầu thực hiện từ các cơ quan lãnh đạo, chỉnh đốn văn phong, tác phong họp hành, đề cao việc họp ngắn, nói ngắn, nói những lời hữu ích, bớt những câu khách sáo, sáo rỗng. Điều này phản ánh rằng Đảng ta có một nhận thức rất tinh táo về vấn đề này, đồng thời thể hiện quyết tâm chỉnh đốn của Đảng. Có thể tin rằng, chỉ cần cán bộ lãnh đạo các cấp, các cơ quan lãnh đạo đề cao nhận thức, coi lời kêu gọi của Trung ương là trách nhiệm của bản thân, biến những lời nói thành hành động thực tế, vấn đề đó chắc chắn sẽ được giải quyết, được quảng đại quần chúng hoan nghênh.

Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện Dương Hộ Lộc tham gia cuộc họp khi đó cảm thấy bài phát biểu của Lôi Đạt Nhân thật là nực cười: Lôi Đạt Nhân mở miệng ra là nói phải thay đổi tác phong họp hành, nhưng bản thân ông ta lại chỉ nói những lời sáo rỗng. Có điều chủ đề của cuộc họp này lại rất được người ta hoan nghênh. Không biết là vì mọi người vốn đã ghét những cuộc họp giả tạo, hay là vì họ sợ uy quyền của Lôi Đạt Nhân. Đề nghị của ông ta đều được mọi người nhất trí tán thành. Sau đó Lôi Đạt Nhân dặn Văn phòng Huyện ủy đưa quyết nghị này lên “Báo chuyên đề” của Văn phòng Thị ủy, tờ “Báo chuyên đề” này chuyên để cho các lãnh đạo đọc, đồng thời còn tặng báo cho cả Văn phòng Tỉnh ủy. Lôi Đạt Nhân còn chỉ thị cho Bộ Tuyên truyền Thị ủy tuyên truyền cất lực cho các

phương tiện thông tin đại chúng ở tỉnh và thành phố, tạo nên một hình tượng tốt cho huyện Tô Thủy.

Lôi Đạt Nhân làm như thế chẳng khác nào tâm lòng Tư Mã Siêu, người đi đường đều biết, chẳng qua là làm cho một mình Bí thư Thị ủy Vương Lạc An nhìn mà thôi. Ông ta muốn để Vương Lạc An biết rằng, Lôi Đạt Nhân kiên quyết bảo vệ và chấp hành đến cùng lời nói của Bí thư Thị ủy.

Những việc mà quần chúng thích, cho dù tiêu hao to tới đâu cũng không phải vội; những việc mà lãnh đạo thích, cho dù là phải động tới nguồn tài nguyên nhiều nhất cũng không quá đáng. Đây là đạo lý làm quan của Lôi Đạt Nhân.

Sau khi khua chiêng gõ trống chinh đồn tác phong hợp hành, Lôi Đạt Nhân vẫn chờ tin tức phản hồi từ Thị ủy. Nếu Vương Lạc An có thể lên tiếng khẳng định hoặc khen ngợi một câu thôi, ông ta cũng sẽ cảm thấy mình không làm việc công cốc. Nhưng Vương Lạc An không hề có chút phản ứng gì. Lôi Đạt Nhân vô cùng bức bối, ông ta lo lắng rằng Vương Lạc An đã có ác cảm với mình, bản thân mình biến lộn lạnh thành lộn què.

Lôi Đạt Nhân âm thầm cảm thấy nguy hiểm đang tới gần. Mà cái sự nguy hiểm này lại có liên quan mật thiết tới tiền đồ của ông ta. Ông ta bắt đầu vắt óc ra nghĩ đủ mọi cách, nhưng vẫn không kiếm lại được một điểm số tốt nào từ phía Vương Lạc An.

Lúc này, các cơ quan truyền thông trong cả nước đang tập trung vào cán bộ Hội đồng Nhân dân thành phố Đông Lạc, Mạc Hiểu Phong, thành phố cũng đang tuyên truyền kinh nghiệm điển hình của Hội đồng Nhân dân thành phố ra cả nước, dấy lên một cao trào mới. Lôi Đạt Nhân trong thâm tâm vô cùng khâm phục Đường Hội Thanh, khi Đường Hội Thanh còn làm ở Thị ủy, quản lý công tác

Đảng và quâ ãn chúng, ông đã tạo nên rấ t nhiề u điển hình trong toàn tỉnh.

Hiện nay, việc mà Vương Lạc An có hứng thú nhấ t chính là lĩnh vực liên quan tới sức khỏe tâm lí. Nghĩ tới đây, Lôi Đạt Nhân lập tức sáng mắ t lên. Bỗng dưng ông ta nhớ ra Phó Cục trưởng Cục Du lịch huyện, Tấ t Phu Chiế t. Nế u có thể điề u trị khỏi cho căn bệnh thầ n kinh của Tấ t Phu Chiế t, vậy thì ý nghĩa thu được có lẽ còn lớn hơn cả Mạc Hiểu Phong. Theo Lôi Đạt Nhân thấ y thì tình trạng của Mạc Hiểu Phong chẳng phải vấ n đề ã gì to tát, ở huyện hay ở đơn vị nào cũng tồ n tại tình trạng đó. Còn tình hình của Tấ t Phu Chiế t thì nghiêm trọng hơn nhiề u, có tính điển hình hơn.

Nghĩ tới đây, Lôi Đạt Nhân bỗng có cảm giác thật thoải mái, cảm thấ y bóng râm gầ n đây luôn ám ảnh trong lòng mình đã biế n mắ t, trở nên nhẹ nhõm hơn nhiề u.

Ông gọi Thường ủy Huyện ủy, Chủ nhiệm Văn phòng Huyện ủy Tiêu Thành Khí tới hỏi về ã tình hình của Tấ t Phu Chiế t dạo gầ n đây.

- Hiện giờ Tấ t Phu Chiế t đang ở bệnh viện tâm thầ n tỉnh để tiế n hành điề u trị khép kín. Các đồ ng chí của Cục Du lịch và Cục Công an hộ tồ ng anh ta tới bệnh viện khi đó quay về ã nói với tôi, bác sĩ nói Tấ t Phu Chiế t bị mắ c chứng hoang tưởng, hay nói cách khác là bệnh điên mà chúng ta thường nói. Chứng hoang tưởng có rấ t nhiề u loại, biểu hiện lâm sàng của Tấ t Phu Chiế t là chứng hoang tưởng bị hại. Những người bị mắ c chứng hoang tưởng bị hại sẽ thường tin rằ ng người khác đang định hãm hại mình hay người nhà mình một cách vô căn cứ, phương thức hãm hại cũng rấ t đa dạng, bị theo dõi, bị phỉ báng, bị cách li, bị hạ độc... Người bệnh sẽ trở nên phòng vệ một cách cực đoan, chỉ một chuyện rấ t nhỏ cũng bị anh ta xé ra to, trở thành hạt nhân của hoang tưởng, thường kéo những

người xung quanh vào thế giới hoang tưởng của mình. - Tiêu Thành Khí nói.

- Vậy chứng hoang tưởng đó có phải là bệnh tâm thần không? - Lôi Đạt Nhân hỏi.

- Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, nghe nói chứng hoang tưởng hình như là một triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt, đó là xuất hiện hiện tượng hoang tưởng tạm thời nhưng không biểu thị là mất tâm thần phân liệt. Có điều nghe những đồng chí hộ tống Tắt Phú Chiết nói thì bác sĩ đã đánh giá mức độ nguy hiểm của anh ta, cho rằng khả năng anh ta tự sát hay giết người là rất ít, mục đích anh ta mang dao chỉ là để đề phòng người khác làm tổn thương tới mình. - Tiêu Thành Khí đáp.

- Anh gọi điện thoại hỏi bác sĩ chủ trị của Tắt Phú Chiết, nhờ ông ta đánh giá lại xem liệu có thể xuất viện về nhà điều trị hay không? - Lôi Đạt Nhân ra lệnh cho Tiêu Thành Khí.

Không lâu sau, Tiêu Thành Khí chạy tới báo cáo:

- Tắt Phú Chiết ở bệnh viện không phù hợp với bác sĩ điều trị, lúc nào cũng nói mình không mất bệnh, đồng thời còn chửi bác sĩ là bị bệnh, nói bác sĩ là nhận được chỉ thị của Huyện ủy nên mới vu oan cho anh ta, từ chối dùng các loại thuốc thần kinh. Chẳng còn cách nào khác, bệnh viện đành cưỡng chế anh ta tiêm thuốc. Vừa nãy tôi liên lạc với bệnh viện rồi, bác sĩ nói bệnh tình của Tắt Phú Chiết không nguy kịch lắm, đề nghị kết hợp dùng thuốc và điều trị tâm lý.

Thông qua sự ủng hộ bệnh nhân để thay đổi một hành vi nào đó, tránh áp lực quá độ cho bệnh nhân để giảm bớt cường độ hoang tưởng. Nên cổ vũ người nhà cùng tham gia vào kế hoạch điều trị.

Còn có thể cho bệnh nhân tham gia vào các hoạt động đoàn thể hoặc hoạt động xã giao thích hợp.

- Nếu đã như vậy thì tôi thấy có thể đón Tắt Phu Chiết về để tiến hành điều trị, anh nói với Cục Giáo dục một tiếng, bảo Thượng Phương Phương tạm thời không cần đi làm, chỉ ở nhà phụ trách chăm sóc Tắt Phu Chiết, tiền lương và tiền thưởng vẫn được phát đầy đủ, anh cứ nói đó là ý của tôi.

Trong “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” của thành phố, Hội đồng Nhân dân thành phố đã có một điển hình thì huyện Tô Thủy chúng ta cũng có thể có điển hình mà! - Lôi Đạt Nhân nói.

Tiêu Thành Khí vừa nghe vậy đã hiểu ngay tâm tư của Lôi Đạt Nhân, lập tức nói là mình sẽ đi bố trí.

Cục trưởng Bành Tiên Phạt của Cục Du lịch huyện sau khi hiểu được ý đồ của Lôi Đạt Nhân từ Chủ nhiệm Văn phòng Huyện ủy Tiêu Thành Khí bèn lập tức phái người tới bệnh viện tâm thần tỉnh đón Tắt Phu Chiết về, đồng thời bày tỏ sự quan tâm vô cùng, muốn người có người, muốn xe có xe, muốn tiền có tiền. Cục Giáo dục cũng cho Thượng Phương Phương nghỉ dài ngày, bảo chị cứ yên tâm chăm sóc chồng. Đảng ủy Cục còn phái người đi thăm Tắt Phu Chiết.

Tắt Phu Chiết từ sau khi bị cưỡng chế vào bệnh viện tâm thần thì thần kinh anh bị kích động, mặc dù đã tiêm thuốc nhưng bệnh tình không hề thuyên giảm. Thấy Cục Du lịch và Cục Giáo dục có hành động bất thường, anh không những không cảm động mà còn tưởng rằng họ đang đổi cách khác để hãm hại anh.

Sau khi về tới Tô Thủy, Tắt Phu Chiết lại dắt dao vào thắt lưng, hơn nữa còn dắt hẳn hai con dao. Như thế anh mới có cảm

giác an toàn. Chỉ khi nào thấy vợ hay con mình, anh mới thấy ấm áp, bởi vì anh biết, chỉ có vợ và con là không hại anh.

Về tới nhà, Tắt Phu Chiết vẫn từ chối dùng các loại thuốc điều trị thần kinh, Thượng Phương Phương nói hết nước hết cái vẫn không có tác dụng, chỉ đành mỗi khi chuẩn bị cho anh dùng thuốc là lại nhắc Tắt Phu Chiết phải chính trị. Tắt Phu Chiết vừa nghe nói phải chính trị là như phản xạ vô thức, bất đắc dĩ nhận thuốc để uống.

Đề nhanh chóng đưa Tắt Phu Chiết trở thành một điển hình, Lôi Đạt Nhân bảo Cục trưởng Cục Du Lịch Bành Tiên Phạt đích thân đưa Tắt Phu Chiết lên thành phố, tìm tiến sĩ tâm lý học Cam Lộ để điều trị.

Cam Lộ xem bệnh án của Tắt Phu Chiết ở bệnh viện tâm thần tỉnh, sắc mặt thoáng thay đổi, sau đó kéo Bành Tiên Phạt sang một bên, nói:

- Các người thật là hồ đồ. Kiểm tra của bệnh viện cho thấy người bệnh không hề bị mắc chứng tâm thần phân liệt, việc điều trị lẽ ra chủ yếu phải là điều trị tâm lý, còn điều trị tâm thần chỉ là phụ, tôi xem bệnh án thì hình như là ngược lại. Chúng hoang tưởng bị hại thường dẫn tới ý đồ tự sát, nếu không chẩn đoán và điều trị sớm sẽ gây ra đại họa. Chẳng nhẽ bệnh viện không đề nghị các người thực hiện điều trị tâm lý sao?

Bành Tiên Phạt vừa nghe vậy đã thà m thì nói:

- Hình như khi đó bác sĩ cũng nói rồi, nhưng chuyện này là do Bí thư Huyện ủy của chúng tôi ra lệnh, chúng tôi cũng không dám làm trái mệnh lệnh của ông ấy, vả lại đồng chí Cục Công an cùng đi cũng không dám tự ra quyết định chuyển viện, thế là đành để anh ấy lại bệnh viện tâm thần để điều trị khép kín.

- Các người chỉ biết nghĩ tới cái mũi ô sa trên đầu mình, còn sức khỏe và tính mạng của người ta thì không bao giờ quan tâm tới. - Cam Lộ lên tiếng trách móc.

Bành Tiên Phật nghe vậy, trong lòng thấy rất khó chịu, nhưng lại không tiện phản bác, sợ Cam Lộ nổi giận không điếu trụ nữa, như thế thì quay về biết ăn nói với Lôi Đạt Nhân như thế nào, bởi vậy đành tự kiểm điểm.

- Anh Tắt này, bọn họ đều nói anh có bệnh, tôi cảm thấy anh rất khỏe mạnh, có bệnh gì đâu. - Cam Lộ bắt chuyện với Tắt Phu Chiết.

Quả nhiên, Tắt Phu Chiết lập tức bày tỏ thái độ tin tưởng Cam Lộ. Hoa Nghênh Xuân pha một ấm trà mang tới, Cam Lộ biết nỗi lo của Tắt Phu Chiết, bởi vậy cầm ấm trà lên rót vào tách của mình rồi uống trước, sau đó mới rót cho Tắt Phu Chiết. Tắt Phu Chiết thấy Cam Lộ uống trà trước nên cũng không còn đề phòng nữa, cũng uống theo chị.

Những người mắc chứng hoang tưởng luôn có một khiếm khuyết tính cách rất đặc thù, ví dụ như chủ quan, nhạy cảm, đa nghi, lòng tự trọng cao, luôn coi mình là trung tâm, hay hoang tưởng... Trong lúc nói chuyện, Tắt Phu Chiết đã kể tình hình của mình cho Cam Lộ nghe.

Tắt Phu Chiết từ nhỏ đã mất cha, một mình mẹ nuôi anh thành người. Nhà họ cô nhi quả mẫu, thường bị người khác coi thường, ức hiếp. Hòì anh học tiểu học, bọn trẻ trong thôn rất hay bắt nạt anh, nhiều khi còn cố ý giăng bẫy lừa anh. Điều khiến anh nhớ nhất là có người bỏ độc vào chuồng lợn nhà anh, dùng bã chuột để giết chết mấy con lợn nhà anh nuôi. Vì không ai giúp đỡ nên họ cũng chỉ biết âm ức cho qua.

Qua cuộc trò chuyện, Cam Lộ tìm được bóng râm tâm lý và những kích động mà Tấ t Phu Chiế t phải chịu, thế là chi đuổi những người xung quanh đi để chuyên tâm phụ đạo tâm lý cho anh. Sau khi phụ đạo tâm lý kế t thúc, tinh thầ n của Tấ t Phu Chiế t đã nhẹ nhõm hơn nhiề u. Bành Tiên Phật thấ y vậy, trong lòng cũng thầ m khen ngợi, cảm thấ y hiệu quả điề u trị tâm lý thật là tuyệt vời, chẳng trách Vương Lạc An thúc đẩy kế hoạch quan tâm tâm lý trên toàn thành phố .

Trước khi ra về , Hoa Nghênh Xuân đưa cho Thượng Phương Phương một cái lọ rấ t đáng yêu, nói là trong đó có thuố c hỗ trợ, cô nói với Tấ t Phu Chiế t đây là thuố c bổ, có thể uống được. Cam Lộ dặn dò người nhà hãy định kì đưa Tấ t Phu Chiế t tới văn phòng của chi để trò chuyện. Tấ t Phu Chiế t trước nay vô n luôn cảnh giác, đa nghi nhưng lúc này lại vui vẻ đồ ng ý.

Sau khi quay về , Bành Tiên Phật lập tức báo cáo công tác lên Lôi Đạt Nhân, nói về tình hình điề u trị của Tấ t Phu Chiế t.

Đương nhiên, ông cũng không để lỡ thời cơ để đề cao thái độ coi trọng và những hi sinh của mình với việc này.

Lôi Đạt Nhân nghe nói bệnh tình của Tấ t Phu Chiế t đã có chuyển biế n tô t sau khi được tiế n sĩ Cam Lộ điề u trị thì trong lòng vô cùng vui mừng. Đương nhiên, ông ta không mừng vì bệnh tình của Tấ t Phu Chiế t mà mừng vì Tấ t Phu Chiế t càng ngày càng có khả năng trở thành một điển hình mới.

- Bí thư Lôi, nếu bệnh tình của Tấ t Phu Chiế t đã có chuyển biế n tô t, tôi cảm thấ y có thể tiế n hành tuyên truyề n một cách vừa phải để chứng tỏ rằng huyện Tô Thủy của chúng ta rấ t tích cực hưởng ứng quyế t định của Thị ủy, vô cùng quan tâm tới bệnh tâm lý của cán bộ. Nhấ t là trong vấ n đề đồ ng chí Tấ t Phu Chiế t, ông

là Bí thư Huyện ủy, trong khi bận trăm công ngàn việc vẫn đích thân thăm hỏi, quan tâm và sắp xếp cho anh ấy đi điều trị bệnh. Tôi cho rằng nên để Bộ Tuyên truyền Huyện ủy liên hệ với máy cơ quan báo đài của tỉnh hay của Trung ương để họ tới phỏng vấn huyện Tô Thủy chúng ta, tuyên truyền rằng Huyện ủy chúng ta đã làm không ít việc thể hiện sự tâm tâm tới sức khỏe tâm lý của cán bộ, hơn nữa còn thu được hiệu quả tốt. - Chủ nhiệm Văn phòng Huyện ủy Tiêu Thành Khí rất giỏi trong việc nắm bắt tâm tư của cấp trên, đưa ra lời gợi ý.

Suy nghĩ của Tiêu Thành Khí khơi dậy hứng thú trong lòng Lôi Đạt Nhân, ông bèn bảo Tiêu Thành Khí đi sắp xếp việc này.

Để thực hiện chỉ thị của Lôi Đạt Nhân, Bộ Tuyên truyền Huyện ủy lập tức liên hệ để các cơ quan truyền thông tới huyện Tô Thủy phỏng vấn.

Bộ Tổ chức Huyện ủy sợ Tất Phu Chiết khi phỏng vấn nói năng không hợp lý, trước đó Bộ trưởng Bộ Tổ chức đã đích thân tìm anh để nói chuyện, nói với anh là khi nhận phỏng vấn nên nói những gì, nhấn mạnh rằng khi trả lời, nhất định phải đề cao sự quan tâm của Huyện ủy và Bí thư Lôi Đạt Nhân. Bộ trưởng Bộ Tổ chức nói với anh, lần phỏng vấn này không phải chỉ là một cuộc phỏng vấn đơn giản, cũng không phải là vấn đề của cá nhân anh mà nó đại diện cho tiếng lòng của tất cả các cán bộ công nhân viên huyện Tô Thủy, thành công hay không có liên quan tới công tác của toàn Huyện ủy.

Tất Phu Chiết lúc đầu không bằng lòng lắm, sợ mình nói sai điều gì đó, bởi vì anh từng phát biểu sai trong cuộc họp Hội đồng Nhân dân nên mới thê thảm như lúc này, điều này anh hiểu rất rõ.

Bộ trưởng Bộ Tổ chức nghiêm túc nói rằng, lần trả lời phỏng vấn này là một nhiệm vụ chính trị, cần phải hoàn thành với chất

lượng cao. Lời của Bộ trưởng Bộ Tổ chức khiến Tấ t Phu Chiế t hoảng sợ, số ng chệ t cũng không chịu làm điển hình. Bộ trưởng Bộ Tổ chức nổi giận, nói:

- Đôn g chí Tấ t Phu Chiế t, anh phải giác ngộ chính trị chứ, nê u pho i hợp tồ t, tổ chức sẽ suy nghĩ lại và n đề hoi chức của anh.

Tấ t Phu Chiế t nghe nói vậy đành miễn cưỡng đôn g ý, nhưng anh có một yêu cầu, khi trả lời phỏng và n phải cho phép anh mang dao bên người. Bộ trưởng Bộ Tổ chức suy nghĩ một lát, biế t rằng anh tạm thời không có khả năng tấ n công ai, thế là gật đầu đôn g ý, nhưng cảnh cáo anh là không được để phóng viên nhìn thấy dao. Tấ t Phu Chiế t đôn g ý.

Địa điểm phỏng và n được sắp xếp tại văn phòng làm việc của Lôi Đạt Nhân. Có ba đơn vị được mời tới phỏng và n, một là “Nhật báo Đông Hải”, một là Đài truyề n hình Đông Hải và một cơ quan truyề n thông câ p quố c gia nữa. Khung cảnh phỏng và n đã được sắp xếp trước, bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân sẽ mặt đố i mặt nói chuyện với Tấ t Phu Chiế t, thực hiện phụ đạo tâm lí, thể hiện rằng Bí thư Huyện ủy rấ t quan tâm tới sức khỏe tâm lí của cán bộ.

Khi Bộ trưởng Bộ Tuyên truyề n đưa phóng viên tới văn phòng của Lôi Đạt Nhân, Tấ t Phu Chiế t đã có mặt ở đó. Tiêu Thành Khí thấy phóng viên đã tới, lập tức chạy ra nghênh đón, nói Bí thư Lôi Đạt Nhân đang ở phòng họp tham dự một cuộc họp, cuộc họp sắp kế t thúc rồi, mời phóng viên chờ thêm lát nữa. Thực ra Lôi Đạt Nhân chẳng phải tham dự cuộc họp nào cả, ông ta cố ý làm ra vẻ mình rấ t bận rộn.

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyề n có một cú điện thoại dường như rấ t quan trọng, bịt ống nghe rồi chạy ra ngoài, Tấ t Phu Chiế t và

mấy phóng viên cùng ngồi trong văn phòng của Lôi Đạt Nhân. Cảm thấy có chút ngưng ngừng, thế là Tắt Phu Chiết chủ động rót trà cho các phóng viên, khi đi tới trước máy nước mới phát hiện ra ấm trà không có gì, anh bèn chạy tới trước tủ tài liệu của Lôi Đạt Nhân để tìm lá trà. Trên tủ tài liệu có treo sẵn chìa khóa, anh bèn mở tủ, liếc mắt nhìn một vòng trong tủ, không thấy có túi trà nào trong đó cả. Đang định đi tìm chỗ khác thì anh phát hiện ra ở góc cuối cùng trong tủ có một cái hộp nhựa màu vàng. Tắt Phu Chiết nghĩ chắc chắn trà để trong đó, thế là anh bèn lôi cái hộp ra, đặt lên bàn làm việc của Lôi Đạt Nhân, định lấy trà từ trong đó ra.

Viên phóng viên của Đài truyền hình đặt máy quay xong, chẳng có việc gì làm thế là đi qua đi lại ngắm nghía phòng làm việc của Lôi Đạt Nhân, nhìn thấy cái hộp Tắt Phu Chiết lôi ra, anh cảm thấy hiếu kỳ, thế là lại gần để xem. Khi Tắt Phu Chiết mở cái hộp ra, phát hiện bên trong có rất nhiều phong thư bìa da trâu được sắp xếp ngay ngắn. Trong đó có một cuốn sổ bìa da như kiểu nhật ký công tác, trên đó viết mấy chữ “Bút ký sưu tầm Mao Mao”. Tắt Phu Chiết không chú ý tới, nhưng viên phóng viên Đài truyền hình vô cùng nhanh tay nhanh mắt, lập tức cầm cuốn sổ. Tắt Phu Chiết lúc đầu không để ý, vẫn tiếp tục tìm trà.

Viên phóng viên lật trang đầu tiên của cuốn sổ, sắc mặt lập tức thay đổi, bèn gọi các phóng viên khác lại xem.

Mấy người lập tức xúm lấy, trong đó một phóng viên nhanh nhẹn lôi máy ảnh ra chụp lại.

Cuốn sổ được mở ra, nội dung trang đầu tiên khiến nhíp tim các phóng viên lập tức nhanh hơn...

Lúc này, Tắt Phu Chiết vẫn không phát hiện ra xảy ra vấn đề lớn, tưởng là các phóng viên đang xem văn kiện nên không để ý, vẫn

tiếp tục tìm trà.

Phóng viên của Đài truyền hình lại giở một quyển sổ khác ra, mọi người cùng xúm vào xem. Cuốn sổ đó ghi chép lại quá trình quan hệ giữa Lôi Đạt Nhân với những người phụ nữ khác nhau. Trong cuốn sổ này có rất nhiều câu khiến các phóng viên phải tròn tròn mắt, đúng là một cuốn bút kí tình dục.

“Hôm nay mình tới thôn Thiên Cảnh kiểm tra công tác, nhận được tin nhắn của Phó Cục trưởng Cục Than và Khoáng sản Hoàng Cúc Hương, nói là tối nay muốn báo cáo công việc với mình. Mình nói là buổi tối mình mới về, cô ấy bảo là sẽ chờ. Mình nói vậy thì hãy tới văn phòng của mình. Về tới huyện đã là hơn 8 giờ tối, mình đuổi mọi người ở Huyện ủy về hết, một mình đi tới văn phòng, không lâu sau thì Hoàng Cúc Hương tới. Cô ta dùng nước hoa, mặc một bộ đồ rất gợi cảm, trông vô cùng lãng lợ. Cô ta bước vào phòng bèn đóng cửa lại, thi thoảng lại liếc mắt đưa tình với mình. Mình biết người đàn bà này muốn được mình đè bặt. Mình vốn định nhắc nhở bản thân không được trúng mĩ nhân kế của cô ta, nhưng người đàn bà này quả thực rất gợi cảm, mình không kiềm chế được, thế là kéo cô ta vào phòng ngủ, rồi quan hệ với cô ta”.

Mấy phóng viên tròn tròn mắt lên đọc, nội dung đằng sau của cuốn bút kí càng khiến người ta phải ngã ngửa.

Phóng viên của Đài truyền hình lập tức vác máy quay ra quay lại, sau đó thay cuốn băng khác rồi giấu vào trong túi. Hai phóng viên báo thấy vậy như sự tình, cũng vội vàng lấy máy ảnh kỹ thuật số ra đua nhau chụp, sau đó thay thẻ nhớ và giấu vào chỗ kín đáo trên người.

Tất Phu Chiết đang chuyên tâm vào tìm trà, thấy mấy phóng viên cứ chụp lia lịa cái hộp thì cảm thấy có gì đó không bình thường,

anh bèn chạy lại nhìn, phút chốc đứng như trời trờng, một hồi lâu sau vẫn không thể định thần lại được, hai chân anh mê m nhũn, biế t là mình vừa gây ra họa lớn. Anh vội vàng nói “phải chính trị, phải chính trị” rồi giả ãng cuố n sổ và những bức thư từ tay các phóng viên cá t đi. Phóng viên của một tờ báo cá p quố c gia vẫn chưa chụp đủ, không chịu cho anh cá t đi, hai người bèn nảy sinh tranh chấ p. Tấ t Phu Chiế t chẳng nghĩ được nhiề u nữa, giả ãng mạnh lại rồi nhét cái hộp vào trong tủ.

Gầ n như cùng lúc đó, Lôi Đạt Nhân mỉm cười cùng Bộ trưởng Bộ Tuyên truyề n và Chủ nhiệm Ủy ban Huyện ủy bước vào.

Thầ y Tấ t Phu Chiế t đang câ m cái hộp, Lôi Đạt Nhân biế n sắ c, quát:

- Anh Tấ t, anh đang làm gì hả?

Tấ t Phu Chiế t rấ t căng thẳng, vội vã nói:

- Tôi đang tìm trà để pha cho các phóng viên.

Lôi Đạt Nhân liề c Tiêu Thành Khí một cái, trách ông sao không kịp thời sắ p xế p người mang trà cho các phóng viên. Tiêu Thành Khí giải thích:

- Trà tôi đã bảo văn phòng pha rồi nhưng quên không bảo họ mang sang. - Ông ta bèn đi ra ngoài, chỉ một lát sau đã mang trà vào.

Vừa nảy nhìn thầ y hành động của Tấ t Phu Chiế t, Lôi Đạt Nhân suýt chút nữa thì hồ n xiêu phách lạc. Ông ta lại vô thức nhìn cái tủ tài liệu một cái, thầ y chiế c chìa khóa trên đó vẫn chưa rút ra, trong lòng thầ m chửi bản thân. Vừa nảy ông ta đang ở văn phòng thì Tiêu Thành Khí chạy vào báo cáo, nói là phóng viên đã tới. Để thể hiện địa vị và sự bận rộn của mình, ông ta giả vờ là mình đang họp, thế là vội

vội vàng vàng chạy ra ngoài, quên rút chìa khóa ra. Không ngờ chỉ một sai sót nhỏ này mà gây ra họa lớn.

Lúc này Lôi Đạt Nhân đã chẳng còn giữ được sự bình tĩnh lúc trước, điều ông quan tâm nhất lúc này là rốt cuộc Tắt Phu Chiết có nhìn thấy những thứ ông để trong cái hộp hay không? Nhưng có mấy phóng viên ở đó nên ông cũng không tiện hỏi thăm, cũng không dám nổi giận.

Đã tới giờ phỏng vấn, lòng dạ Lôi Đạt Nhân rối bời, cứ thấp thỏm mãi về cái hộp của mình, vấn đề ông lo lắng nhất hiện giờ là các phóng viên có biết nội dung bên trong cái hộp đó không. Khi phóng viên truyền hình bật đèn máy quay lên, ông bỗng cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, ánh đèn chói mắt khiến ông liên tưởng tới ngọn đèn thăm vấn ở Cục Công an, ông cảm thấy mình đang bị người ta thăm vấn. Những giọt mồ hôi li ti rịn ra từ trán ông.

Đúng vào lúc này thì điện thoại di động đổ chuông, Lôi Đạt Nhân như gặp được cứu tinh, vội vàng đứng lên ra ngoài nghe điện thoại. Nghe điện thoại xong, ông điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi bước vào phòng tiếp tục trả lời phóng vấn. Lôi Đạt Nhân làm công tác lãnh đạo cơ sở đã mười mấy năm, cũng coi như là người có kinh nghiệm, về cơ bản có thể khống chế và điều chỉnh tâm trạng mình.

Đối diện với những câu hỏi của phóng viên, Lôi Đạt Nhân bắt đầu trở nên thận trọng. Ông là một Bí thư Huyện ủy, bình thường ở Tô Thủy hô mưa gọi gió, nhưng khi đối diện với cánh truyền thông, ông vẫn thấy hơi căng thẳng, chỉ sợ nói nhảm điều gì đó. Ông biết sức mạnh của truyền thông, nó có thể tạo nên thành công vang dội cho một người, nhưng cũng có thể hủy diệt một người. Và lại, ông mặc dù là nhân vật đứng đầu huyện Tô Thủy, nhưng trước mặt các

phóng viên của tỉnh và Nhà nước, ông chỉ là một cán bộ cấp phó sở, chưa đáng là gì.

Khoảng năm phút sau, lời nói và mạch suy nghĩ của Lôi Đạt Nhân đã thông suốt, sự hưng phấn xuất hiện ngay sau đó, ông lại tìm được khí thế của vị Bí thư Huyện ủy như khi đang chủ trì cuộc họp, dần dần trở nên tự tin hơn.

Đối diện với những câu hỏi của phóng viên, Lôi Đạt Nhân trả lời rất trôi chảy. Bắt đầu là tình thần của Trung ương, rồi nhấn mạnh quyết sách sáng suốt của Bí thư Thị ủy Vương Lạc An, sau đó là huyện Tô Thủy thực sự quan tâm tới sức khỏe tâm lý của cán bộ, đi từ toàn cục tới từng mặt, từ từng mặt tới từng điểm, từ từng điểm tới điển hình cụ thể, Lôi Đạt Nhân tuôn một tràng dài, thể hiện một cách tổng hợp của vị Bí thư Huyện ủy. Đương nhiên, Lôi Đạt Nhân làm nổi bật lên vai trò của Bí thư Thị ủy Vương Lạc An, đồng thời không tiếc lời khen ngợi vị Bí thư mới này.

Khi buổi phỏng vấn gần kết thúc, Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền giới thiệu với các phóng viên, để giúp đồng chí Tất Phu Chiết nhanh chóng thoát khỏi những ám ảnh tâm lý, Bí thư Lôi tuôn nào cũng gắp một chút thời gian để nói chuyện với đồng chí Tất Phu Chiết ít nhất một lần, kịp thời tìm hiểu diễn biến tâm lý của anh, gợi mở cho anh, cổ vũ, khích lệ anh, đồng thời quan tâm tới anh trong cả cuộc sống, khiến đồng chí Tất Phu Chiết cảm nhận được sự ấm áp của lãnh đạo và tổ chức.

Thầy Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền giới thiệu về mình như thế, Lôi Đạt Nhân khiêm tốn nói:

- Là một Bí thư Huyện ủy, quan tâm tới cấp dưới của mình là nghĩa vụ, cũng là trách nhiệm.

Cuối cùng, Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền sắp xếp cho Lôi Đạt Nhân và Tất Phu Chiết một cuộc nói chuyện mặt đối mặt. Các phóng viên quay phim và chụp ảnh.

Phỏng vấn xong Lôi Đạt Nhân, các phóng viên yêu cầu được phỏng vấn riêng Tất Phu Chiết. Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền nghe vậy, lập tức nói tốt nhất là cứ tiến hành phỏng vấn trong Văn phòng của Bí thư Lôi. Lôi Đạt Nhân cũng rất hợp tác, nói với Tất Phu Chiết:

- Đồng chí Tất Phu Chiết, anh cứ ngồi ở đây, tôi cũng có chút việc, anh nói chuyện với các phóng viên đi nhé! - Nói xong ông đứng lên rời đi. Tất Phu Chiết thấy vậy cũng hơi ngạc nhiên. Bởi vì cán bộ cấp Cục của huyện Tô Thủy đều biết, Lôi Đạt Nhân kị nhất là cho người khác ngồi lên ghế của ông ta, cho rằng như thế là chiếm mất vị trí của ông, muốn đuổi ông về vườn, là không may mắn. Tất Phu Chiết vội vàng xua tay, không chịu ngồi lên. Lôi Đạt Nhân nửa đùa nửa thật nói:

- Anh Tất này, trả lời phỏng vấn cũng là một công việc, anh phải chính trị chứ. - Nói rồi ông ta đích thân kéo Tất Phu Chiết ngồi lên ghế của mình, mời các phóng viên bắt đầu phỏng vấn, còn mình thì kiêu có đi ra ngoài.

Tất Phu Chiết ngồi trên chiếc ghế da của Lôi Đạt Nhân như ngồi trên thảm lửa, cảm thấy cả người như có hàng ngàn con kiến đang cắn xé mình, lại cảm thấy như có hàng ngàn mũi kim đang đâm vào vai anh, vô cùng khó chịu.

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền lại gần an ủi Tất Phu Chiết vài câu, sau đó vẫn đứng yên trong phòng, ông sợ Tất Phu Chiết nói sai điều gì đó, về danh nghĩa nói là ở cùng các phóng viên, nhưng trên thực tế là đang giám sát. Lần phỏng vấn này vô cùng quan

trọng, không được để lộ ra kẽ hở nào, nếu không sẽ khiến Lôi Đạt Nhân không vui.

Tất Phu Chiết trả lời từng câu hỏi của phóng viên theo những gì mà Bộ trưởng Bộ Tổ chức đã dạy trước. Câu đầu tiên lẽ ra phải là “Nhờ sự quan tâm của Bí thư Lôi Đạt Nhân mà bệnh tâm lý của tôi đã hồi phục rất nhanh”, nhưng vì quá căng thẳng, Tất Phu Chiết lại nói thành “Nhờ sự quan tâm của tôi mà bệnh tâm lý của Bí thư Lôi Đạt Nhân hồi phục rất nhanh”. Các phóng viên biết ý của anh, bắt giác đều bật cười. Tất Phu Chiết vội vàng sửa lại. Trong sự hoang mang và hoảng hốt, cuối cùng Tất Phu Chiết cũng trả lời xong.

Khi buổi phỏng vấn đã kết thúc, Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền đưa các phóng viên ra ngoài. Lôi Đạt Nhân giữ Tất Phu Chiết ở lại văn phòng, bảo Tiêu Thành Khí tránh đi một lát. Ông muốn nói chuyện với Tất Phu Chiết, đương nhiên không phải là phụ đạo tâm lý, cũng không phải là tâm sự chuyện gì, bởi vì màn kịch trước mặt các phóng viên đã diễn xong rồi. Lúc này điều ông quan tâm nhất là Tất Phu Chiết có xem trộm những thứ trong hộp của ông không.

- Anh Tất này, vấn đề của anh, tôi luôn rất quan tâm. Tôi nghĩ thông qua cuộc phỏng vấn ngày hôm nay, anh sẽ nhanh chóng trở thành người được nhân dân cả nước quan tâm, anh cần phải chuẩn bị tốt, sau này có thể sẽ có thêm nhiều phóng viên tới phỏng vấn anh. - Lôi Đạt Nhân nói.

- Bí thư Lôi, tôi không biết ăn nói, sợ nhất là các phóng viên, cứ để họ phỏng vấn ông đi! - Tất Phu Chiết trả lời.

- Đồng chí này thật là, trả lời phỏng vấn cũng là một công việc mà, phải có cái nhìn đại cục, phải chính trị chứ.

Lôi Đạt Nhân tưởng rằng Tắt Phu Chiết đang châm biếm mình làm bộ làm tịch trước mặt các phóng viên nên có vẻ không vui.

- Vậy thì cứ làm theo chỉ thị của Bí thư Lôi đi. Tôi quay về sẽ rèn luyện tiếng phổ thông, tôi cảm thấy gánh nặng trên vai mình nặng quá, tôi không thể để cho cán bộ công nhân viên của huyện Tô Thủy mất mặt được. - Tắt Phu Chiết trả lời.

- Thái độ thế này là đúng rồi. Vừa nãy khi tôi vào văn phòng, thấy anh đang động vào mấy món đồ trong tủ tài liệu của tôi. Anh đã mở cái hộp ấy ra chưa? - Cuối cùng Lôi Đạt Nhân cũng quay về với vấn đề mà ông ta quan tâm.

- Không xem! - Tắt Phu Chiết thấy quả nhiên Lôi Đạt Nhân đã hỏi tới vấn đề mà anh lo lắng, lập tức buột miệng nói theo phản xạ.

- Trong đó tôi cất mấy nghìn tệ, đó là tiền sinh hoạt mà tôi chuẩn bị cho con tôi, vừa nãy tôi xem lại, sao không thấy tiền đâu nữa? - Lôi Đạt Nhân biết là nếu hỏi trực tiếp thì chắc chắn Tắt Phu Chiết sẽ không chịu thừa nhận, thế là ông ta thay đổi sách lược, giăng bẫy Tắt Phu Chiết.

- Làm gì có tiền, ngoại trừ một xô phong bì với một quyển sổ, ngoài ra có gì nữa đâu, tiền lại càng không. Bí thư Lôi, xin ông hãy tin tôi, tôi thực sự không lấy tiền của ông! - Tắt Phu Chiết vốn mắc bệnh tâm lý, thêm vào đó do căng thẳng quá độ, vừa mới nghe Lôi Đạt Nhân nói vậy đã tưởng là Lôi Đạt Nhân lại định hại mình, bất giác lơ lờ khai hé t.

Nghe tới đây, mặt Lôi Đạt Nhân lập tức biến sắc. Biết rằng Tắt Phu Chiết đã xem quyển sổ “Bút ký sưu tầm Mao Mao” của mình.

- Đám phóng viên đó có xem quyền sở trong cái hộp không? - Lôi Đạt Nhân hỏi dồn.

- Không... không có. - Tắt Phú Chiết đáp ứng nói.

Tắt Phú Chiết xem qua chiếc hộp không phải là vấn đề mà Lôi Đạt Nhân lo lắng. Tắt Phú Chiết bất quá chỉ là một con kiến trong tay ông, muốn anh chết thì chết, muốn anh sống thì sống. Cho dù Tắt Phú Chiết có nói ra ngoài cũng không sợ, tới lúc đó mình có thể nói là Tắt Phú Chiết bị bệnh tâm thần, vì bị phạt nên muốn báo thù ông, hoặc là nói con người anh lòng dạ xấu xa, muốn vu oan giá họa cho ông. Điều Lôi Đạt Nhân lo lắng nhất là không biết mấy viên phóng viên đó có nhìn thấy đóng thư và quyền sở của ông không. Nếu họ mà nhìn thấy thì quan lộ của mình cùng với tất cả, tất cả đều sẽ tan thành mây khói. Bởi vậy việc cấp bách hiện giờ là phải làm rõ vấn đề này.

- Anh Tắt này, anh không thể nói dối được. Thành thực là truyền thống tốt đẹp của Đảng ta, là một đồng chí được Đảng giáo dục đã nhiều năm, đạo lý này anh phải biết chứ. Đồng chí của Bộ Tuyên truyền vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói là phóng viên đã nhìn thấy những thứ để trong đó. - Lôi Đạt Nhân đúng là một con cáo già, giả bộ không có chuyện gì, tiếp tục chơi đòn tâm lý với Tắt Phú Chiết.

- Đó là tự họ xem chứ, khi tôi đang tìm trà thì họ lên xem. Bí thư Lôi, tôi thực sự không cố ý cho họ xem đâu! - Tắt Phú Chiết thấy sự việc đã bại lộ, lòng dạ hoang mang, giọng nói khẩn cầu.

- Họ xem xong có nói gì không? - Lôi Đạt Nhân lúc này đã gằn như sụp đổ hoàn toàn nhưng vẫn cố gắng nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh, tìm hiểu rõ sự việc xong rồi mới tìm đối sách.

- Chẳng nói gì cả, họ chỉ chụp ảnh lia lịa thôi. - Tấ t Phu Chiế t buột miệng nói.

Nghe câu này của Tấ t Phu Chiế t, tia hi vọng cuối cùng của Lôi Đạt Nhân đã hoàn toàn bị hủy diệt, trong đầ u ông lúc này chỉ còn lại ba chữ “Tiêu đời rô i”.

Lôi Đạt Nhân đương nhiên không cam tâm để tiề n đầ mình tạo dựng ra suố t mấ y chục năm nay kế t thúc như vậy. Ông buộc phải tìm đầ i sách cứu lấ y mình.

Lúc này ông không thể để Tấ t Phu Chiế t ra ngoài nói lộ ra điề u gì nữa. Ông âm thầ m dặn dò Tiêu Thành Khí một hồ i, bảo Tiêu Thành Khí sắ p xế p cho Tấ t Phu Chiế t tới một nơi yên tĩnh tĩnh dưỡng vài hôm, bởi vì sau đó có thể sẽ có nhiề u phóng viên muố n tới phỏng vấ n anh, không thể để cho anh cảm thấ y áp lực quá nhiề u. Ông còn dặn Tiêu Thành Khí phải thêm hai người phục vụ cho Tấ t Phu Chiế t, nói là để bảo vệ sự an toàn cho anh. Ông nói với Tiêu Thành Khí, không có sự đầ ng ý của ông thì không được để cho Tấ t Phu Chiế t tiế p xúc với bấ t cứ ai, để tránh điển hình câ n quan tâm bảo vệ này gây ra chuyện không câ n thiế t.

Đuối khéo được Tấ t Phu Chiế t xong, Lôi Đạt Nhân nhanh chóng lôi cái hộp nhựa ra, tỉ mỉ xem lại một hồ i, quả nhiên phát hiện bên trong đã bị người ta lục lọi. Ông lấ y một cái túi ra, cho quyển sổ và thư từ trong hộp vào túi, sau đó xách nó về nhà ở, đầ t sạch rô i đổ tro vào toilet, xả nước cho trôi đi.

Xử lí xong xuôi, Lôi Đạt Nhân vẫn cảm thấ y vô cùng căng thẳng dị thường, phải tìm mấ y phóng viên đó để nói chuyện. Điề u đầ u tiên ông nghĩ tới là dùng tiề n để mua chuộc, ngoại trừ cách này, hầ u như không còn cách nào tồ t hơn nữa. Nhưng rô t cuộc là nói cùng một lúc hay nói với riêng từng người thì tồ t hơn? Lôi Đạt Nhân

suy nghĩ một hồi, cảm thấy nói riêng với từng người sẽ tốt hơn, để tránh họ cùng tạo thành một trận chiến, đòi một cái giá trên trời.

Ông quyết định bắt tay vào từ Vương Tín Nghĩa, phóng viên báo cấp nhà nước.

Ông tìm danh thiếp mà phóng viên đó để lại, bắt đầu gọi điện thoại. Không lâu sau, phóng viên Vương Tín Nghĩa tới văn phòng của ông. Tuy là phóng viên báo cấp nhà nước nhưng thực ra Vương Tín Nghĩa là người của Đông Hải, là phóng viên của tờ báo này thường trú tại Đông Hải.

- Phóng viên Vương, tôi là một độc giả trung thành của quý báo, anh xem, văn phòng tôi toàn đặt báo của các anh.

Trước tiên tôi rất cảm tạ quý báo bao nhiêu năm nay đã luôn quan tâm tới huyện Tô Thủy chúng tôi. Nghe nói ở chi nhánh tòa soạn các anh cũng có nhiệm vụ quảng cáo, không biết nhiệm vụ của anh đã hoàn thành chưa? Nếu chưa hoàn thành thì để cảm ơn sự quan tâm của anh tới Tô Thủy chúng tôi, tôi sẽ bảo mấy doanh nghiệp trong huyện đăng quảng cáo trên báo của anh.

Lôi Đạt Nhân là một người thông minh, biết rằng nếu cứ thế đưa phong bì thì thứ nhất là có thể gây nghi ngờ mình đang hối lộ, thứ hai là phóng viên cũng chưa chắc đã dám nhận, bởi vậy ông ta lôi quảng cáo ra làm tá m khiến để gián tiếp tiến hành hối lộ. Cách làm này là hợp lý nhất, vừa không bị mang danh hối lộ, đôi phương không cảm thấy khó xử, mà quan trọng là không cần phải móc tiền từ hũu bao của mình, một mũi tên trúng ba đích.

Vương Tín Nghĩa thực ra sau khi nhận được điện thoại của Lôi Đạt Nhân đã đoán được tám, chín phần. Vừa nãy mấy phóng viên bọn họ đã bàn bạc với nhau, thảo luận về vấn đề giải quyết thế nào với quyền sở của Lôi Đạt Nhân. Các phóng viên đều nhanh chóng

đưa ra thông nhất, chắc chắn họ sẽ phản phui việc này trước ánh sáng. Một tin tức chấn động như thế này rất khó có thể gặp được trong cuộc đời phóng viên, ai gặp được rồi thì chắc chắn không dễ dàng bỏ qua. Do chuyện này được mọi người đồng thời phát hiện nên họ không muốn để các tờ báo khác giành được trang đầu, sau khi thảo luận nhiều lần, bốn phóng viên đã thông nhất với nhau: Bất cứ đơn vị nào đăng tải tin này trước đều phải đề thêm tên của đơn vị còn lại.

Vương Tín Nghĩa biết rằng Lôi Đạt Nhân muốn hỏi lộ mình, bèn trả lời:

- Cảm ơn Bí thư Lôi đã quan tâm, để bảo vệ cho tính khách quan và tính chân thực của tin tức, việc kinh doanh và phỏng vấn của báo chúng tôi tách bạch với nhau. Bởi vậy các phóng viên như chúng tôi không cần phải lôi kéo quảng cáo, cũng không được nhân cơ hội phỏng vấn để làm quảng cáo.

Lôi Đạt Nhân đã gặp quá nhiều phóng viên, nhưng người từ chối quảng cáo như Vương Tín Nghĩa thì mới gặp lần đầu tiên. Lôi Đạt Nhân nghĩ nhanh trong đầu, đoán chắc là Vương Tín Nghĩa cảm thấy điều kiện mình đưa ra quá thấp, không đủ để đổi lấy tin tức trong tay anh. Thế là Lôi Đạt Nhân nói:

- Phóng viên Vương, nếu đã như vậy thì huyện chúng tôi đang có một số việc cần tuyên truyền, tôi muốn được đăng một số tin tức chuyên đề trên quý báo, số chữ và số trang của những tin tức này có thể căn cứ theo yêu cầu của anh để quyết định. Đương nhiên rồi, chúng tôi sẵn sàng thanh toán tiền trang bìa, anh thấy thế nào?

- Chuyện tiền trang bìa là một kiểu quảng cáo biến tướng, xin lỗi, tôi không thể làm chuyện này được. - Vương Tín Nghĩa từ chối

đề nghị của Lôi Đạt Nhân.

Lôi Đạt Nhân sững sờ trước lời từ chối của Vương Tín Nghĩa, cảm thấy tay phóng viên này không chơi bài theo đúng quy định thường thấy, có thể là vì không thích đề nghị của mình. Thế là ông quyết định nói thẳng:

- Phóng viên Vương, vừa nãy có phải anh đã chụp một số ảnh trong văn phòng của tôi không?

- Đúng vậy, khi ông với太太 Phu Chiết giao lưu với nhau. - Vương Tín Nghĩa cố ý làm giả vẻ ngây thơ.

- Tôi không nói tới chúng, anh là người thông minh, ý của tôi chắc anh hiểu. Tôi có suy nghĩ này, tôi muốn bỏ tiền ra mua lại những bức ảnh trong tay anh, anh thấy bao nhiêu tiền thì đủ? - Lôi Đạt Nhân không còn lựa chọn nào khác, đành phải xòe bài.

- Bí thư Lôi, chẳng nhẽ ông không cảm thấy mình đang thực hiện giao dịch sao? Hay đây là một hình thức hối lộ biến tướng? - Vương Tín Nghĩa thản nhiên nói.

- Giao dịch? Cuộc đời có nhiều lúc là giao dịch, chỉ có điều khi giao dịch cố gắng công bằng một chút là được. Đương nhiên, thực hiện trao đổi ngang giá là tốt nhất. Nếu anh nói đây là giao dịch thì tôi cũng không phủ nhận. Anh cho rằng số ảnh trong tay anh đáng bao nhiêu tiền, hãy ra giá đi! - Lôi Đạt Nhân thẳng thừng.

- Bí thư Lôi, có những thứ dùng tiền không mua được đâu, ví dụ như trách nhiệm và lương tri của người phóng viên. - Vương Tín Nghĩa không hề nể nang ông ta chút nào.

- Mười vạn thế nào? - Lôi Đạt Nhân tin rằng đứng trước đồng tiền, không người nào là không bị mê hoặc, bởi vậy tự mình ra giá.

Vương Tín Nghĩa không trả lời, chỉ mỉm cười.

- Hai mươi vạn? - Lôi Đạt Nhân lại chủ động thêm tiề`n.

Vương Tín Nghĩa vẫn không nói gì.

- Ba mươi vạn! - Lôi Đạt Nhân nói.

Vương Tín Nghĩa cười cười.

- Vậy thì năm mươi vạn! Thê´ nào? - Lôi Đạt Nhân gắ`n giọng.

- Bí thư Lôi, ông đừng tăng giá nữa, giá cả ông đưa ra có cao thê´ nào thì vụ giao dịch này cũng không thành đâu, ông làm như thê´ là đang sỉ nhục nhân cách của tôi! Cáo từ! - Vương Tín Nghĩa hơi nổi giận, đứng lên định ra về`.

- Phóng viên Vương, anh đừng giận, anh hãy suy nghĩ đi, nghĩ xong rồi thì có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào, có gì thì cùng nhau bàn bạc. - Lôi Đạt Nhân đuổi theo ra ngoài, nói với theo Vương Tín Nghĩa.

Phản ứng của Vương Tín Nghĩa hoàn toàn nằ`m ngoài dự liệu của Lôi Đạt Nhân. Ông ta ngã ngô`i ra ghê´, nghĩ ngợi một lát, đoán chắ`c là Vương Tín Nghĩa lo các phóng viên khác tiế`t lộ chuyện anh ta bán ảnh ra ngoài, quyê´t định cùng gọi các phóng viên khác tới, nói chuyện thẳng thắ`n một lâ`n, như thê´ đỡ phải mặc cả nhiê`u lâ`n, lại có thể loại bỏ được sự nghi kị và đề` phòng của các phóng viên với nhau.

Thê´ là ông gọi điện thoại cho phóng viên của Đài truyề`n hình, nói là muố`n hẹn mấ`y người ra cùng nói chuyện. Phóng viên của Đài truyề`n hình nhận được điện thoại, từ chố`i yêu câ`u gặp mặt của ông, đồ`ng thời nói với ông rằ`ng, thái độ của Vương Tín Nghĩa cũng

chính là thái độ của mấy người bọn họ, khuyên ông không cần phải lãng phí công sức.

Lúc này Lôi Đạt Nhân bắt đầu thấy hoảng, nhưng ông không chịu bó tay chịu trôi, bèn đích thân chạy tới khách sạn nơi các phóng viên ở. Khi tới khách sạn, ông thấy Phó Bộ trưởng quản lý tin tức của Bộ Tuyên truyền cũng có mặt, ông chẳng để ý được nhiều nữa, bèn đuổi Phó Bộ trưởng kia về, sau đó đóng cửa lại, khẩn cầu nói với các phóng viên:

- Các vị cũng biết, những đồng chí ở cơ sở như chúng tôi rất khó khăn, trèo lên được cái vị trí này, với tôi cũng chẳng dễ dàng gì, các anh coi như là làm phúc, thương cho tôi với! Tôi biết là mình sai rồi, tôi đảm bảo với các anh, sau này sẽ không phạm những sai lầm thất p hèn như thế này nữa.

Một người trong số họ bảo Lôi Đạt Nhân hãy lên trình bày việc của mình với Ủy ban Kỷ luật.

Lôi Đạt Nhân thấy mấy người lòng dạ sắt đá, kiên quyết đưa việc của mình ra ánh sáng thì chẳng còn tâm trí nào nữa, hai chân mềm nhũn ra, quỳ phịch xuống đất, khổ sở khóc lóc, không hề giống với điệu bộ hách dịch của ông ta thường ngày:

- Các vị phóng viên, nhà tôi còn bố mẹ già trên 80 tuổi, các anh hãy nể tình họ, tha cho tôi đi! Sau này nếu tôi được thăng quan, các anh có yêu cầu gì tôi cũng có thể đáp ứng được. Cầu xin các anh hãy cho tôi một con đường lùi!

- Lôi Đạt Nhân, ông nhìn ông lúc này có còn giống một cán bộ lãnh đạo không? Chúng tôi khuyên ông hãy tới Ủy ban Kỷ luật tự thú đi, có thể sẽ được khoan hồng. - Vương Tín Nghĩa phần nộ nói.

Lôi Đạt Nhân thấy mấy người đều không hề động lòng, chẳng còn cách nào khác, đành thất thủ ra về.

Biết rằng không thể giải quyết được vấn đề này theo cách riêng tư, nhưng Lôi Đạt Nhân không muốn buông tay. Ông ta trấn tĩnh lại, gọi điện cho Cục trưởng Cục Công an Trương Chiếm Ngũ, nói là mình bị mấy tay phóng viên lừa gạt, bảo anh ta lập tức phái người tới bắt họ và lục soát những chỗ có thể giấu chứng cứ lừa gạt.

Lôi Đạt Nhân lại gọi điện thoại cho Tiêu Thành Khí, bảo ông ta lập tức tới khách sạn, phối hợp với Trương Chiếm Ngũ bắt bốn tay phóng viên kia.

Không lâu sau, Trương Chiếm Ngũ đích thân ra tay, đưa theo hơn 10 cảnh sát tới khách sạn của tòa nhà Huyện ủy, bao vây bốn người Vương Tín Nghĩa lại. Bốn phóng viên cũng biết việc này vô cùng phức tạp, đang định thu xếp hành lý rời khỏi huyện Tô Thủy, không ngờ lúc này lại trở thành tội phạm bị bắt. Các phóng viên bèn lấy chứng chỉ hành nghề ra cho Trương Chiếm Ngũ xem, Trương Chiếm Ngũ liếc một cái, không cảm thấy, nói là Bí thư Lôi đã bảo họ có hành vi lừa đảo thì chắc chắn là lừa đảo. Các phóng viên biết Lôi Đạt Nhân không chịu tha cho mình, giờ tú tài gặp quân lính, có miệng cũng không nói được, bởi vậy họ nghiêm túc cảnh cáo các cảnh sát không được tùy tiện.

Trong địa bàn huyện Tô Thủy, Trương Chiếm Ngũ đâu chịu để mấy người họ giải thích, thêm vào đó anh ta nhận chỉ thị của Lôi Đạt Nhân để làm việc này, có chỗ dựa vững chắc rồi nên chẳng coi mấy phóng viên đó vào đâu. Trương Chiếm Ngũ xua tay, ra lệnh cho cảnh sát lục soát mấy người đó. Cảnh sát được lệnh, giờ đại ra tờ giấy lục soát rồi tịch thu điện thoại di động của mọi người, bắt đầu tiến hành lục soát trong phòng. Lục soát một hồi không phát hiện ra cái gì, cuối cùng tìm được máy ảnh và máy quay, họ bèn lấy

bằng từ và thẻ nhớ trong đó ra. Sở phỏng vấn của phóng viên cũng bị tịch thu. Điều quá đáng là họ còn tiến hành lục soát người của các phóng viên.

Bọn người Vương Tín Nghĩa lo lắng bèn hét lên, cảnh cáo họ đây là hành vi vi phạm pháp luật, xâm phạm tới quyền nhân thân của người khác.

Trương Chiêm Ngũ cười lạnh một tiếng, nói:

- Các người giảng dạy người khác mà còn dám nói tới pháp luật, thật là nực cười.

Mặc dù bốn người ra sức giằng co nhưng vẫn bị lục soát hết thân trên, không tìm được thứ gì khác. Không cam tâm, Trương Chiêm Ngũ ra lệnh cởi quần của bốn người đó.

Vương Tín Nghĩa lên tiếng chửi:

- Họ Trương kia, anh là đồ khôn nản, chúng tôi là phóng viên tin tức, được pháp luật bảo vệ, các anh làm thế này là cố tình phạm pháp!

Trương Chiêm Ngũ lại gằn đang tay cho Vương Tín Nghĩa một cái tát:

- Đồ lừa đảo, hét cái gì mà hét, hét nữa ông mày đánh cho chết đi sống lại bây giờ, mày có tin không hả? - Chỉ tội nghiệp bốn người bị cảnh sát giữ chặt, quần áo trên người bị lột sạch. Cuối cùng họ tìm ra thẻ nhớ máy ảnh trong quần lót của Vương Tín Nghĩa.

Vương Tín Nghĩa hét lớn:

- Tôi muốn gặp Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền của các người!

Trương Chiế' m Ngũ đâu chịu nghe lời anh.

Tiêu Thành Khí chạy tới, hỏi tình hình, bảo Trương Chiế' m Ngũ đưa thứ lục soát được cho ông ta. Trương Chiế' m Ngũ nói đây là chứng cứ, phải mang về` để ghi khẩu cung. Tiêu Thành Khí nói Bí thư Lôi muô' n đích thân xem trước. Trương Chiế' m Ngũ nghe nói vậy thì không kiên trì thêm nữa, bảo người mang băng ghi hình, thẻ nhớ và sổ phỏng vấ' n giao cho Tiêu Thành Khí.

Hiển nhiên, tới lúc này Trương Chiế' m Ngũ và Tiêu Thành Khí vẫn chưa biế' t nội tình sự việc, cũng không biế' t chuyện “Bút kí sưu tâ' m Mao Mao”, nê' u thực sự biế' t chuyện này thì có lẽ họ cũng không dám phô' i hợp. Hai người này đề' u bị Lôi Đạt Nhân chơi như quân cờ trong tay.

Sau khi câ' m chứng cứ trong tay, Tiêu Thành Khí bảo Trương Chiế' m Ngũ giải bồ' n người đi thẩm vấ' n.

Khi Lôi Đạt Nhân nhận chứng cứ từ tay Tiêu Thành Khí, cuô' i cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Ông bảo Tiêu Thành Khi viế' t một bản thuyế' t minh, nói là hôm nay bồ' n phóng viên đó đã lấ' y đi chứng cứ, mượn danh phỏng vấ' n để lừa gạt ông. Sau khi viế' t xong, ông đích thân kí tên lên đó và giao chứng từ cho Trương Chiế' m Ngũ, bảo anh ta nghiêm khắ' c điề' u tra hành vi lừa gạt này.

Ngay sau đó, ông ta lại gọi Bộ trưởng Bộ Tuyên truyề' n tới văn phòng của mình, thông báo với ông ta tình hình. Bộ trưởng Bộ Tuyên truyề' n vừa nghe vậy đã cảm thấ' y không thể ngờ được:

- Chắ' c không phải chứ, mấ' y phóng viên đó là do tôi đích thân mời tới, Vương Tín Nghĩa tôi rấ' t quen thuộc, không phải là hạng người đó đâu.

Lôi Đạt Nhân thấy Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền có thái độ đó thì tỏ ra không vui:

- Anh chỉ nhìn thấy bề mặt của hắn, phẩm hạnh của một người không phải giao tiếp một hai lần là có thể nhìn thấu được.

Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền hiểu ý của Lôi Đạt Nhân, cũng không nói thêm nữa, trước khi chưa làm rõ sự việc, ông không muốn đắc tội Lôi Đạt Nhân. Lôi Đạt Nhân bảo ông chờ sau khi Cục Công an điều tra rõ ràng, nhanh chóng báo cáo tình hình lên đơn vị của bộ phận phóng viên kia. Lôi Đạt Nhân không muốn để cơ quan truyền thông nắm được đằng chuôi, bởi vậy những gì có thể nghĩ được, ông ta đều nghĩ tới cả rồi.

Ngày hôm sau, báo cáo vụ án của Cục Công an đã có, về cơ bản là theo như những gì Lôi Đạt Nhân đã viết.

Rất nhanh sau đó, ba đơn vị truyền thông kia lập tức phái người tới huyện Tô Thủy để tìm hiểu tình hình cụ thể. Họ yêu cầu được gặp mặt đồng nghiệp của mình. Khi gặp nhau ở đồn công an, nhân cơ hội bắt tay, phóng viên Đài truyền hình đã lén nhét vào tay đồng nghiệp một cục giấy nhỏ. Thì ra sau khi thẩm vấn viết lời khai, phóng viên của Đài truyền hình nhanh nhẹn xé một góc giấy, viết vào đó mấy chữ rồi giấu trong người mình.

Sau khi người của Đài truyền hình từ đồn công an đi ra bên mở xem nội dung tờ giấy, biết rằng đoạn băng chứng cứ ghi lại vẫn chưa bị lục soát lấy đi mất mà được giấu ở một nơi bí mật. Khi Vương Tín Nghĩa bị Lôi Đạt Nhân gọi đi, ba người phóng viên còn lại lập tức cảnh giác, dự cảm được điều nguy hiểm, thế là dùng một túi nilon gói bọc cẩn thận đoạn băng và thẻ nhớ chụp được ở văn phòng của Lôi Đạt Nhân, giấu vào một góc dưới sàn nhà bên ngoài phòng khách sạn.

Người của Đài truyền hình theo chỉ dẫn ghi trên tờ giấy, quả nhiên tìm được cái túi đó. Để cho an toàn, họ lập tức phái người mang chứng cứ quay về cơ quan, in ra thêm một bản, giao cho Ủy ban Kỷ luật Tỉnh ủy. Người của Ủy ban Kỷ luật Tỉnh ủy vừa xem nội dung trong băng ghi hình, vô cùng sửng sốt, lập tức thành lập tổ chuyên án về Tô Thủy đi điều tra.

Khi được biết tổ chuyên án của Ủy ban Kỷ luật Tỉnh ủy về tới Tô Thủy, Lôi Đạt Nhân biết sự việc đã bại lộ, muốn chạy trốn nhưng không ngờ bị tổ chuyên án không chểnh được. Lôi Đạt Nhân đối diện với chứng cứ rõ ràng, hết đường chối cãi, chỉ đành nhận tội.

Theo lời khai của Lôi Đạt Nhân, ông ta tổng cộng có quan hệ với 78 người phụ nữ, trong kế hoạch của ông ta là gom đủ 100. Những người phụ nữ có quan hệ với ông ta thường là các cán bộ nhà nước, có người là cán bộ lãnh đạo, có giáo viên, nhân viên văn phòng, một vài cục trưởng muốn lấy lòng ông ta nên hối lộ bằng tình dục, cũng có cả gái mại dâm mà ông ta quan hệ trong thời gian đi công tác.

Vụ án điều tra Lôi Đạt Nhân sau khi được báo chí đăng tải, lập tức dậy lên một làn sóng bàn luận trong cả nước, đặc biệt là trên mạng, nó đã trở thành một đề tài rất “hot”. Khi vụ việc của Lôi Đạt Nhân bại lộ, rất nhiều người liên quan tới vụ án này ở huyện Tô Thủy, đặc biệt là những người đàn bà đã có quan hệ với ông ta đều như chim đậu phải cành cong, hoảng sợ không yên.

Lôi Đạt Nhân vốn muốn lấy lòng Bí thư Vương Lạc An, lập công với Thị ủy, kết quả là chửa lợn lành thành lợn què dẫn tới thân bại danh liệt. Sự kiện này đã trở thành một câu chuyện cười trong huyện Tô Thủy. Rất nhiều người vốn dĩ không thích cái thói hách dịch và chuyên quyền của Lôi Đạt Nhân, nay càng được thể đắc ý.

Cũng ngay sau khi vụ án “Bút kí sưu tầm Mao Mao” xảy ra, huyện Tô Thủy trong phút chốc trở thành khu bị nạn trong vấn đề tâm lí của cán bộ công nhân viên. Không biết vì nguyên nhân gì mà nội dung bút kí của Lôi Đạt Nhân bị tiết lộ ra ngoài, đặc biệt là tên của 78 người có quan hệ với ông ta bị đưa lên mạng, trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người.

Những người biết vợ mình cùng Lôi Đạt Nhân căm sùng lên đầu mình, không biết để mặt mũi vào đâu, gây ra một loạt các mâu thuẫn gia đình, nhiều cặp vợ chồng còn đưa nhau ra tòa li hôn. Những lãnh đạo nữ có quan hệ bất bình thường với Lôi Đạt Nhân cũng mất đi tiếng nói trong cơ quan, trở thành chuyện cười cho đồng nghiệp, nhiều người vì đó mà phải xin từ chức.

Nực cười nhất là một vị Phó Cục trưởng Cục Lao động vì muốn lên làm Cục trưởng, đã mang tặng cả người vợ làm giáo viên của mình cho Lôi Đạt Nhân. Cũng không thể hoàn toàn trách được vị Phó Cục trưởng này, Lôi Đạt Nhân từ lâu đã thích người vợ của anh này, cảm thấy chị xinh đẹp, đang tuổi xuân phơi phới, lại có tố chất. Lúc đầu, thấy Lôi Đạt Nhân cứ nhìn người vợ xinh đẹp của mình tới mức chảy cả nước dãi, vị Phó Cục trưởng này thấy rất bức trong lòng, nhưng sợ uy quyền của Lôi Đạt Nhân nên không thể phát tác, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. Vợ của vị Phó Cục trưởng đó cũng thấy phản cảm với sự háo sắc của họ Lôi. Khi Cục trưởng Cục Lao động đã tới tuổi về hưu, vị Phó Cục trưởng này muốn lên làm cục trưởng, nhưng lại đứng thứ ba trong danh sách, có lẽ khó mà được như ý nguyện, để lấy lòng Lôi Đạt Nhân, anh ta bèn tìm cơ hội đẩy vợ mình vào vòng tay của Lôi Đạt Nhân. Vị Phó Cục trưởng này cuối cùng cũng đạt được giấc mơ, lên làm Cục trưởng Cục Lao động. Khi sự việc của Lôi Đạt Nhân bị phát hiện, vợ của vị Cục trưởng Cục Lao động này biết chuyện xấu của mình với Lôi Đạt Nhân đã bại lộ, không chịu nổi sự lờ mờ ngụy và những chỉ trích của đồng nghiệp,

được một thời gian thì nổi điên. Vị Phó Cục trưởng này vừa mất cả chì lẫn chài, không lâu sau cũng mất chứng trầm cảm.

Còn Tắt Phu Chiết lại là một đương sự khác của sự kiện này, cũng vì Lôi Đạt Nhân bị bắt mà anh trở thành người bị hại. Mất đi cơ hội để làm điển hình, vốn được rất nhiều người vây quanh, giờ đây chẳng ai phục vụ anh nữa, mức độ trọng thị anh cũng không còn cao như trước. Tắt Phu Chiết từ trên mây xanh rơi xuống trần gian. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Tắt Phu Chiết đã trải qua cả nước sôi lẫn băng giá, đúng là thế sự khó lường.

Sau khi Lôi Đạt Nhân bị bắt, rất nhiều người trong huyện Tô Thủy bàn luận về Tắt Phu Chiết. Có người cảm thấy anh là một tiểu nhân bỉ ổi, cuốn bút kí của Lôi Đạt Nhân là do Tắt Phu Chiết cố ý mang ra cho phóng viên xem, đó là âm mưu của anh. Thế là rất nhiều cán bộ nhân viên, đặc biệt là cán bộ lãnh đạo tránh xa anh, chỉ sợ không cẩn thận bị anh phát hiện ra việc gì xấu xa của mình. Cũng có người coi anh là anh hùng, những người này đa số đều là nhân dân bách tính, cho rằng Tắt Phu Chiết đã không e sợ cường quyền, đấu tranh đến cùng, dám là người đầu tiên chống lại bọn quan tham ở huyện Tô Thủy, bằng trí tuệ của mình để kéo Lôi Đạt Nhân xuống đài.

Tắt Phu Chiết vẫn vì chuyện của Lôi Đạt Nhân mà chịu đủ khổ sở.

Một lần cùng Thượng Phương Phương ra công viên tản bộ, anh bị người ta xúm vào đánh một trận. Gã đàn ông đánh anh là một trưởng phòng của Cục Quản lý huyện, tên là Trương Nhĩ Giang. Vợ anh ta cũng nằm trong “danh sách 78 người” có mối quan hệ ám muội với Lôi Đạt Nhân. Sau khi “danh sách 78 người” bị phát tán trên mạng, Trương Nhĩ Giang rơi vào nỗi đau khổ cực độ. Anh ta vốn rất yêu vợ mình, vợ anh ta bình thường ở nhà cũng là người vợ ngoan ngoãn,

trong mắt người ngoài, họ là đôi vợ chồng hạnh phúc. Trương Nhĩ Giang không hề biết rằng vợ mình có quan hệ với Lôi Đạt Nhân, trong lòng anh ta, vợ anh ta luôn yêu thương anh ta sâu sắc.

Sau khi sự việc xảy ra, người vợ đó đã đứng trước mặt anh ta thừa nhận mọi quan hệ không bình thường của chị với Lôi Đạt Nhân. Người vợ nói, Lôi Đạt Nhân vì đi cùng cấp trên kiểm tra công việc, thường xuyên ở lại khách sạn, chị là Phó Tổng giám đốc của khách sạn, không thể tránh khỏi những tiếp xúc với Lôi Đạt Nhân. Tiếp xúc lâu rồi, Lôi Đạt Nhân thì thoảng dùng lời lẽ đùa cợt chị. Để không đắc tội với Lôi Đạt Nhân, lần nào chị cũng giả bộ không nghe thấy hoặc kiêu có bỏ đi. Có một hôm, một đoàn kiểm tra trên tỉnh xuống, Lôi Đạt Nhân đi cùng. Tối hôm đó ngủ lại khách sạn, ông ta gọi điện thoại cho chị khi đó đang trực ban, bảo chị mang ít hoa quả tới phòng. Lúc đó chị cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, mang hoa quả tới cho Lôi Đạt Nhân. Ai ngờ vừa vào phòng đã bị Lôi Đạt Nhân đè lên giường, chị ra sức phản kháng. Lôi Đạt Nhân uy hiếp chị rằng nếu còn phản kháng thì sẽ đuổi việc chị, nếu nghe lời, sau này có thể đề bạt chị lên làm Tổng giám đốc khách sạn. Chị nghe vậy quá sợ hãi, ai mà không biết ở huyện Tô Thủy này, Lôi Đạt Nhân chính là Ngọc hoàng đại đế, nói được làm được, chị đau đớn bị ông ta chiếm đoạt. Sau lần đầu tiên đó, Lôi Đạt Nhân thường xuyên tới tìm chị để thỏa mãn dục vọng. Để giữ được công việc, để bảo vệ sự bình yên của gia đình, chị đành âm thầm chịu đựng.

Khi Trương Nhĩ Giang biết vợ mình có tư tình với Lôi Đạt Nhân, một con người vốn hay cười hay nói như anh bỗng trở nên trầm mặc. Nhất là ngày nào đi làm, anh cũng cảm thấy các đồng nghiệp đang dùng ánh mắt kì quái nhìn anh, lại cảm thấy các đồng nghiệp đang bàn luận sau lưng anh, chỉ tỏ vẻ cười nhạo anh. Trương Nhĩ Giang không chịu được nỗi nhục này. Về tới nhà, anh luôn lôi vợ ra để trút giận, động một chút là thượng cẳng chân, hạ

cẳng tay, một gia đình từng hạnh phúc tràn đầy đứng bên bờ vực thẳm. Trương Nhĩ Giang cuối cùng không chịu được sự thực là mình bị căm sùng, nghiến răng đòi li hôn. Người vợ sống chết cũng không chịu. Nhưng Trương Nhĩ Giang đã hạ quyết tâm bỏ vợ, một mình gà trống nuôi con.

Sau khi li hôn, Trương Nhĩ Giang không chỉ hận vợ mình, hận Lôi Đạt Nhân đã căm sùng lên đầu mình mà còn hận Tất Phu Chiết đã làm bại lộ chuyện này. Trương Nhĩ Giang cho rằng, nếu không có Tất Phu Chiết, sự việc này sẽ không xảy ra, gia đình vốn dĩ hạnh phúc của anh cũng không bị tan vỡ. Khi gặp Tất Phu Chiết ở công viên, bao nhiêu phần nộ trong lòng anh cuối cùng cũng không kìm nén được nữa, như một ngọn núi lửa đã bị đàn áp lâu ngày, bỗng chốc bùng phát lên. Anh tóm lấy Tất Phu Chiết, đánh Tất Phu Chiết một trận đau đớn. Tất Phu Chiết bị đánh chỉ cảm thấy thật kì lạ, sau đó quỳ xuống chúng quanh đó chỉ tro, anh mới phản ứng lại. Cảm thấy mình thật là oan uổng, Tất Phu Chiết nói chuyện của vợ Trương Nhĩ Giang không liên quan gì tới anh, anh đâu có tiết lộ chuyện này.

Thượng Phương Phương nghe tin vội vàng chạy tới, thấy chồng mình bị người ta đánh cho thâm tím mặt mày thì lên tiếng chửi Trương Nhĩ Giang:

- Anh không quản được vợ anh thì liên quan gì tới anh Tất nhà tôi? Cho dù việc đó không bị bại lộ thì chẳng nhẽ chuyện xấu giữa vợ anh với Lôi Đạt Nhân lại không tồn tại sao? Anh chẳng qua là tự lừa mình dối người mà thôi.

Thượng Phương Phương chì chiết, thêm vào đó là những lời khuyên nhủ của mọi người xung quanh, cho rằng chuyện này cũng không thể trách Tất Phu Chiết được. Trương Nhĩ Giang chẳng còn mặt mũi nào nữa, đành thất thủ bỏ đi.

Bí thư Thị ủy Vương Lạc An vô cùng chấn động trước sự kiện của Lôi Đạt Nhân, sự kiện này là một đòn đả kích không nhỏ với “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên” mà ông đang tiến hành. Nhưng ông nhanh chóng biến những ảnh hưởng tiêu cực thành tích cực. Ông lấy đó làm cơ hội, trước tiên phái Thường ủy Thị ủy, Bí thư Ủy ban Kỷ luật Nghiêm Lịch tới kiêm chức Bí thư Huyện ủy huyện Tô Thủy, một mặt để chỉnh đốn lại trật tự, mặt khác là để đẩy mạnh kế hoạch của ông, đặc biệt là phải coi trọng tới sức khỏe tâm lý của những người có liên quan tới “Danh sách 78 người”.

Sau khi Lôi Đạt Nhân bị bắt, thanh danh của Tắt Phu Chiết vang dội khắp nơi. Không phải vì gì khác, lúc này có người nhớ ra lời dự đoán của Tắt Phu Chiết rằng Lôi Đạt Nhân sớm muộn cũng sẽ ngã đài.

Có người nhớ lại, lời dự đoán của Tắt Phu Chiết đã ứng nghiệm hết. Mọi người cùng xem xét lại, đúng là thật. Danh hiệu nhà tiên tri của Tắt Phu Chiết lan ra khắp nơi, mọi người cảm thấy con người Tắt Phu Chiết tuy có chút kì quái, nhưng đúng là rất thần thánh. Nhân dân càng tô vẽ thêm cho câu chuyện thêm thần bí, nói Tắt Phu Chiết là thần tiên tái thế, đã bắt đầu hiển linh. Cứ như thế, một đồn mười, mười đồn trăm, đồn mãi đồn mãi, Tắt Phu Chiết trở thành một nhà tiên tri, một vị thần chứ không còn là một gã bệnh thần kinh nữa.

Một lần, Tắt Phu Chiết đang ở cổng Huyện ủy thì gặp Cục trưởng Cục Công an huyện Trương Chiếm Ngũ, Tắt Phu Chiết nói với anh ta:

- Anh Trương này, anh phải chú ý đây, cẩn thận bị cách chức. - Ở đó có rất nhiều người, Trương Chiếm Ngũ mặt mày biến sắc.

Thập niên là không lâu sau đó, Trương Chiết m Ngũ vì bao che cho cấp dưới phạm tội mà bị cách chức thật.

Tất Phu Chiết từ một “thị vệ mang dao” trở thành một nhà tiên tri, khiến người ta phải có cái nhìn khác về anh. Có người nói ngày trước Tất Phu Chiết giả vờ ngớ c ngờ ch, cố ý làm vậy để đánh lừa người khác.

Nhân dân rất thích nghe những lời tiên đoán của Tất Phu Chiết, chỉ cần gặp anh là họ hỏi anh đoán trước được điều gì không. Còn các quan chức trong huyện thì đều sợ đụng phải anh, nhờ đâu anh lại thốt lên lời nào không may mắn. Chỉ cần là người có chút chức vụ nhỏ nhoi, nhìn thấy Tất Phu Chiết là vội vàng tránh xa, nếu không cẩn thận đụng phải thì cũng lập tức quay đầu bỏ đi, chẳng ai muốn bị trúng lời nguyền rửa của Tất Phu Chiết cả.

CHƯƠNG 14: GIẢI CÂU ĐỐ

Khi Đường Hội Thanh nghe tin Lôi Đạt Nhân xảy ra chuyện, bất giác ông toát mồ hôi lạnh. Hiện nay, chỉ cần nghe thấy tin quan chức nào gặp chuyện là ông đều nảy sinh cảm giác sợ hãi một cách kì quái. Ông thường nghĩ, không chừng một ngày nào đó mình cũng trở thành chuyện cười của người khác.

Đường Hội Thanh đứng trên ban công nhìn ra xa, cảm thấy mình đang ở thật cao. Lúc này, ý nghĩ nhảy từ nơi cao xuống bất đầu xuất hiện trong đầu ông. Ý nghĩ này thật kì quái, luôn như một con ma cứ thi thoảng lại xuất hiện và không thể nào không chế được.

Đường Hội Thanh nhớ lại Lí Hựu Thu từng giới thiệu về phương pháp điều trị của Mạc Hiểu Phong, thế là ông thử quát lên một tiếng “dừng” ở trong lòng, quát xong, ông cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút. Nhưng chỉ một lúc sau, cái khát khao nhảy lên lại xuất hiện trong đầu ông. Đường Hội Thanh chỉ biết mở miệng ra quát “dừng” thật to, khát khao ấy mới biến mất.

Trong cơn gió buổi sớm, Đường Hội Thanh cảm thấy mình giống như một ngọn nến sắp tàn, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ khiến ông lay lắt, hoảng hốt. Đường Hội Thanh luôn thấy hoang mang, ông đi vào phòng khách, thím Phàn đã pha trà xong đặt lên bàn, ông nhấp một ngụm, cảm thấy trà hơi chát.

Bước chân xuống lầu, con chim sáo trong phòng khách nhìn thấy ông, lười biếng chớp mắt một cái, do dự giây lát rồi rụt rè cất tiếng “Chào Bí thư Đường”. Chim sáo là giống chim thông

minh, biết Đường Hội Thanh đã không còn thích nó nữa, bởi vậy có vẻ buồn rầu. Đường Hội Thanh không để m Xia gì tới nó. Từ khi Hà Đại Dục bị bắt, con chim sáo này đã bị Đường Hội Thanh thất sủng, ông nhiều lần định đem nó tặng cho người khác, nhưng Chương Hàm Uẩn kiên quyết không nghe, bà nói nuôi chim sáo trong nhà có thể đề phòng chứng trầm cảm tuổi già, Đường Hội Thanh đành phải chiều theo bà. Có điều ông chẳng bao giờ trêu chọc con sáo nữa. Con sáo bị thất sủng, bắt đầu không ngừng rụng lông, bộ lông vũ dày mượt của nó giờ chỉ còn lơ thơ vài cái, mất đi vẻ đẹp ban đầu. Hiện nay, Đường Hội Thanh thực sự không muốn nhìn thấy con sáo đó nữa, bởi vì mỗi lần nhìn thấy nó, ông lại bất giác nghĩ tới Hà Đại Dục, chỉ cần nghĩ tới Hà Đại Dục là ông lại thấy bức bối và sợ hãi một cách kì lạ.

Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân là một chức vụ rất nhàn nhã, điều này khiến Đường Hội Thanh cảm thấy khó thích nghi. Nếu nói theo cách của Chủ tịch Hiệp hội Chính trị Viên Quốc Phú thì nhàn tới mức khó chịu. Thay vì nói Đường Hội Thanh còn nhớ ánh hào quang của mình thời làm Phó Bí thư Thị ủy thì chỉ bằng nói ông nhớ cái cảm giác an toàn lúc đó. Thời gian gần đây, Đường Hội Thanh cảm thấy mình càng ngày càng thiếu cảm giác này, giống như một tòa thành kiên cố bị nhét vào máy quả bom không biết sẽ nổ lúc nào.

Cậu em họ Đường Cao Ngật đã ra nước ngoài một thời gian dài rồi. Về danh nghĩa là đưa con trai ra nước ngoài du học, nhưng trên thực tế là nghe thấy tin đồn nên âm thầm chuẩn bị con đường chạy trốn.

Đường Cao Ngật cũng là một tâm bệnh trong lòng Đường Hội Thanh. Đường Cao Ngật kinh doanh nhà cửa, đất đai ở Đông Lạc đã bao nhiêu năm, luôn luôn được Đường Hội Thanh bảo vệ. Đêm Hà Đại Dục bị song quy, Đường Hội Thanh gọi điện thoại cho Đường Cao

Ngật, ngày hôm sau lại gặp nhau nói chuyện rất lâu. Đường Hội Thanh hỏi đi hỏi lại em họ có liên quan gì tới cái chết của Mã Chi Đông hay không. Đường Cao Ngật khẳng khẳng định không liên quan gì cả. Thấy Đường Hội Thanh thấp thỏm không yên, Đường Cao Ngật an ủi rằng cho dù là có liên quan thì Mã Chi Đông đã chết rồi, chẳng còn ai để đòi cha cả. Đường Hội Thanh nghe em họ nói vậy lại càng thêm bất an, nghĩ bụng chắc chắn là Đường Cao Ngật có liên quan tới cái chết của Mã Chi Đông, chỉ là không chịu thừa nhận mà thôi. Để cho an toàn, Đường Hội Thanh dặn dò Đường Cao Ngật phải chú ý một vài chuyện.

Lúc này Đường Hội Thanh không hi vọng Đường Cao Ngật về nước, ít nhất khi việc của Hà Đại Dục chưa rõ ràng thì ông mong Đường Cao Ngật cứ ở lại nước ngoài.

Đường Hội Thanh dùng một chiếc điện thoại khác gọi điện sang cho Đường Cao Ngật đang ở Canada. Ông hỏi thăm Đường Cao Ngật về tình hình thường ngày, không nhắc gì tới những câu hỏi khác. Từ sau khi Hà Đại Dục xảy ra chuyện, Đường Hội Thanh trở nên thận trọng khác thường, nói chuyện điện thoại với Đường Cao Ngật, ông cũng chú ý tới nội dung, mặc dù đã sử dụng một số điện thoại mà không ai biết, nhưng ông vẫn rất cẩn thận. Đường Cao Ngật nói với ông, chuyện của mình ở Canada dăm bữa nửa tháng chưa thể làm xong được. Thực ra Đường Cao Ngật đang tiến hành đăng ký đầu tư vào một công ty ở Canada, tới lúc đó ông có thể mua lại công ty nhà đất của mình ở Đông Lạc, chuyển toàn bộ tài sản sang nước ngoài. Đường Cao Ngật lựa chọn Canada chủ yếu là vì Canada và Trung Quốc chưa có hiệp ước dẫn độ nghi phạm phạm tội. Chiêu này của ông ta được gợi ý khi vụ án Viễn Hoa xảy ra ở Ma Cao.

Nói chuyện điện thoại với Đường Cao Ngật xong, Đường Hội Thanh vẫn thấy lòng mình trống rỗng, không thể yên tâm nổi.

Sự thất bại của Lôi Đạt Nhân khiến Đường Hội Thanh cảm thấy mưa gió sắp ập về phía mình.

Nhiều năm trước, khi vẫn còn là Phó Bí thư Thị ủy, Đường Hội Thanh thường xuyên về huyện Tô Thủy thị sát, vì vậy mà quen Phạm Băng Băng. Khi đó Lôi Đạt Nhân vẫn là Chủ tịch huyện. Lôi Đạt Nhân là một người rất thông minh, từ ánh mắt của Đường Hội Thanh, ông ta nhận ra được điều bất bình thường, biết là Đường Hội Thanh rất thích Phạm Băng Băng, bởi vậy thường xuyên sắp xếp cho Phạm Băng Băng uống rượu với Đường Hội Thanh. Khi đó Lôi Đạt Nhân rất muốn có được cái ghế Bí thư Huyện ủy, đương nhiên lúc nào cũng muốn lấy lòng Đường Hội Thanh. Thế là nhiều lần ông ta ám thị cho Đường Hội Thanh rằng có thể để Phạm Băng Băng ở lại khách sạn với Đường Hội Thanh.

Mặc dù Đường Hội Thanh thích Phạm Băng Băng từ lâu nhưng dù sao cũng là lãnh đạo Thị ủy, vẫn phải chú ý tới hình tượng, thêm vào đó ông vốn luôn làm việc gì cũng cẩn trọng, biết rằng Lôi Đạt Nhân đang khát khao được thăng chức, đương nhiên không muốn để ông ta nắm được thóp của mình, sợ ngộ nhỡ không được như ý sẽ bị ông ta uy hiếp. Bởi thế khi đó không để cho Lôi Đạt Nhân làm ông tơ.

Lôi Đạt Nhân lần này chắc chắn là không có kết quả tốt đẹp gì, những người bị cuốn vào đó quá nhiều, vụ án của ông ta có liên quan gì tới lãnh đạo thành phố hay không còn chưa biết. Nhưng trong lòng Đường Hội Thanh cũng thầm thấy may mắn vì thường ngày ông với Lôi Đạt Nhân không tiếp xúc thân mật với nhau, chẳng có chuyện gì không hay xảy ra cả. Năm xưa khi khảo sát đề bạt ông ta lên làm Bí thư Huyện ủy Tô Thủy cũng là căn cứ theo trình tự của tổ chức, thật may mắn!

Có điều “Danh sách 78 người” của Lôi Đạt Nhân khiến Đường Hội Thanh nảy sinh cảm giác sợ hãi. Ông cũng từng có nhiều mối quan hệ không bình thường với nhiều phụ nữ khác, liệu có ai cũng làm một cái danh sách tương tự như thế rồi phát tán lên mạng không nhỉ? Nếu mà thế thì tiền đồ của ông cũng chấm dứt như Lôi Đạt Nhân. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh toát mồ hôi lạnh. Đường Hội Thanh phát hiện ra tổ chức tâm lý của mình càng ngày càng kém, có lúc nhìn thấy tin tức xấu của người khác, ông thường bất giác liên tưởng tới bản thân mình.

Mặc dù lúc này có tật giat mình, nhưng sự nhạy cảm chính trị của Đường Hội Thanh vẫn vô cùng mạnh mẽ, từ vụ án của Lôi Đạt Nhân, ông vẫn luôn suy nghĩ, hi vọng ngộ ra được điều gì đó. Là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, ông có nghĩa vụ nêu kiến nghị, chú ý cho công tác trọng điểm trước mắt của Thị ủy.

Đường Hội Thanh cảm thấy chuyện của Lôi Đạt Nhân không chỉ là vấn đề hủ bại trong cuộc sống của một quan chức mà còn liên quan tới vấn đề sức khỏe tâm lý của cán bộ lãnh đạo. Cái sở thích cổ quái của Lôi Đạt Nhân trên thực tế đã không còn thuộc vấn đề liêm khiết và tự giác kỷ luật của rất nhiều cán bộ lãnh đạo, mà là một sự biến thái tâm lý, một hành vi bệnh thái, có lẽ cũng là một loại bệnh tâm lý nghiêm trọng. Đối với những người này, nếu có thể kịp thời khống chế khi những mầm móng của căn bệnh tâm lý mới nảy nở thì sẽ không còn cái gọi là “Danh sách 78 người” nữa.

Đường Hội Thanh ra một đề mục cho Lí Hựu Thu, bảo anh chú trọng vào vấn đề sức khỏe tâm lý cán bộ lãnh đạo, viết một bản báo cáo điều tra. Vài ngày sau, Lí Hựu Thu nộp báo cáo lên. Đường Hội Thanh đọc một lượt, rất hài lòng, trước tiên báo cáo khẳng định hiện nay Thị ủy đang ráo riết triển khai “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên”, đồng thời ra sức khen ngợi kế hoạch này. Sau đó chỉ ra, kế hoạch của thành phố đặt trọng điểm ở

những cán bộ công nhân viên bình thường, thể hiện sự quan tâm của Thị ủy với những cán bộ này, nhưng cán bộ lãnh đạo các cấp là người quản lý của các công nhân viên, sức khỏe tâm lý và bệnh tâm lý của họ cũng đáng được coi trọng như thế. Nếu tâm lý của cán bộ lãnh đạo không khỏe mạnh có thể sẽ gây ra phản ứng tập thể, vấn đề tâm lý của lãnh đạo sẽ ảnh hưởng trực tiếp khu vực và hệ thống nầm trong vùng quản lý của họ, thậm chí còn xuất hiện hiện tượng cấp dưới vì muốn lấy lòng cấp trên mà có những hành động không trong sáng. Báo cáo đã phân tích ví dụ điển hình là trường hợp Lôi Đạt Nhân, cuối cùng đề nghị Thị ủy tiến hành kiểm tra tâm lý tổng quát cho toàn bộ cán bộ lãnh đạo từ cấp phòng trở lên trong toàn thành phố, phân tích trên góc độ quản lý hành chính học, xây dựng một cơ chế cố định, đề phòng các cán bộ lãnh đạo vì những vấn đề tâm lý mà có các hành động không thích đáng hoặc vi phạm pháp luật. Báo cáo còn đề nghị Thị ủy chuyên môn tổ chức các buổi phụ đạo tâm lý cho cán bộ lãnh đạo từ cấp sở trở lên, như thế có thể tiêu diệt mầm mống bệnh tâm lý từ trong trứng nước, loại trừ khả năng gây hại cho xã hội.

Báo cáo này vừa trình lên đã được Bí thư Thị ủy Vương Lạc An phê duyệt, cho rằng nội dung chân thực, tính khả thi cao, có thể tiếp thu được, nhanh chóng đưa vào thực thi. Đường Hội Thanh lại cảm thấy vô cùng hài lòng trước sự khẳng định của Bí thư Vương Lạc An.

Là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, bản sức giúp đỡ, trợ uy cho Bí thư Thị ủy Vương Lạc An, trong mắt người khác, dường như có một chút gì đó muốn lấy lòng người ta, nhưng ông làm vậy là có lý do của riêng ông.

Mưa gió chưa tới, nhưng nếu sau này thực sự chuyện chần gười bị lộ ra, nể tình mình giúp đỡ nhiều, có thể Vương Lạc An sẽ giúp ông nói vài câu.

Phạm Băng Băng từ khi bị bắt vì tội ăn trộm trong siêu thị ở Lệ Dương đã trở thành nhân vật được mọi người xôn xao bàn tán. Sau khi được đón về Đông Lạc, cô luôn phải tiếp nhận điều trị tâm lý, bình thường thì ở nhà, không được đi làm. Đường Hội Thanh vốn muốn liên lạc với Phạm Băng Băng, nhưng nghĩ lại, hiện nay đang là giai đoạn nhạy cảm, vì an toàn của mình, tốt nhất là nên từ bỏ ý định này. Có điều trong lòng ông vẫn không yên tâm về Phạm Băng Băng, đó từng là người đàn bà xinh đẹp khiến ông một thời điên đảo, mang lại cho ông vô số kích thích, khiến ông tìm lại được mùa xuân thứ hai trong cuộc đời mình.

Không chỉ nhớ tới Phạm Băng Băng, chuyện của Hà Đại Dục cũng khiến ông ăn ngủ không yên.

Rốt cuộc là ai đã hại Hà Đại Dục? Câu hỏi này Đường Hội Thanh đã nghĩ rất lâu mà không tìm ra đáp án. Câu hỏi này là một nút thắt khó giải trong lòng Đường Hội Thanh, nút thắt này giống như một sợi dây leo luôn sinh sôi nảy nở, cuối cùng lấy tâm trí ông, càng lúc càng chặt khiến ông không tài nào thở nổi.

Trong lòng Đường Hội Thanh biết rất rõ, vấn đề của Hà Đại Dục nếu xử lý không tốt sẽ thành một đòn trí mệnh đối với ông, nói không chừng người lên kế hoạch này đang nhắm vào ông, hại Hà Đại Dục chẳng qua chỉ là phát súng mở màn. Cho dù thế nào, ông buộc phải đưa tay ra cứu vớt Hà Đại Dục. Bản thân là cổ đông trong công ty của Đường Cao Ngật, ông cũng kiếm được không ít tiền của từ đó, mà Hà Đại Dục lại từng giúp đỡ Đường Cao Ngật rất nhiều, hơn nữa đa số đều là vi phạm nguyên tắc. Hà Đại Dục, Đường Cao Ngật, Đường Hội Thanh - ba người đã trở thành ba con châu chấu bị buộc chung vào một sợi dây, cho dù ai xảy ra chuyện, hai người còn lại đều khó mà thoát được.

Đường Hội Thanh đương nhiên không chịu ngồi yên chờ chết, ông quyết định phải chủ động xuất kích. Vì thân phận khá đặc biệt, không tiện ra mặt nên ông bảo Đường Cao Ngật đi làm. Lần này không gọi điện thoại mà ông gửi thư điện tử, yêu cầu ông ta bỏ thật nhiều tiền, tìm một công ty thám tử ở bên ngoài để điều tra vụ này, ông muốn tìm ra con ma đứng đằng sau tất cả. Đường Hội Thanh dặn đi dặn lại Đường Cao Ngật là không được nói với bất kỳ ai rằng đây là ý của ông.

Đường Cao Ngật từ nước ngoài thông qua các mối quan hệ đáng tin cậy ở trong nước, ủy thác việc này cho một công ty thám tử rất nổi tiếng, người phụ trách điều tra là Triệu Vi Ngụy, đã làm nghề này rất nhiều năm, có kinh nghiệm điều tra bí mật rất phong phú.

Triệu Vi Ngụy tập trung điều tra từ website đã đăng tải chuyện này lên mạng, xác định rằng địa chỉ IP của người đăng bình luận trên đó sẽ là điểm đột phá. Địa chỉ IP là dấu vết mà bất cứ người nào truy cập vào mạng Internet cũng để lại, chỉ cần có hoạt động gì hay phát ngôn nào ở trên mạng là có địa chỉ. Mà mỗi chiếc máy liên kết với mạng Internet đều có địa chỉ IP độc nhất vô nhị, địa chỉ này cũng tương đương như địa chỉ thư từ, có thể nhanh chóng tìm được địa điểm của người cần tìm.

Tiến hành phân tích những địa chỉ IP của người đăng tin và người tham gia bình luận trên mạng, Triệu Vi Ngụy phát hiện ra, địa chỉ mà người đăng tin để lại là một quán net có tên Cáo Lửa ở thành phố Đông Lạc. Nhưng người đăng tin lại đăng qua quán net chứ không phải ở nhà mình, đương nhiên là đã đề phòng khả năng bị điều tra, hay nói cách khác, người đăng tin đã chuẩn bị kỹ càng. Triệu Vi Ngụy muốn tìm kiếm bằng video của quán net Cáo Lửa ngày hôm đó, nhưng ông chủ quán nói rằng bằng video của họ chỉ

lưu lại mười ngày rồi bỏ đi nên giờ không tìm được cuộn băng đó nữa.

Triệu Vi Ngụy không hề bỏ cuộc, sau nhiều lần phân tích, đồ i chiế u, đã phát hiện ra có một địa chỉ IP xuất hiện rất nhiều lần. Mặc dù tên sử dụng khác nhau, nhưng thông qua các kĩ thuật tiên tiế n, họ biế t rằng địa chỉ IP của máy tính này được đăng kí tại Cục Điện tín dưới cái tên Phạn Băng Băng.

Sự việc tới lúc này thì về cơ bản đã hai năm rồi mười.

Khi Đường Cao Ngật báo cáo tình hình cho Đường Hội Thanh, ông vừa nghe đã như bị sét đánh, không biế t phản ứng thế nào.

Sao có thể là Phạn Băng Băng? Ông không dám tin, hơn nữa Phạn Băng Băng cũng không có lí do gì để hại Hà Đại Dục cả, chẳng có chút logic nào. Nghĩ đi nghĩ lại, bỗng dưng ông phát hiện ra có điề u bất thường, thì ra hôm mẩu tin này được đăng lên mạng, Phạn Băng Băng đâu có ở Đông Lạc, hay nói cách khác, Phạn Băng Băng không thể là người tố cáo Hà Đại Dục được. Nếu như vậy thì chỉ có hai khả năng: Một là có người ở phòng làm việc của Phạn Băng Băng rồi đăng tin, nếu như thế thì có thể là nhân viên trong nội bộ của Phòng Di dời, mục đích là làm xấu mặt Hà Đại Dục; hai là có người sử dụng hoặc ăn cắp chứng minh thư của Phạn Băng Băng để đăng kí dịch vụ sử dụng Internet.

Triệu Vi Ngụy nghe Đường Cao Ngật nói lại, cảm thấ y phân tích rất có lí, thế là một lần nữa tiế n hành điề u tra theo hướng phân tích này, kế t quả lại thu được một phát hiện kinh người. Thì ra họ phát hiện địa chỉ IP đáng nghi nhấ t chính là ở nhà Phạn Băng Băng, hay nói cách khác, có người ở nhà Phạn Băng Băng sử dụng máy tính để đăng tin, kích động cư dân mạng, khiế n tin tức nhanh chóng lan rộng, có tâ m ảnh hưởng lớn.

Ở nhà Phạn Băng Băng còn có ai nữa? Đương nhiên chỉ có chôn cô, Lữ Mão Mão!

Đường Hội Thanh còn nhớ, ban đầu khi Hà Đại Dục xảy ra chuyện, Lí Hựu Thu từng nói với ông, có rất nhiều suy đoán về thân phận người tô cáo, trong đó người ta đồn đại nhiều nhất là việc này do chôn của Phạn Băng Băng làm.

Nếu vậy thì tại sao Lữ Mão Mão lại phải hại Hà Đại Dục?

Nhất thời Đường Hội Thanh không thể nào hiểu được.

Chẳng nhẽ Lữ Mão Mão biết rằng mình với Phạn Băng Băng có tư tình với nhau? Không sợ bị người lấy trộm, chỉ sợ bị kẻ trộm nhớ tới, Đường Hội Thanh thấy run rẩy trong lòng.

Từ sau khi Hà Đại Dục bị song quy, Đường Hội Thanh âm thầm cảm thấy có một luông sát khí đang lại gần mình. Ông cảm thấy dường như Lữ Mão Mão đã phát hiện ra chuyện giữa ông và Phạn Băng Băng. Nếu là trước đây, ông sẽ không có cảm giác sợ hãi này, khi đó dù sao ông cũng là một trong những lãnh đạo chủ chốt của Thị ủy, đại quyền vẫn nắm trong tay, không ai dám thách thức ông. Hiện nay tình thế đã thay đổi, những việc bất lợi cho ông xảy ra liên tiếp. Cuộc đời con người thường có những sai sót như thế, thì thoảng vẫn để xảy ra những sai lầm đáng tiếc; những sai lầm này giống như những quân bài domino xếp thẳng đứng, khi đã xếp tới một số lượng nào đó, có thể chỉ cần một sơ sót nhỏ sẽ khiến tất cả đều đổ ngã, khiến cục diện trở nên thảm bại. Nếu thật là như thế thì Lữ Mão Mão hoàn toàn có khả năng là nguồn động lực đó, anh ta chỉ cần đánh nhẹ một cái là có thể đánh đổ toàn bộ công sức mà Đường Hội Thanh dày công xây dựng suốt mấy chục năm.

Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh bất giác toát mồ hôi lạnh.

Tâm trạng của ông càng lúc càng rối bời. Dù Lữ Mảo Mảo biết là giữa ông và Phan Bằng Bằng có quan hệ mờ ám thì cũng nên trực tiếp nhả m vào ông chứ không nhả m vào Hà Đại Dục như thế. Chẳng nhẽ Lữ Mảo Mảo biết rằng Phan Bằng Bằng là do một tay Hà Đại Dục đưa tới thành phố Đông Lạc này? Biết rằng Hà Đại Dục là người tác thành cho mối quan hệ giữa ông và Phan Bằng Bằng? Cũng chỉ có như thế thì sự việc mới được giải thích rõ ràng.

Đường Hội Thanh nói suy nghĩ của mình cho Triệu Vi Ngụy thông qua Đường Cao Ngật.

Triệu Vi Ngụy lợi dụng hacker để copy dữ liệu trong máy tính ở nhà của Lữ Mảo Mảo, toàn bộ bí mật trong máy tính đều bị phục chế lại. Sau đó thông qua hình thức theo dõi, họ lại thu được tin tức mới. Qua việc phân tích những tin tức này, thêm vào đó là những tin tức từ nhiều nguồn khác nhau, chân tướng của việc Lữ Mảo Mảo hãm hại Hà Đại Dục cuối cùng cũng lộ diện.

Thì ra Lữ Mảo Mảo nghe được những lời đồn về quan hệ giữa Phan Bằng Bằng với Đường Hội Thanh. Lúc đầu số ng chét gì anh cũng không chịu tin, cảm thấy vợ luôn rất quan tâm tới mình, bản thân anh cũng yêu cô sâu sắc, Phan Bằng Bằng không thể nào phản bội anh được. Có người nói cái mũ quan của Phan Bằng Bằng là do Đường Hội Thanh mang cho, Lữ Mảo Mảo cũng không tin, cho rằng những người này đố kị với vợ mình, bởi vì cô là cán bộ đoàn, là đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm nên việc đề bạt cũng nhanh hơn người khác.

Nhưng khi nghe được quá nhiều lời đồn đại thì thái độ kiên định ban đầu của Lữ Mảo Mảo bị lung lay. Nhất là có lần ở cơ quan, anh nghe hai đồng nghiệp nữ thì thảo với nhau. Một người nói:

- Có biết vì sao Lữ Mảo Mảo được điếu tới cơ quan của cục thành phố không? Là vì Đường Hội Thanh đã nói chuyện với Cục trưởng. Lữ Mảo Mảo mặc dù bị cấm sùng nhưng có thể được điếu tới thành phố thì cũng coi như có được có mặt.

Đông nghiệp khác nói:

- Cậu biết Phan Bằng Bằng với Đường Hội Thanh đến với nhau là do ai dắt dây không?

- Ai?

- Là Cục trưởng Cục Kiến thiết Hà Đại Dục, gã đó là một nịnh thần rất khôn ngoan, người ở Cục Kiến thiết điếu nói công phu nịnh nọt của lão chắc chắn là cao nhất trong thành phố Đông Lạc này.

- Thế chuyện dắt dây cho Đường Hội Thanh rốt cuộc là thế nào?

- Nghe nói Hà Đại Dục biết Đường Hội Thanh thích Phan Bằng Bằng, thế là nghĩ đủ mọi cách, thông qua các mối quan hệ của mình, điếu Phan Bằng Bằng về thành phố, như thế có thể khiến mối quan hệ vợ chồng giữa Phan Bằng Bằng và Lữ Mảo Mảo lạnh nhạt đi, tiếp xúc với Đường Hội Thanh cũng nhiều lên. Thêm vào đó Đường Hội Thanh nắm quyền trong tay, như vậy cho dù Phan Bằng Bằng có kiên định đến đâu thì cũng khó chống lại được cám dỗ. Đàn bà ai mà chẳng như thế?

Lữ Mảo Mảo đứng ngoài cửa nghe những lời bàn luận này, điếu óc bỗng trở nên trống rỗng. Khi tin đồn đã lan tới tận Cục Dân chính thì anh không thể không tin được nữa. Điếu khiến anh phần nộ hơn là trong mắt người khác, anh nhờ Đường Hội Thanh nên mới được tới đây, sự chuyển hướng này khiến anh không thể nào chấp

nhận được, anh cảm thấy Phan Bằng Bằng lừa gạt anh. Là một người đàn ông, Lữ Mão Mão mặc dù có vẻ yếu thế trước mặt Phan Bằng Bằng, nhưng lúc này lòng tự trọng của anh bị tổn thương nghiêm trọng, lửa giận trong lòng cũng bốc lên và bùng phát.

Về tới nhà, Lữ Mão Mão nghiêm giọng chất vấn Phan Bằng Bằng về mối quan hệ với Đường Hội Thanh. Phan Bằng Bằng sốنگ chết không chịu thừa nhận, còn khóc lóc vô cùng oan ức. Phan Bằng Bằng là một người phụ nữ rất kiên cường, chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào trước mặt anh, Lữ Mão Mão cảm thấy có thể mình đã trách lầm cô nên không truy cứu nữa, đồng thời còn xin lỗi cô.

Thế nhưng trong lòng Lữ Mão Mão đã mọc một cái mụn. Những ngày sau đó, Phan Bằng Bằng thường xuyên đi sớm về khuya, có lúc nửa đêm vẫn chưa thấy người đâu, có lúc đi liên miết hôm không về, lúc nào cũng lấy lý do đi công tác khiến Lữ Mão Mão nảy lòng nghi. Có một lần, buổi tối Phan Bằng Bằng không về nhà, nói là phải đi công tác. Lữ Mão Mão đa nghi bèn gọi điện thoại tới Phòng Dì dời, người ở đó nói không nghe nói Chủ nhiệm Phan phải đi công tác. Tin này khiến Lữ Mão Mão gằn như sụp đổ, anh biết nghi ngờ của mình là sự thật.

Sau đó, khi Lữ Mão Mão đi làm bỗng trở nên ít nói ít cười, có những lúc tâm trạng không ổn định còn ảnh hưởng tới công việc. Có một lần, Phòng Dân chính tỉnh tới Cục để điều tra công tác, tài liệu báo cáo do anh phụ trách viết, định ngày hôm sau đi làm sẽ nộp cho Cục trưởng, ai ngờ máy tính bị virus, Cục trưởng không có tài liệu phát biểu, đành phải phát biểu miệng. Sau việc đó, Cục trưởng phê bình Lữ Mão Mão một hồi, Lữ Mão Mão vì vậy mà càng thêm trầm uất.

Từ sau khi phát hiện ra sự bất thường của Phan Bằng Bằng, Lữ Mảo Mảo không hề cãi nhau với cô mà cứ im lặng rồi âm thầm theo dõi cô.

Có một ngày cuối tuần, Phan Bằng Bằng nói với Lữ Mảo Mảo là cô phải sang thành phố khác khảo sát vài hôm, còn mang theo một ít quần áo, kéo va li hành lý rời khỏi nhà. Lữ Mảo Mảo không hề để lộ bất cứ điều gì khác thường, nhìn Phan Bằng Bằng bỏ đi, anh thuê một cái taxi theo ngay sau lưng cô. Đi khoảng 40 phút, Phan Bằng Bằng vào một sơn trang nghỉ mát ở ngoại thành thành phố Đông Lạc, từ xa nhìn lại, sơn trang này rất sang trọng. Khi Lữ Mảo Mảo còn đang quan sát thì bỗng dưng có một chiếc xe Audi lướt qua hông chiếc taxi, Lữ Mảo Mảo định thân lại nhìn, biển số xe rất quen thuộc, chỉ là nhất thời anh không nhớ ra được. Khi chiếc xe Audi đi vào sơn trang, cửa xe mở, anh thấy Đường Hội Thanh từ trong xe bước ra.

- Quả nhiên là đôi câu nam nữ này! - Lữ Mảo Mảo không nhịn được, bật chửi một câu.

Khi Đường Hội Thanh xuống xe, Phan Bằng Bằng từ trong nhà chạy ra đón ông, thân mật khoác tay ông. Nhìn thấy cảnh này, mọi lời đồn và suy đoán của Lữ Mảo Mảo trước đây cuối cùng cũng được chứng thực.

Lúc đó, anh cảm thấy máu huyết trong người mình nhộn nhạo hết cả lên, xông thẳng lên não, mặt anh đỏ bừng. Anh chỉ muốn lao ra tóm lấy hai người rồi đánh cho một trận. Nhưng nghĩ lại, chuyện của Phan Bằng Bằng và Đường Hội Thanh đã thành sự thật, đây là không phải lần hẹn hò đầu tiên của họ, lúc này chạy ra đánh chửi họ thì chắc chắn Đường Hội Thanh sẽ không tha cho mình, sẽ tìm cơ hội để hãm hại mình. Nếu hôm nay làm to chuyện lên thì nói

không chừng Phạn Băng Băng đòi li hôn với anh, như thế anh cũng mất mặt.

Lữ Mảo Mảo ngồi trong taxi suy nghĩ một hồi, nghĩ rất nhiều rồi thâm ra quyết định: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cứ để cho đôi câu nam nữ ấy vui vẻ thêm vài hôm.

Về tới nhà, Lữ Mảo Mảo lặng lẽ ngồi rất lâu, nhớ lại những tình cảm và hi sinh mà mình dành cho Phạn Băng Băng, không ngờ cô lại phản bội anh như thế, anh cảm thấy Phạn Băng Băng thật là đáng hận.

Yêu càng nhiều thì hận càng sâu. Con người rất dễ dàng nảy sinh lòng thù hận với người mà mình yêu sâu sắc. Lúc này, tình cảm Lữ Mảo Mảo dành cho Phạn Băng Băng đã không còn là tình yêu nữa mà chỉ là nỗi hận thù đang đốt cháy tim anh. Nếu Đường Hội Thanh đã hủy hoại cuộc đời anh thì anh cũng quyết không khoan tay đứng nhìn. Anh phải tiếp tục chiến đấu, phải khiến Đường Hội Thanh thân bại danh liệt, khiến ông ta chết không có đất chôn.

Lữ Mảo Mảo quyết định trả thù Đường Hội Thanh.

Lữ Mảo Mảo là một người có đầu óc, anh không lỗ mãng quyết đấu như những người bình thường. Anh thích giống như Gia Cát Lượng, dùng trí tuệ và mưu lược của mình để ung dung đối phó với quân địch.

Lữ Mảo Mảo bắt đầu lập ra kế hoạch báo thù.

Kế hoạch báo thù của anh là nhắm vào những kẻ có lỗi với anh. Đầu tiên anh nghĩ tới Cục trưởng Cục Kiến thiết Hà Đại Dục. Chính Hà Đại Dục đã tạo điều kiện cho Đường Hội Thanh tiếp cận với vợ anh. Chỉ cần Hà Đại Dục đổ thì đương nhiên sẽ kéo theo cả

Đường Hội Thanh, khi đó ông ta chỉ còn một con đường chết, cuối cùng anh sẽ xử lý con tiện nhân Phạn Băng Băng.

Để kế hoạch báo thù của mình hoàn hảo không một kẽ hở, Lữ Mảo Mảo đã dày công rât lâu, giống như năm xưa anh lên kế hoạch theo đuổi Phạn Băng Băng vậy.

Để không chệch Phạn Băng Băng, Lữ Mảo Mảo bỏ tiền ra thuê một thám tử tư ở Lệ Dương, theo dõi và chụp ảnh của Phạn Băng Băng, chủ yếu là chụp lại những cảnh hẹn hò lén lút của cô với Đường Hội Thanh. Không lâu sau, hơn một trăm tấm ảnh thân mật giữa Phạn Băng Băng và Đường Hội Thanh đã lọt vào tay anh. Để Phạn Băng Băng không phát hiện ra, Lữ Mảo Mảo copy những bức ảnh này thành ba phần. Một phần đặt trong tủ hồ sơ mà anh mở tại ngân hàng, một phần để ở căn nhà dưới quê và một phần giấu trong tủ hồ sơ ở phòng làm việc của anh.

Sau đó, anh bảo thám tử tư nghĩ cách chụp được những hóa đơn thanh toán không lộ của Hà Đại Dục ở khách sạn, sau đó tìm thêm các chứng cứ khác.

Sự phản bội của Phạn Băng Băng đã tạo thành một nỗi đau khắc cốt ghi tâm và một nỗi ám ảnh trong lòng Lữ Mảo Mảo. Nỗi ám ảnh này đã xuyên thẳng vào xương cốt của anh, rồi hòa vào với huyết mạch của anh, tuôn hoàn trong cơ thể anh, khiến anh không còn lại chút tình cảm và lưu luyến nào với người vợ từng đầu ấp tay gối. Thế là Lữ Mảo Mảo bắt đầu sử dụng bạo lực gia đình với Phạn Băng Băng, thường xuyên đánh đập cô. Phạn Băng Băng không ngờ người chồng luôn chiêu chuộng mình lại trở nên như vậy, thế là cô yêu cầu ly hôn. Lữ Mảo Mảo chỉ cười lạnh lẽo, lấy ra những bức ảnh hẹn hò giữa cô và Đường Hội Thanh. Khi Phạn Băng Băng nhìn thấy những bức ảnh lỏa lồ của mình với Đường Hội Thanh ở trên giường,

cô sững sờ, không còn là thái độ mạnh mẽ như lúc trước, cô bật khóc nức nở, quỳ xuống đấ t xin Lữ Mão Mão tha thứ.

- Cô nói hay lắm, cô làm quan rồi, tìm được chỗ dựa rồi thì muốn đá tôi đi phải không? Tôi nói cho cô biết, đừng có mơ! Tôi sẽ từ từ cho cô nếm trải cảm giác bị người khác bán đứng! - Lữ Mão Mão nghiêng răng nói.

- Chúng ta li hôn đi, cứ như thế này không thể nào có hạnh phúc, Mão Mão, em biết là mình có lỗi với anh, em có thể nghĩ cách đền bù cho anh, anh hãy tha cho em đi, được không? - Phan Bằng Bằng không còn kiên cường như thường ngày nữa, lên tiếng khản cả u.

- Đừng có hoang tưởng, ngày trước khi cô vụng trộm với Đường Hội Thanh, sao cô không nghĩ tới ngày hôm nay? Tôi nói cho cô biết, cô có thể nói với Đường Hội Thanh rằng chúng cứ xa của hai người tôi đều nắm được trong tay, những bức ảnh bản thiêu, hèn hạ này chỉ là một phần trong đó thôi. Cô nói với lão ấy rằng, đừng có ý định giăng bẫy lừa tôi, những bức ảnh này tôi đã đưa cho rất nhiều người, chỉ cần tôi bị làm sao thì họ sẽ lập tức công bố chúng lên mạng, các người đều toi hết. Ha ha... - Lữ Mão Mão nói xong cảm thấy được giải tỏa, bật cười ha hả. Tiếng cười này khiến Phan Bằng Bằng không rét mà run.

- Tha cho em đi, Mão Mão, nể tình vợ chồng mình bao nhiêu năm, em cả u xin anh đấ y! - Phan Bằng Bằng bị Lữ Mão Mão giày vò tới sụp đổ.

Lữ Mão Mão chẳng buồn để m xia gì tới những lời cả u xin của Phan Bằng Bằng, lúc này, anh đang nắm quân bài chủ trong tay, anh muốn chơi thế nào thì chơi thế đó. Anh không còn là một người chiề u chuộng, nghe theo lời Phan Bằng Bằng, thậm chí vì lo

lắ ng tới tâm trạng của cô mà cam chịu khuấ t phục như trước đây nữa.

Từ đó về` sau, Lữ Mão Mão thường xuyên kiế m có đề ra tay đánh đập Phan Bằng Bằng. Để vấ n đề` bạo lực gia đình của mình không bị người ta phát hiện, lâ n nào đánh Phan Bằng Bằng, anh cũng chọn đánh những vị trí không dễ lộ ra ngoài, có lúc anh còn dùng gậy dẹt để đánh cô. Vì vậy mà trên người Phan Bằng Bằng có rấ t nhiề u vết bằ m tím nhưng người ngoài lại không phát hiện ra. Phan Bằng Bằng cũng bắ t đầ u trở nên nhạy cảm và yế u đuối i, sợ mình không cẩn thận khiế n Lữ Mão Mão nổi giận. Sự thận trọng này khiế n trong lòng cô tràn đầ y cảm giác sợ hãi. Cô không dám nói những điề u này cho Đường Hội Thanh biế t, chỉ sợ Đường Hội Thanh kích động Lữ Mão Mão, sự việc sẽ lại càng tồ i tệ hơn.

CHƯƠNG 15: CẢ NGÀY HOẢNG SỢ

Khi Đường Cao Ngật báo cáo những gì mà Triệu Vi Ngụy ở công ty thám tử điề u tra được cho Đường Hội Thanh, Đường Hội Thanh sững sờ. Ông không ngờ một người trông có vẻ hiề n lành, thật thà như Lữ Mão Mão lại có thể là một gã biế n thái và độc ác như thế .

Lữ Mão Mão đã trở thành cơn ác mộng của ông, cơn ác mộng này mà không giải tỏa được sẽ khiế n cuộc số ng còn lại của ông tràn ngập trong đau khổ, thậm chí nó có thể đẩy ông xuô ng vực sâu muôn trượng.

Nê u nói rằ ng việc Hà Đại Dục bị song quy và Phan Băng Băng bị bắ t trên tinh đã là một đòn đánh mạnh vào đầ u Đường Hội Thanh thì kế hoạch báo thù của Lữ Mão Mão lại khiế n Đường Hội Thanh cảm giác tử thâ n đang đề n gầ n mình hơn.

Đường Hội Thanh phải nhanh chóng tìm biện pháp giải tỏa nguy cơ này. Nghĩ đi nghĩ lại, ông phát hiện ra tâ t cả đề u bị Lữ Mão Mão lên kế hoạch thành một cái nút thắ t vĩnh viễn. Thể hiện sự đầ u hàng trước Lữ Mão Mão? Chắ c chắ n không được, cũng không thích hợp, nói không chừng sẽ lại để anh ta nắ m được cái thóp mới. Hay là loại bỏ Lữ Mão Mão? Cũng không được, Lữ Mão Mão đã phân tán các bức ảnh và những chứng cứ khác vào tay những người đáng tin cậy, nê u Lữ Mão Mão xảy ra chuyện thì những bức ảnh này sẽ lập tức được phát tán lên mạng hoặc được đưa tới cơ quan kiểm tra kỉ luật.

Đường Hội Thanh lúc này giồ ng như một con ngựa bị kẹt giữa hai ngọn núi, tiế n không được mà lùi cũng không được. Ông lại giồ ng

như đã rơi vào vũng bùn mà Lữ Mảo Mảo sắp đặt từ trước, lúc này ông không thể cựa quậy nổi vì càng cựa quậy, ông lại càng lún sâu xuống dưới.

Nhớ lại cái tên Lữ Mảo Mảo, Đường Hội Thanh có cảm giác tim mình như ngừng đập. Giờ ông bắt đầu thấy hối hận vì mình đã quá sơ ý, coi thường đối thủ. Thực lòng mà nói, trước đây ông hoàn toàn không coi Lữ Mảo Mảo là đối thủ của mình, trong mắt ông, ông là một con voi, còn Lữ Mảo Mảo chỉ là con kiến. Bởi vì tương quan thực lực của hai người chênh lệch nhau quá nhiều nên không tồn tại khả năng quyết đấu trên một võ đài.

Đường Hội Thanh ngồi trên những chức vụ lãnh đạo quan trọng suốt cả đời người, thường chỉ có ông chơi đùa người khác, hầu như chưa được nếm trải cảm giác bị người ta chơi đùa. Lần này cuối cùng ông cũng được nếm rồi.

Trong cuộc đời làm quan mấy chục năm của mình, Đường Hội Thanh đã chơi đùa với không ít đàn bà, nhất là khi còn trẻ, nhưng ông chưa bao giờ để xảy ra sai sót gì. Cho dù việc tư tình của mình bị chồng người ta phát hiện thì ông cũng có thể sử dụng quyền lực trong tay mình để trấn áp đối phương bằng cách thăng quan, đề bạt. Cứ như thế là sự việc sẽ lập tức được giải quyết. Từ mười năm trước, Đường Hội Thanh có mối tình vụng trộm với Phó Chủ nhiệm Văn phòng Thị ủy Mao Nhã Lệ, cũng bị chồng chị ta phát hiện. Chồng của Mao Nhã Lệ là Phó trưởng khu phố khu Nam Ương thuộc nội thành thành phố Đông Lạc, khi đó anh ta đã đánh cho Mao Nhã Lệ một trận nên thân. Đường Hội Thanh biết chuyện, lập tức đề bạt anh ta lên làm Chủ tịch huyện, không lâu sau thì leo được lên cái ghế Bí thư Huyện ủy. Từ đó về sau, ba người không ai nhắc lại chuyện này nữa.

Thành công bất ngờ này lại cho Đường Hội Thanh thêm hi vọng. Ông dự định sẽ dùng cách này để áp dụng đối với Lữ Mảo Mảo. Mặc dù sự bù đắp này có hơi muộn màng nhưng mất bò rồi làm chuồng cũng chưa chắc đã là quá muộn.

Chỉ cần có một phần vạn hi vọng thì Đường Hội Thanh cũng phải thử xem sao.

Đương nhiên Đường Hội Thanh không dám trực tiếp tới gặp Lữ Mảo Mảo để bàn về điều kiện. Ông buộc phải thông qua Phan Băng Băng để truyền đạt lại ý của mình. Nhưng từ sau khi Phan Băng Băng xảy ra chuyện trên huyện rồi được Cục Kiến thiết đón về Đông Lạc, cô không đi làm một ngày nào mà xin nghỉ ở nhà tĩnh dưỡng. Trong thời gian đó, Đường Hội Thanh luôn rất muốn liên lạc với Phan Băng Băng để bày tỏ lòng quan tâm của mình. Nhưng cũng trong thời gian này liên tiếp xảy ra quá nhiều sự kiện, Hà Đại Dục thì bị song quy, Mã Chi Đông nhảy lầu tự sát, những việc này đều khiến Đường Hội Thanh thấy thấy thối không yên. Nhất là Hà Đại Dục bị đưa đi khiến ông có cảm giác mình bị móc mất trái tim, ông cứ luôn nghĩ rằng Hà Đại Dục sẽ trở thành một quân cờ dẫn người khác tìm tới mình. Đồng thời sự kiện vụ trộm của Phan Băng Băng cũng khiến ông thấy hoảng sợ, trước khi chưa làm rõ nguyên do, ông tuyệt đối không dám làm bừa.

Sau khi Phan Băng Băng về tới Đông Lạc, Đường Hội Thanh rất lo cô trở thành Hà Đại Dục thứ hai, bởi vậy bảo thư kí Vương Tiểu Di đích thân đi loan tin khắp nơi, nói là Phan Băng Băng không lấy trộm đồ mà chỉ quên thanh toán, định nhờ đó giúp Phan Băng Băng chối bỏ trách nhiệm, giảm bớt áp lực dư luận. Vậy mà khắp Đông Lạc, hầu như không ai tin vào câu chuyện này, bởi mọi người đều được xem đoạn video do siêu thị cung cấp, cũng có khẩu cung của cảnh sát, bản thân Phan Băng Băng khi lấy lời khai cũng đã thừa nhận tất cả.

Dù sao Lữ Mão Mão cũng đã ra tay thì mình buộc phải cố gắng tự cứu lấy bản thân. Ông buộc phải liên lạc với Phan Bằng Bằng. Để đề phòng điện thoại bị nghe lén, khi Đường Hội Thanh đi công tác lên tỉnh, ông chạy tới một cửa hàng ven đường mua một cái sim điện thoại, loại sim này không cần phải dùng chứng minh thư đăng ký, bởi vậy không thể nào điếu tra ra ai là chủ nhân của nó. Lúc này Đường Hội Thanh giống như một con cáo bị hoảng sợ, mất đi lòng tin với tất cả mọi người, chỉ biết tin vào mỗi bản thân mình.

Đường Hội Thanh gọi điện thoại cho Phan Bằng Bằng. Phan Bằng Bằng nhận được điện thoại, giống như một binh sĩ đang bị bao vây trùng trùng điệp điệp, nay bỗng dưng nhận được quân cứu viện, bật khóc nức nở.

Tiếng khóc này là sự ấm ức, trách móc, oán hận và sợ hãi. Tình cảm phức tạp này chỉ có Đường Hội Thanh mới hiểu được.

Đường Hội Thanh lập tức dỗ dành cô, an ủi cô, nói một loạt những lí do mà dạo gần đây ông không thể liên lạc với cô. Phan Bằng Bằng đâu biết, lúc này Đường Hội Thanh cũng cảm thấy mình nguy hiểm trùng trùng, tự thân mình còn khó giữ.

Đường Hội Thanh hỏi Phan Bằng Bằng chuyện ăn trộm ở Lê Dương rốt cuộc là chuyện gì?

Nhắc tới chuyện đau lòng, Phan Bằng Bằng lại bật khóc. Đường Hội Thanh vội vàng an ủi. Phan Bằng Bằng thút thít kể lại nguyên do sự việc cho Đường Hội Thanh nghe.

Từ khi Lữ Mão Mão cứ liên tục kiêu có gây chuyện, đánh đập, Phan Bằng Bằng luôn sống trong tâm trạng hoảng hốt. Bởi vì trong tay của Lữ Mão Mão có chứng cứ vụ trộm của cô với Đường Hội Thanh nên cô đành nhẫn nhịn cho qua. Nỗi sợ hãi này tích tụ lâu ngày tạo thành một áp lực khổng lồ trong lòng cô. Phan Bằng Bằng

cũng từng nghĩ tới việc giải thoát mình khỏi những áp lực này, nhưng thân phận của cô rất đặc biệt, ở thành phố Đông Lạc cũng được coi là một người có máu mặt, bởi vậy đành nín nhịn. Nhưng càng như thế thì cô lại càng muốn phát tiết. Sau đó khi cô đi siêu thị, phát hiện thấy mình sợ nhất là nhìn thấy cây gậy cán bột. Bởi vì Lữ Mão Mão thường dùng gậy cán bột để đánh cô, thứ này khi đánh lên người không để lại dấu vết rõ ràng nhưng đau đớn tưởng chết, rất dễ gây ra nội thương. Bởi vậy Phan Băng Băng chỉ cần nhìn thấy gậy cán bột ở trong siêu thị là nảy sinh ham muốn được lấy trộm nó. Khi Phan Băng Băng phát hiện ra sự dị thường này của mình, cô đã hạn chế đi siêu thị, cô sợ mình không khống chế được bản thân, sẽ lấy trộm gậy cán bột.

Lần trước khi lên tỉnh công tác, cô tới siêu thị gần khách sạn để mua ít vật dụng cá nhân, bỗng dung nhìn thấy cây gậy cán bột để trên giá, thế là trong cô lập tức nảy sinh một cảm giác không thể khống chế được, vừa hưng phấn vừa căng thẳng, bởi vì không ở Đông Lạc, cuối cùng cô không thể kiềm chế được ham muốn trong lòng, định lấy trộm cây gậy nhét vào trong túi. Khi đang định ra tay thì bỗng dung có người đi qua. Phan Băng Băng sợ tái cả mặt, bèn đi tới chỗ bán kem đánh răng. Cuối cùng vì quá căng thẳng, trong lúc hoảng loạn cô đã vơ bừa một hộp kem đánh răng rồi lén nhét vào túi. Không ngờ tất cả những điều này đều bị camera của siêu thị quay lại. Thì ra siêu thị này gần đây thường xuyên bị mất cắp, phát hiện ra có một nhóm phụ nữ chuyên lấy trộm đồ, thế là họ bèn gắn thêm camera, sắp xếp nhân viên giám sát cả ngày. Khi Phan Băng Băng nhét hộp kem đánh răng vào túi là đã bị nhân viên giám sát phát hiện, lập tức thông báo cho bảo vệ giữ cô lại và gọi điện thoại báo cảnh sát, đồng thời gọi cho cả đường dây tin tức nóng của đài truyền hình. Phía siêu thị muốn thông qua tin tức trên truyền hình để cảnh cáo nhóm tội phạm kia không được đến gần siêu thị của họ nữa.

Sự kiện ăn trộm kem đánh răng của Phan Băng Băng là như thế. Thực ra Phan Băng Băng bị mắc chứng “Ăn cắp bệnh lý”, người mắc bệnh này thường xuyên xuất hiện ham muốn lấy trộm đồ mà không tài nào tự khống chế được, đồ họ lấy trộm chưa chắc đã là đồ mà họ cần, cũng không đáng tiền, ngược lại lấy được đồ rồi, họ thường vứt đi, tặng người khác hoặc giấu đi. Trước khi lấy trộm thường có cảm giác căng thẳng, khi lấy trộm hoặc lấy trộm xong thì có cảm giác hài lòng và nhẹ nhõm.

Đường Hội Thanh nghe Phan Băng Băng kể lại, tâm trạng vô cùng tội tệ, ông biết người phụ nữ này vì ông mà phải chịu không ít áp lực, thậm chí là sỉ nhục, chỉ đành ra sức khuyên nhủ cô.

Đường Hội Thanh càng an ủi thì Phan Băng Băng lại càng khóc lóc dữ dội hơn, Đường Hội Thanh cũng chẳng biết làm thế nào.

Trầm tư một lát, Đường Hội Thanh cố sắp xếp lại suy nghĩ.

Đầu tiên ông bày tỏ sự hối lỗi của mình với Phan Băng Băng, sau đó nêu ra suy nghĩ về việc đề bạt Lữ Mão Mão. Phan Băng Băng nói, trước khi Lữ Mão Mão phát hiện ra chuyện của họ, chiêu này có thể còn có tác dụng, nhưng giờ linh hồn Lữ Mão Mão đã biến dạng hoàn toàn rồi, chắc là chẳng còn tác dụng gì nữa. Đường Hội Thanh nói là có thể thử một lần, chỉ cần có hi vọng thì phải thử xem sao.

Phan Băng Băng nói Lữ Mão Mão không hề để tâm tư vào công việc, anh làm việc ở cơ quan chỉ là làm cho có thôi, không hề có chí tiến thủ.

Đường Hội Thanh nói mối quan hệ giữa ông với Cục trưởng Cục Dân chính thành phố Lí Vạn Ưu rất tốt, chỉ cần nói một tiếng chắc là không có vấn đề gì, Lí Vạn Ưu từng nợ ông một món nợ ân tình, hồi đó Bí thư Đảng ủy Cục Dân chính chạy tới Thị ủy tố cáo,

nói Lí Vạn Ưu không tôn trọng các thành viên trong ban lãnh đạo, không duy trì sự dân chủ trong cuộc họp Đảng ủy, đề nghị Thị ủy cách chức Cục trưởng của ông ta. Khi xử lý việc này, Đường Hội Thanh vẫn là Phó Bí thư Thị ủy. Sau khi tìm hiểu tình hình, ông đã đưa ra một cách xử lý vẹn cả đôi đường.

Khi đó Cục Dân chính có một Bí thư, một Cục trưởng, khác với các cục khác là Bí thư và Cục trưởng là một người. Sở dĩ như thế là vì khi đó người nhiều mà cháo thì ít, những chức vụ cấp sở quá ít, mà người đòi được đề bạt thì quá nhiều, chủ yếu là vì nhu cầu và chiểu cố tới nhiều mối quan hệ ở các mặt, bao gồm cả những người được lãnh đạo tỉnh gửi gắm nên Đường Hội Thanh làm công tác tổ chức bèn nghĩ ra cách đó. Đường Hội Thanh còn dùng lời lẽ tốt đẹp là để tăng cường sự kiến thiết và giám sát ban lãnh đạo. Một đơn vị có hai người đứng đầu sẽ dễ vì tranh chấp quyền lực mà nảy sinh mâu thuẫn, những người bên dưới cũng không dễ làm việc. Cục Dân chính thành phố vì quản lý một số tiền cứu tế rồi tiền hỗ trợ xóa đói giảm nghèo khổng lồ, đồng thời phụ trách phân phối những khoản kinh phí này nên quyền lực rất lớn. Bí thư Đảng ủy và Cục trưởng đều muốn chi phối khoản kinh phí này nên giữa hai người nảy sinh mâu thuẫn là điều khó tránh. Trong tình hình này, đành phải xem Bí thư và Cục trưởng ai mạnh hơn ai.

Đường Hội Thanh tiến hành hòa giải với cả hai người nhưng không thu được kết quả, nghĩ tới thế mạnh của Lí Vạn Ưu và uy tín trong cán bộ, cuối cùng ông đã điều Bí thư Đảng ủy tới Liên hiệp Người tàn tật thành phố mới thành lập làm Chủ tịch. Liên hiệp Người tàn tật thành phố là một cơ quan cấp sở, độc lập với Cục Dân chính, mâu thuẫn khi đó mới được giải quyết. Thế là Lí Vạn Ưu trở thành Cục trưởng kiêm Bí thư Đảng ủy của Cục Dân chính. Lí Vạn Ưu đương nhiên vô cùng cảm kích Đường Hội Thanh, bèn tặng ông một “Tranh Bao Công” của Hoàng Vĩnh Ngọc để bày tỏ lòng biết ơn.

Vì việc này mà Đường Hội Thanh cho rằng Lí Vạn Ưu chắc chắn sẽ nể mặt mình.

Phạm Băng Băng thấy Đường Hội Thanh kiên quyết đòi thử một lần, nghĩ là làm vậy có thể lấy lòng và kiên chế được Lữ Mảo Mảo bèn đồng ý, dù sao thì còn nước còn tát, có một tia hi vọng cũng còn hơn là tuyệt vọng.

Đường Hội Thanh còn dặn Phạm Băng Băng nhớ đi khám bác sĩ tâm lý, hiện nay toàn thành phố đang ráo riết triển khai “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên”, ông bảo Phạm Băng Băng nhân cơ hội này vẫn hôì lại hình tượng của mình, bảo Phạm Băng Băng hãy tạo ra một câu chuyện để chứng minh rằng mình thực sự mắc bệnh tâm lý, thông qua lời của bác sĩ tâm lý, chứng minh với xã hội rằng việc cô lấy trộm kem đánh răng là do áp lực công việc quá lớn gây ra hội chứng tâm lý. Phạm Băng Băng nghe ông gợi ý, như người đi trong bóng tối nhìn thấy tia sáng cuối đường, rồi rít nói là mình sẽ suy nghĩ thấu đáo.

Đường Hội Thanh dặn Phạm Băng Băng đừng chủ động liên lạc với ông, nếu có chuyện gì thì ông sẽ dùng số điện thoại này gọi cho cô. Phạm Băng Băng hỏi lại là vì sao. Đường Hội Thanh ấp úng nói rằng mình sợ Lữ Mảo Mảo chú ý, để không làm anh ta nổi giận lần nữa nên đành phải vậy. Đường Hội Thanh vốn định nói cho cô biết Hà Đại Dục đã bị song quy, nhưng ông sợ lại làm tổn thương tới cô nên đành im lặng.

Không lâu sau, Lữ Mảo Mảo được đề bạt lên làm Phó Chủ nhiệm Văn phòng Cục Dân chính thành phố. Đổ mắt với “ân sủng” bất ngờ mà Lí Vạn Ưu dành cho mình, Lữ Mảo Mảo cảm thấy khó thích nghi ngay được. Nhưng cho dù thế nào thì anh vẫn thấy vui. Anh đã lâu lắm rồi không cảm thấy vui như vậy. Từ sau khi đi làm ở cơ

quan này, anh hâu như chưa gặp chuyện gì đặc biệt khiến mình phải vui vẻ.

Được lên làm Phó Chủ nhiệm Văn phòng, quả nhiên Lữ Mão Mão có sự thay đổi, định quyết tâm tạo nên chút thành tích trong công việc. Lữ Mão Mão lúc này nhắm nhắm nhìn vào cái ghế Chủ nhiệm Văn phòng, anh tin rằng chỉ cần Lí Vạn Ưu quan tâm tới anh, chẳng bao lâu nữa anh sẽ được như ý nguyện. Thời gian này, anh dồn toàn bộ tâm tư của mình vào công việc, không còn hành hạ Phan Bằng Bằng nữa. Phan Bằng Bằng dường như cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

Vậy mà những ngày tháng này không kéo dài được lâu, sự an bình lại một lần nữa bị xé rách.

Một hôm, Lữ Mão Mão ở trong nhà vệ sinh nghe được hai đồng nghiệp đang bàn tán với nhau, họ nói Lữ Mão Mão sắp được đề bạt lên làm Phó Chủ nhiệm Văn phòng là vì nhờ Đường Hội Thanh và Phan Bằng Bằng, nói không chừng lần này vẫn là do Đường Hội Thanh ra mặt.

Lữ Mão Mão nghe vậy giận tới phát điên. Lúc đó anh không biết rằng Đường Hội Thanh sắp xếp chuyện này, chỉ cảm thấy lần được đề bạt này hoàn toàn là nhờ sự nỗ lực của mình, mà căn cứ theo thứ tự trong cơ quan thì cũng đến lượt anh được đề bạt.

Cuộc đời thoại của hai đồng nghiệp đã kích thích nghiêm trọng sợi dây thần kinh vốn yếu ớt của Lữ Mão Mão. Đường Hội Thanh đã trở thành cơn ác mộng trong cuộc đời anh, ông không những chiếm đoạt vợ anh mà vì ông, anh còn thường xuyên bị người ta chế nhạo và sỉ nhục. Đường Hội Thanh, cái tên này đã khắc sâu vào trí não Lữ Mão Mão, trở thành một nỗi sỉ nhục mà cả đời này anh không thể thoát ra được. Lữ Mão Mão cảm thấy, cho dù mình nỗ lực

làm việc như thế nào thì người khác cũng sẽ nhìn anh bằng một con mắt đã vấy bẩn, cho rằng anh được đề bạt và trọng dụng là vì có Đường Hội Thanh đứng sau chống lưng. Trái tim vốn đã cân bằng của Lữ Mảo Mảo nay lại bị chọc tức, nỗi hận của anh với Đường Hội Thanh và Phan Bằng Bằng lại thêm sâu sắc. Về tới nhà, Lữ Mảo Mảo lại bắt đầu ngược đãi Phan Bằng Bằng.

Phan Bằng Bằng một lần nữa rơi vào tuyệt vọng, tia hi vọng nhỏ nhoi mới tìm thấy nay đã vụt tắt, cuộc sống của cô lại quay về với chuỗi ngày tăm tối.

Không lâu sau, cơ quan tổ chức cho toàn bộ các cán bộ tham gia hoạt động kiểm tra sức khỏe tâm lý, Lữ Mảo Mảo bị kiểm tra ra vấn đề về tâm lý và được sắp xếp tới phòng làm việc của Cam Lộ ở tòa nhà Thị ủy để kiểm tra lại. Lần này trong cục có ba người bị phát hiện mắc các vấn đề sức khỏe tâm lý ở các mức độ khác nhau. Sau khi Lữ Mảo Mảo nhận được thông báo, anh từ chối đi kiểm tra lại, anh đoán rằng đây là trò quỷ mà Đường Hội Thanh giở ra. Chuyện của Tắt Phú Chiết, Phó Cục trưởng Cục Du lịch huyện Tô Thủy đã lan rộng trên toàn thành phố, Lữ Mảo Mảo không muốn làm một Tắt Phú Chiết thứ hai.

Đường Hội Thanh hỏi thăm tình hình của Lữ Mảo Mảo từ Lí Vạn Ưu, biết là biện pháp lôi kéo lấy lòng anh không thể đối phó nổi. Đường Hội Thanh lại rơi vào nỗi hoảng sợ cực độ, ông không biết làm thế nào với ngọn núi lửa Lữ Mảo Mảo, nhưng ông lại không cam tâm để anh thao túng, trở thành quân cờ trong tay anh.

Hà Đại Dục đã vào bẫy rồi, chẳng nhẽ ông cứ giương mắt ngò nhìn Lữ Mảo Mảo hủy hoại mình sao? Không được, tuyệt đối không được! Đường Hội Thanh không muốn ngò im chờ chết, ông phải tiếp tục đấu tranh với Lữ Mảo Mảo.

Đúng lúc Đường Hội Thanh đang lo lắng không yên thì tâm lý của Tân Khai Tân lại nảy sinh sự thay đổi kì diệu.

Từ sau khi Đường Hội Thanh ám thị rằng Tân Khai Tân có khả năng được thăng chức, Tân Khai Tân bỗng dưng trở nên không vui vẻ như trước nữa. Ông ta nghĩ, nếu Chủ nhiệm Đường đã ngấm ra hiệu cho mình rồi thì có phải nên biểu thị điều gì đó với Chủ nhiệm Đường hay không, hay là Chủ nhiệm Đường đúng là có ý này, chẳng qua là không nói rõ ra mà thôi.

Tân Khai Tân nghĩ đi nghĩ lại, không biết là tặng gì cho Đường Hội Thanh thì phù hợp. Quà quá nhẹ thì chứng tỏ mình không mấy quan tâm tới vấn đề này; mà nếu quà quá lớn thì Đường Hội Thanh có thể không dám nhận. Vì chuyện tặng quà mà khiến Tân Khai Tân vốn luôn vui vẻ trở nên buồn bã không vui.

Tân Khai Tân nghĩ tới “Tranh Bao Công”. Ông quyết định tặng cho Đường Hội Thanh một bức “Tranh Bao Công”, bởi vì Đường Hội Thanh rất thích thứ này. Nếu thế thì nên tặng “Tranh Bao Công” do ai vẽ là phù hợp nhỉ? Nếu tiếng tăm của họa sĩ quá nhỏ thì không thể hiện được thành ý của mình; mà nếu tặng tranh của họa sĩ quá nổi tiếng thì mình lại không có tiền. Ông nghĩ lại một chuyện.

Nhiều năm trước, khi đó Đường Hội Thanh vẫn còn là Phó Bí thư Thị ủy, sau khi Chủ tịch huyện Không Vũ bị điếu đi, Phó Bí thư Huyện ủy và Phó Chủ tịch thường vụ đều muốn lên làm Chủ tịch bèn nghĩ đến việc tặng “Tranh Bao Công” cho Đường Hội Thanh. Phó Chủ tịch huyện tặng Đường Hội Thanh bức “Tranh Bao Công” của họa sĩ nổi tiếng Hoàng Vĩnh Ngọc. Tranh của Hoàng Vĩnh Ngọc rất đắt, một thước vuông có giá 20 vạn tệ. Đối thủ cạnh tranh của ông sau khi biết tin bèn tặng cho Đường Hội Thanh một bức “Tranh Bao Công” của họa sĩ Phạm Tăng. Tranh của Phạm Tăng có giá ngang với tranh của Hoàng Vĩnh Ngọc, nhưng nhân vật trong tranh của

Phạm Tăng lại được quàn chúng dễ dàng chấp nhận hơn. Điều nực cười là Phạm Tăng và Hoàng Vĩnh Ngọc là hai đối thủ truyền kiếp, chuyện hai người chửi bới nhau không ai là không biết. Mọi người đều cảm thấy chuyện này rất nực cười, cũng rất châm biếm. Kết quả là Phó Bí thư được kiêm thêm chức Chủ tịch huyện như ý muốn, còn Phó Chủ tịch thường vụ thì được điều tới một huyện khác làm Chủ tịch huyện.

Ban đầu việc Đường Hội Thanh sưu tầm “Tranh Bao Công” không có gì là không đúng, nhưng sau đó nó đã bị biến chất. “Tranh Bao Công” đã trở thành công cụ để người ta hô i lộ khi muốn chạy chức quan. Những bức “Tranh Bao Công” ban đầu không có giá trị quá lớn, nhưng cùng với sự ganh đua của những người tặng tranh, họ dần lựa chọn tranh của các họa sĩ nổi tiếng, khiến những bức tranh này ngày càng nâng tầm giá trị, ít nhất cũng phải trên một vạn tệ, có những bức còn mấy chục vạn tệ, thậm chí cả hàng trăm vạn. Thế là những người biết chuyện đặt một bài vè: “Bí thư Đường thường không nhận lễ, nhận lễ rồi chỉ nhận “Tranh Bao Công”. Có người nói, nhà Đường Hội Thanh chẳng khác nào một phòng triển lãm, những bức “Tranh Bao Công” mà ông sưu tầm có thể treo kín cả một triển lãm mỹ thuật, nếu tính bình quân giá trị mỗi bức thì tổng cộng phải lên tới 5 triệu nhân dân tệ.

Tân Khai Tân đang suy nghĩ là nên tặng Đường Hội Thanh bức “Tranh Bao Công” có giá trị như thế nào. Tranh của Hoàng Vĩnh Ngọc và Phạm Tăng thì chắc chắn là ông tặng không nổi, tranh của các họa sĩ ở Đông Lạc thì lại không hợp thời, Tân Khai Tân quyết định tự lượng sức mình, mua một bức tranh của họa sĩ nổi tiếng trong tỉnh tặng cho Đường Hội Thanh, một bức “Tranh Bao Công” có diện tích khoảng bốn thước thì cũng chỉ khoảng 5 nghìn tệ là mua được.

Tân Khai Tân tới một phòng tranh ở thành phố Đông Lạc đặt một bức tranh “Tranh Bao Công” của một danh họa tỉnh Đông Hải. Ông chủ phòng tranh không quen Tân Khai Tân, thấy ông chỉ đích danh một bức “Tranh Bao Công” của họa sĩ nổi tiếng thì biết ngay là ông định tặng cho Đường Hội Thanh. Thấy Tân Khai Tân nêu giá cả xong, ông chủ phòng tranh hỏi thăm dò:

- Ông là trưởng phòng phải không?

Bởi vì chỉ những trưởng phòng mới tặng “Tranh Bao Công” với giá thấp như vậy, còn nếu là từ cấp phó trở lên, đa số đều tặng những bức tranh giá trị khoảng một vạn đồng lên. Tân Khai Tân không biết ý của ông chủ, bèn trêu ông ta:

- Ông chủ giỏi xem tướng thật đấy, tôi là trưởng phòng mà ông cũng nhận ra, lợi hại thật!

Ông chủ phòng tranh nghe vậy, cho rằng mình đoán đúng rồi, lập tức tỏ vẻ kiêu ngạo, miệng thì giả bộ khiêm tốn:

- Đâu có, đâu có, tôi đoán bừa thôi.

Tân Khai Tân sau khi cầm tranh về, cứ lượn đi lượn lại trước cửa văn phòng của Đường Hội Thanh mấy lần để tìm một cơ hội thích hợp. Tân Khai Tân rất ít tặng quà cho người ta, cũng chẳng mấy khi nhận quà của người khác, bởi vậy không có kinh nghiệm, chỉ đành nhắm mắt làm bừa. Tặng quà là một môn nghệ thuật rất cao siêu, cũng là một kỹ thuật khó nắm bắt. Tặng quà có bốn tầng cảnh giới: Tầng cảnh giới thứ nhất là người tặng quà bám dai như đĩa xôi, người nhận quà bị ép phải nhận; tầng cảnh giới thứ hai là người tặng quà khéo léo kiếm một cái cớ, người nhận quà nửa nhận nửa chối; tầng cảnh giới thứ ba là người tặng quà không để lại dấu vết, người nhận quà cũng không lên tiếng; tầng cảnh giới thứ

tư là người tặng quà thuyề n trôi theo nước, người nhận quà ngắ m biế t mà thôi.

Tầ n Khai Tân thiế u đi kinh nghiệm và những hướng dẫn về lí thuyế t tặng quà nên cứ vò đầ u bút tại cả nửa buổi trà, cuố i cùng thấ y đế n giờ nghỉ trưa bèn câ m bức “Tranh Bao Công” lén lút bước vào phòng Đường Hội Thanh.

Tầ n Khai Tân đầ u tiên báo cáo với Đường Hội Thanh một số suy nghĩ của mình về “Năm xây dựng vui vẻ”, sau đó ông mở bức “Tranh Bao Công” ra cho Đường Hội Thanh ngắ m.

Đường Hội Thanh ngắ m tranh rô i chẳng nói gì. Tầ n Khai Tân bèn cuộn bức tranh lại, nhét cho Đường Hội Thanh, nói là để tặng cho ông ta. Đường Hội Thanh đầ u tiên hơi khựng lại, sau đó giận dữ nói:

- Anh Tầ n, anh như thế ́ là có ý gì? Anh mau mang tranh về ́ đi!

- Chủ nhiệm Đường, bức tranh này là một người bạn tặng cho tôi, tôi chẳng hiểu gì về ́ hội họa, xem không hiểu. Anh là người trong nghề ́, tặng cho anh. - Tầ n Khai Tân giải thích.

- Anh Tầ n, anh mang tranh về ́ đi, chúng ta là đồ ́ng nghiệp, đừng làm cái trò này. - Đường Hội Thanh tỏ ra không vui.

Tầ n Khai Tân không hiểu ý tứ của Đường Hội Thanh, á p úng má y tiế ng rô i đặt tranh lên bàn, quay người định bỏ đi.

Đường Hội Thanh gọi ông ta lại, nghiêm khắ c nói:

- Anh Tầ n, anh mau mang tranh về ́ đi, nế u không tôi sẽ giận đầ y.

Tầ n Khai Tân quan sát sắ c mặt của Đường Hội Thanh, thấ y ông không có vẻ như giả bộ, đành rút rè mang tranh đi.

Tân Khai Tân đi ra khỏi văn phòng của Đường Hội Thanh thấy lòng mình thật nặng nề, tâm trạng bỗng chốc trở nên tồi tệ. Ông nghĩ, rốt cuộc là Đường Hội Thanh chê tranh của mình quá rẻ tiền hay là không chịu giúp mình? Hay là trước đây Đường Hội Thanh chỉ tiện miệng nói vui vậy thôi, còn mình thì ngây thơ tưởng thật? Tân Khai Tân càng nghĩ càng rối, càng nghĩ càng lo, càng nghĩ càng sợ hãi. Ông khó khăn lắm mới hạ quyết tâm mang tặng quà người ta, không ngờ lại thất bại. Tân Khai Tân thấy hận mình, hận mình tự dưng đi tặng quà để người ta cười chê.

Tân Khai Tân vốn rất vui vẻ, từ sau khi quan tâm tới cái mũ ô sa trên đầu mình, ông mất đi sự vui vẻ đó.

Tân Khai Tân về văn phòng của mình, mặt mày ảm đạm ngời thẫn thờ ở đó.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, Tân Khai Tân quyết định chỉnh đốn lại tâm trạng. Ông mở website sức khỏe tâm lý của Đông Lạc ra, nhấp vào đường link kể chuyện cười của Đài truyền hình Đông Lạc, trong đó đang vang lên tiếng cười của người dẫn chương trình:

- Vương Bát đã lâu lắm rồi không nhìn thấy Đậu Xanh, hôm nay Đậu Xanh nước mắt vòng quanh quay về. Đậu Xanh nói: “Những chuyên gia kia coi thường giá trị bản thân tôi, giờ chuyện giường chiếu lộ ra, mọi người đều oán trách tôi, tôi hận đám chuyên gia đó!” Vương Bát độ lượng nói: “Không sao cả, những chuyên gia đó trước kia cũng coi thường ta, ta không hận thù gì cả. Ta nói rằng các người mãi mãi là bạn tốt của Vương Bát”.

Nghe kể chuyện cười, tâm trạng Tân Khai Tân vui vẻ hơn được một chút.

Thực ra Tân Khai Tân đâu biết rằng thực lòng Đường Hội Thanh rất muốn nhận bức “Tranh Bao Công” của ông, Đường Hội

Thanh đã sưu tầm được 95 bức “Tranh Bao Công” rồi, chỉ còn năm bức nữa là đạt đủ mục tiêu sưu tầm 100 bức. Nhưng từ sau khi Hà Đại Dục và Phan Bằng Bằng xảy ra chuyện, Đường Hội Thanh trở nên vô cùng thận trọng, vào thời điểm nhạy cảm này, ông tuyệt đối không dám nhận “Tranh Bao Công” của ai nữa, để người khác không nếm được thóp của mình. Hơn nữa Đường Hội Thanh còn có một đặc điểm, nếu ông nhận tranh của người khác thì chắc chắn phải làm được việc cho người ta, không giống như những kẻ tham lam vô độ, nhận đồ của người khác rồi không giúp. Cũng chính vì vậy mà những người luôn sẵn lòng tặng tranh cho ông biết rằng nếu ông không nhận quà thì chắc chắn là ông không giúp được.

Tân Khai Tân vì không biết tâm lý của Đường Hội Thanh nên rơi vào sự phiền muộn kì lạ. Tân Khai Tân ngồi trong văn phòng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng hiểu ra, quyết định không quan tâm gì tới cái chức quan đó nữa.

Thanh danh, địa vị, biệt thự, tiền tài - tất cả những vật ngoại thân này đều chẳng liên quan gì tới niềm vui cả, rất nhiều người nổi tiếng sau khi có được những thứ này lại mất đi sự vui vẻ. Bởi vì vui vẻ gắn liền với thái độ sống của một con người.

Cái gì có rồi sẽ có, cái gì không có cưỡng cầu cũng không được. Sau khi Tân Khai Tân nghĩ như vậy, ông cảm thấy hòn đá đè chặt trong tim ông bỗng dưng biến mất, nhẹ nhõm hơn nhiều.

CHƯƠNG 16:

BỆNH NHÀ QUAN

Đường Hội Thanh cảm thấy mệt mỏi. Lúc này ông thấy thật bơ vơ, thứ mà ông cần chính là cảm giác an toàn, lấy lòng Vương Lạc An có thể cũng là một cách.

Đường Hội Thanh biết Vương Lạc An cần cái gì, ông bèn bảo Lí Hựu Thu lấy danh nghĩa của Hội đồng Nhân dân, viết một bản kiến nghị, kiến nghị Thị ủy biên tập một cuốn “Sổ tay hướng dẫn đề phòng bệnh tâm lý cho cán bộ công nhân viên thành phố Đông Lạc”, các cán bộ công nhân viên có thể thông qua cuốn sổ tay này xác nhận lại tình trạng sức khỏe tâm lý của mình, giúp họ giảm bớt áp lực nghề nghiệp, cung cấp một con đường tự kiểm tra, tự điều trị bệnh tâm lý cho cán bộ.

Đường Hội Thanh cùng Lí Hựu Thu mang bản báo cáo này tới văn phòng của Vương Lạc An. Vương Lạc An quả nhiên rất có hứng thú, luôn miệng cảm ơn sự ủng hộ của Đường Hội Thanh.

“Sổ tay hướng dẫn đề phòng bệnh tâm lý cho cán bộ công nhân viên thành phố Đông Lạc” nhanh chóng được in xong, phát cho mỗi cán bộ một quyển. Nội dung cuốn sổ tay bao gồm: Hướng dẫn các cán bộ công nhân viên tiến hành phân tích tình hình sức khỏe tâm lý của bản thân, đồng thời căn cứ vào đó để điều chỉnh tâm lý phù hợp; hướng dẫn quản lý áp lực cho cán bộ lãnh đạo; phân tích những căn bệnh thường mắc trong cơ quan, giảm bớt sự mệt mỏi cho cán bộ; quản lý tâm trạng và điều chỉnh thái độ cho cán bộ công nhân viên; phân tích áp lực tâm lý của các cán bộ công nhân viên những ngành đặc biệt như cảnh sát, giáo viên; nghệ thuật tâm lý và quản lý

hành chính các cơ quan của Đảng; điều chỉnh tâm lý cán bộ sắp về hưu; lễ tiết trong công việc và nghệ thuật giao tiếp tâm lý...

Những nội dung này hầu như đã bao hàm mọi vấn đề tâm lý có khả năng xuất hiện trong đội ngũ cán bộ công nhân viên, đồng thời còn kèm theo bảng trắc nghiệm tâm lý. Cán bộ công nhân viên có thể căn cứ theo bảng trắc nghiệm này để tự kiểm tra cho mình, xác định tình trạng sức khỏe tâm lý của bản thân. Nếu vượt quá điểm cảnh giới thì buộc phải tìm người tư vấn tâm lý để tiến hành điều trị.

Khi cầm cuốn sổ tay trong tay, trong lòng Đường Hội Thanh cảm thấy rất yên tâm, cảm giác như trong tay mình đã có thêm một vũ khí bảo vệ mình. Nhưng Đường Hội Thanh tuyệt đối không thể ngờ được rằng, trong khoảng thời gian Phan Bằng Bằng xảy ra chuyện và phải ở nhà tĩnh dưỡng, Phòng Di dời của thành phố đã xảy ra một chuyện khiến tất cả mọi người đều phải chê cười. Vào ngày thứ năm sau khi cuốn “Sổ tay hướng dẫn đến phòng bệnh tâm lý cho cán bộ công nhân viên thành phố Đông Lạc” được phát cho mọi người, Phòng tư vấn tâm lý của Cam Lộ đón một cán bộ chủ động tới xin tư vấn.

Người này tên là Câu Liên Thăng, là một người mắc bệnh mê làm quan, nhưng đã ngoài 50 mà vẫn chỉ là một Phó Phòng Hậu cần của Phòng Di dời. Nói là Phó phòng nhưng thực ra cũng không phải là phó phòng thực sự, bởi vì Phòng Di dời thành phố Đông Lạc trực thuộc Cục Kiến thiết thành phố, còn Phòng Hậu cần nằm trong Phòng Di dời thực chất cũng chỉ là ban công tác hậu cần mà thôi.

Thêm một cái “phòng” nhỏ trong một cái “phòng” lớn rồi treo thêm tấm biển vô cùng ngay ngắn là một cách làm mang đậm màu sắc Trung Quốc, có thể đáp ứng được nhu cầu hư vinh của các quan chức. Điều này cũng giống như một cô gái có dung mạo bình

thường, thậm chí là xấu xí nhưng thích người khác khen mình xinh đẹp sau khi đã được trang điểm kỹ lưỡng.

Bởi vậy, mỗi khi người khác gọi Trưởng phòng Cậu, Cậu Liên Thăng đều thấy rất hài lòng. Cậu Liên Thăng rất quan tâm tới cách gọi của người khác dành cho mình, nếu gọi ông ta là “Phó phòng Cậu”, ông ta sẽ không vui. Ông ta cảm thấy Phó phòng hay Trưởng phòng thì cũng là Trưởng phòng cả, không cần thiết phải nhấn mạnh thêm cái chữ phó ấy nữa. Cái chức phó phòng này của Cậu Liên Thăng nói một cách chính xác thì chỉ là phó ban, không thể coi là cán bộ chính thức về mặt ý nghĩa được, nhưng Cậu Liên Thăng cảm thấy mình là một cán bộ đích thực, dưới tay ông còn quản lý hai người, một người là thợ nước, một người là thợ điện.

Cái tên Cậu Liên Thăng là do ông nội ông ta đặt cho. Ông nội ông ta thường có câu cửa miệng: “Nếu không được làm quan, cả đời chơi lang thang”. Ông nội Cậu Liên Thăng hi vọng ông ta sau này lớn lên sẽ làm quan, tốt nhất là mỗi lần có thể thăng lên ba cấp, như thế vừa làm rạng danh liệt tổ liệt tông, con cháu lại đời một đời hạnh phúc. Để đáp lại kì vọng này của ông nội, Cậu Liên Thăng đã phấn đấu suốt mấy chục năm trời, nhưng lại biến thành Cậu Bất Thăng, ở cơ quan chưa bao giờ được làm tới một chức quan bé xiu. Điều này khiến Cậu Liên Thăng vô cùng đau khổ, ông quyết định đi con đường khác.

Cơ hội thực sự đã tới, phòng khách nhà Đường Hội Thanh thiết u một chùm đèn pha lê cao cấp, Chủ nhiệm Phòng Di dời Phạn Băng Băng chỉ thị cho Cậu Liên Thăng đi làm. Trong quá trình này, Cậu Liên Thăng đã quen với thím Phàn, ôsin nhà Đường Hội Thanh. Khi được biết thím Phàn vẫn sống vậy từ xưa tới giờ, Cậu Liên Thăng sáng mắt lên, thể hiện ý định muốn được qua lại với thím Phàn. Cậu Liên Thăng từng kết hôn, ba năm trước vợ ông vì bị bệnh mà

qua đời, ở vậy tới ngày nay, bên cạnh chỉ có một đứa con trai đã đi làm.

Thím Phần lúc mới đầu chẳng để m Xia gì tới Cậu Liên Thăng, sau đó Cậu Liên Thăng chủ động gọi điện thoại mấy lần, hẹn thím ra công viên gặp mặt, dần dần, thím Phần cũng bắt đầu chấp nhận ông ta, cảm thấy con người này cũng đáng tin tưởng, thêm vào đó mình đã già rồi, cũng muốn tìm bạn đời, bởi vậy đồng ý qua lại với ông.

Cậu Liên Thăng chỉ là một nhân viên quản lý bình thường của Cục Di dời. Thấy thím Phần đồng ý qua lại với mình, một mặt ông lập tức báo cáo lên tổ chức, tổ chức ở đây đương nhiên là cấp trên của ông, Phan Băng Băng. Mặt khác, ông bắt đầu làm công tác tư tưởng với thím Phần, bảo thím nói với người nhà họ Đường một chút, giúp ông giải quyết vấn đề chức vụ.

Đường Hội Thanh là lãnh đạo thành phố, Chương Hàm Uẩn lại làm việc ở Cục Nhân sự thành phố, hai vợ chồng họ chỉ cần nói một tiếng, cho Cậu Liên Thăng thăng chức thì dễ như trở bàn tay. Sau mấy lần Cậu Liên Thăng khẩn cầu tha thiết, cuối cùng thím Phần cũng bằng lòng nói với Chương Hàm Uẩn.

Chương Hàm Uẩn gọi điện cho Cục trưởng Cục Kiến thiết Hà Đại Dục nói qua tình hình. Khi đó Hà Đại Dục vẫn chưa xảy ra chuyện, ông ta nhận được điện thoại thì vội nói là mình sẽ lập tức làm ngay, đồng thời hỏi xin ý kiến Chương Hàm Uẩn là cho Cậu Liên Thăng làm cái chức gì thì được? Chương Hàm Uẩn nói cứ cho ông làm một chức Phó phòng trong cơ quan. Hà Đại Dục lầy lòng bà nói, hay là đề bạt lên làm hản Trưởng phòng? Bởi Cậu Liên Thăng là một đồng chí lớn tuổi, lập trường chính trị vững vàng, có thể chịu được khảo nghiệm. Thím Phần bên cạnh Chương Hàm Uẩn lập tức xua tay. Chương Hàm Uẩn bèn nói cứ cho Cậu Liên Thăng làm Phó

phòng là được rồi, còn chuyện làm Trưởng phòng để sau này hưởng tĩn. Thế là Cậu Liên Thăng được lên làm Phó phòng, ông cho rằng cuối cùng mình cũng đã có một chức quan, nhiệt tình công việc bởi vậy cũng lên cao và vô cùng mong đợi không lâu sau, mình sẽ được ngồi lên cái ghế Trưởng phòng. Nhưng không lâu sau thì ông mắc chứng bệnh trầm cảm.

Khi Cậu Liên Thăng tới Phòng tư vấn tâm lý Cam Lộ thì gặp ngay Phó Cục trưởng Chung Định Nhĩ hiện đang chủ trì công tác ở Cục Kiến thiết thành phố. Nhìn thấy cấp trên của mình, Cậu Liên Thăng lập tức cung kính gọi một tiếng Cục trưởng Chung, rồi phản xạ có điều kiện gập lưng xuống, nở một nụ cười tươi tắn. Chung Định Nhĩ chẳng có ấn tượng gì với ông ta, tưởng đó là một người nào đó không thuộc cơ quan mình, chỉ chào hỏi qua loa rồi đi. Đây là điều mà Cậu Liên Thăng luôn mong mỏi, ông không muốn gặp người quen ở một nơi như thế này, cũng không muốn bắt chuyện với người khác, càng không hi vọng người khác, nhất là đồng nghiệp hay lãnh đạo biết mình tới đây khám bác sĩ tâm lý.

Bệnh tâm lý của cán bộ công nhân viên đa phần là tới từ áp lực của việc thăng tiến hay những mối quan hệ giao tiếp phức tạp, bởi vậy rất nhiều cán bộ công nhân viên, bao gồm cả cán bộ lãnh đạo biết rõ là tâm lý mình có vấn đề nhưng vì thể diện mà không chịu đi khám bệnh, sợ cơ quan biết được thì sẽ không giữ được cái chức của mình, hoặc sợ bị người ta nói ra nói vào. Có bệnh không dám chữa chính là một trong những nguyên nhân khiến những căn bệnh tâm lý của các cán bộ công nhân viên càng ngày càng nhiều.

Cam Lộ bảo Hoa Nghênh Xuân tiến hành chụp CT tâm lý toàn diện cho Cậu Liên Thăng, sau khi có kết quả, Cam Lộ nói với Cậu Liên Thăng rằng ông mắc chứng trầm cảm. Cậu Liên Thăng nghe vậy giật nảy mình, đứng bật dậy.

Cam Lộ an ủi ông rằng chỉ cần kịp thời đi điều trị, phổ biến hợp với bác sĩ thì không lâu sau bệnh sẽ khỏi hoàn toàn. Để giảm bớt tâm trạng căng thẳng cho Cậu Liên Thăng, Cam Lộ nói với ông, bệnh trầm cảm là một trong những căn bệnh tâm lý thường gặp trong giới cán bộ văn phòng, cũng giống như người bình thường bị cảm cúm, không cần phải lo lắng quá độ. Cậu Liên Thăng nghe chị giải thích xong mới yên tâm hơn được đôi chút. Thực ra bệnh trầm cảm nếu không kịp thời đi điều trị, người bệnh sẽ vì không chịu được cảm giác uất mà tự sát. Cam Lộ không nói điều này cho Cậu Liên Thăng biết, chị sợ làm tăng thêm gánh nặng tâm lý trong ông.

Cam Lộ hỏi Cậu Liên Thăng, gần đây có phải ông gặp chuyện gì không vui hay không? Cậu Liên Thăng suy nghĩ một lát rồi nói là không. Cam Lộ lại gợi ý cho ông, gần đây có chuyện gì khiến ông cảm thấy buồn phiền hay không. Cậu Liên Thăng suy nghĩ một lát rồi nói, nếu có chuyện gì buồn phiền thì đúng là có một chuyện, đó là ngày nào cũng phải kể chuyện cười cho lãnh đạo trong cơ quan. Lúc đầu ông cũng không cảm thấy gì, nhưng lâu dần ông bắt đầu phải vắt óc ra nghĩ chuyện cười, giúp lãnh đạo vui. Lâu dần, chuyện này trở thành gánh nặng tâm lý của ông. Kết quả là lãnh đạo thì thấy vui, còn ông thì ngày càng buồn bã.

Nghe lời kể của Cậu Liên Thăng, tìm được nguyên nhân gây ra chứng bệnh trầm cảm của ông, Cam Lộ bèn bảo ông kể cụ thể cho chị nghe.

Từ sau khi Phan Bằng Bằng xảy ra chuyện phải ở nhà tĩnh dưỡng, công việc của Phòng Di dời do Phó Chủ nhiệm thứ nhất Uất Tiết Phu chủ trì. Trước khi chủ trì công tác, tình trạng của Uất Tiết Phu rất bình thường. Từ khi lên làm công tác lãnh đạo này, ông lại mắc bệnh trầm cảm. Bệnh trầm cảm của Uất Tiết Phu tới từ đâu? Tại sao lại lây nhiễm sang cả Cậu Liên Thăng?

Thì ra sau khi Uất Tiết Phu chủ trì công việc ở Phòng Di dời, đang định tích cực làm việc để lập công, tranh thủ cơ hội này chứng minh năng lực của bản thân. Nếu Phan Bằng Bị xử phạt, vậy thì ông ta rất có hi vọng lên làm lãnh đạo cơ quan, một cơ hội tốt như thế Uất Tiết Phu đương nhiên không dễ dàng bỏ qua.

Ngày thứ ba sau khi tiếp quản công việc, Uất Tiết Phu đã dẫn đầu tiến hành công tác di dời quy mô lớn khu lẻ ở khu vực thành cũ cần cải tạo. Khu lẻ này có rất nhiều hộ dân sinh sống, công tác di dời và bồi thường vô cùng phức tạp và khó khăn. Khi Phan Bằng Bị còn tại vị, vì sợ việc cưỡng chế di dời có thể ảnh hưởng tới sự ổn định của xã hội nên mặc dù thành phố đã thúc giục nhiều lần nhưng vẫn còn bỏ dở chưa làm.

Uất Tiết Phu vì muốn tạo thành tích của riêng mình nên quyết định bắt tay vào từ chỗ khó, bắt chấp những lời dị nghị của các Phó Chủ nhiệm khác, ông kiên quyết ra lệnh di dời khu lẻ.

Khi tiến hành di dời, rất nhiều cư dân sống ở khu đó biết lần di dời này là thật, họ bèn xếp rất nhiều vật cản trước nhà mình, giăng kín biểu ngữ, tạo thành một thế đối lập với Phòng Di dời, trong đó có người còn mạnh miệng tuyên bố sẽ tự thiêu để phản đối. Uất Tiết Phu cảm thấy đây bất quá chỉ là dọa dẫm nhân viên di dời mà thôi, không cần coi là sự thật, ngày trước ông cũng đã gặp rất nhiều tình huống này nhưng chưa ai dám thực sự tự thiêu.

Uất Tiết Phu chỉ huy nhân viên di dời, cùng với sự phối hợp của cảnh sát, tiến hành cưỡng chế di dời với các hộ dân ở khu lẻ. Trong quá trình di dời, cư dân ở đó với nhân viên làm việc nảy sinh xung đột nghiêm trọng khiến một nhân viên của phòng bị thương ở cánh tay. Trong tình hình này, Uất Tiết Phu ý có cảnh sát, chỉ huy cho máy ủi bắt đầu ủi đổ những căn lẻ ở đó.

Bỗng dung một người phụ nữ đứng lên nóc nhà nhà mình, lấy ra một bình xăng tưới ướt người, sau đó lôi bật lửa ra, uy hiếp:

- Ai ủi nhà của tôi, tôi tự đốt mình!

Nhân viên di dời thấy vậy đều sửng sốt, tạm thời đình chỉ công việc.

Thấy cảnh này, Uất Tiết Phu cũng hơi khó xử, lãnh đạo chính quyền, Cục và khu đều có mặt ở đó, lúc đầu ông vỗ ngực mình đảm bảo, nhưng giờ gặp khó khăn khiến ông cảm thấy thật mất thể diện. Thế là ông bắt chấp hậu quả, tiếp tục chỉ huy cưỡng chế di dời. Chiếc máy ủi vừa mới khởi động, người phụ nữ đó đã tự thiêu mình. Nhân viên cứu hỏa lập tức cầm bình dập lửa để cứu chị ta, người phụ nữ này tuy bảo toàn được tính mạng nhưng lại bị bỏng nặng.

Công việc di dời đành phải dừng lại giữa chừng.

Lần đầu xuất quân đã thất bại khiến Uất Tiết Phu bị đả kích nghiêm trọng. Sau sự việc đó, những cư dân sống ở khu lẻu nhieu lần dọa dẫm ông, có lúc thì gọi điện thoại tới văn phòng của ông, có lúc thì gọi tới di động của ông, có lúc lại gọi tới điện thoại nhà, dùng lời lẽ kích động để uy hiếp. Nghiêm trọng hơn là nhà ông thường xuyên bị người ta vứt rắn độc, chuột bọ và những thứ bẩn thỉu vào, nhưng lại không thể bắt được người làm việc này. Báo lên cảnh sát thì cảnh sát chỉ theo dõi được vài hôm, không có thu hoạch gì bèn ra về. Cảnh sát vừa đi, những kẻ đó lại xuất hiện. Cảnh sát lắp camera lên tường, kẻ quấy rối bèn đeo mặt nạ. Cảnh sát thấy vậy cũng chẳng còn cách nào khác, lâu dần họ chẳng buồn để tâm tới việc này.

Các cư dân trong khu lẻu đi khắp nơi tung tin đồn rằng Uất Tiết Phu nhận tiền hối lộ của đám chủ đầu tư nhà đất, bởi vậy

mới phục vụ cho chúng, cưỡng chế di dời. Về việc nhận hồ i lộ của Uất Tiế t Phu, có người nói là ông nhận 1 triệu nhân dân tệ, có người nói là ông nhận 5 triệu, có người còn nói ông nhận tới 10 triệu. Thậm chí có người nói rằng Ủy ban Kỷ luật thành phố đang âm thầm điề u tra Uất Tiế t Phu, bởi vì ông ta và Cục trưởng Cục Kiế n thiế t Hà Đại Dục là cùng một giuộc. Điề u này khiến Uất Tiế t Phu vô cùng bức mình, phần nộ và đau đớn nhưng lại chẳng biế t làm thế nào. Ông cảm thấ y một mình mình phải đố i mặt với rấ t nhiề u quân địch, hơn nữa những kẻ địch này lại giố ng như không khí, không nhìn thấ y, cũng không bắt được.

Từ đó về sau, Uất Tiế t Phu cảm thấ y áp lực nặng nề chưa từng có, luôn tưởng tượng có người đang lén ám hại ông, lo lắng nửa đêm có người tới nhà ông quấ y rồ i. Dầ n dầ n, ngày nào ông cũng cau mày cau mặt, than vấ n thở dài, chẳng muố n ăn uố ng gì, cũng lười ra ngoài vận động. Vì lo nửa đêm bị quấ y rồ i nên ông hầ u như ngủ rấ t ít, chấ t lượng giấ c ngủ cũng thấ p, nằ m trên giường trắ n trọc mãi không ngủ được, sau đó lại không khô ng chế được tâm trạng của mình, lo lắng đủ thứ, ở trong nhà mà vẫn thấ p thỏ m không yên.

Điề u khiến Uất Tiế t Phu lo lắng nhấ t là câ p trên trực tiế p của mình, Phó Cục trưởng Chung Địch Nhĩ đang chủ trì công tác của Cục Kiế n thiế t trách ông làm việc không hế t mình, nói ông làm mấ t mặt lãnh đạo của Cục Kiế n thiế t, còn chỉ trích ông vì bảo vệ người nhà của mình mà tự tiện sử dụng lực lượng cảnh sát, gây ảnh hưởng không tốt.

Hoàn cảnh của Uất Tiế t Phu lúc này cũng giố ng như câ p trên của ông, Chung Địch Nhĩ. Hai người đề u là câ p phó, vì câ p trưởng xảy ra chuyện nên tạm thời chủ trì công tác. Hai người này còn có một điể m chung nữa, đó là đề u đã làm cán bộ câ p phó suố t cả cuộc đời, có thể coi là đồ ng bệnh tương liên. Nhưng mặc dù là đồ ng

bệnh tương liên, mối quan hệ giữa hai người lại không tốt lắm. Mấy năm trước, vào thời khắc quan trọng khi Hà Đại Dục và Chung Dịch Nhĩ cạnh tranh chức Cục trưởng Cục Kiến thiết, Uất Tiết Phu tuy có mối quan hệ khá tốt với Chung Dịch Nhĩ nhưng lại quay sang làm đồng minh với Hà Đại Dục, từ đó mối quan hệ giữa hai người dần trở nên xấu đi.

Sự chỉ trích của Chung Dịch Nhĩ khiến Uất Tiết Phu tâm trạng vô ổn đã u uất lại càng thêm căm phẫn, ông cho rằng Chung Dịch Nhĩ đang lợi dụng việc công trả thù riêng, kiêu có trách mắng, gây khó dễ cho ông, thế là ông trở nên buồn bã không vui.

Còn Phó phòng Câ u một lòng muốn lên làm Trưởng phòng lại thi thoảng chạy tới phòng của Uất Tiết Phu, muốn kéo gần quan hệ của mình với cấp trên để chiếm cảm tình của ông.

Có một lần, Câ u Liên Thăng vô tình nghe Uất Tiết Phu nói muốn nghe kể truyện cười mỗi ngày, và than thở là kiêu đâu mà có nhiều truyện cười như thế. Câ u Liên Thăng nhận thấy đây là một cơ hội rất tốt để lấy lòng Uất Tiết Phu, thế là dũng cảm gánh vác trách nhiệm kể truyện cười mỗi ngày cho Uất Tiết Phu. Uất Tiết Phu rất vui, thái độ với Câ u Liên Thăng cũng nhiệt tình hơn.

Lúc mới bắt đầu, Câ u Liên Thăng làm rất tốt, vừa lấy lòng được lãnh đạo, mà bản thân cũng thấy vui vẻ. Nhưng lâu dần thì bắt đầu nảy sinh vấn đề. Đầu tiên là gặp khó khăn trong việc tìm truyện cười. Lúc đầu Câ u Liên Thăng lên mạng tìm những mẫu truyện cười, hằng ngày in ra từ 5 tới 10 truyện.

Để đảm bảo hiệu quả, ông không cầm giấy sang phòng của Uất Tiết Phu đọc, thế là ngày nào ông cũng học thuộc từng câu chuyện, sau đó mới sang phòng Uất Tiết Phu, trong lúc trò chuyện giả bộ vô tình kể ra.

Sau đó những mẩu truyện cười trên mạng đã dùng hết, Cô`u Liên Thăng đành phải tìm những câu chuyện bình thường để kể cho Uấ`t Tiế`t Phu nghe. Có một lần, Cô`u Liên Thăng kể một truyện:

- Đường Tăng lại sang Tây Thiên thỉnh kinh, Đường Tăng hỏi đồ` đệ: “Thứ gì tới Tây Thiên nhanh nhấ`t?” Ngộ Không nói là máy bay. Bát Giới nói là hỏa tiễn. Sa Tăng thì lấ`y ra một chiế`c điện thoại di động: “Nghe nói thứ này có thể lập tức đưa người ta lên Tây Thiên.” Uấ`t Tiế`t Phu nói với ông:

- Anh Cô`u này, đây mà là truyện cười sao? Chẳng thấ`y buồ`n cười chút nào cả.

Cô`u Liên Thăng vừa nghe vậy trong lòng đã thấ`y căng thẳng, sợ truyện cười của mình không làm Uấ`t Tiế`t Phu cười nổi. Nếu lãnh đạo không vui thì bản thân mình mấ`t thời gian không nói làm gì, chỉ sợ để lại á`n tượng xấ`u trong lòng lãnh đạo. Liệu lãnh đạo có cho rằ`ng đế`n cả một câu chuyện cười cũng không kể được thì còn làm được việc gì?

Cô`u Liên Thăng chạy tới hiệu sách tìm mua rấ`t nhiề`u truyện cười. Có một lần, Cô`u Liên Thăng kể cho Uấ`t Tiế`t Phu một truyện cười trong sách:

- Có ba con chuột bắ`c phét với nhau. Một con nói: “Ngày nào tao cũng uồ`ng bắ`c chuột như uồ`ng thuồ`c bắ`c”. Một con khác nói: “Thế` thì đã là gì. Ngày nào tao cũng dùng bắ`c chuột để rèn luyện sức khỏe”. Con cuố`i cùng nghe hai bạn kể, cười nói: “Bọn mày đã nhìn thấ`y con mèo đang mang thai chưa? Đó là kiệt tác trong lúc bắ`t cản của tao đầ`y”.

Uấ`t Tiế`t Phu rấ`t không hài lòng với truyện này, nói:

- Truyện này từ mười mấy năm trước rồi, sao giờ còn kể? - Sau đó thử dài nói với Cậu Liên Thăng - Anh Cậu, kể truyện cười cũng phải đi theo thời đại, những truyện cười không theo kịp thời đại thì không buồn cười nữa.

Cậu Liên Thăng quay về vò đầu bứt tai nửa ngày trời, hỏi con trai thế nào mới là truyện cười theo kịp thời đại. Con trai cũng không hiểu rõ, ông bèn bảo con trai đi tìm truyện cười cho mình, quy định rằng bất cứ truyện cười nào người khác gửi cho con trai ông thì đều phải gửi lại cho ông. Nhiều lần như thế, con trai ông cũng bực mình, nói là ông lắm chuyện, thế là chẳng buồn để ý tới ông nữa. Thấy con trai không hợp tác với mình, Cậu Liên Thăng vô cùng buồn bã, hai cha con còn vì thế mà cãi nhau một trận.

Sau đó Cậu Liên Thăng hiểu ra rằng truyện cười theo kịp thời đại mà Ưất Tiết Phu nói có lẽ là những truyện cười có thêm yếu tố bậy bạ trong đó. Thế là ông kể những truyện cười kiểu đó.

Ưất Tiết Phu nghe xong một truyện, quả nhiên bật cười ha hả. Cậu Liên Thăng biết khẩu vị của lãnh đạo, lại kể tiếp một truyện:

- Thời vua Athur nước Anh cổ đại, đại pháp quan rất ngưỡng mộ bộ ngực xinh đẹp của hoàng hậu, nhưng ông ta biết cái giá cho việc xúc phạm tới hoàng hậu chắc chắn là cái chết, ông ta bèn nói bí mật này của mình cho ngự y của vua Athur. Ngự y hứa sẽ giúp ông thực hiện nguyện vọng, để đổi lại, đại pháp quan hứa sẽ trả cho ngự y 1.000 đồng tiền vàng. Thế là ngự y bèn điêu chế một loại thuốc ngứa. Một hôm, nhân lúc hoàng hậu đang tắm, ông ta bôi thuốc ngứa lên áo ngực của hoàng hậu. Hoàng hậu mặc quần áo xong, cảm thấy ngực mình ngứa ngáy vô cùng. Vua Athur truyền ngự y tới khám bệnh cho hoàng hậu. Ngự y nói đây là một căn bệnh lạ, muốn đỡ ngứa chỉ có cách dùng nước bọt của một người, bắt người này áp lưỡi lên ngực hoàng hậu bốn tiếng đồng hồ, người

này chính là đại pháp quan. Vua Athur vội vã cho gọi đại pháp quan vào cung chữa bệnh cho hoàng hậu. Ngự y đã đặt thuốc giải ngứa vào miệng đại pháp quan. Thế là cuối cùng đại pháp quan cũng được thỏa lòng ước nguyện, áp lưỡi lên bộ ngực xinh đẹp của hoàng hậu đúng bốn tiếng đồng hồ. Đại pháp quan thỏa mãn, bệnh của hoàng hậu cũng khỏi. Đại pháp quan về tới nhà, ngự y bèn tới đòi ông tiền thù lao. Đại pháp quan lúc này đã đỡ cơn ghê n, hơn nữa biết chắc chắn ngự y không dám bẩm báo chân tướng sự việc lên đức vua, thế là quyết nợ. Ngự y giận dữ ra về, thế rằng sẽ khiến đại pháp quan phải trả giá. Thế là ông ta lại đi thuê một ít thuốc ngứa nữa. Lần này ông ta nhân lúc vua Athur đang tắm, lén bôi thuốc ngứa vào quần trong của quốc vương. Hôm sau, vua Athur lại triệu đại pháp quan vào cung...

Uất Tiệt Phu ôm bụng cười lăn cười lộn.

Câu Liên Thăng vốn là người hơi cổ hủ, lại đã lớn tuổi rồi, kể những truyện cười này thực sự là không thuận miệng lắm, đôi khi không hiểu kỹ nội dung câu chuyện, bởi vậy cũng ảnh hưởng tới hiệu quả của truyện cười. Dần dần những câu chuyện như thế này của ông cũng không thể khiến cấp trên cười được nữa.

Điêu khiển Câu Liên Thăng buồn phiền hơn là Phó phòng Xét duyệt trong cơ quan Đình Vô Ưu nói ông nịnh nọt Uất Tiệt Phu, ông là gã nịnh thần số một của thành phố Đông Lạc. Câu này lan ra ngoài khiến tất cả những người làm trong ngành kiến thiết của Đông Lạc đều biết. Một lần, khi ông đi chạy bộ buổi sáng, nghe thấy hai công nhân bảo vệ môi trường quét dọn đường phố cãi nhau, một người trong đó nói:

- Làm người phải có chí khí, chị muôn học thói nịnh nọt giống Câu Liên Thăng ở Phòng Di dời sao? Chị đi đi, mỗi ngày tới kể một truyện cười cho Phó Chủ nhiệm đi.

Người còn lại nói:

- Tôi thấy chị mới giống Cậu Liên Thăng thì có, hôm qua tôi còn thấy chị mang tặng hoa tươi cho vợ của Phó Chủ nhiệm.

Cậu Liên Thăng nghe thấy những lời này, hận là không thể tìm một kẻ hờ nào đó để chui xuống.

Chịu đả kích quá lớn, Cậu Liên Thăng quyết định sẽ không kể truyện cười cho Uất Tiết Phu nghe nữa, nhưng máy lãn định nói ra miệng mà lại nuốt vào, không tài nào nói được, ông sợ lãnh đạo sẽ gây khó dễ cho ông. Bởi vì Uất Tiết Phu đã ý lại vào ông, mặc dù ca thán là truyện cười ông kể không hay, nhưng ngày nào cũng chờ ông tới kể, đây dường như đã trở thành một công việc thường ngày của ông. Có lúc Cậu Liên Thăng tới muộn, Uất Tiết Phu còn gọi điện thoại giục ông tới. Sau khi nghĩ trước nghĩ sau, Cậu Liên Thăng đành tiếp tục kể truyện cười cho lãnh đạo.

Không biết vì sao mà trí nhớ của Cậu Liên Thăng ngày càng kém đi, những truyện cười ngày trước ông chỉ đọc một lần là nhớ, giờ ông phải đọc đi đọc lại hàng chục lần.

Mỗi ngày, việc nhớ được nội dung truyện cười trở thành một công việc gian nan của ông, khiến Cậu Liên Thăng vô cùng khổ sở. Tư duy của Cậu Liên Thăng trở nên chậm chạp, thường xuyên mất ngủ, đầu óc cũng không còn nhanh nhạy như trước, không nhớ được nhiều việc, có lúc còn thấy đầu óc mình trống không.

Ngược lại, chứng bệnh trầm cảm của Uất Tiết Phu lại khỏi dần, con người ông ta cũng trở nên vui vẻ, cởi mở hơn, sắc mặt cũng tốt hơn.

Khi Cam Lộ nghe Cậu Liên Thăng kể lại chuyện của mình, chị cảm thấy Cậu Liên Thăng và Uất Tiết Phu đúng là một vở bi kịch

màu xám trong chốn quan trường, vừa buồn cười, vừa đáng thương. Cam Lộ cảm thấy Cậu Liên Thăng còn đáng thương hơn.

Cam Lộ sau khi tốt nghiệp đại học thì ra nước ngoài học tập, chưa từng làm ở cơ quan nhà nước, bởi vậy chị không hiểu nhiều về các mối quan hệ giao tiếp phức tạp và tâm lý cán bộ nhà nước. Nhưng chị là người Trung Quốc, bởi vậy chị rất hiểu ý thức của người nước mình. Sự hiểu biết chưa rõ ràng này khiến chị càng thêm hứng thú với việc tìm hiểu tình hình tâm lý của cán bộ công nhân viên. Cam Lộ cho rằng, cán bộ công nhân viên đại thể có thể chia làm hai loại, một loại là những người tìm đủ mọi cách để duy trì nhân cách độc lập của mình, loại người khác là mãi mê đuổi theo danh lợi mà đánh mất cả bản thân. Cho dù thế nào thì cả hai loại người này đều sống rất đau khổ. Khi phải lựa chọn giữa cái tôi và danh lợi, nội tâm họ đều mâu thuẫn và day dứt rất nhiều. Giữ gìn là một sự đau khổ, đánh mất còn là nỗi đau khổ lớn hơn, nếu mâu thuẫn và đau khổ này không kịp thời được giải quyết và phát tiết sẽ gây ra bệnh tâm lý.

Cam Lộ cho rằng Cậu Liên Thăng đang cảm thấy đau khổ vì đánh mất bản thân, chị nói với ông:

- Với tình trạng của ông hiện giờ, ông không thể kể chuyện cười cho lãnh đạo được nữa, bởi vì việc này là nguyên nhân gây ra chứng trầm cảm của ông, khiến ông cảm thấy áp lực tâm lý rất lớn. Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Chủ nhiệm Ủy t của các ông, nói rõ tình hình của ông cho ông ấy biết, ông thấy được không?

- Được được... nhưng mà bác sĩ, cô có thể nói khéo léo một chút được không, đừng để lãnh đạo biết tôi nói nhiều với cô như thế. - Cậu Liên Thăng vô cùng thận trọng.

Cam Lộ nhìn biểu cảm của Cậu Liên Thăng, tự trong thâm tâm rất đồng cảm với ông, bởi vậy gật đầu đồng ý.

Cam Lộ muốn nói cho Cậu Liên Thăng một đạo lý: Đối với một người, vui vẻ mới là điều quan trọng nhất. Chị bèn kể cho ông nghe một câu chuyện:

- Ngày trước có một phú ông có rất nhiều tiền bạc, luôn cảm thấy thật may mắn. Vậy mà điều khiến phú ông cảm thấy phiền não là ông có một người hàng xóm cả ngày cả đêm đều thích hát, thế là ông bị mất chứng mất ngủ. Cuối cùng, phú ông nghĩ ra một cách khiến người hàng xóm yên lặng. Một hôm, phú ông mời hàng xóm tới nhà, hỏi: “Chắc là anh vui lắm, phải không?”. Người hàng xóm nói: “Đúng thế! Tôi có một người vợ hiền lành và đảm đang, sao lại không vui?”. Phú ông hỏi: “Chắc là anh có nhiều tiền lắm?”. Hàng xóm nói: “Thật là xấu hổ, không có. Nhưng chính vì như vậy nên tôi chẳng tham lam điều gì”. Phú ông hỏi: “Anh muốn có tiền không?”. Người hàng xóm nói: “Đương nhiên rồi, có tiền sẽ khiến cuộc sống dễ chịu hơn”. Phú ông nói: “Vậy thì tôi tặng anh 5 vạn nhé. Hi vọng anh dùng nó cẩn thận, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng tùy tiện tiêu tiền”. Người hàng xóm cảm ơn phú ông, vui vẻ cầm túi tiền ra về. Sau khi về nhà, anh chôn túi tiền xuống đất. Từ đó về sau, niềm vui của anh dường như cũng bị chôn theo những đồng tiền đó. Ban ngày, anh thấp thỏm không yên, sợ kẻ trộm vào nhà đào mất túi tiền, cho dù chỉ là một con mèo đi qua cũng khiến anh giật mình toát mồ hôi lạnh. Buổi tối, anh cũng lo lắng, mất ngủ, trằn trọc mãi trên giường, vô cùng đau khổ. Còn phú ông thì lại ngủ rất ngon. Cuối cùng có một ngày, người hàng xóm mang túi tiền sang trả cho phú ông, nói: “Trả cái túi tiền khiến tôi ăn không ngon, ngủ không yên này lại cho ông, cho dù cho tôi một trăm vạn đồng vàng thì tôi cũng không muốn vứt bỏ tiếng hát của tôi, giấc ngủ của tôi, và cả niềm vui của tôi nữa”.

Cam Lộ kể xong câu chuyện này, Cậu Liên Thăng chìm vào suy tư rất lâu.

Cam Lộ biết tâm tư của ông quá phức tạp, trong lòng ôm theo quá nhiều thứ. Theo tình hình cụ thể của Cậu Liên Thăng, Cam Lộ bàn bạc với Hoa Nghênh Xuân đưa Cậu Liên Thăng ra bên ngoài. Hoa Nghênh Xuân không biết lấy ở đâu ra một cái gùi bằng trúc, trong đó đựng đủ các loại đá. Cô bảo Cậu Liên Thăng đeo lên lưng. Cậu Liên Thăng có vẻ khó hiểu, tưởng là Hoa Nghênh Xuân đang đùa mình.

Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng đeo cái gùi trúc rồi chạy một đoạn khoảng 50 mét. Số đá trong gùi phải nặng khoảng bốn, năm chục cân. Lúc Cậu Liên Thăng khoác lên vai đã thấy vô cùng nặng nề. Cậu Liên Thăng mặc dù tới từ nông thôn, nhưng từ khi đi làm rất ít khi phải lao động nặng nhọc, thường ngày cũng ít rèn luyện sức khỏe. Ông phải cõng trên lưng bốn, năm chục cân đá đương nhiên là vô cùng vất vả, lúc bắt đầu ông còn miễn cưỡng đồng ý phó được, nhưng được một đoạn thì không đi nổi nữa. Hoa Nghênh Xuân đi cạnh cổ vũ ông đi tiếp, nói với ông rằng nhất định phải hoàn thành trò chơi này với tốc độ nhanh nhất. Cậu Liên Thăng loạng choạng bước đi, cố gắng lắm mới đi hết được 50 mét.

Khi Cậu Liên Thăng đi tới đích, Hoa Nghênh Xuân bảo ông bỏ cái gùi xuống, lấy một phần tư số đá trong gùi ra. Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng nhìn kỹ những chữ khắc trên đó. Số đá này đều khắc chữ “địa vị” bên trên.

Sau đó, Hoa Nghênh Xuân lại bảo Cậu Liên Thăng cõng số đá này quay về vạch xuất phát. Cậu Liên Thăng làm theo.

Vì đã bớt đi một ít đá nên lần này Cậu Liên Thăng đi nhẹ nhàng hơn, nhưng vẫn vô cùng vất vả, kiên trì mãi mới đi tới điểm xuất phát. Sau khi tới nơi, Hoa Nghênh Xuân lại lấy một phần tư số đá tiếp theo ra. Những hòn đá này khắc chữ “quyền lực”.

Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng công số đá còn lại, đi từ vạch xuất phát tới đích. Vì trọng lượng chiếc gùi đã giảm đi rất nhiều nên lần này Cậu Liên Thăng đi nhanh hơn nhiều. Khi ông tới đích, Hoa Nghênh Xuân lại lấy bớt một phần tư đá ra. Những hòn đá lấy ra đều có chữ “thành tựu”.

Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng đi một lần nữa từ đích về điểm xuất phát. Lúc này, số đá chỉ còn lại bằng một phần tư so với ban đầu, nhẹ hơn rất nhiều, Cậu Liên Thăng dọc đường vừa đi vừa chạy, chẳng mấy chốc đã về tới vạch xuất phát. Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng bỏ hết số đá còn lại ra, trên mỗi hòn đá đều có chữ “tiền bạc”.

Khi tất cả những hòn đá đã được lấy ra, đáy gùi hiện lên hai chữ “cái tôi”. Hoa Nghênh Xuân bảo Cậu Liên Thăng đọc lên, sau đó công cái gùi không chạy về đích. Vì trong gùi lúc này chẳng còn hòn đá nào nên Cậu Liên Thăng đi nhanh như chạy, loáng cái đã về tới đích.

- Từ trò chơi vừa nãy, khi số lượng những hòn đá giảm đi, có phải ông cảm thấy càng ngày càng nhẹ nhàng, chạy càng nhanh hay không? - Hoa Nghênh Xuân hỏi.

Cậu Liên Thăng gật đầu.

- Thông qua trò chơi ban nãy, ông có lĩnh ngộ được điều gì không? - Hoa Nghênh Xuân hỏi tiếp.

- Có phải là thế này không, khi ham muốn của con người quá nhiều thì những thứ ở trong lòng người đó cũng càng nhiều, gánh nặng cũng càng lớn.

Hoa Nghênh Xuân gật đầu.

- Tôi biết rồi, vì những thứ trong lòng tôi quá nhiều quá, muốn sống nhẹ nhàng, vui vẻ thì buộc phải vứt bỏ bớt ham muốn của mình. - Cậu Liên Thăng nói.

- Làm người phải sống đúng với bản chất của mình, như thế thì mới vui vẻ được. - Hoa Nghênh Xuân nói.

Những trải nghiệm trong trò chơi khiến Cậu Liên Thăng cảm thấy mình bỗng dưng như bừng tỉnh. Thêm vào đó, những gợi mở của Hoa Nghênh Xuân khiến ông đã hiểu ra tất cả.

Khi Cậu Liên Thăng rời khỏi phòng làm việc của Cam Lộ, ông cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

CHƯƠNG 17:

HOANG TUỞNG

Tân Khai Tân từ bỏ ý định thăng quan tiến chức được vài hôm lại cảm thấy buồn bã.

Tân Khai Tân buồn rầu kể lể với Lí Hựu Thu:

- Thu kí trưởng, anh phải giúp tôi. Vợ tôi gần đây cứ như bị thần kinh áy, lúc nào cũng nghi chuyện này, ngờ chuyện nọ, cứ nghi tôi có tư tình với người đàn bà khác.

Thực ra Lí Hựu Thu từ lâu đã nghe nói vợ của Tân Khai Tân là Tô Phụng Y nghi ngờ chồng mình có bồ ở bên ngoài. Khi anh nghe được tin đồn này, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Anh hiểu rất rõ con người Tân Khai Tân, ông là một người có tư tưởng rất cổ hủ, bình thường ở đơn vị không bao giờ đùa cợt với các đồng nghiệp nữ, là một người sợ vợ đúng tiêu chuẩn, nếu ông mà có bồ nhí thì có lẽ quá nửa đàn ông trên đời này có bồ nhí mất.

Lí Hựu Thu mặc dù cũng sớm nghe nói về chuyện nhà của Tân Khai Tân nhưng tình hình cụ thể thế nào lại không biết rõ lắm. Từ trong những lời kể của Tân Khai Tân, cuối cùng Lí Hựu Thu cũng hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Mấy ngày trước, Tô Phụng Y ở nhà thấy Tân Khai Tân chạy ra ban công nghe điện thoại, hơn nữa còn thì thào gì đó, vô cùng bí mật, thế là bà nghi ngờ ông đang nói chuyện tình cảm với người phụ nữ nào đó.

Thực ra cú điện thoại đó là của một cô bạn học cùng đại học gọi tới, bởi vì đã lâu không liên lạc với Tân Khai Tân, hỏi bạn bè khác có được số điện thoại của ông nên gọi điện hỏi thăm một tiếng. Tân Khai Tân nhận được điện thoại rất căng thẳng, bởi vì ông là người sợ vợ, biết vợ mình rất hay ghen, để tránh những hiểu lầm không cần thiết, ông bèn chạy ra ngoài ban công nói chuyện.

Không ngờ Tô Phượng Y vẫn nảy lòng nghi ngờ, hỏi ông là nói chuyện điện thoại với ai mà phải lén lút lút lút. Tân Khai Tân vội vàng giải thích, nói là một đồng nghiệp tìm ông có việc.

Tô Phượng Y không tin, giả vờ lấy chiếc điện thoại di động trong tay ông, gọi lại số bạn này:

- A lô, chào đồng nghiệp của anh Tân, ngày mai anh Tân có việc bận đột xuất, xin nghỉ nửa ngày, phiền cô nói với lãnh đạo hộ một tiếng.

Người bên kia nghe vậy thì lơ mơ:

- Tôi đâu phải đồng nghiệp của anh Tân!

Tô Phượng Y nói:

- Cô không phải lãnh đạo của anh ấy sao?

Bên kia nói:

- Chị nhầm rồi. Tôi là bạn học đại học của anh ấy.

Tô Phượng Y cúp máy, ném cái điện thoại lên bàn. Tân Khai Tân lúc này đã ý thức được ra tầm quan trọng của vấn đề.

- Nói, người đàn bà này rốt cuộc là ai? - Tô Phượng Y lên giọng chát vãn.

- Là một bạn học cùng đại học.
  - Thế tại sao lại nói là đồng nghiệp?
  - Anh sợ em hiểu lầm mà.
  - Nếu không có gì thì việc gì phải giấu?
  - Anh thực sự chẳng có quan hệ gì với cô ấy cả, sau khi tốt nghiệp đại học là chẳng liên lạc nữa.
  - Bạn học đại học? Vừa nghe đã thấy không bình thường!
- Có biết giờ người ta nói gì không? Không có việc gì thì đi họp lớp, chia tay đôi này để tác thành đôi kia.
- Bọn anh lâu lắm rồi không gặp, cũng đâu có đi họp lớp.
  - Tôi thấy anh nghi lắm, có phải là chui vào chần nhà người ta rồi không? Họ Tân kia, anh đừng có cãi nữa. Thứ nhất, nói bạn học thành đồng nghiệp, chứng tỏ anh có tật giật mình; thứ hai, đang yên đang lành phải chạy ra ban công nghe điện thoại, chứng tỏ anh vẫn có tật giật mình; thứ ba, có phải bạn học hay không khó nói lắm, biết đâu đó là người đàn bà anh nuôi ở bên ngoài!
  - Em đừng có nói linh tinh thế được không?

Tân Khai Tân vốn sợ vợ nghi ngờ lung tung nên mới chạy ra ngoài ban công nghe điện thoại, không ngờ lại khiến chuyện càng thêm phức tạp, bản thân mình trăm miệng khó cãi, càng nói càng rối tung.

Từ đó về sau, Tô Phượng Y lại càng hay nghi ngờ. Thời gian sau đó, Tân Khai Tân luôn cảm thấy vô cùng đau khổ. Tô Phượng Y là một viên chức làm việc ở Cục Bảo vệ môi trường khu Nam Ưng. Bình

thường việc ở cơ quan không nhiều, thời gian rất rảnh rỗi, bởi vậy bao nhiêu tâm tư bà dồn hết lên người Tân Khai Tân.

Tân Khai Tân ngày nào về tới nhà, Tô Phụng Y cũng lấy đi động của ông ra xem những số điện thoại gọi tới gọi đi trong ngày, nếu cảm thấy số điện thoại nào lạ hoặc đáng nghi là bà chép vào một quyển sổ, sau đó gọi lại từng số một. Nếu người nghe máy là một phụ nữ thì sẽ có phiền phức to, bà sẽ chỉ trích chôn mình trên hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài. Có một lần, Phó Chủ nhiệm Văn phòng Hội đồng Nhân dân Ưng Bình tìm Tân Khai Tân có việc, Tô Phụng Y gọi điện thoại lại chửi người ta một trận. Ưng Bình vô cùng giận dữ, sau việc đó phê bình Tân Khai Tân rất dữ dội, một thời gian dài sau đó, tâm trạng của Tân Khai Tân vô cùng tồi tệ, cảm thấy mình không còn mặt mũi nào nữa mà ngẩng đầu lên. Sau đó Tân Khai Tân khôn ra một chút, lần nào nhận được điện thoại của nữ giới gọi tới là ông lại xóa số điện thoại đó đi để đỡ lưu lại hậu hoạn.

Sự nghi ngờ của Tô Phụng Y hậu như đã đến mức không thể cứu chữa được. Có một hôm ngủ tới nửa đêm, Tân Khai Tân phát hiện bà đang ở trong phòng khách cầm quăn lót ông vừa thay ra lật đi lật lại, dường như đang tìm cái gì đó. Tân Khai Tân biết bà đã tau hỏa nhập ma mất rồi.

Chỉ cần chôn mình nói chuyện với phụ nữ là Tô Phụng Y lại cho rằng chôn với người phụ nữ đó có mối quan hệ không chính đáng. Điều khiến Tô Phụng Y không yên tâm nhất là cả ngày Tân Khai Tân ở cạnh phụ nữ. Vì Tân Khai Tân là người sáng lập Nhóm kêu gào vui vẻ, lại là trưởng nhóm nên ngày nào cũng phải triển khai các hoạt động. Phụ nữ ở trong Nhóm kêu gào vui vẻ rất đông, điều này cũng trở thành nỗi nhức nhối trong lòng Tô Phụng Y. Bà cảm thấy mối quan hệ giữa chôn mình với những người phụ nữ này không bình thường. Có một lần, Tân Khai Tân đang

làm thị phạm cho một người phụ nữ xinh đẹp trong Nhóm kêu gào vui vẻ thì bỗng dung Tô Phụng Y ở đâu lao ra, chửi tới tấp người phụ nữ đó, nói là chị mặt dày, liếc mắt đưa tình với Tân Khai Tân, dụ dỗ chồng của người khác, khiến Tân Khai Tân mất hết thể diện trước mặt mọi người.

Chuyện này khiến Tân Khai Tân rất buồn, cảm thấy uy tín của mình trong Nhóm kêu gào vui vẻ bị sa sút nghiêm trọng, bản thân cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn ai, đồng thời còn ảnh hưởng tới không khí trong nhóm. Vì việc này, ông đã định xin từ chức Nhóm trưởng Nhóm kêu gào vui vẻ. Nhưng nghĩ lại, Nhóm kêu gào vui vẻ này do mình thành lập, nhận được sự biểu dương của Thị ủy và sự quan tâm cao độ của các phương tiện truyền thông, đã trở thành một “thương hiệu” điển hình trong văn hóa vui vẻ của thành phố Đông Lạc, bản thân mình nửa đường rút lui chỉ khiến giới truyền thông suy đoán vô căn cứ, gây ảnh hưởng không tốt. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng khác là Tân Khai Tân muốn nhân cơ hội này giải quyết vấn đề đề bạt cho mình. Ông coi đây là một con đường quan trọng để lấy lòng Đường Hội Thanh, nếu giờ mà rút lui thì việc được làm Phó tuấn sát có thể sẽ hóa thành bong bóng xà phòng. Bởi vậy Tân Khai Tân đành phải nín nhịn chịu đựng.

Nhưng quá đáng hơn là Tô Phụng Y còn thường xuyên theo dõi Tân Khai Tân.

Có mấy lần Tân Khai Tân cứ cảm giác có một người nào đó rất quen thuộc đi ngay sau lưng mình, ông quay đầu lại nhìn thì không phát hiện ra điều gì. Một buổi sáng, ông đang đứng trước cửa tòa nhà làm việc thì bỗng dung nhìn thấy vợ, lập tức lại gần hỏi bà có chuyện gì. Tô Phụng Y ấp úng cả nửa ngày trời, nói là chẳng có việc gì. Tân Khai Tân cảm thấy không bình thường, truy hỏi đến cùng mới biết là vợ đi theo dõi mình. Tân Khai Tân vô cùng phần

nộ, chỉ trích Tô Phụng Y, không ngờ Tô Phụng Y ngoa ngoắt mà lại chông, thế là hai người cãi nhau một trận ngay trước công cơ quan.

Tân Khai Tân phát hiện ra, vợ mình vẫn thường xuyên cải trang rồi đi theo theo dõi, có lúc thì đội tóc giả, có lúc thì đeo kính râm. Đối diện với những nghi ngờ vô căn cứ của vợ, Tân Khai Tân thực sự không thể chịu nổi. Sau đó lại xảy ra một chuyện mà ông không tài nào nhận được nữa.

Ở tòa nhà Hội đồng Nhân dân, Tân Khai Tân phát hiện ra một chuyện bất thường, thường xuyên có hai người xuất hiện trong tòa nhà, đồng thời cứ lớn von ở gần phòng làm việc của ông. Vì trong cơ quan từng bị kẻ trộm đột nhập, có phòng bị mất đồ nên Tân Khai Tân thấy hai người lạ này rất đáng nghi, bèn thông báo cho bảo vệ, bắt được một người trong đó. Người này được đưa tới công an lấy lời khai, anh ta nói mình là thám tử tư được Tô Phụng Y thuê tới, chuyên đi theo dõi Tân Khai Tân, điều tra xem ông có thực sự có người tình ở bên ngoài hay không. Tân Khai Tân sau khi biết chuyện, giận tới mức chẳng nói được lời nào.

Tân Khai Tân bị vợ làm cho hoàn toàn sụp đổ, ông thực sự không chịu nổi sự giày vò của bà, thế là yêu cầu ly hôn.

Tô Phụng Y thấy chồng đòi ly hôn thì kiên quyết nói rằng vì ông có người tình ở ngoài. Bởi vì ngày trước Tân Khai Tân từng nói với bà ông có cơ hội được đề bạt lên làm Phó tư lệnh sát. Bà cho rằng người đàn bà lăng lơ nào đó vì thấy chồng mình sắp được lên làm cán bộ lãnh đạo nên mới dụ dỗ ông. Mặc dù chức Phó tư lệnh sát chỉ là một hư chức nhưng dù sao cũng là cán bộ cấp phó phòng, cũng được coi là cao trong cái thành phố này.

Tô Phụng Y sô'ng chệ't gì cũng không chịu li hôn, lại còn chạy tới Hội đồng Nhân dân để tố cáo với Đường Hội Thanh, nói là Tầ'n Khai Tân có người tình ở bên ngoài, đòi li hôn.

Thế' là tin tức Tầ'n Khai Tân đòi li hôn với vợ lan khắ'p cả Hội đồng Nhân dân. Có người thậm chí còn tin rằng Tầ'n Khai Tân có người tình thật. Vì mọi người đều biế't Tầ'n Khai Tân bình thường là một người sợ vợ, ở cơ quan cũng không dám đùa cợt với các nữ đồng nghiệp, là một người chồ'ng mô phạm trong mắt mọi người, bây giờ Tầ'n Khai Tân chủ động đòi li hôn thì chắ'c chắ'n là vì đã tìm thấ'y một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp ở bên ngoài.

Thấ'y vợ mình lôi chuyện gia đình tới tận cơ quan, gây ra ảnh hưởng rất xấ'u, Tầ'n Khai Tân càng hạ quyế't tâm li hôn cho bắ'ng được. Tô Phụng Y đâu chịu buông tay, năm lầ'n bảy lượt tới cơ quan tìm lãnh đạo để phản ánh tình hình. Đường Hội Thanh không tin vào lời của Tô Phụng Y, với hiểu biế't của ông về Tầ'n Khai Tân thì ông cảm thấ'y chuyện này là không thể.

- Chủ nhiệm Đường, ông đừng bị dáng vẻ của anh ta lừa gạt, đừng thấ'y anh ta thường ngày tướng mạo đàng hoàng, hồ'ì ở huyện còn ngồ'ì ở bàn chủ tịch viế't báo cáo, nhưng thực ra anh ta xấ'u xa lắ'm. - Tô Phụng Y tố cáo chồ'ng mình trước mặt Đường Hội Thanh.

Đường Hội Thanh nghe Tô Phụng Y nói vậy thì trong lòng rất khó chịu, ông biế't Tô Phụng Y còn có ý khác, hình như đang nói chính mình. Đường Hội Thanh mặc dù không vui nhưng cũng không tiện bộc lộ. Bởi vậy ông nói, đồng chí Tầ'n Khai Tân làm việc có thành tích tố't, chưa bao giờ có lời đồn nào không hay.

- Tầ'n Khai Tân là kẻ vô lương tâm, nghe nói sắp được đề' bạt lên làm Phó tuầ'n sát, rất nhiề'u đàn bà thấ'y thế' nên mới dụ dỗ

hắ n. Tôi hi vọng tổ chức đừng đê` bậ hắ n để tránh ảnh hưởng tới sự hòa thuận trong gia đình tôi. Chủ nhiệm Đường, xã hội bây giờ quá phức tạp, cho dù là người tốt thì sống trong cái môi trường này cũng trở thành kẻ xấu. Có những người đàn bà sinh ra đã có tướng lẳng lơ, thấy người có tiền là bám lấy, thấy người có quyền là liếc mắt đưa tình, thấy người đang hoàng thì giờ trò. Rất nhiều gia đình đang yên đang lành bị họ chia rẽ. Chủ nhiệm Đường, ông phải giúp tôi! - Tô Phụng Y khóc lóc nói.

Đường Hội Thanh tự trong thâm tâm không thích cách nói của Tô Phụng Y, cảm thấy thật chói tai, như đang chửi khéo ông. Nhưng là một lãnh đạo, ông buộc phải bảo vệ đại cục, kiên nhẫn làm công tác tư tưởng với Tô Phụng Y. Ông bày tỏ thái độ với Tô Phụng Y rằng nếu Tân Khai Tân thực sự ngoại tình thì họ chắc chắn sẽ xử lý nghiêm ngặt.

Sau khi đuổi khéo Tô Phụng Y ra về, Đường Hội Thanh bèn gọi Tân Khai Tân tới văn phòng của mình.

- Anh Tân này, anh làm ăn kiểu gì vậy, chuyện của nhà anh mà kéo tới tận cơ quan. Một cán bộ ngay cả việc nhà mình cũng không xử lý được thì còn làm được việc gì nữa? Như thế sẽ ảnh hưởng tới công việc, nếu xử lý không thỏa đáng sẽ ảnh hưởng tới cả sự nghiệp của anh đấy! Rất nhiều đồng chí trong chúng ta vì để "hậu cung" bén lửa mà đánh mất cả sự nghiệp, thậm chí còn kéo thêm nhiều chuyện phiền phức khác, ví dụ như bị lâm vào những vụ án vi phạm pháp luật. Không phải là tôi nói anh có vấn đề, nhưng tôi muốn nhắc nhở anh, anh hãy mau xử lý chuyện của vợ mình, đừng để cô ấy làm ảnh hưởng tới công việc và tiền đồ của anh. - Đường Hội Thanh cảnh cáo Tân Khai Tân.

Nghe Đường Hội Thanh phê bình, Tân Khai Tân cảm thấy rất áy m ức, lại thêm phần buồn bã. Sau đó ông bắt đầu nghiên cứu

câu nói “đừng để cô ấy làm ảnh hưởng tới công việc và tiền đồ của anh” của Đường Hội Thanh.

Gần đây Hội đồng Nhân dân đang chuẩn bị đề bạt hai Phó tuấn sát, chẳng nhẽ trong lòng Đường Hội Thanh đã coi mình là đối tượng xét duyệt rồi sao? Tân Khai Tân bỗng tìm ra một tia hi vọng trong tâm trạng phiêu não của mình. Ông đã hạ quyết tâm là sẽ li hôn, nhưng giờ ông quyết định tạm hoãn lại một thời gian, xem xét tình hình rồi tính sau. Bản thân có cơ hội được thăng tiến, đương nhiên là ông không thể bỏ qua. Ông đã cố gắng suốt cả một đời, giờ sắp tới tuổi về hưu rồi, nếu kiếm được cái chức Phó tuấn sát, được nhận chế độ đãi ngộ cao hơn thì cũng coi như là không uổng phí sự nỗ lực của cả đời.

Sau khi bị Đường Hội Thanh phê bình, Tân Khai Tân cảm thấy buồn rầu, bởi vậy mới tìm Lí Hựu Thu để tâm sự.

Nghe Tân Khai Tân kể khổ, Lí Hựu Thu cảm thấy ông thật đáng thương. Một cán bộ ở cơ quan có thể làm được như ông là đã chính trị lắm rồi; một người chồng ở nhà mà có thể làm được như ông cũng là chẳng còn gì mà nói.

- Anh Tân, vợ anh thường xuyên nghi ngờ vô căn cứ như thế, tôi cảm thấy không phải là vấn đề bình thường, anh đã bao giờ nghĩ chị nhà có vấn đề gì về tâm lý hay thần kinh chưa? - Lí Hựu Thu nói.

Một câu nói đánh thức người trong mơ.

- Thư kí trưởng, anh nói có lí lắm, sao tôi không nghĩ tới vấn đề này nhỉ? - Tân Khai Tân vỗ trán.

- Tôi đề nghị anh hãy đưa chị nhà tới chỗ tiến sĩ Cam để kiểm tra, điều trị, có thể rồi sẽ không sao nữa. - Lí Hựu Thu nói.

Tân Khai Tân đành phải cầu xin tới sự trợ giúp của lãnh đạo Cục Bảo vệ môi trường khu Nam Ương, bảo họ nghĩ cách đưa Tô Phụng Y đi kiểm tra tâm lý theo danh nghĩa của tổ chức, đồng thời ông cũng chạy tới văn phòng tâm lý Cam Lộ trước, nói chuyện với Cam Lộ về vợ mình. Khi Tô Phụng Y cùng các đồng nghiệp trong cơ quan tới văn phòng Cam Lộ để kiểm tra, Hoa Nghênh Xuân chụp CT tâm lý cho bà, sau đó giúp bà làm bảng trả c nghiệm tâm lý. Qua kiểm tra, bà được xác định mắc chứng hoang tưởng đố kỵ.

Để kiểm tra mức độ nghiêm trọng của căn bệnh hoang tưởng của Tô Phụng Y, Cam Lộ quyết định làm trả c nghiệm thấu xạ cho bà.

Cam Lộ sử dụng “Trả c nghiệm nhà, cây, người” thường được sử dụng trong trả c nghiệm tâm lý hội họa, đây là phương pháp đơn giản nhất để các bác sĩ tâm lý tìm hiểu thế giới nội tâm của người bệnh, cũng là phương pháp mà người bệnh sẵn sàng hợp tác nhất. Hình thức trả c nghiệm tâm lý này vì độ chính xác cao nên được sử dụng rộng rãi trong các chẩn đoán tâm lý học lâm sàng. Rất nhiều người cho rằng khi vẽ lại một cảnh tượng một cách có ý thức thì có thể thông qua sự không che giấu của bản thân để che giấu tâm lý thực sự của mình, thực ra làm vậy là công toi. Cho dù bạn có ý không che bản thân nhưng hoạt động tâm lý thực sự của bạn vẫn sẽ thông qua một vài chi tiết mà biểu hiện ra ngoài, bởi vì tiềm thức có sức mạnh rất lớn, nó có thể vượt qua cả ý thức để biểu hiện ra bản thân bạn một cách chân thực nhất. Cảnh tượng được miêu tả trong trả c nghiệm là một hình tượng cố định, bởi vì người trả c nghiệm luôn muốn biểu đạt đặc trưng của cảnh tượng mà mình cho rằng quan trọng nhất ra, mà những đặc trưng này lại có thể thể hiện được hoạt động tâm lý của người trả c nghiệm.

- Xin chị hãy miêu tả nhà, cây và người trên một tờ giấy trắng. Vẽ thế nào cũng được, nhưng phải chân thực. - Cam Lộ mỉm cười đưa cho Tô Phụng Y một tờ giấy trắng và một cái bút chì.

Không lâu sau, Tô Phượng Y vẽ xong một bức tranh.

Trong lúc Tô Phượng Y vẽ tranh, Cam Lộ vẫn đứng cạnh quan sát.

Vẽ xong, Cam Lộ quan sát tỉ mỉ bức tranh của Tô Phượng Y, phân tích tổ hợp, tỉ lệ, kết cấu, bố cục của bức tranh. Chị cảm thấy nội dung bức tranh hơi tiêu cực. Nhà, cây và người mà Tô Phượng Y vẽ chỉ ở một góc nhỏ của tờ giấy trắng, điều này chứng tỏ bà có khả năng mắc bệnh. Bởi vì nhà là nơi mà con người sinh sống lâu dài, có thể phản ánh cảm giác an toàn của người vẽ tranh.

Cam Lộ hỏi Tô Phượng Y vài câu hỏi.

- Xung quanh căn nhà này có người khác không?
- Không.
- Thời tiết trong bức tranh của chị thế nào?
- Trời âm u.
- Không khí gia đình ấm áp hay lạnh lẽo?
- Hơi lạnh.
- Nhìn căn nhà này chị liên tưởng tới gì? Nghĩ tới ai?
- Con đàn bà lăng loàn kia.

Căn nhà mà Tô Phượng Y vẽ có chút kì quái, giống một cái miếu thì đúng hơn. Những người vẽ nhà kiểu này chỉ có hai kiểu, nếu không phải là thiên tài, thì là thể hiện của một hành vi quái dị. Hiển nhiên, Tô Phượng Y không phải là thiên tài. Mặt đất phía trước căn nhà của Tô Phượng Y được vẽ khá cụ thể, chứng tỏ bà thiếu cảm giác an toàn. Tô Phượng Y còn vẽ một cái ống khói bên trên ngôi nhà, cột

khói bay thẳng lên trời, người vẽ kiểu ô'ng khói này thường câ' n một nơi để trút giận.

Cái cây trong bức tranh tượng trưng cho tình cảm, phản ánh trải nghiệm của con người với môi trường.

Cam Lộ lại hỏi Tô Phụng Y mấ'y câu.

- Đây là cây gì? Cây này trồ'ng ở đâu, vào mùa nào? Thời tiế't trong bức tranh thê' nào? Có gió không? Nế' u có gió, gió sẽ thổi từ hướng nào tới? Có mặt trời không? Nế' u có, mặt trời mọc từ đâu? Cái cây này khiế' n chị nhớ tới ai? Chị thấ'y cái cây này giố'ng ai?

Tô Phụng Y lâ' n lượt trả lời từng câu hỏi.

Khi Cam Lộ nhìn thấ'y cái cây trong bức tranh của Tô Phụng Y, trong lòng chị thấ'y hơi căng thẳng. Bởi vì Tô Phụng Y vẽ một cái cây rấ't đơn điệu. Những người vẽ cây kiểu này thường có nội tâm u uấ't. Nghiêm trọng hơn là Tô Phụng Y không chỉ vẽ một cái cây không có cành mà còn vẽ rấ't nhiề' u lá rụng bên dưới, điề' u này có nghĩa là bà có khả năng tồ' n tại khuynh hướng tự sát. Người trong bức tranh phản ánh hình tượng cá nhân và sự hoàn chỉnh trong nhân cách của người tră'c nghiệm.

Cam Lộ lại hỏi Tô Phụng Y một sô' câu:

- Người trong tranh khoảng bao nhiêu tuổi? Đã kề't hôn chưa? Nhà có những ai? Là một người như thê' nào? Người này làm nghề' gì? Chị ta đang làm gì? Chị ta đang nghĩ gì? Cảm thấ'y thê' nào? Người này có nhiề' u bạn không? Là những người bạn ra sao? Hạnh phúc hay bấ't hạnh? Chị muố' n số'ng với người như thê' nào? Khi vẽ, chị định vẽ ai?

Tô Phụng Y lại một lâ' n nữa ngoan ngoãn trả lời từng câu hỏi.

Người mà Tô Phụng Y về có đôi tai rất to, có cả răng và ngón tay, mắt thì to một cách bất thường, tóc cũng dựng đứng cả lên. Tai thể hiện rằng chị khá nhạy cảm với những người xung quanh, về răng chứng tỏ là chị đang có tâm trạng; về mắt rất to chứng tỏ chị là người nhạy cảm, đa nghi, cô chấp; tóc dựng đứng lên chứng tỏ Tô Phụng Y có tính công kích tương đối mạnh.

Kết hợp với CT tâm lý làm trước khi trải nghiệm, Cam Lộ đưa ra kết luận chẩn đoán rằng Tô Phụng Y mắc chứng hoang tưởng đồ kỳ rất nghiêm trọng. Chứng hoang tưởng này là một dạng hội chứng mắc phải khi tưởng tượng rằng người bạn đời mà mình luôn tin tưởng có hành vi phản bội. Người bệnh thường tin chắc rằng người bạn đời của mình không chung thủy hoặc có tình nhân, bởi vậy mà có những hành động như theo dõi, giám sát bạn đời. Chứng bệnh này không hề có điều gì báo trước, thường là đột nhiên nghi ngờ bạn đời, sau đó tìm kiếm rất nhiều chứng cứ xung quanh mình, những chứng cứ này sẽ càng làm tăng mức độ hoang tưởng; người bệnh sẽ nghĩ đủ mọi cách để kiểm soát nhất cử nhất động của bạn đời, không ngừng kiểm tra. Ví dụ như ngày nào người bệnh về nhà cũng sẽ lập tức kiểm tra thứ tự quần áo để trong phòng, nếu vị trí quần áo thay đổi cũng sẽ cho rằng có người nhân lúc mình không có nhà tới vụng trộm với bạn đời của mình.

Sau khi chẩn đoán xong cho Tô Phụng Y, Cam Lộ không nói thực kết quả cho bà biết, chị sợ Tô Phụng Y không chịu hợp tác điều trị. Chị chỉ nói với Tô Phụng Y là bà bị mất ngủ, suy nhược thần kinh, cần phải tiến hành điều trị một thời gian. Nghe Cam Lộ nói vậy, Tô Phụng Y vội vàng nói đúng là mình bị thế thật, bà thường mất ngủ lúc nửa đêm. Tô Phụng Y cũng cho hay bà sẵn sàng chấp nhận điều trị, Cam Lộ bèn kê cho bà một ít thuốc, đồng thời dặn bà đưa cả chồng tới văn phòng của mình để điều trị, như thế sẽ nhanh khỏi hơn.

Sau một thời gian được chôn và Cam Lộ giúp đỡ, bệnh tình của Tô Phụng Y đã có dấu hiệu thuyên giảm, tình cảm của hai người cũng dần tốt hơn.

Cam Lộ nói với Tân Khai Tân, trong số những bệnh nhân kiểu như Tô Phụng Y mà chị từng gặp thì đa số là vợ của quan. Hay nói cách khác, cái thân phận đặc biệt là vợ quan khiến những người này thường xuyên mắc bệnh hoang tưởng đồ kị. Bởi vì người đàn ông làm quan có địa vị, trong tay lại có chức có quyền, thêm vào đó là những cạm bẫy trong xã hội khiến những bà vợ này thiếu đi cảm giác an toàn, luôn cảm thấy có người phụ nữ khác đang quyên rũ chôn mình. Nếu thái độ của người chôn thô bạo, xử lý không thích đáng thì rất dễ khiến quan hệ vợ chôn ngày càng mâu thuẫn, ảnh hưởng tới hạnh phúc gia đình. Cam Lộ nói, những người chôn làm lãnh đạo cần phải hiểu và thông cảm cho vợ mình hơn, thì thoảng những hành động kì lạ của vợ không phải là cố ý gây sự mà là một dạng bệnh. Cũng giống như phụ nữ ở độ tuổi mãn kinh thường trở nên khó tính, nóng nảy. Bà đề nghị Tân Khai Tân hãy thông cảm nhiều hơn cho vợ. Tân Khai Tân luôn miệng gật đầu.

“Con bà nó, bệnh hoang tưởng đồ kị bắt đầu để mắt tới vợ quan rồi đấy, nhưng ông lại chưa hẳn là một vị quan. Việc tốt chả thấy đâu, chỉ thấy toàn việc xấu”. Tân Khai Tân từ phòng làm việc của Cam Lộ đi ra, chửi thầm một câu trong lòng. Nhưng nghĩ lại cái câu “anh hãy mau xử lý chuyện của vợ mình, đừng để cô ấy làm ảnh hưởng tới công việc và tiền đồ của anh” mà Đường Hội Thanh nói là Tân Khai Tân lại thấy tích cực hơn, dường như đã nhìn thấy cái chức Phó tuấn sát đang vẫy tay với mình.

CHƯƠNG 18:

ỦY BAN KỈ LUẬT

Thành phố Đông Lạc rộ lên tin đồn rằng Ủy ban Kỷ luật tỉnh âm thầm điều tra vụ án của Hà Đại Dục giờ đã có chứng cứ, Hà Đại Dục bị điều tra tham ô và nhận hối lộ hơn 100 triệu nhân dân tệ, là một vụ án lớn. Có người còn nói, Hà Đại Dục đã không che giấu được nữa, bắt đầu khai ra tuốt tuột.

Khi Đường Hội Thanh nghe được lời đồn này, ông có cảm giác như mình sắp tắt thở, sợi dây vẫn níu chặt trong tim cuối cùng cũng đứt. Một dự cảm không lành và nỗi hoảng sợ trước nay chưa từng có bắt đầu lan tỏa trong tim ông.

Đường Hội Thanh như con kiềng bò trên chảo, bắt đầu thấp thỏm không yên. Ông cầm tập công văn đang chờ phê duyệt trên bàn lên liếc một cái rồi lại bỏ xuống, chẳng còn tâm trạng nào nữa. Ông đứng lên, đi đi lại lại trong văn phòng một hồi lâu.

Bỗng dưng bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm.

Đường Hội Thanh giật thót mình, cảm thấy thật bất an. Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy ngoài đó sáng trưng. Ông thấy thật kì lạ, bèn đứng lên, đi ra sát cửa sổ xem rốt cuộc là cái gì. Lúc tới gần cửa sổ, Đường Hội Thanh bất giác dừng khựng lại, không dám tiến về phía trước, ông vô thức nắm chặt tay cầm của chiếc ghế bên cạnh, đứng yên không dám động đậy, chỉ sợ mình không khống chế được bản thân mà nhảy xuống dưới.

Đứng một lúc, Đường Hội Thanh xác nhận rằng không còn gì đáng lo nữa, ông mới nhấc một chân về trước, ló đầu ra nhìn một

cái, ông thậm chí còn nghi ngờ rằng không biết mặt đất nơi mình đứng có an toàn hay không.

Từ sau khi biết mình có khả năng bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, Đường Hội Thanh đặc biệt sợ phải đứng trước cửa sổ hoặc ban công những tòa nhà cao tầng, mỗi lần như vậy, ông đều khát khao được nhảy xuống bên dưới. Hơn nữa cái khao khát này càng lúc càng mãnh liệt.

Đường Hội Thanh đã bị chứng ám ảnh rối loạn cưỡng chế này giày vò suốt một thời gian, ông âm thầm cảm thấy sớm muộn cũng sẽ có ngày ông giống như Mã Chi Đông, nhảy xuống đất, kết liễu cuộc sống của mình. Càng nghĩ vậy thì Đường Hội Thanh lại càng thấy sợ, bởi vì đây không phải là cách mà ông muốn làm. Thực ra Đường Hội Thanh cũng từng nghĩ tới chuyện đi khám bác sĩ tâm lý, nhưng vì thân phận của mình đặc biệt, mục tiêu quá lớn, sợ làm lộ bí mật trong lòng, ông cũng từng nghĩ lên bệnh viện tỉnh để khám, nhưng công việc bận rộn, ngoài ra cũng làm theo cách của tiên sĩ Cam mà Lí Hựu Thu từng nói, mỗi khi chứng bệnh này phát tác là trong lòng lại kêu mách tiếng “dừng”, mặc dù không đi điều trị được căn bản nhưng có lúc cũng thấy có hiệu quả.

Thư kí trưởng Lí Hựu Thu bước vào, sắc mặt rất bất thường, sau khi vào tới trong phòng lập tức đóng cửa lại.

Đường Hội Thanh vẫn dựa tay vào ghế bất động, ông thấy thực sự không an toàn.

- Bí thư Đường, ông nghe đồn về Hà Đại Dục chưa? - Lí Hựu Thu hỏi.

- Cậu nghe được gì rồi? - Đường Hội Thanh hỏi ngược lại, rõ ràng là có vẻ lo lắng. Lúc này ông cần nguồn tin từ mọi hướng để có thể đưa ra được suy đoán chính xác nhất.

- Nghe nói Hà Đại Dục sắp không chịu được nữa rồi. - Lí Hựu Thu hạ thấp giọng, thận trọng nói. Anh vừa sợ bị người khác nghe thấy, vừa sợ kích động Đường Hội Thanh.

- Cậu nghe ai nói? - Đường Hội Thanh hỏi. Ông cần làm rõ nguồn tin để đảm bảo cho phán đoán của mình. Sau khi trò chuyện với Lí Hựu Thu một thời gian ngắn, sự căng thẳng của ông bị phân tán, những ám ảnh ban nãy biến mất dần, ông lại quay về chỗ ngồi của mình.

- Nghe một người quen nói. - Lí Hựu Thu đáp, hình như vẫn còn hơi ngập ngừng.

- Người quen nào? - Đường Hội Thanh hỏi tới cùng.

- Dạ... Cục trưởng Cục Hồ sơ thành phố, anh Bao nói. - Do dự một lát, cuối cùng Lí Hựu Thu cũng nói ra.

Anh Bao chính là Cục trưởng Cục Hồ sơ thành phố Đông Lạc, Bao Vạn La, có mối quan hệ khá tốt với Lí Hựu Thu. Bao Vạn La có một người bạn đại học làm Tổ trưởng Tổ Kiểm tra Kỷ luật của Phòng Nhân sự tỉnh, người bạn này của Bao Vạn La lại có mối quan hệ thâm tình với Hạ Trấn Hải, Phó Bí thư Ủy ban Kỷ luật tỉnh.

Khi Đường Hội Thanh nghe nói đó là tin từ Bao Vạn La, hệ thần kinh của ông lập tức như bị đoản mạch, trống rỗng. Đường Hội Thanh cố định thần lại, châm một điếu thuốc để ổn định lại tâm trạng của mình.

Chính vì mối quan hệ đặc biệt với Bao Vạn La mà Đường Hội Thanh rất coi trọng cái tin này. Ông cho rằng nếu đã là do Bao Vạn La nói ra thì độ tin cậy rất cao, nói tới cùng, có lẽ đây cũng là tin từ Phó Bí thư Hạ Trấn Hải của Ủy ban Kỷ luật tỉnh.

- Cục trưởng Bao giờ thế nào rồi? Lâu lắm rồi không gặp anh ấy, tôi nay tôi cũng chẳng có việc gì, Hựu Thu, cậu gọi điện thoại cho anh ấy, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm. Lần trước có đại biểu của Hội đồng Nhân dân đề nghị là nên coi trọng việc chỉnh lý và thu thập tài liệu văn hóa, lịch sử của thành phố, chúng ta có thể nói với anh ấy về chuyện đó. - Đường Hội Thanh kiếm một cái cơ cho mình.

- Dạ vâng, tôi sẽ lập tức liên lạc với anh ấy, xong rồi tôi sẽ báo cáo lại cho ông. - Lí Hựu Thu đáp, sau đó đứng lên định đi.

- Dừng điện thoại trong văn phòng tôi đi. - Đường Hội Thanh có vẻ rất sốt ruột.

Lí Hựu Thu đành cầm điện thoại trên bàn làm việc của Đường Hội Thanh lên gọi tới số của Bao Vạn La.

- Anh Bao, đang bận gì thế? - Lí Hựu Thu hỏi.

- Những người như chúng tôi thì buổi sáng chẳng bận gì, buổi tối chẳng bận gì. - Bao Vạn La nói.

- Để chúc mừng cái sự nhàn nhã của anh, tôi nay mời anh uống rượu. - Sau vài câu hàn huyên, Lí Hựu Thu nói.

- Được thôi. - Bao Vạn La nhanh nhẹn đồng ý.

- Có những người nào tham gia? - Bao Vạn La hỏi tiếp.

- Chỉ có Chủ nhiệm Đường với tôi, Chủ nhiệm Đường cũng có chút chuyện tìm anh. - Lí Hựu Thu nói.

- Ô... tôi quên mất một chuyện, tôi hẹn một người bạn tôi nay gặp nhau. - Bao Vạn La dường như bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, vội vàng từ chối buổi gặp mặt tôi nay.

- Vậy thì anh cứ gọi cả bạn anh tới cùng. - Lí Hựu Thu nói.

- Thế thì không được, anh ấy tìm tôi vì chút việc riêng, chúng ta gặp nhau sau đi. - Bao Vạn La nói.

- Anh cả ngày nói là bắt tôi mời rượu, đến lúc mời lại nói là bận.
- Lí Hựu Thu nói.

- Xin lỗi nhé, đúng là có chút chuyện, anh với Chủ nhiệm Đường thông cảm cho tôi, để lần sau nhé. - Bao Vạn La nói.

Cuộc đối thoại giữa Bao Vạn La và Lí Hựu Thu, Đường Hội Thanh đều nghe thấy hết. Nghe nói Bao Vạn La không tới, trong lòng Đường Hội Thanh thấy không vui. Cái sự không vui này không phải là trách Bao Vạn La không nể mặt ông, mà cảm thấy hành vi của Bao Vạn La thật khác thường. Ban đầu thì đồng ý rất thoải mái, nhưng vừa nghe nói có cả ông tham gia, ông ta lập tức từ chối, nói là mình có hẹn, rõ ràng là đang nói dối. Nhưng vì sao ông ta lại phải nói dối? Chắc chắn là vì sợ mình hỏi những chuyện có liên quan tới Hà Đại Dục.

Sau khi Lí Hựu Thu ra ngoài, Đường Hội Thanh lập tức đóng cửa phòng lại, ông cần phải suy nghĩ.

Đối với sự bất thường của Bao Vạn La, Đường Hội Thanh càng nghĩ càng thấy lo. Ông phân tích đi phân tích lại, cảm thấy Bao Vạn La chắc chắn đã nghe được tin đồn gì đó, hơn nữa chắc chắn là nghe từ chỗ Phó Bí thư Hạ Trăn Hải. Sở dĩ Bao Vạn La không chịu nhận lời bữa tiệc tối nay là vì người tiết lộ tin này đã dặn ông ta tuyệt đối không được tiết lộ với người khác. Chỉ có như vậy mới có thể giải thích được hành vi bất thường của Bao Vạn La.

Nghĩ tới Hà Đại Dục, tâm trạng của Đường Hội Thanh lại càng thêm tồi tệ. Ông bắt đầu thấy hơi hận, ban đầu biết rõ là con

người của Hà Đại Dục không có nguyên tắc, không nên đề bạt ông ta lên cái chức Cục trưởng Cục Kiến thiết mới phải, cũng không nên qua lại quá thân mật với Hà Đại Dục. Các cán bộ trong thành phố đều biết Hà Đại Dục là người của ông, nay Hà Đại Dục bị song quy, mọi người đương nhiên sẽ lập tức liên tưởng tới ông.

Vậy thì rốt cuộc Hà Đại Dục có khai ra không nhỉ? Với hiểu biết của ông về Hà Đại Dục, ông ta hầu như chưa trải qua khó khăn,挫折 nào, cũng chưa bao giờ phải đối mặt với sóng gió, tâm lý chắc chắn là rất yếu ớt, mà những người của Ủy ban Kỷ luật đều là người có kinh nghiệm phá án, là những cao thủ trong việc sử dụng chiến thuật tâm lý, ông thực sự tin rằng Hà Đại Dục sẽ khai ra tuốt tuột.

Nếu Hà Đại Dục thực sự khai thì ông ta sẽ khai tới mức độ nào nhỉ? Có khai ra mình không? Có nói rằng mình là một cổ đông chính trong công ty của Đường Cao Ngát không? Có nói tới mối tình vụng trộm giữa mình với Phan Bằng Bằng không? Đây là mấy vấn đề mà Đường Hội Thanh quan tâm nhất.

Bỗng dưng trên hành lang vang lên tiếng động, Đường Hội Thanh định thẫn lại, lập tức cầm một tập tài liệu đặt trước mặt, giả vờ như mình đang đọc tài liệu. Không lâu sau tiếng bước chân xa dần. Đường Hội Thanh lau mồ hôi trên trán.

Đường Hội Thanh mở cửa văn phòng ra, cảm thấy nếu mình cứ đóng cửa suốt như vậy, người khác sẽ biết là ông có tật giật mình, ông không muốn để người khác nhận ra bất cứ điều gì bất thường ở mình.

Đường Hội Thanh trầm tư suy nghĩ một lát, cảm thấy mình không thể ngồi yên chờ chết, ông phải khởi động mạng lưới quan hệ của mình, làm rõ những chuyện còn đang nghi vấn. Ông gọi điện

thoại cho người bạn Vương Đạo Lợi ở Phòng Tư pháp tỉnh, Vương Đạo Lợi là Phó Giám đốc Phòng tư pháp, từng là bạn chí cốt của Đường Hội Thanh hồ i đại học, hai người vẫn giữ mối quan hệ mật thiết.

- Vương đạo sĩ hả? Tôi là Đường Tam Tạng đây. - Đường Hội Thanh đùa trong điện thoại.

- Đường Tam Tạng chẳng phải đã sang Tây Thiên rồi sao? - Vương Đạo Lợi cười.

Nghe thấy mấy chữ sang Tây Thiên, trong lòng Đường Hội Thanh lại dấy lên cảm giác bất an, chẳng lẽ Vương Đạo Lợi cũng đã nghe thấy tin đồn gì về mình và Hà Đại Dục rồi sao?

- Đạo Lợi này, đừng đùa nữa, ai sang Tây Thiên chứ, nói ra giật cả mình. - Đường Hội Thanh định thăm dò.

- Anh không phải là Đường Tăng sao? Mục tiêu cuối cùng của Đường Tăng chẳng phải là sang Tây Thiên còn gì, người ta đùa một chút mà anh đã giật mình. - Vương Đạo Lợi nói.

Câu trả lời của Vương Đạo Lợi khiến Đường Hội Thanh không thể nào hiểu được, không biết rốt cuộc ông ta có ý gì. Để Vương Đạo Lợi không phát hiện ra sự lo lắng trong lòng mình, Đường Hội Thanh không hỏi thêm nữa.

- Từ lâu trước sau khi Mã Chi Đông tự sát, thành phố Đông Lạc chúng tôi giờ đâu đâu cũng là lời đồn. Đạo Lợi, anh ở trên tỉnh, nhiều kênh tin tức, anh có nghe nói gì về Đông Lạc chúng tôi không? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Thành phố Đông Lạc các anh đúng là nhiều chuyện, hết nhảy lầu thì lại nhát kí làm tình, giờ đã thành nơi sản xuất tin tức của cả nước rồi. - Vương Đạo Lợi nói.

- Đạo Lợi, anh đừng đùa nữa. Giờ lòng người ở đây đang hoang mang lắm, có những người thậm chí còn giống các đảng viên hoạt động bí mật trong thời kì khủng bố màu trắng, lúc nào cũng thấp thỏm không yên. - Để che giấu sự lo lắng trong lòng mình, Đường Hội Thanh đùa.

- Nói tới đảng viên bí mật, tôi nhớ lại khoảng thời gian sống trong hệ thống tù ngục... Vương Đạo Lợi cũng đùa.

- Chính trị, phải chính trị, đồng chí này, Vương đạo sĩ mà chẳng chính trị chút nào. - Đường Hội Thanh nói.

Không thu được những tin tức muốn biết từ chỗ Vương Đạo Lợi, Đường Hội Thanh không cam tâm. Ông nhắc nhở bản thân, phải nhanh chóng làm rõ tình hình để tìm kiếm đối sách.

- Ngày mai có thể tôi sẽ tới Lệ Dương, khi đó anh gọi anh Mạch đi, chúng ta gặp mặt nhau, lâu lắm rồi không gặp anh ấy, tôi mang cho hai anh ít đặc sản Đông Lạc. - Đường Hội Thanh nói.

Lúc trước Đường Hội Thanh chỉ đang trải sẵn đường đi, thực ra ông Mạch mới là trọng điểm. Ông Mạch chính là Mạch Gia Lâm, Chủ nhiệm Ủy ban Kỉ luật tỉnh, thường xuyên xử lý các vụ án lớn và quan trọng, là bạn học cùng trường Đảng với Vương Đạo Lợi, mối quan hệ rất tốt. Đường Hội Thanh bảo Vương Đạo Lợi lập tức liên lạc với Mạch Gia Lâm.

Một lát sau, Vương Đạo Lợi gọi điện thoại lại, nói Mạch Gia Lâm dạo này rất bận, không có thời gian ra ngoài dùng cơm.

Nghe được tin này, Đường Hội Thanh bần thần cả người.

Lại là một trở ngại mới. Đường Hội Thanh đang nghĩ, Mạch Gia Lâm có bận thật không? Chẳng nhẽ bận tới mức thời gian ăn một bữa

com cũng không có sao? Chắc chắn là vì Mạch Gia Lâm không muốn gặp mặt mình, chắc chắn là Mạch Gia Lâm biết tin tức gì đó liên quan tới Hà Đại Dục, thậm chí là còn tham dự vào vụ án của Hà Đại Dục. Có thể Hà Đại Dục đã khai ông ra nên Mạch Gia Lâm mới có ý tránh mặt.

Đường Hội Thanh tỏ ra vô cùng bức bối, đứng ngơ ngơ không yên, bắt đầu rút thuốc liên tục.

Một lát sau, Đường Hội Thanh gọi di động cho Chương Hàm Uẩn.

- Chủ nhiệm Đường à, có chỉ thị gì thế? - Chương Hàm Uẩn đùa với ông.

Đường Hội Thanh vội định bảo vợ gọi điện thoại cho người quen ở Phòng Nhân sự trên tỉnh, hỏi thăm chút tin tức về vụ án của Hà Đại Dục. Nhưng cầm điện thoại lên ông lại hốt hoảng. Ông không muốn chuyển áp lực này sang cho vợ, áp lực của ông trong việc này cũng đã đủ lớn rồi, một người phụ nữ chắc chắn là không chịu được, nói không chừng còn gây ra chuyện gì đó. Bởi vậy ông lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

- Chẳng có gì cả, tôi nay anh về nhà ăn cơm. - Đường Hội Thanh nói.

- Chủ nhiệm Đường đích thân về nhà ăn bữa tôi, thật là hiếm hoi! Chắc chắn bọn em sẽ chuẩn bị chu đáo, xin thủ trưởng cứ yên tâm. - Hôm nay tâm trạng của Chương Hàm Uẩn rất tốt, bà vẫn cười cười nói nói trong điện thoại.

Đường Hội Thanh cúp điện thoại, ngẩn ngơ ngơ một lúc lâu. Ông cảm thấy mình giống như một con dê bị lạc đường, vừa hoang mang, vừa hoảng hốt. Ông mở máy tính ra, vào trang “Truyện cười” của Đài phát thanh thành phố Đông Lạc.

Đề phôi hợp với “Kế hoạch chăm sóc tâm lý” của Thị ủy, Đài phát thanh Đông Lạc cũng học theo Đài truyền hình, mở một tiết mục kể chuyện cười, đồng thời còn đưa tiết mục này lên mạng, mọi người có thể vào xem bất cứ lúc nào để giải tỏa những căng thẳng tâm lý, đề phòng các loại bệnh tâm lý có thể xảy ra.

Người dẫn chương trình của Đài phát thanh kể một câu chuyện cười:

- Tiểu Minh hỏi bố, thời cổ đại, hoàng đế tự xưng mình là quả nhân, vậy hoàng hậu tự xưng là gì? Bố trả lời: “Con ngốc quá, hoàng hậu đương nhiên tự xưng là quả phụ rồi”.

Đường Hội Thanh cảm thấy câu chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào, nghe chỉ làm ô nhiễm thính giác, thế là ông tắt trang web đó đi.

Đường Hội Thanh lại nghĩ tới tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật tỉnh mà người ta vẫn đồn đại. Nếu thực sự có chuyện đó thì tổ điều tra chắc chắn là một bóng ma khiến người ta không nhìn thấy được. Đã là điều tra bí mật thì đương nhiên không thể để ai biết. Nhưng nếu thực sự có chuyện đó thì cũng phải để lại ít nhiều dấu vết, huống hồ là ở Đông Lạc này, tai mắt của Đường Hội Thanh rất nhiều. Đường Hội Thanh cảm thấy khả năng Ủy ban Kỷ luật tỉnh phái tổ điều tra xuống là không cao, trên địa bàn tỉnh Đông Hải, chỉ cần có chút động tĩnh gì là ông đều có thể phát giác ra được. Nhưng Ủy ban Kỷ luật Trung ương phái tổ điều tra tới thì ông chưa chắc đã biết. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh bất giác thấy lạnh người.

Đường Hội Thanh không dám nghĩ tiếp nữa, ông cảm thấy đầu mình đang bị nhét đầy các loại suy đoán và giả thiết, những tin tức này hậu như đã vượt quá dung lượng bộ nhớ của con người, khiến

ông thấy đầu mình như sắp nổ tung tới nơi. Ông thậm chí còn ngờ là nếu cứ nghĩ tiếp thì mình sẽ phát điên lên mất.

Đường Hội Thanh mệt mỏi đăng nhập vào mạng sức khỏe tâm lý Đông Lạc, mở trang chủ ra, nhấp vào bài hát “Núi cao nước chảy” trên chuyên mục dùng âm nhạc để điều trị tâm lý. Căn cứ theo những chỉ dẫn, bài hát này có thể giải tỏa tâm trạng căng thẳng và lo lắng của mọi người. Quả nhiên, Đường Hội Thanh dần dần bình tĩnh lại.

Mỗi khi tâm trạng không tốt hoặc lo lắng, Đường Hội Thanh lại lên mạng nghe một vài bài hát để tự điều trị tâm lý cho mình. Lúc này, ông mới ý thức được rằng “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý cán bộ công nhân viên” mà Vương Lạc An đề ra thực sự rất có ý nghĩa.

Đường Hội Thanh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chìm đắm trong âm nhạc thì bỗng dưng có tiếng gõ cửa.

- Ai thế? - Đường Hội Thanh tưởng là cấp dưới có việc tìm mình nên khá bức bối. Ông không vui khi có người tới ngắt ngang quá trình điều trị bằng âm nhạc của ông.

Đường Hội Thanh mở mắt ra, phát hiện thấy có người đẩy cửa bước vào, đó là ba người đàn ông mặc comple, trong đó một người khá lớn tuổi, khoảng chừng 50, trông giống một lãnh đạo. Hai người kia khoảng ngoài 30, một người thấp bé, đeo kính; người còn lại thân hình cao lớn, khôi ngô tuấn tú.

- Ông là Đường Hội Thanh phải không? - Người đàn ông lớn tuổi không hề khách sáo, giọng nói rất cứng nhắc, chât giọng phổ thông tiêu chuẩn, gọi thẳng tên Đường Hội Thanh.

Đường Hội Thanh vừa thấy vậy đã cảm thấy không bình thường. Ở Đông Lạc này không ai dám gọi thẳng tên của ông ra như thế. Cho dù là Bí thư tiền nhiệm Dương Bạch Hề và Bí thư đương nhiệm Vương Lạc An cũng phải gọi ông là đồng chí Hội Thanh.

Đường Hội Thanh cảm thấy khí thế của những người mới tới rất lớn, chắc chắn không phải là nhân vật bình thường, hoặc có thể là những người có chức có quyền. Đường Hội Thanh cố gắng bình tĩnh lại, phải hỏi rõ tình hình trước rồi tính sau.

- Xin hỏi ba vị, chúng ta quen nhau không? - Đường Hội Thanh nói.

- Chúng tôi là nhân viên làm việc ở Phòng 7 của Ủy ban Kỷ luật Trung ương. Đây là “Trưởng phòng Cố c” của chúng tôi. - Người đàn ông đeo kính làm ra vẻ như đang làm việc công, đưa ra một quyển sổ giống như giấy chứng nhận công tác, khua khua trước mặt Đường Hội Thanh, Đường Hội Thanh nhìn lại, thấy bức ảnh trên đó có vẻ giống với người thanh niên trước mặt. Đường Hội Thanh vốn định cầm lấy tờ giấy chứng nhận công tác để xác nhận lại, nhưng vừa nghe nói là Ủy ban Kỷ luật Trung ương, ông đã bối rối, đầu óc ông như bị nước thấm vào, mọi dây thần kinh nhát thời đều bị “đoản mạch”.

Sự việc đến quá bất ngờ khiến Đường Hội Thanh không thể suy nghĩ một cách đầy đủ được. Lúc này, Đường Hội Thanh thấy đầu óc mình trống rỗng.

- Có người tố cáo ông có hành vi vi phạm kỷ luật, xin ông phối hợp với chúng tôi để điều tra. - “Trưởng phòng Cố c” vào thẳng vãn đề.

- Mời ba vị ngồi xuống, tôi rót nước cho các vị. - Đường Hội Thanh mặc dù vẫn còn như người đi trong cơn mê nhưng ông vẫn

biết mình phải kéo dài thời gian để tìm kiếm đồ đạc.

- Không cần đâu, ông đi với chúng tôi ngay đi. - “Trưởng phòng Côc” nghiêm giọng nói, âm thanh rất lạnh lùng khiến Đường Hội Thanh không rét mà run. Ông không ngờ sự việc lại tới nhanh đến như thế.

Từ sau khi Hà Đại Dục bị song quy, Phan Bằng Bằng bị bắt quả tang ăn trộm ở siêu thị, Đường Hội Thanh giống như một con chó mất nhà đang hoảng sợ quá độ, đã vô số lần ông tưởng tượng tới cảnh mình bị liên lụy vì Hà Đại Dục, nhưng không ngờ ngày hôm nay việc đó lại tới như thế này.

- Nếu ông cảm thấy cần thiết thì chúng tôi có thể nói với đồng chí bên Đảng ủy. - Người đàn ông đeo kính nhắc nhở.

- Không cần đâu, tôi đi với các anh. - Đường Hội Thanh đáp, không che giấu được ánh mắt hoảng loạn của mình. Chắc chắn là ông không muốn Đảng ủy biết tin mình bị Ủy ban Kỷ luật Trung ương đưa đi, nếu mà như vậy thì ông làm gì còn cơ hội lật ngược lại thế cờ.

Thế là Đường Hội Thanh bị hai thanh niên kẹp vào giữa, đi ra khỏi văn phòng mình. Người đàn ông lớn tuổi hơn tiện tay khép cửa lại.

Trên hành lang của tòa nhà, Đường Hội Thanh gặp Lâm Tái Phục. Lâm Tái Phục tới báo cáo công tác cho Đường Hội Thanh. Đường Hội Thanh nói là mình có việc, chờ ông quay về rồi nói. Lâm Tái Phục nhìn ba người bên cạnh Đường Hội Thanh, không nói gì, quay người bỏ đi thẳng.

Trước cửa thang máy của tầng một, Đường Hội Thanh gặp Phó Chủ nhiệm Bạch Hoa. Bạch Hoa chào hỏi ông, hỏi ông có phải sang

Thị ủy hợp hay không. Đường Hội Thanh trả lời là mình đưa mấy người này đi làm chút việc. Bạch Hoa nói:

- Bí thư Vương nói Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của Hội đồng Nhân dân tổ chức rất tốt, đang định mở rộng trên toàn thành phố, ngày mai Đài truyền hình thành phố sẽ tới phỏng vấn.

Đường Hội Thanh nói cứ để Bạch Hoa trả lời phỏng vấn. Bạch Hoa nói như thế không được, người lên ông kính máy quay phải là người đứng đầu Hội đồng Nhân dân. Đường Hội Thanh chẳng có tâm tư nào nói chuyện với ông ta, nên nói là để mai rồi tính.

Dưới sự tháp tùng của ba người, Đường Hội Thanh rời khỏi tòa nhà Hội đồng Nhân dân.

Ra khỏi tòa nhà, lập tức có một chiếc xe Audi dừng lại trước mặt bốn người. Tài xế vội vàng xuống xe, mở cửa xe ra. “Trưởng phòng Cô c” gõ vào ghế lái phụ, hai người còn lại gõ ở hàng sau, để Đường Hội Thanh gõ giữa, sau đó chiếc xe nổ máy rồi lao vút đi.

Hai viên bảo vệ của Hội đồng Nhân dân thấy vậy cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Bình thường Chủ nhiệm Đường chỉ gõ xe riêng của mình, hơn nữa từ trước tới nay chỉ gõ ở vị trí đằng sau ghế lái phụ, hôm nay lại bị kẹp ở giữa. Bọn họ đoán chắc rằng mấy người tới đó đều có lai lịch không nhỏ, chức vụ chắc chắn còn cao hơn Chủ nhiệm Đường.

Chiếc xe Audi len lỏi đi qua khu nội thành, trong lòng Đường Hội Thanh vô cùng căng thẳng, không biết họ định đưa mình đi đâu, liền mở miệng hỏi một tiếng, lập tức người đàn ông khôi ngô lên tiếng trách móc:

- Đừng hỏi nhiều, tới nơi sẽ biết!

Đường Hội Thanh không dám lên tiế'ng nữa.

Không lâu sau, chiế'c xe Audi dừng lại trước khách sạn Đông Lạc. Đây là khách sạn chuyên để đón tiế'p khách khứa của Thị ủy, chủ yế'u là dùng để đón tiế'p các lãnh đạo và các vị khách quý từ tỉnh và Trung ương xuố'ng, nhưng hiện giờ nó cũng đã đón tiế'p cả các khách ngoài.

Đường Hội Thanh bị ba người đưa vào cửa, viên giám đô'c ở sảnh lập tức lại gầ'n chào hỏi Đường Hội Thanh, Đường Hội Thanh gật đầ'u theo phép lịch sự. Là một lãnh đạo cô't cán của thành phố', Đường Hội Thanh là khách thường xuyên ở đây, người phụ trách khách sạn và nhân viên phục vụ đương nhiên là đầ'u quen mặt ông.

Thấ'y Đường Hội Thanh có vẻ quen thuộc với những người ở đây, Trưởng phòng Cô'c dặn hai người kia đưa Đường Hội Thanh về' trong xe. Trên xe, "Trưởng phòng Cô'c" móc di động ra gọi điện thoại:

- Chủ nhiệm Phòng, xin báo cáo với anh, đô'i tượng điề'u tra có quá nhiề'u người quen ở khách sạn Đông Lạc, có thể làm phiề'n tới việc xử lí vụ án, hay là đổi sang nơi khác?

Đường Hội Thanh nghe vậy, cảm thấ'y Chủ nhiệm Phòng ở đầ'u bên kia điện thoại chắ'c chắ'n là một lãnh đạo câ'p cao hơn, giồ'ng như một chỉ huy tác chiế'n. Chủ nhiệm Phòng này chẳng nhẽ là một vị Chủ nhiệm hoặc Phó Chủ nhiệm Phòng 7 của Ủy ban Kỉ luật Trung ương? Chẳng nhẽ ông ta đích thân tới Đông Lạc? Đường Hội Thanh giật mình.

Chiế'c xe Audi quay đầ'u, ra khỏi khách sạn Đông Lạc, đi về' phía ngoại thành thành phố'. Sau bảy tám lầ'n rẽ, nó dừng lại trước một sơn trang nghỉ dưỡng ở ngoại thành. Sơn trang này tọa lạc ở một

nơi vô cùng vắng vẻ, hầu như chẳng có khách nào. Ba người dẫn Đường Hội Thanh vào một căn phòng vô cùng sang trọng.

Đường Hội Thanh thấy ba người sắp xếp máy quay phim, máy ảnh, máy ghi âm, sổ ghi chép và đặt một cái bàn thẩm vấn giống như bàn thẩm án ở Tòa án.

Đường Hội Thanh được xếp ngồi vào phía đối diện với bàn thẩm vấn. Sau khi mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ, người đàn ông khôi ngô bắt đầu quay phim và chụp ảnh, hai người còn lại phụ trách thẩm vấn.

- Ông tên là gì? Làm việc ở đâu, chức vụ gì? Diện mạo chính trị? - “Trưởng phòng Côc” hỏi.

- Chẳng nhẽ các vị không biết tên của tôi sao? - Đường Hội Thanh hỏi ngược lại.

- Đừng nhiều lời, hãy trả lời theo yêu cầu! - “Trưởng phòng Côc” nghiêm giọng nói.

- Đường Hội Thanh, Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố Đông Lạc, Đảng viên. - Đường Hội Thanh trả lời.

- Giờ tôi chính thức tuyên bố, căn cứ theo quy định trong “Điều lệ công tác kiểm tra vụ án cơ quan điều tra kỉ luật Đảng Cộng sản Trung Quốc”, “văn kiện số 7” của Ủy ban Kỉ luật Trung ương và “văn kiện số 28” của Phòng Công tác Trung ương, chính thức tiến hành song quy với ông, ông tạm thời bị đình chỉ chức vụ Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố Đông Lạc. Hi vọng ông chủ động hợp tác, trong khoảng thời gian quy định, tại nơi quy định, thành thật trả lời các câu hỏi. Xin ông lập tức giao nộp phương tiện liên lạc của mình, không được có bất cứ liên hệ gì với bên ngoài! - “Trưởng phòng Côc” lấy ra một tờ giấy đặt trước mặt Đường Hội Thanh.

Đường Hội Thanh móc điện thoại di động của mình đặt lên bàn, người trẻ tuổi hơn bèn mở nắp điện thoại, tháo pin ra.

- Biế't vì sao chúng tôi tìm ông không? - “Trưởng phòng Cố'c” hỏi.

- Không biế't. - Đường Hội Thanh giả vờ ngây ngô.

- Thực sự không biế't hay chỉ giả vờ?

- Thực sự không biế't!

Trên đường tới đây, trong lòng Đường Hội Thanh đã nghĩ mãi về vắ'n đề làm sao để đố'i phó với những nhân viên phá án của Ủy ban Kỷ luật Trung ương. Vì mình trước đây cũng đã từng làm những vụ án tương tự như vậy nên đương nhiên cũng biế't một vài cách trong đó. Lúc này, Đường Hội Thanh tự nhiên nhớ lại bài về: Ngoan ngoãn được tha, bướng bỉnh ngồ'i tù; chố'ng lại phạt nghiêm, phục tùng được miễn. Tự trong lòng mình ông đã đưa ra quyế't định, đánh ché't cũng không khai. Chỉ câ'n qua được cửa ải này là mọi việc sẽ từ hung hóa cát. Sau khi một cán bộ bị song quy, khai báo càng nhiề'u thì tội trạng càng nặng; người liên quan càng nhiề'u, đặc biệt những người liên quan là thượng câ'p càng nhiề'u thì ché't càng nhanh. Rắ't nhiề'u những người không hiểu cái quy tắ'c ngắ'm này, sau khi bị bắ't chủ động khai báo, nghĩ là có thể đỏi công chuộc tội mà không biế't rằ'ng mình đã phạm vào đại kị, kế't quả là bị người ta hại ché't mà không rõ nguyên do.

- Các vị lãnh đạo, chắ'c chắ'n là các anh nhằ'm rô'i. Tôi ở Đông Lạc bao nhiêu năm nay, lập trường chính trị luôn luôn kiên định, nhắ't trí cao độ với Trung ương Đảng, lập được nhiề'u thành tích trong công tác. Điểm này nhân dân Đông Lạc đề'u có thể làm chứng. Hi vọng ba vị lãnh đạo mình xét, đừng đổ tội oan cho người tồ't. -

Đường Hội Thanh chủ động xuấ t kích, tuyệt đố i không thừa nhận mình có vấ n đề`.

Phải một lúc lâu sau, “Trưởng phòng Cô c” mới thông thả câ t lời:

- Đường Hội Thanh, ông có biế t điề u kiện của song quy không? Căn cứ theo quy định trong văn kiện số 7 của Ủy ban Kỉ luật Trung ương, đố i tượng bị song quy nào cũng là một Đảng viên, hơn nữa phải phù hợp một trong ba điề u kiện:

Đã nắ m đủ chứng cứ và sự thực chứng tỏ người đó vi phạm nghiêm trọng kỉ luật, có đủ điề u kiện để tiế n hành xử phạt Đảng và chức vụ nhưng vẫn có vấ n đề` quan trọng câ n phải đi sâu vào điề u tra; nghi ngờ Đảng viên vi phạm nghiêm trọng kỉ luật, có hành vi câu kố t hoặc khả năng tro ́ n thoát, có hành vi tiêu hủy chứng cứ và những hành vi ngăn cản điề u tra; Đảng viên liên quan không thành thật khai báo và bị nghi ngờ vi phạm kỉ luật nghiêm trọng.

- Hay nói cách khác, một cán bộ khi đã bị song quy thì nghĩa là cơ quan giám sát kỉ luật đã có bắ ng chứng chắ c chắ n trong tay. Tôi một lâ n nữa nhắ c nhở anh, đừng ôm hi vọng mình sẽ gặp may! - Người đàn ông đeo kính nghiêm giọng nói.

- Lãnh đạo, tôi thực sự chẳng có vấ n đề` gì cả. - Đường Hội Thanh vẫn không chịu hé răng nói nửa lời.

- Tôi cho anh một cơ hội nữa, bây giờ anh vẫn có thể coi là thành thật khai báo, có thể được xử lí khoan hò ng. Nế u anh chờ chúng tôi cảnh cáo rồ i mới khai báo thì vấ n đề` sẽ trở nên nghiêm trọng hơn. - Người đeo kính nói.

Đường Hội Thanh im lặng, lòng dạ rồ i như tơ vò. Chẳng nhẽ thực sự như những gì họ nói, họ đã nắ m được chứng cứ phạm tội của mình trong tay?

Có thể họ chỉ giảng bầy ông thôi, nhất định phải kiên định. Nhưng ngộ nhỡ đúng như họ nói mà mình lại không khai báo thì chỉ sợ sau này sẽ bị xử phạt nặng hơn.

Cuối cùng Đường Hội Thanh thà tin rằng đồng phương đang lừa mình, quyết định giữ im lặng, không lên tiếng. Hiện nay đây là sách lược phòng thủ tốt nhất. Giữ im lặng, vừa không chủ động khai báo, mà cũng không phải là từ chối khai báo, tiến có thể công, lùi có thể thủ, đối với một cán bộ lãnh đạo bị nhân viên kiểm tra kỉ luật thăm vấn mà nói thì đây có lẽ là thượng sách.

- Có quen Hà Đại Dục không? - Thầy Đường Hội Thanh không lên tiếng, “Trưởng phòng Côc” bỗng dừng hỏi một câu.

- Đương nhiên là quen. - Đường Hội Thanh giật mình, nhưng vẫn nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh nên giả bộ thoải mái trả lời.

- Các người có quan hệ gì?

- Quan hệ đồng chí.

- Nghiêm túc một chút! - Người đeo kính nói.

- Chúng tôi mới thăm vấn xong Hà Đại Dục, sau đó tới vụ án của anh, anh hãy suy nghĩ đi. - “Trưởng phòng Côc” thản nhiên nói.

Vừa nghe thầy vậy, Đường Hội Thanh đã cảm thầy nhịp tim mình đập dồn dập. Chẳng nhẽ con chó Hà Đại Dục đã cắn tới mình rồi sao?

- Là một đồng chí được Đảng giáo dục nhiều năm, lại đảm nhiệm chức vụ lãnh đạo quan trọng ở cơ sở, tôi nghĩ chắc anh rất hiểu chính sách, không cần chúng tôi phải nói nhiều. - “Trưởng phòng Côc” nói.

- Vấn đề của Hà Đại Dục vô cùng quan trọng, tôi có thể tới mức phải chết, niệm tình anh ta chủ động khai báo nên chúng tôi sẽ kiên nghị thỏa đáng lên cơ quan Tư pháp về hình phạt cho anh ta. Đường Hội Thanh, tôi hi vọng anh nhận thức ra được tầm nghiêm trọng của vấn đề nếu anh không khai báo!

Chúng tôi cho anh suy nghĩ thêm mười phút nữa, trước thời gian đó phải khai báo rõ ràng, coi như là tự kiểm điểm trong nội Bộ Tổ chức, sau mười phút thì tính chất của sự việc sẽ hoàn toàn thay đổi. - Người đàn ông đeo kính đang ghi khẩu cung nói lời nào cũng dồn người ta vào chân tường.

Đường Hội Thanh nghĩ, nếu tội của Hà Đại Dục đã có thể khép vào khung hình phạt cao nhất thì vấn đề chắc chắn không chỉ nghiêm trọng một cách thông thường, ngoại trừ những điều mà ông biết, chắc còn nhiều việc mà ông không biết được. Chẳng nhẽ Hà Đại Dục thực sự đã khai báo tất cả để giữ lại mạng sống của mình hay sao?

Mình nên chủ động khai báo hay là tiếp tục giả vờ không hay biết gì, đây là một vấn đề mà Đường Hội Thanh cần phải suy nghĩ thật nhanh. Vấn đề này rất nghiêm trọng, nó phân biệt giữa thành thật và chống cự, cũng là căn cứ để tham khảo cho hình phạt sau này. Vấn đề mà Hà Đại Dục khai rõt cuộc là vấn đề gì, Đường Hội Thanh đương nhiên không biết rõ đáp án.

Thảm vấn và bị thảm vấn trên thực tế là một cuộc chiến tâm lý. Song phương đều lợi dụng mọi con bài trong tay để tiến hành tiến công và phản công.

- Đường Hội Thanh, chuyện giữa anh và Đường Cao Ngật, anh có biết Hà Đại Dục nói gì không? - Bỗng dưng người đàn ông đeo kính vỗ mạnh bàn một cái, nghiêm giọng hỏi.

Đường Hội Thanh giật nảy mình, bất giác buột miệng trả lời:

- Không biết...

- Đương nhiên là anh không biết rồi. Nhưng chúng tôi biết! - Người đàn ông đeo kính lấy một quyển sổ trong cặp ra, khua khua trước mặt Đường Hội Thanh.

Trán Đường Hội Thanh đã lấm tẩm mồ hôi, nhịp tim bỗng dưng tăng mạnh như thể sắp nhảy lên họng tới nơi. Các quan chức địa phương sợ nhất là bị song quy, bởi vì bị song quy có nghĩa là phải ngoan ngoãn khai báo vấn đề, thậm chí vì vậy mà còn bị xử phạt. Những ngày tháng bị song quy quả thật không dễ dàng chút nào, ngủ không ngon, bị thẩm vấn liên tục. Để phòng ngừa đương sự tự sát, đi vệ sinh cũng có người đi theo, tắm cũng bị người ta đứng một bên quản thúc. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh bất giác ớn lạnh.

- Còn nữa, giữa anh và Phạn Băng Băng rốt cuộc là có chuyện gì?
- Người đàn ông đeo kính lại vỗ bàn một lần nữa.

Nghe tới đây, Đường Hội Thanh đứng bật dậy khỏi ghế, cảm thấy hai chân mình mềm nhũn rồi quỳ phịch xuống, khóc lóc nói:

- Tôi khai, tôi khai, tôi chủ động khai, xin tổ chức hãy khoan hôنگ cho tôi.

- Giờ anh khai báo vẫn có thể coi là thành thật chủ động, nhưng không được có tâm lý trốn tội nữa, phải thành thật khai báo tất cả mọi vấn đề, nếu không sẽ bị xử lý nghiêm! - “Trưởng phòng Cố c” vốn rất hiền hòa, bỗng dưng cao giọng.

- Tôi khai, tôi nhất định sẽ khai báo thành thật! - Phòng tuyển cuối cùng trong lòng Đường Hội Thanh đã hoàn toàn sụp đổ.

Thế là Đường Hội Thanh bắt đầu khai báo.

Ông khai báo chuyện mình có cổ phần và được chia lợi nhuận trong công ty nhà đất của em họ Đường Cao Ngật, cũng thừa nhận sự thực mình đã lợi dụng chức quyền để các cơ quan khác bật đèn xanh cho Đường Cao Ngật. Còn thừa nhận mình là người tình của Phạm Băng Băng, và lợi dụng chức quyền của mình để đề bạt Phạm Băng Băng thăng chức.

Khai khoảng một tiếng đồng hồ thì Đường Hội Thanh nói rằng mình đã khai hết rồi.

- Đường Hội Thanh, anh đã khai báo hết mọi vấn đề chưa? - “Trưởng phòng Cố c” hỏi.

- Thừa lãnh đạo, hết rồi ạ! - Đường Hội Thanh nói.

- Đường Hội Thanh, tôi thấy anh chưa thấy quan tài chưa đồ lệ, những vấn đề mà anh vừa nói chúng tôi đều biết cả rồi, theo như tài liệu mà chúng tôi nắm trong tay, anh vẫn còn vấn đề nữa chưa khai báo. Anh định tiếp tục che giấu sao? - Người đàn ông khôi ngô này giờ vẫn ở bên chụp ảnh, quay phim, giờ bỗng đứng quát lên.

- Những gì tôi nhớ tôi đều đã nói cả rồi. Để tôi nghĩ lại đã.

À, mỗi dịp lễ tết, tôi nhận một bao lì xì của các cơ quan chức năng trong thành phố gửi tới, mỗi lần nhiều nhất thì khoảng 3.000 tệ.
- Đường Hội Thanh nhớ lại.

- Mỗi lần có thể nhận bao nhiêu tiền? - “Trưởng phòng Cố c” hỏi.

- Thường thì 20 đơn vị, khoảng năm, sáu vạn nhân dân tệ. -
Đường Hội Thanh đáp.

- Còn một vấ n đề` nữa, anh nghĩ kĩ lại đi. - Người đàn ông khôi ngô nói.

- Đường Hội Thanh, chẳng nhẽ anh chưa bán chức bao giờ sao? -
“Trưởng phòng Cô c” đột nhiên hỏi.

- Thực ra cũng không thể nói là bán chức, là người bên dưới muố n chạy chức, lầ n nào cũng kiên quyế t để phong bì lại phòng tôi, tôi cũng định giao nộp lên Ủy ban Kỷ luật, nhưng nghĩ lại các đồ ng chí ở cơ sở kiế m được cái chức cũng chẳng dễ dàng gì, nế u tôi nộp phong bì lên Ủy ban Kỷ luật thì tiề n đồ` chính trị của những đồ ng chí đó sẽ tiêu tan, công việc của tôi sau này cũng không dễ dàng, tôi xuấ t thân là người làm công tác tổ chức, biế t rằng muố n đào tạo một cán bộ, nhấ t là cán bộ lãnh đạo câ p huyện chẳng dễ dàng gì, chủ yế u là vì muố n bảo vệ cán bộ nên tôi đành phải nhận phong bì. - Đường Hội Thanh giật thót trong lòng, nghĩ bụng đồ i phương đã nắ m được không ít chứng cứ phạm tội của mình, thế` là lại khai tiế p.

- Mỗi lầ n anh đề` bạt một cán bộ thì nhận bao nhiêu tiề n? -
“Trưởng phòng Cô c” hỏi.

- Cái này thì không có giá cụ thể, mỗi người mang biế u phong bì khác nhau, có người thì 1, 2 vạn, có người thì 4, 5 vạn, có người thì hơn 10 vạn. Thực ra đề`u là họ tự nguyện cả, tôi chưa bao giờ chủ động đòi hỏi, có rấ t nhiề u cán bộ được đề` bạt nhưng không hề biế u tôi phong bì. Những người biế u tiề n đa số` đề`u nắ m trong phạm vi mà tổ chức có suy nghĩ đế n, cho dù họ không biế u tiề n thì vẫn được đề` bạt. Có thể vì bản thân họ không yên tâm nên mới

làm như thế. Thực ra mỗi khi họ đề phong bì lại, tôi đều nghiêm khắc phê bình họ. - Đường Hội Thanh nói.

- Đừng có nói mình cao thượng như thế, tôi thấy anh bình thường không hề nghiêm túc học tập tinh thần của Trung ương, bởi vậy nên mới đi tới bước đường ngày hôm nay! Anh nói cụ thể đi, những người nào từng biểu tiên cho anh? - “Trưởng phòng Côc” nghiêm khắc nói.

- Bí thư Huyện ủy huyện Mỹ Lô Thủy Tuấn Nghĩa khi còn làm Chủ tịch huyện Mỹ Lô đã biểu phong bì cho tôi mấy lần, một lần 3 vạn, một lần 8 vạn tệ, còn lại thì không nhớ. Thông thường thì những người biểu dưới 3 vạn tôi đều không nhớ. Có người khi biểu phong bì tôi cũng không biết. Phó Chủ tịch huyện Mỹ Lô Ngụy Nhược Thang từng biểu tôi một cái bình sứ Thanh Hoa thời cuối nhà Thanh, sau đó tôi mở ra mới phát hiện trong bình sứ còn có 6 vạn tệ.

- Cục trưởng và các giám đốc sở trong thành phố không biểu tiên anh sao? - Người đàn ông đeo kính nhăn nhó.

- Cục trưởng Cục Giao thông Giả Chính Đạo biểu tôi một lần, khoảng 10 vạn, tôi không lấy của anh ta. Nhưng sau đó một người cháu của tôi bao thầu công trình đường quốc lộ, tôi bảo anh ta chiểu cho nó. Cục trưởng Cục Kiến thiết thành phố Hà Đại Dục ban đầu cũng biểu tôi tiên, cụ thể bao nhiêu thì tôi quên rồi. Sau đó khi anh ta lên làm Cục trưởng, vì mối quan hệ giữa chúng tôi khá tốt nên anh ta không biểu tiên nữa mà chỉ tặng những bức tranh nổi tiếng cho tôi. - Đường Hội Thanh nói.

- Có những tranh của người nổi tiếng nào? - Người đeo kính hỏi.

- Tôi chỉ nhớ được “Tranh Bao Công” của Hoàng Vĩnh Ngọc và Phạm Tăng thôi. - Đường Hội Thanh nói.

- Biế t tranh của Hoàng Vĩnh Ngọc và Phạm Tăng bao nhiêu tiề n không? Phải mấ y chục vạn tới hàng trăm vạn tệ một bức! - “Trưởng phòng Cô c” nói.

- Cụ thể bao nhiêu tiề n thì tôi cũng không biế t. Những thứ đó tôi vút trong kho ở nhà, có bức còn chưa kịp gắ m. - Đường Hội Thanh nói.

- Chẳng phải nói anh chỉ nhận “Tranh Bao Công”, không nhận tiề n sao? Sao lại nhận nhiề u tiề n như thế ? - “Trưởng phòng Cô c” nói.

- Thường thì những người không quen tôi chỉ nhận tranh, người quen thuộc và tin tưởng rô i thì mới nhận tiề n. Nói tôi chỉ nhận “Tranh Bao Công” có lẽ là vì họ hiểu nhâ m nên nói sai thôi.

“Trưởng phòng Cô c” bảo Đường Hội Thanh cô gắ ng nói rõ ràng mọi vấ n đề . Đường Hội Thanh nghĩ đi nghĩ lại rô i kiên quyế t nói rằ ng chẳng còn vấ n đề nào nữa.

- Ví dụ về tác phong cá nhân. - Người đàn ông đeo kính gợi ý.

- Cái này cũng phải nói? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Đương nhiên rô i! - “Trưởng phòng Cô c” nói.

- Những người đàn bà đó đề u chủ động tới tìm tôi, tôi chưa bao giờ uy hiế p hay lợi dụng chức quyề n để ép buộc họ. - Đường Hội Thanh thận trọng trả lời.

- Nói rõ hơn một chút, ông đã quan hệ với bao nhiêu phụ nữ? - Người trẻ tuổi hơn hỏi.

- Cũng chỉ khoảng chục người, có người ở xã, ở huyện, ở thành phố , có cả người ở tỉnh. - Đường Hội Thanh đáp.

- Sao lại lên tới cả trên tỉnh? - “Trưởng phòng Côc” hỏi.

- Những người đàn bà trên tỉnh đa số đều muốn tới Đông Lạc làm nghiệp vụ, có việc muốn nhờ tôi hoặc muốn tôi giúp họ thêm mối quan hệ. - Đường Hội Thanh khai báo và kể tên những người đàn bà này ra.

- Anh muốn giữ quan hệ với những người đàn bà đó có cần trả tiền không? - “Trưởng phòng Côc” hỏi.

- Ừm... hình như là không cần. - Đường Hội Thanh suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Câu trả lời này của Đường Hội Thanh dường như khiến hai người thẩm vấn thấy hết sức bất ngờ, người đàn ông đeo kính nghiêng đầu nói vào tai “Trưởng phòng Côc”:

- Cái gã này trâu bò thật!

- Chúng tôi từng làm rất nhiều vụ án, đa số các tham quan đều có người tình, hơn nữa cũng tốn rất nhiều tiền để nuôi tình nhân, tại sao ông lại không mất tiền? - “Trưởng phòng Côc” hỏi.

- Thực ra bình thường tôi cũng yêu cầu khá nghiêm khắc với bản thân, nhất là trong vấn đề tác phong, tôi rất nghiêm khắc, cũng không thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Những người đàn bà có quan hệ với tôi đều là vì có chuyện nhờ tôi nên chủ động bày tỏ, tôi chưa bao giờ chủ động theo đuổi họ, như thế vừa không an toàn, lại phải tốn tiền, mà mất sức. Thực ra có người tôi chỉ quan hệ một hai lần, những người giữ quan hệ thường xuyên không nhiều, ngoại trừ Phan Bằng Bằng. - Đường Hội Thanh nghiêm túc nói.

Người đàn ông đeo kính đang ghi khẩu cung thấy Đường Hội Thanh có vẻ rất nghiêm túc thì không nhịn được bật cười, “Trưởng

phòng Cô c” bèn nhìn anh ta một cái, dùng ánh mắt để ngăn anh ta lại.

- Tổng cộng anh đã tham ô hồ i lộ bao nhiêu tiền? - “Trưởng phòng Cô c” hỏi.

- Tôi không tham ô. Từ trước tới nay tôi chưa hề dùng tới tiền công, cũng chưa hề có khoản thanh toán nào lớn, không chạm tới một giọt dầ u nào của nhà nước. - Đường Hội Thanh nói.

- Thế vấ n đề có cỗ phầ n mà anh vừa khai báo là gì? - Người đeo kính hỏi.

- Đó đâu phải là tham ô, là chia lợi nhuận. - Đường Hội Thanh nói.

- Thế tôi hỏi anh, chia lợi nhuận có phải là câ n phải đầ u tư trước hay không? Tôi lại hỏi anh, anh có biế t trong “Pháp luật cán bộ công nhân viên” câ m các công nhân viên nhà nước đầ u tư vào công ty không? - “Trưởng phòng Cô c” hỏi.

- Chuyện chia lợi nhuận không phải dưới tên của tôi mà dưới tên của em vợ tôi, cả thẻ ngân hàng cũng là tên của em vợ. Nó không phải là cán bộ công nhân viên mà là người buôn bán. - Đường Hội Thanh cãi.

- Vấ n đề là số tiề n đó chia cho anh chứ không phải em vợ anh, em vợ anh chỉ là một cái vật thê thân thôi.

Đường Hội Thanh bị nói vậy thì im lặng.

- Anh thông qua những con đường này kiế m được bao nhiêu tiền? - Người đeo kính hỏi.

- Tôi không biế t, có nhiề u lúc tiề n lợi nhuận được gửi trực tiế p vào tài khoản, tôi cũng không nhớ được là bao nhiêu. Có một lâ n

Đường Cao Ngật nói với tôi là đã gửi vào tài khoản của tôi 5 triệu nhân dân tệ, một lần nữa thì hình như là 8 triệu, dù sao thì chưa có lần nào quá 10 triệu cả. Số tiền này đều ở trong tài khoản, tôi không kiểm tra, cũng chưa dùng tới. - Đường Hội Thanh đáp.

- Thế anh đích thân nhận bao nhiêu tiền mặt? - Người đeo kính hỏi.

- Tiền mặt không nhiều lắm, có lẽ khoảng 6, 7 chục vạn tệ. - Đường Hội Thanh đáp.

- Tiền mặt để ở đâu? - Người đeo kính hỏi.

- Đa số là để ở nhà, còn một ít thì để ở văn phòng. - Đường Hội Thanh nói.

- Ở văn phòng để bao nhiêu? - Người đeo kính hỏi.

- Khoảng 2, 3 chục vạn tệ. - Đường Hội Thanh đáp.

Cho tới khi Đường Hội Thanh kiên quyết rằng mình đã khai báo toàn bộ, cuộc thẩm vấn mới kết thúc. Người đàn ông đeo kính ghi khẩu cung bảo Đường Hội Thanh ký tên vào khẩu cung rồi ấn cả dấu vân tay.

- Đường Hội Thanh, hôm nay coi như là anh đã chịu hợp tác, khi giao anh cho cơ quan Tư pháp, chúng tôi sẽ suy nghĩ tới thái độ thành thật của anh, có thể sẽ giảm bớt hình phạt cho anh. Còn về những vấn đề mà anh khai báo, chúng tôi cũng sẽ đi chứng thực lại. Vì hôm nay anh đã khai báo tương đối rõ ràng, cũng rất chủ động, chúng tôi tạm thời sẽ không thông qua trình tự của tổ chức để can thiệp vào chuyện của anh, những việc sau này chờ chúng tôi chứng thực rõ ràng mới tính. Nể tình biểu hiện của anh nên chúng tôi quyết định cho anh tiếp tục về cơ quan làm việc, khi chưa thông qua trình tự tổ

chức của Đảng ủy địa phương bãi nhiệm chức vụ của anh thì anh vẫn có quyền sử dụng quyền lực Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân của mình. - “Trưởng phòng Công” nói rõ ràng.

Đường Hội Thanh nghe quyết định của “Trưởng phòng Công”, cảm thấy vô cùng bất ngờ, cũng rất vui mừng. Bởi vì ông tưởng mình cứ thế là kết thúc rồi. Chính vì bất ngờ nên trái tim vốn đã nguội lạnh mọi hi vọng của Đường Hội Thanh lại nhen nhóm lên một tia hi vọng. Suy nghĩ của ông lướt nhanh trong đầu, bỗng dưng mắt sáng lên, người phá án chịu thả ông về có phải là đang ám thị điều gì cho ông không? Đúng, có thể là ám thị ông hãy nộp đồ nguyền đó ra. Đường Hội Thanh quyết định nắm lấy cơ hội này, thăm dò.

- Ba vị lãnh đạo, để cảm ơn sự khoan dung và giáo dục của các anh với tôi, cũng là để cảm ơn các anh đã cứu tôi, tôi nghĩ tôi nên giao số tiền mà mình không nên nhận ấy ra cho các anh. - Đường Hội Thanh không nói rõ nhưng ý tứ thì ai nghe cũng hiểu. Nếu đối phương chấp nhận điều kiện của mình thì ít ra ngoài mặt cũng nên nhún nhường một chút.

- Đường Hội Thanh, anh làm như thế là hô í lộ cán bộ phá án của Ủy ban Kỷ luật Trung ương, anh có biết hô í lộ nhân viên nhà nước sẽ thêm một tội nữa không! - “Trưởng phòng Công” nghiêm giọng mắng Đường Hội Thanh.

- Anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó, tôi nói là mình nên giao nộp số tiền phi pháp đó ra, thông qua các anh để nộp lên tổ chức. - Vừa thấy đối phương phản ứng gay gắt như vậy, Đường Hội Thanh lập tức đổi giọng.

Thực ra Đường Hội Thanh cũng muốn thăm dò thử xem ba người này có phải là cán bộ của Ủy ban Kỷ luật Trung ương hay không, nếu

chỉ là một bọn lừa đảo mượn danh nhân viên của Ủy ban Kỷ luật thì chắc chắn là thầy tiên mắt sẽ sáng lên. Vừa nãy mới thử một chút, thầy thân phận của ba người không thể là giả, thêm vào đó là ngôn ngữ của họ, trình tự và chính sách mà họ sử dụng nên chắc không thể nào là bọn lừa đảo. Nhưng lúc này Đường Hội Thanh thực sự hi vọng ba người này là tội phạm lừa đảo, như thế ông có thể bỏ ra ít tiền để mua lại đoạn băng ghi hình, mấy bức ảnh và tờ khai ban nãy. Tới lúc đó ông lại kiếm một cái lí do gì đó để bắt bọn lừa đảo lại, lấy tiền về.

- Nếu anh tích cực sửa đổi, không gây tổn thất gì lớn về kinh tế cho Nhà nước thì chúng tôi có thể nghĩ tới việc tạm hoãn giao anh cho cơ quan Tư pháp để khởi tố. Dù sao anh cũng là một cán bộ cấp cao của thành phố, chúng tôi sẽ suy nghĩ thận trọng. - “Trưởng phòng Côc” làm ra vẻ công tư phân minh.

- Tôi nhất định sẽ tích cực hợp tác. - Đường Hội Thanh vội vàng bày tỏ thái độ.

- Đường Hội Thanh, anh giao nộp số tiền ở văn phòng anh ra, tổ điều tra chúng tôi cần những chứng cứ này. Sau khi vụ án có kết luận, số tiền còn lại sẽ được cơ quan Tư pháp thu hồi về. - Người đeo kính nói.

Đường Hội Thanh lập tức đồng ý, nói là giờ mình sẽ tới văn phòng lấy tiền.

Chiếc xe Audi đưa họ tới tòa nhà của Hội đồng Nhân dân, bốn người đi thẳng tới văn phòng của Đường Hội Thanh. Khi xuống xe, Đường Hội Thanh còn cố ý nhớ lại biển số xe, phát hiện ra đó là biển số của Bắc Kinh, thế là ông càng thêm tin tưởng vào thân phận của ba người kia.

Lúc này đã tới giờ tan ca, vừa bước vào tòa nhà đã gặp Lí Hựu Thu. Lí Hựu Thu nói tìm ông có chút việc nhưng điện thoại di động của ông lại tắt máy. Đường Hội Thanh nói ông vừa mới dự họp nên tắt điện thoại, giờ đang có chút việc, bảo Lí Hựu Thu có việc gì thì mai hãy nói. Lí Hựu Thu do dự một lúc, nhìn ba người bên cạnh Đường Hội Thanh, không tiện nói gì nữa bèn đi ra ngoài.

Tối văn phòng của Đường Hội Thanh, ba người ngô ì xuống, Đường Hội Thanh đóng cửa phòng lại, sau đó lấy chiếc chìa khóa mở két sắt, lấy ra một xô p toàn tiền 100 tệ, người đàn ông đeo kính đểm lại, có 20 xô p như thế, tổng cộng là 20 vạn nhân dân tệ. Người đàn ông khôi ngô thì vẫn đứng một bên chụp ảnh.

Sau khi người đàn ông đeo kính đểm tiền xong bèn viết một tờ giấy nhận tiền, đưa cho Đường Hội Thanh rồi nói với “Trưởng phòng Cố c”:

- Trưởng phòng, chứng cứ đã kiểm tra đầy đủ.

“Trưởng phòng Cố c” gật đầu, đứng lên nghiêm giọng nói với Đường Hội Thanh:

- Đồng chí Đường Hội Thanh, giờ tôi trình trọng thông báo cho anh biết, trước khi vãn đề của anh vẫn chưa được làm rõ, anh tạm thời không được rời khỏi Đông Lạc. Nếu có công vụ cần phải rời khỏi nơi này thì anh buộc phải thông báo với chúng tôi. Nếu anh nhớ ra chuyện gì mới cũng có thể gọi tới số điện thoại này bất cứ lúc nào, chúng tôi sẽ xử lý khoan hồng.

Đường Hội Thanh gật đầu như bỏ củi. “Trưởng phòng Cố c” ghi lại một số điện thoại cho Đường Hội Thanh, đồng thời trả di động lại cho ông, sau đó gọi hai người đi cùng ra về. Đường Hội Thanh mở cửa, tiễn chân ba người.

Khi đoán có lẽ ba người đã rời khỏi tòa nhà, Đường Hội Thanh lập tức đóng cửa lại. Ông chạy vào nhà vệ sinh thần thờ đứng trong đó một hồi lâu, sau đó mở vòi nước, dùng nước lạnh tấp lên mặt mình, rồi bỗng dưng ông bật lên tiếng khóc đau đớn, ông cầm lọ nước rửa tay đặt trên bồn, ném mạnh vào hình người in trong gương, một tiếng xoảng vang lên, thủy tinh vỡ vụn, bóng người trong gương cũng vỡ thành hàng ngàn mảnh.

Đường Hội Thanh quay về bàn làm việc của mình, ngã ngửa xuống salon. Nếu vừa nãy ông chỉ cố gắng tỏ ra mạnh mẽ thì giờ ông đã gục ngã hoàn toàn. Ông giống như một cái xác không hồn, đã mất đi toàn bộ sức sống.

Đường Hội Thanh nghĩ tới cái chết, ông cảm thấy thay vì chờ tổ chức xử lý mình thì chi bằng hãy kết thúc cuộc sống của mình trước, như thế ít nhất còn có thể để lại cho bản thân và người nhà một chút tôn nghiêm. Ông nhớ lại những gã tham quan bị xử tội, tất cả đều bị giới truyền thông đăng tải, sau đó bị lôi ra làm điển hình phản diện để giáo dục người khác, có người thậm chí sau khi bị phán quyết còn phải căn cứ theo yêu cầu của tổ chức, đi khắp nơi báo cáo, hết lần này tới lần khác lặp lại quá trình tha hóa, sa đọa của mình, bày tỏ sự hối lỗi của mình. Tình trạng đó đối với một vị quan cấp cao đã quen sống trong sự sùng bái của mọi người như ông quả là sự giày vò và sỉ nhục to lớn.

Ông nhìn con dao gọt hoa quả đặt trên bàn, sau đó cầm lên, định cắt cổ tay tự sát. Nhưng ông lại không thể ra tay được, ông mất chứng sợ máu, chỉ cần nhìn thấy máu tươi là đã hoảng hốt vô cùng, nghĩ tới những giọt máu tươi từ trong cơ thể mình bắn vọt ra là ông đã thấy khiếp đảm, ông không muốn lựa chọn cách này để kết thúc tính mạng của mình. Đang lúc do dự, điện thoại trên bàn làm việc đổ chuông. Đường Hội Thanh giật nảy mình, đứng bật dậy theo phản xạ.

- Đường Hội Thanh phải không? Tôi là “Trưởng phòng Cố c” của Tổ điều tra Phòng 7 Ủy ban Kỷ luật Trung ương, vừa nãy đã gặp anh, chúng tôi mới bàn bạc lại với nhau, theo lời khai của anh, riêng tiền mặt vẫn còn 40 vạn để ở nhà, tôi nay anh về nhà để m lại số tiền đó, ngày mai mang khỏi nhà, sau đó gửi vào số tài khoản của Tổ điều tra chúng tôi, chúng tôi nhận được sẽ báo cáo lên cấp trên, số tài khoản ngân hàng lát nữa sẽ gửi vào di động của anh. - Người gọi điện thoại là “Trưởng phòng Cố c”.

- Dạ vâng, tôi sẽ làm luôn, ngày mai tôi sẽ gửi vào tài khoản. - Đường Hội Thanh chưa kịp suy nghĩ, đã lập tức đồng ý.

Nhận điện thoại xong, Đường Hội Thanh lại ngẫm lên ghế, bắt đầu thấy hận bản thân, hận mình ban đầu ý chí không kiên định, những vật ngoại thân chỉ có giá trị khi còn giữ được tính mạng và sự tự do. Nếu quyên số ng và quyên tự do bị người ta tước đoạt rồi thì những thứ này chẳng còn chút giá trị nào cả, có cũng như không.

Đường Hội Thanh cứ thế ngẫm hồi hận, cảm thấy giờ muốn vẫn hồi mọi chuyện đều đã quá muộn rồi.

Trong vòng một ngày, Đường Hội Thanh đã trải qua biến cố lớn nhất trong cuộc đời mình, ông rơi thẳng từ trên trời xuống địa ngục.

CHƯƠNG 19: BỆNH CẨM

Buổi tối Đường Hội Thanh về tới nhà, con sáo trong phòng khách vừa nhìn thấy chủ đã ngoác miệng ra gọi:

- Chào Bí thư Đường, chào Bí thư Đường...

Tức cảnh sinh tình, con sáo này khiến ông nhớ tới Hà Đại Dục. Bản thân ông rơi vào bước đường này chủ yếu là vì Hà Đại Dục, bị ông ta lôi kéo, cả chuyện của Phạn Băng Băng cũng là do một tay Hà Đại Dục tạo ra. Trong lòng Đường Hội Thanh dấy lên một ngọn lửa vô hình, ông tiện tay ném thẳng chiếc cặp về phía con sáo, cái giá đỡ bị rơi xuống đất, con sáo vì đã bị khóa chân nên cũng ngã xuống theo, người nó bị kẹp vào khe hở của cái bàn, hai cánh cứ đập loạn xạ, kêu lên những tiếng kêu hoảng hốt.

- Ném cái thứ này ra ngoài! Nhìn thấy là bực mình, tôi không muốn nhìn thấy nó nữa! - Đường Hội Thanh có lẽ vì vẫn chưa thấy hả giận nên hét lên.

Chương Hàm Uẩn nghe thấy giọng chông lập tức chạy ra, vừa nhìn thấy cảnh đó, bà chẳng nói gì. Đường Hội Thanh từng nói với bà, sau khi về nhà không muốn nhìn thấy con sáo nữa. Vừa nãy Chương Hàm Uẩn mới tắm xong cho con chim, quên treo nó ra ngoài.

Chương Hàm Uẩn biết chắc chắn hôm nay Đường Hội Thanh đã xảy ra chuyện gì đó, đây là lần đầu tiên bà thấy ông đối xử thô bạo với con sáo như thế, bà cũng ít khi thấy Đường Hội Thanh nổi giận như vậy. Bà gọi thím Phàn tới dọn dẹp hậu quả. Còn bà thì lại

gần an ủi Đường Hội Thanh, đồng thời còn tự kiểm điểm mình, nói là tại mình quên treo con sáo ra ngoài.

Lúc ăn cơm, Đường Hội Thanh chẳng có tâm trí nào nên chỉ ăn hai miếng rồi đặt bát xuống, lặng lẽ đi vào thư phòng.

Chương Hàm Uẩn ra hiệu cho thím Phan đừng làm phiền ông. Người hiểu rõ chồng nhất là vợ, Chương Hàm Uẩn biết hôm nay chắc chắn chồng mình gặp phải chuyện gì đó nên cứ để ông yên tĩnh một mình.

- Hội Thanh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? - Ăn tối xong, lại chờ thêm một lúc nữa, Chương Hàm Uẩn mới đi vào thư phòng của Đường Hội Thanh, nhẹ nhàng hỏi.

Đường Hội Thanh chẳng nói lời nào, sắc mặt rất nặng nề.

- Hội Thanh, anh có chuyện gì thì phải nói ra chứ, đừng có để ở trong lòng, khó chịu lắm, sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe đấy. - Chương Hàm Uẩn đau lòng nói.

Từ sau khi Đường Hội Thanh lên làm lãnh đạo thành phố, bà cũng phải chịu đủ mọi vất vả, hoảng sợ. Bởi vì chốn quan trường quá tàn khốc. Một cán bộ lãnh đạo khi không ngừng lên trên thì cũng phải luôn luôn đề phòng bị người khác hãm hại.

Đường Hội Thanh vẫn không nói gì. Chương Hàm Uẩn lặng lẽ đến bên cạnh chồng, ôm đầu ông, kéo vào lòng mình.

Bà biết đàn ông vào lúc này cần nhất là sự an ủi, cách an ủi này còn hữu dụng hơn bất cứ lời nói nào khác.

- Anh mệt lắm. - Cuối cùng Đường Hội Thanh cũng mở miệng.

- Hội Thanh, anh đừng căng thẳng quá. Làm việc cũng không cần phải quá nghiêm túc, dù sao cũng lớn tuổi rồi, cũng sắp đến tuổi nghỉ ngơi rồi, phải giữ sức khỏe của mình chứ. - Chương Hàm Uẩn tưởng là ông gặp chuyện không như ý trong công việc nên đau lòng nói - Hay là mai em đưa anh đi phụ đạo tâm lý, giải phóng một chút áp lực trong lòng.

Đường Hội Thanh không tiếp lời.

Chương Hàm Uẩn dặn thím Phần pha một tách trà sâm, nấu cả canh vi cá cho Đường Hội Thanh bồi bổ.

- Anh không sao, em ra ngoài đi, anh muốn ngồi một mình. - Đường Hội Thanh nói với vợ.

Chương Hàm Uẩn an ủi ông vài câu rồi đi ra ngoài. Bà biết lúc này Đường Hội Thanh không muốn bị người khác làm phiền.

Khi Chương Hàm Uẩn đã ra ngoài, Đường Hội Thanh bắt đầu tìm kiếm số tiền mặt mà ông cất kỹ ở trong phòng. Ông tìm mãi cũng chỉ tìm được 20 vạn, vẫn còn thiếu một nửa so với số tiền mà ông khai. Đã khai ra rồi thì phải kiếm đủ số tiền đó. Đối với tiền mặt, Đường Hội Thanh chẳng có khái niệm gì, cũng chẳng nhớ con số cụ thể. Nhưng ông vẫn nhớ loáng thoáng rằng mình có khoảng 40 vạn. Thế là ông gọi Chương Hàm Uẩn vào, hỏi bà có 20 vạn tiền mặt hay không. Chương Hàm Uẩn hỏi Đường Hội Thanh cần gì nhiều tiền mặt như thế? Đường Hội Thanh nói bà đừng hỏi nhiều, Chương Hàm Uẩn cũng không hỏi nữa, bình thường Đường Hội Thanh đi công tác cũng phải mang theo ít tiền, lên tỉnh thì còn cần nhiều hơn, việc này bà gặp nhiều rồi nên cũng không thấy lạ, Đường Hội Thanh cũng chưa bao giờ nói với bà là số tiền ấy dùng vào việc gì. Bà biết Đường Hội Thanh như thế chắc chắn là có cái lý của ông.

Chương Hàm Uẩn vào phòng ngủ lấy ra 20 vạn tiền mặt đưa cho Đường Hội Thanh. Chương Hàm Uẩn đoán, chắc lần này chông mình lại có cơ hội được thăng tiến. Bởi vì những lần trước khi chông được thăng chức là ông lại chạy lên tỉnh xử lý vài việc. Nhưng nhìn đáng về tiền tuy, lo lắng của chông, bà lại thấy khó hiểu.

Sáng sớm hôm sau, Đường Hội Thanh lôi một cái va li nhỏ ra để đựng tiền, sau đó ông gọi tài xế đi lên tỉnh.

Khi Đường Hội Thanh lên xe, tài xế tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chủ nhiệm Đường, sao tóc ông trắng hết thế kia?

Đường Hội Thanh không tin, bèn soi vào gương chiếu hậu của xe, quả nhiên mái tóc đen giờ đã trắng hết cả. Ông giật mình, cố che giấu sự hoảng hốt, nói:

- Không có gì, ngày trước tôi nhuộm tóc bởi vậy trông mới có màu đen, đây là màu tóc thật của tôi. - Đường Hội Thanh lắp liếm.

Trên xe, Đường Hội Thanh gọi điện thoại cho Lí Hựu Thu, nói là ông có việc phải lên tỉnh, sẽ trở về trong ngày. Sở dĩ Đường Hội Thanh lên tỉnh là vì ông không dám gửi tiền cho Tổ điều tra của Ủy ban Kỷ luật Trung ương tại Đông Lạc. Ở Đông Lạc này, khuôn mặt ông là một tấm danh thiếp số ng, hầu như ai cũng biết. Đó đều là tai họa do Đài truyền hình và báo chí gây ra, giới truyền thông địa phương cứ dăm bữa nửa tháng lại có một tin tức gì đó về ông. Bởi vì liên quan tới quá nhiều tiền mặt nên Đường Hội Thanh không dám để tài xế và thư ký làm giúp, vào lúc nào, giữ bí mật là chuyện quan trọng nhất. Thế là ông quyết định tới Lệ Dương để gửi tiền. Lệ Dương rộng lớn như thế, ai mà quen một Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố như ông chứ? Như vậy sẽ an toàn hơn nhiều.

Đường Hội Thanh bảo tài xế tìm một khách sạn ở nơi vắng vẻ một chút, thuê một phòng. Có lẽ là vì hơi bất ngờ nên tài xế hỏi lại:

- Chủ nhiệm Đường, lần này không ở khách sạn Tỉnh ủy sao?

Đường Hội Thanh đáp là mình hẹn một người bạn nói chuyện riêng. Tài xế lập tức chạy đi thuê phòng.

Ở khách sạn, Đường Hội Thanh nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, bỗng dưng ông cảm thấy mình đang làm một việc vô cùng ngu ngốc. Ông loáng thoáng nhớ rằng có người từng nói, Ủy ban Kỷ luật Trung ương chỉ điều tra các cán bộ cấp phó tỉnh trở lên, còn ông chỉ là một cán bộ cấp thành phố, như thế là không phù hợp với kiến thức thông thường và logic.

Đường Hội Thanh gõ i bật dậy, vội vàng mở máy tính của khách sạn ra, lên mạng điều tra những tin tức có liên quan tới Ủy ban Kỷ luật Trung ương. Tìm kiếm một lát, đại khái đã biết được một số tình hình của Ủy ban Kỷ luật Trung ương: Từ Phòng 1 tới Phòng 4, chủ yếu là phụ trách điều tra những vụ án liên quan tới cán bộ Đảng viên cấp Bộ của Trung ương trở lên, từ Phòng 5 tới Phòng 8 chủ yếu phụ trách điều tra các cán bộ đảng viên cấp Tỉnh trở lên. Nhưng những tin tức này đều là theo hiểu biết của cư dân mạng chứ không phải là kênh thông tin chính thức nên Đường Hội Thanh cũng thấy phân vân. Ông tiếp tục tìm kiếm, sau đó lại phát hiện ra một tin tức có liên quan, có những Phó Giám đốc Phòng của tỉnh hoặc là lãnh đạo cấp thành phố bị Ủy ban Kỷ luật Trung ương đưa đi. Những người này cũng giống như ông, đều là cán bộ cấp thành phố. Theo như những tin tức này phân tích thì Ủy ban Kỷ luật Trung ương cũng quản lý cả những vụ án của các cán bộ cấp thành phố.

Tìm kiếm thêm trên mạng, Đường Hội Thanh vẫn không hiểu rõ rốt cuộc là Ủy ban Kỷ luật Trung ương làm việc theo quy tắc gì.

Điện thoại di động đổ chuông, do “Trưởng phòng Cô c” gọi tới.

- Đường Hội Thanh phải không? Tôi là “Trưởng phòng Cô c” của Ủy ban Kỷ luật Trung ương, khoản tiền đen của anh đã gửi vào tài khoản của Tổ điều tra chưa?

Đường Hội Thanh quyết định thăm dò đối phương:

- Chào “Trưởng phòng Cô c”, tôi vẫn chưa gửi tiền, tôi qua tôi về nhà để m lại, không có nhiều tiền mặt như vậy, chỉ tìm được có 8 vạn thôi.

- Chẳng nhẽ anh lại nhớ nhầm không? Có phải anh muốn phản cung không hả? - “Trưởng phòng Cô c” có vẻ nổi giận.

- Vừa nãy có một người quen tìm tôi, cậu ấy là em trai của một người bạn học, cũng làm việc ở Ủy ban Kỷ luật Trung ương, tôi nhờ cậu ấy hỏi thăm anh, cậu nói ở Phòng 7 của Ủy ban Kỷ luật Trung ương không có trưởng phòng nào họ Cô c cả. - Đường Hội Thanh nói.

- Vậy sao... Ủy ban Kỷ luật Trung ương đương nhiên là không có “Trưởng phòng Cô c” rồi, tôi ở Ủy ban Trung thu Kỷ luật, là một tổ chức dân gian, nhận được sự ủy thác của quảng đại quần chúng nhân dân, chuyên tiến hành điều tra các tham quan trên toàn quốc, sau đó trưng thu khoản tiền đen của họ. Có thể là anh đã nghe nhầm, chúng tôi là Ủy ban Kỷ luật Trung thu chứ không phải là Ủy ban Kỷ luật Trung ương. - “Trưởng phòng Cô c” khựng lại một lát rồi bật cười ha ha.

- Các người là đồ lừa đảo! Có biết là phạm tội không hả? - Đường Hội Thanh cuối cùng cũng quát được một câu.

- Anh rất thông minh, biết ngay là lừa đảo. Nhưng anh cũng rất ngu vì đã để bị lừa. - “Trưởng phòng Cô c” vô cùng đắc ý.

- Các người là đồ` lừa đảo! - Đường Hội Thanh hắ`n học quát một câu.

- Đồ`ng chí Đường Hội Thanh, cảm ơn anh đã đánh giá chúng tôi cao như vậy. Tôi cảm thắ`y cái mũ “đồ` lừa đảo” không hợp với chúng tôi lắ`m, công việc của chúng tôi là một công việc cao thượng câ`n có trí tuệ, đó là trừ hại cho nhân dân, cũng giố`ng như các hảo hán Lương Sơn, cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo. Bởi vậy xin anh hãy phớ`i hợp với công việc của chúng tôi. - “Trưởng phòng Cô`c” bị Đường Hội Thanh chửi nhưng không hê` tỏ ra giận dữ.

- Anh đừng đắ`c ý, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát tới bắ`t các người. - Đường Hội Thanh dọa đồ`i phương.

- Được thôi, có câ`n tôi nói cho anh biế`t địa chỉ của chúng tôi không? Nê`u không cảnh sát không tìm tới lại lãng phí tài nguyên nhà nước, ha ha... - “Trưởng phòng Cô`c” cười rắ`t vui vẻ.

Đường Hội Thanh nhớ ra mọi chứng cứ mà mình khai báo đề`u nắ`m trong tay của đồ`i phương, có băng ghi hình, có ảnh, có băng ghi âm và cả khẩu cung nữa.

- Vô liêm sỉ! - Đường Hội Thanh vô cùng giận dữ. Những chứng cứ này mà rơi vào tay cơ quan kiểm tra kỉ luật thì không thể đùa được nữa.

- Đồ`ng chí Đường Hội Thanh, giờ tôi đại diện cho quảng đại quầ`n chúng nhân dân, chính thức thông báo cho anh biế`t với danh nghĩa của Ủy ban Kỉ luật Trung thu, hãy mau chóng gửi 40 vạn mà hôm qua anh nói vào tài khoản của chúng tôi.

Tại đây, tôi cũng xin đại diện cho các đồ`ng chí trong Tổ điề`u tra của chúng tôi và quảng đại quầ`n chúng nhân dân, bày tỏ sự biế`t ơn đồ`i với tâ`m lòng khắ`ng khái của anh, cũng chúc anh chuyển khoản

thành công! Còn một điều nữa cần nói với anh là hai anh em trong Tổ điều tra của tôi nóng tính lắm, chính xác thì sự kiên nhẫn của họ chỉ giới hạn trong một tiếng đồng hồ. Hay nói cách khác, sau khi tôi cúp điện thoại, anh có một tiếng để đi gửi tiêng. Nếu không họ sẽ gửi chuyển phát nhanh toàn bộ băng ghi hình, ảnh và những thứ khác trong buổi khảo cung ngày hôm qua cho cơ quan giám sát, kiểm tra, kỉ luật, đồng thời đăng tải những thứ này lên mạng để cung cấp thêm một chủ đề bàn luận mới cho cư dân mạng. Vô liêm sỉ là giá trị thông hành cho những kẻ vô liêm sỉ, cao thượng là bia mộ cho những kẻ cao thượng. Tôi từng là cán bộ nhà nước, tôi luôn muốn lấy được giá trị thông hành của vô liêm sỉ, kết quả là xã hội ruồng bỏ tôi, điều này làm cho tôi vô cùng đau khổ. Tôi luôn tưởng rằng tôi là người vô liêm sỉ, nhưng kết quả lại khiến tôi thấy vô cùng đáng tiếu, tôi phát hiện ra thì ra những người vô liêm sỉ hơn tôi còn rất nhiều, ví dụ như những loại tham quan như anh, đứng trước mặt các anh, tôi chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ, chỉ đành cam bại dưới tay. Tôi trước nay luôn tôn trọng nguyên tắc trao đổi ngang giá, đồng chí Đường Hội Thanh, nể tình anh gửi tiêng cho chúng tôi, tôi tặng anh một câu: Nếu muốn đứng mãi trên chốn quan trường không bị ngã thì phải vô liêm sỉ hơn cả kẻ vô liêm sỉ; nếu không anh chỉ có thể trở thành hòn đá lót đường cho những kẻ tự vỗ ngực gọi mình là cao thượng. Hãy nhớ rõ, nếu muốn làm một người cao thượng thì trước tiên phải bắt đầu từ vô liêm sỉ. Thời gian của anh không còn nhiều nữa, mau đi gửi tiêng đi, ha ha... - “Trưởng phòng Côc” nói xong lại bật cười lớn, sau đó cúp điện thoại.

Đường Hội Thanh không ngờ đồng chí phương lại vô liêm sỉ tới thế, cũng không ngờ hấn lại to gan như vậy, càng không ngờ thủ đoạn lừa đảo của hấn lại tinh vi như vậy.

Đường Hội Thanh bắt đầu thấy hận bản thân, ông thậm chí nghĩ mình là đồ ngu. Hôm qua tại sao không bình tĩnh lại để suy nghĩ

vấn đề. Chỉ trách mình đã quá căng thẳng, lần đầu tiên gặp phải chuyện này nên loạn hết cả lên.

Đường Hội Thanh hốt hận vì mình đã khai báo thật thà toàn bộ mọi chuyện, để lại bao nhiêu bằng chứng trong tay đối phương, những chứng cứ này nếu để lọt ra ngoài thì bất cứ cái nào cũng đủ đưa ông vào chỗ chết.

Sau một hồi tự giày vò, trách móc bản thân, Đường Hội Thanh lại bắt đầu thấy may mắn, may mắn vì những người này chỉ là bọn lừa đảo, nếu thực sự là người của Ủy ban Kỷ luật Trung ương thì chắc chắn là mình tiêu thật rồi. Mục đích của bọn lừa đảo chẳng qua cũng chỉ là để kiếm một ít tiền, nếu bỏ tiền ra có thể mua được sự bình an thì ông vô cùng sẵn lòng. Thậm chí ông còn sẵn lòng đưa ngay 40 vạn tệ trong tay cho đối phương, như thế là có thể đổi lại được sự tự do. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh có cảm giác như được giải thoát. Ông cảm thấy hòn đá đè nặng trong tim mình cuối cùng cũng được nhấc ra, thoải mái hơn rất nhiều.

Để gửi kịp tiền trong khoảng thời gian đối phương quy định, Đường Hội Thanh vội vã xuống lầu, đi ra khỏi khách sạn, bắt một chiếc taxi rồi bảo tài xế tìm một ngân hàng địa phương ở vị trí xa xôi. Đường Hội Thanh không dám bảo lái xe riêng đưa mình đi, chuyện này không thể để người khác biết được.

Gửi tiền xong, Đường Hội Thanh thở phào một hơi, giống như vừa hoàn thành nhiệm vụ khó khăn và quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Khi về gần tới thành phố Diệp Hoảng, Đường Hội Thanh tham lam hít mạnh bầu không khí nơi đây, cảm thấy không khí ở đây thật quen thuộc và ấm áp. Ông bảo tài xế Tiểu Lang tìm một tiệm cắt tóc ven đường, nhuộm lại mái tóc đã bạc trắng chỉ sau một

đêm. Tiểu Lang nói các tiệm bên đường đều không có quy củ, đề nghị ông nên tới khách sạn Đông Lạc thì hơn. Đường Hội Thanh nói là không cần, cứ làm qua loa là được. Tiểu Lang không hiểu ý của Đường Hội Thanh, khách sạn Đông Lạc là khách sạn tiếp khách của Thị ủy, người quen quá nhiều, Đường Hội Thanh không muốn để người khác biết chuyện tóc mình bạc trắng sau một đêm.

Đường Hội Thanh nhuộm tóc xong, lên xe mới phát hiện tài xế Tiểu Lang đang vui đùa vào đọc một cuốn sách. Bình thường Tiểu Lang không thích đọc sách nên Đường Hội Thanh mới cảm thấy kỳ lạ.

- Tiểu Lang, đang đọc sách gì thế? Say sưa vậy. - Đường Hội Thanh hỏi.

- Một cuốn tiểu thuyết quan trường tên là “Lão gia”, hay lắm. - Tiểu Lang nói.

- “Lão gia”? Có nội dung gì? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Viết về câu chuyện một vị quan cao cấp đã về hưu và ông chủ công ty nhà đất chống hủ bại. Tôi cảm thấy viên tài xế Điền Qua Qua của ông chủ nhà đất trong này có vẻ giống với tài xế Tiểu Tiêu của Bí thư Dương Bạch Hề lúc trước. - Tiểu Lang đáp.

Đường Hội Thanh vừa nghe anh nói vậy đã cầm quyển sách giở qua vài trang, sắc mặt bỗng dung thay đổi:

- Tiểu Lang, cậu đừng đọc loại sách này nữa, có gì đâu mà xem!

- Cuốn sách này không phải của tôi, là thư kí Vương mua, cậu ấy nói là hay lắm, còn nói là thư kí của lãnh đạo thành phố đều mua sách này. Cậu ấy đọc xong để trên xe, quên mang về, tôi thấy vậy

nên mới đọc thôi. - Tiểu Lang ngạc nhiên, hoang mang nhìn Đường Hội Thanh một cái, tỏ vẻ vô tội nói.

- Vương Tiểu Di này thật là! Cậu nói với cậu ấy, sau này không được đọc những loại sách chống hủ bại này nữa, toàn là bịa chuyện, ở đâu mà ra nhiều hủ bại thế! - Đường Hội Thanh có vẻ không vui.

Tiểu Lang vội vã gạt đầu, khởi động chiếc xe.

Đường Hội Thanh lúc này vô cùng nhạy cảm với những cuộc họp và cuốn sách có liên quan tới chống hủ bại, ông không muốn nhìn thấy những thứ này. Nhất là ban nãy vừa mới giờ cuốn tiểu thuyết “Lão gia” ra, ông đã thấy một Giám đốc phòng trong đó bị bắt, lòng ông lại thất lại. Bản thân ông cũng là một cán bộ cấp cao, bình thường thì thoảng được người ta gọi là lão gia, thế là ông lập tức liên tưởng mình với giám đốc phòng bị bắt, cảm thấy thật là xui xẻo, thế là nổi giận vô cớ.

Xe vẫn chưa đi vào tòa nhà làm việc của Hội đồng Nhân dân thì đã nhận được điện thoại của Tần Khai Tân, nói là đã sắp xếp xong nhất việc kiểm tra tình hình tâm lý cán bộ công nhân viên theo như chỉ thị của Thị ủy, hôm nay các cơ quan trong Hội đồng Nhân dân thành phố sẽ được trải nghiệm tâm lý. Đường Hội Thanh vô thức liếc đồng hồ, lúc này còn cách thời gian tan ca một chút nữa. Đường Hội Thanh hỏi những lãnh đạo khác của Hội đồng Nhân dân đã kiểm tra xong chưa. Tần Khai Tân đáp là tám vị Phó Chủ nhiệm của cơ quan thì chỉ có ba vị đi, năm vị còn lại xin nghỉ, người thì nói là nhà có việc, người thì bảo là bị mệt, hoặc là đi công tác. Tần Khai Tân nói các lãnh đạo đều không chịu đi đâu phong trào, ông chỉ là một chủ tịch còn con con cũng không tiện làm, tới lúc đó sợ lãnh đạo Thị ủy không vui.

Đường Hội Thanh hỏi Bạch Hoa có đi không, Tầ n Khai Tân nói Phó Chủ nhiệm Bạch không đi, xin nghỉ đột xuấ t, nói là có một người bạn cũ từ nơi khác tới thăm nên phải tiế p đón, không bớt được thời gian. Đường Hội Thanh tìm hiểu xong tình hình, biế t là trong ba vị Phó Chủ nhiệm tham gia trắ c nghiệm tâm lí có hai vị là người của Đảng Dân chủ, một vị xuấ t thân là giáo sư đại học. Đường Hội Thanh cảm thấ y chuyện này thật hoạt kê, năm vị Phó Chủ nhiệm không chịu đi trắ c nghiệm tâm lí đề u là những đồ ù ng chí đã lẫn lộn cả đời trên chố n quan trường. Sau đó Đường Hội Thanh lại hỏi tình hình của các đơn vị khác. Tầ n Khai Tân nói Hội đồ ù ng Nhân dân thành phố là đơn vị thứ hai tham gia kiểm tra tâm lí, đơn vị đầ u tiên là Cục Đấ t đai thành phố , nghe nói Cục Đấ t đai có khoảng một nửa đồ ù ng chí không tham gia, đa số các cán bộ đề u tìm đủ mọi lí do để từ chố i tham gia, bao gồ m cả lãnh đạo cục của họ.

Đường Hội Thanh nghe Tầ n Khai Tân báo cáo, chìm vào suy nghĩ. Thực ra ông cũng không muố n tham gia cuộc kiểm tra tâm lí toàn diện này, ông đặc biệt sợ bí mật tâm lí của mình bị người khác phát hiện ra.

Sau đó, Tầ n Khai Tân lại báo cáo với Đường Hội Thanh, sau khi Bí thư Thị ủy thành phố Vương Lạc An biế t chuyện này đã vô cùng không vui, cho rằ ng mọi người không tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Thị ủy. Tầ n Khai Tân nghe nói Bí thư Thị ủy Vương Lạc An còn ra chỉ thị mới nhấ t, đó là các cán bộ toàn thành phố buộc phải tham gia kiểm tra tâm lí, không được vắ ng mặt, Văn phòng Thị ủy sẽ thành lập một tổ giám sát chuyên môn.

Nghe Tầ n Khai Tân nói vậy, Đường Hội Thanh lại im lặng.

Theo lí mà nói, Đường Hội Thanh là Chủ nhiệm Hội đồ ù ng Nhân dân thành phố nên ngang câ p với Bí thư Thị ủy, kiế m một cái có để không làm trắ c nghiệm tâm lí cũng không có gì là quan trọng.

Nhưng vào lúc này, Đường Hội Thanh đang lâm vào tình thế nguy khó, ông không nên vì việc này mà đắc tội với Vương Lạc An. Nếu tới lúc đó bị dồn ra ngoài, nói là ông không ủng hộ công việc của Vương Lạc An thì ảnh hưởng sẽ không tốt lắm, Vương Lạc An mặc dù ngoài miệng thì không nói rõ nhưng trong lòng chắc chắn là rất không vui. Huống hồ trong mắt mọi người, Hội đồng Nhân dân thành phố đã trở thành một đơn vị điển hình đi đầu trong kế hoạch quan tâm tâm lý cán bộ công nhân viên, ông là Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân nên đương nhiên không thể không làm gương.

Nghĩ trước nghĩ sau, Đường Hội Thanh đồng ý là sẽ lập tức tới phòng làm việc của Cam Lộ để làm trải nghiệm tâm lý, đồng thời dặn dò Tân Khai Tân, bảo ông ta tổ chức thêm một buổi kiểm tra nữa cho những đồng chí trong cơ quan chưa tham gia trải nghiệm lần này.

Khi Đường Hội Thanh tới Văn phòng Cam Lộ, Tân Khai Tân đã ở đó chờ sẵn.

Cam Lộ chụp CT tâm lý và làm trải nghiệm tâm lý cho ông theo quy định thông thường. Khi Cam Lộ cầm bảng kết quả trải nghiệm tâm lý, tim Đường Hội Thanh đập thành thịch trong lồng ngực. Ông cảm thấy trước mặt Cam Lộ, mình giống như một người bị cởi hết quần áo, không hề có chút riêng tư nào. Đường Hội Thanh sợ nhất là Cam Lộ phát hiện ra bí mật tâm lý của mình.

- Chủ nhiệm Đường, gần đây có phải ông có tâm sự không? - Cam Lộ hỏi.

Câu hỏi của Cam Lộ khiến Đường Hội Thanh giật nảy mình, ông cảm thấy cái trò trải nghiệm tâm lý này đúng là chuẩn thật. Càng như thế thì Đường Hội Thanh lại càng thấy hoảng sợ.

- Không có tâm sự gì cả, chỉ là một vài chuyện trong công việc, mắ'y chục năm nay đề' u như thế', quen rô' i. - Đường Hội Thanh giả vờ trả lời một cách nhẹ nhàng.

- Vậy ông có xuấ' t hiện những việc này không: Ví dụ như thường xuyên rửa tay, hơn nữa thời gian rửa tay rấ' t lâu, lâu hơn mức bình thường, có lúc vừa rửa tay vừa đề' m thầ' m; hoặc là thường xuyên cảm thấ'y việc mặc quầ' n áo, tắ' m rửa, ăn cơm, đi đường phải tuân theo một trình tự nhấ' t định; hoặc là đi bộ nhiề' u lâ' n ở cùng một địa điểm theo cùng một phương thức? - Cam Lộ hỏi.

- Không có. - Lầ' n này Đường Hội Thanh trả lời rấ' t rõ ràng và tự tin.

- Ông có thường xuyên nghĩ tới một vài kí ức hay suy nghĩ không vui vẻ một cách tự giác, khó có thể thoát khỏi những suy nghĩ đó; hoặc thường xuyên cho rằ' ng những sai lâ' m nhỏ của mình cũng gây ra hậu quả nghiêm trọng? - Cam Lộ hỏi.

- Không có. - Lầ' n này thì trong lòng Đường Hội Thanh thắ' t lại, bởi vì những gì mà Cam Lộ vừa nói chính là những gì mà ông thường gặp phải, nhưng ông vẫn ra sức phủ nhận vì ông không muố' n Cam Lộ nhận ra tâm tư của mình.

- Khi nghe nói tới tự sát, phát tội hoặc bị bệnh, ông có thầ'y tâm tư rô' i bởi một khoảng thời gian dài, khó có thể không nghĩ tới nó không? - Cam Lộ hỏi.

- Không. - Lúc này Đường Hội Thanh dự cảm Cam Lộ đã biế' t ông mắ' c bệnh tâm lí, bởi vậy trong lòng ông thầ' m tính toán, do dự một lát rô' i vẫn phủ nhận.

Cam Lộ đã nhận ra điề' u đó từ lâu, biế' t ông là Chủ nhiệm Hội đồ' ng Nhân dân thành phố' nên mới không nói trắ' ng ra. Cam Lộ

đề nghị ông về nhà, cây và người.

Đường Hội Thanh biết mục đích của trò chơi này, đương nhiên là không muốn tham gia, bèn nói:

- Tiễn sĩ Cam, tôi vừa ở ngoài về, ngồi xe lâu quá rồi nên hơi chóng mặt, tôi thấy hay là thôi, lúc này mà về những thứ đó thì không thể bình tâm được.

Cam Lộ thấy Đường Hội Thanh không chịu vẽ tranh thì cũng không tiện miễn cưỡng, bèn nói với ông là kết quả trải nghiệm cho thấy ông mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và chứng lo lắng quá độ, đề nghị ông hãy an tâm chấp nhận điều trị.

Đường Hội Thanh vừa nghe vậy đã hơi hoảng hốt, ông không muốn người khác biết mình bị bệnh tâm lý, cũng không muốn tiếp nhận điều trị. Nếu phải điều trị thì bác sĩ tâm lý đương nhiên sẽ phải tìm hiểu căn nguyên gây bệnh. Ông biết rất rõ rằng bệnh tâm lý của mình hoàn toàn là do Hà Đại Dục và Phan Bằng Bằng gây ra. Chuyện này là bí mật tuyệt đối của ông, đương nhiên không thể để lộ ra được.

Để thoát khỏi sự truy hỏi của Cam Lộ, Đường Hội Thanh nghĩ phải thoát khỏi đây sớm để tránh bại lộ bí mật của mình. Ông chủ động xuất kích:

- Tiễn sĩ Cam, cô nói tôi lo lắng thì đúng là có một chút.

Con gái tôi đang du học ở Mỹ, mấy hôm trước gọi điện về nhà nói là ở trường đại học nó theo học mới xảy ra một vụ án giết người bằng súng, một người da đen vì muốn trả thù xã hội mà nổ súng giết chết hai người ở trường của nó. Khi tôi nghe nó kể chuyện này, trong lòng thấy rất lo lắng cho an nguy của con gái tôi. - Câu chuyện này là do Đường Hội Thanh bịa ra.

Cam Lộ nhìn Đường Hội Thanh, không nói gì. Đường Hội Thanh bị ánh mắt của chị khiến cho nổi da gà, không dám nhìn thẳng chị. Ông biết Cam Lộ là một tiến sĩ tâm lý, có thể thông qua hành vi cử chỉ của người khác để phán đoán mọi chuyện. Đường Hội Thanh cảm thấy một bác sĩ tâm lý như chị thật đáng sợ, cũng giống như một cái máy chụp CT, có thể nhìn thấu bí mật trong lòng người khác.

Nếu không phải là Vương Lạc An quy định ai cũng phải tham gia trải nghiệm thì có đánh chết ông cũng không đến cái nơi quỷ quái này. Thêm vào đó bản thân lại là lãnh đạo của thành phố Đông Lạc, thân phận của ông không cho phép ông được để lộ bất cứ điều gì. Nếu là lên tỉnh kiểm tra thì ông cũng chẳng đến nỗi hoảng sợ như thế, bởi vì các bác sĩ đều không quen biết ông.

Nhìn vào ánh mắt của Cam Lộ, Đường Hội Thanh cảm thấy chị đang nghi ngờ mình, chỉ có điều không nói rõ ra mà thôi. Bởi vì gần đây trong thành phố đang triển khai rà soát hoạt động chăm sóc sức khỏe tâm lý cho cán bộ công nhân viên, Đường Hội Thanh cũng đã đọc một ít tài liệu. Nhất là khi ông đoán mình có những triệu chứng bệnh giống như Mạc Hiểu Phong, ông đã biết là mình bị mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, vì việc này mà ông cũng đọc thêm rất nhiều tài liệu trên mạng, tìm hiểu một số triệu chứng của căn bệnh này. Thế là Đường Hội Thanh đành ngọt giọng nói:

- Tiến sĩ Cam, ở nhà tôi nuôi một con anh vũ, tòa nhà Thị ủy nơi tôi sống có mèo hoang thường xuyên ra vào, tôi lo lắng những con mèo hoang này vào nhà gây tổn thương tới con chim nên gần đây đặc biệt chú ý tới cửa sổ trong nhà, cứ liên tục kiểm tra xem cửa đã đóng hay chưa. Tiến sĩ Cam, đó có phải là chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không?

Cam Lộ cười, không trả lời. Nếu chỉ vì vấn đề của mấy con mèo hoang thì Đường Hội Thanh không thể sợ hãi tới vậy. Cam Lộ

biết ông đang nói dối.

Đường Hội Thanh thấy biểu cảm đó của Cam Lộ thì lại càng cảm thấy không tự nhiên. Ông vội vàng nói lảng sang chuyện khác:

- Tiến sĩ Cam, tôi có việc phải đi trước đây.

- Chủ nhiệm Đường, tôi cho rằng trạng thái tâm lý của ông không mấy lạc quan, cần phải tiến hành điều trị, tôi có thể đặt ra cho ông một phương án điều trị cụ thể. - Cam Lộ nói.

- Không nghiêm trọng thế chứ? - Đường Hội Thanh nói với Cam Lộ, trong lòng thì đang thầm lo lắng. Đương nhiên ông tuyệt đối không mong muốn Cam Lộ điều trị bệnh cho mình. Cho dù phải tiếp nhận điều trị thì ông cũng sẽ lựa chọn bệnh viện tỉnh hoặc là một bệnh viện nào đó ở tỉnh khác, như thế bí mật tâm lý của mình mới không bị lộ trước mặt người quen.

- Chủ nhiệm Đường, là một bác sĩ tâm lý chuyên nghiệp, tôi hi vọng ông hãy tin tôi, và chấp nhận đề nghị của tôi, đừng bỏ lỡ thời gian điều trị tốt nhất. - Cam Lộ để lộ sự lo lắng.

- Tiến sĩ Cam, cảm ơn ý tốt của cô, hôm nay tôi thực sự có chút việc bận, đã hẹn với người ta rồi. Hôm khác tôi sẽ tới chỗ cô để khám kĩ lại. - Đường Hội Thanh vội vàng rút lui.

- Nếu đã như thế thì tôi kê cho ông một ít thuốc, ông về dùng trước. Khi nào ông có thời gian chúng ta lại nói chuyện với nhau, hi vọng tôi có thể giúp được cho ông. - Cam Lộ biết là Đường Hội Thanh không chịu hợp tác nên đành buông tay.

- Tiến sĩ Cam, thuốc chưa cần cũng được, lần sau tôi tới khám lại thì kê sau. - Đường Hội Thanh không muốn chuyện mình mất

bệnh tâm lí phải dùng thuốc lan ra ngoài, như thế sẽ bất lợi cho ông.

Thực ra Cam Lộ đã nhận ra nỗi lo lắng của ông từ lâu. Đường Hội Thanh là một cán bộ lãnh đạo chủ chốt của thành phố Đông Lạc, đương nhiên là có một số bệnh nhưng không muốn chữa trị, đây là việc rất bình thường.

- Chủ nhiệm Đường, phòng làm việc này của chúng tôi hơi đơn giản, lần sau nếu ông lên tỉnh công tác thì hãy tới bệnh viện lớn ở tỉnh để kiểm tra tâm lí, bệnh tâm lí có lúc còn đáng sợ hơn cả bệnh trong thân thể, hi vọng ông đừng coi thường nó. - Cam Lộ cười nói.

Những lời này của Cam Lộ khiến Đường Hội Thanh thấy bối rối. Ông biết chị đã nhìn thấu tâm tư của mình, chỉ có điều không nói thẳng ra mà thôi, cũng coi như là giữ lại chút thể diện cho ông. Ông nghĩ bụng: bác sĩ tâm lí còn lợi hại hơn cả bác sĩ thông thường, giống như một tấm gương, loại người này nếu mà làm chính trị thì thật đáng sợ, chắc chắn có thể nhìn thấu tim gan người khác.

Đường Hội Thanh nói với Cam Lộ thêm vài câu rồi cáo biệt. Khi đi ra khỏi văn phòng của Cam Lộ, ông thở phào một hơi nhẹ nhõm. Khi ông ngồi trên xe nhớ lại những gì Cam Lộ nói, trong lòng lại có cảm giác thấp thỏm và hoảng sợ. Từ giọng nói của Cam Lộ, Đường Hội Thanh nhận ra vấn đề tâm lí của mình khá nghiêm trọng, cần phải kịp thời đi điều trị. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh thở dài quyết tâm, khi nào có thời gian ông nhất định phải tới bệnh viện lớn của tỉnh để kiểm tra và đi điều trị.

Một cơn gió lớn thổi tới, Đường Hội Thanh bất giác lạnh run, ông vội vàng đóng cửa xe lại.

Đường Hội Thanh cảm thấy mình càng ngày càng sợ gió.

CHƯƠNG 20: CHÓ NGÁP PHẢI RUỒI

Từ sau khi nhận được sự khẳng định của Đường Hội Thanh và lãnh đạo thành phố, Chủ tịch Công hội Hội đồng Nhân dân thành phố Tân Khai Tân như được đón mùa xuân thứ hai trong cuộc đời. Mặc dù trong thời gian này vợ ông Tô Phụng Y gây ra một chút sóng gió nhưng những việc này đều đã trôi qua, Tân Khai Tân lại tìm lại được sự tự tin của mình.

Nhóm Gào thét vui vẻ mà ông thành lập là một điển hình của “Năm xây dựng vui vẻ”, trở thành tiêu điểm của giới truyền thông, Tân Khai Tân cũng bắt đầu thường xuyên được xuất đầu lộ diện ở các hoạt động công cộng. Nhóm Gào thét vui vẻ của Tân Khai Tân ban đầu chỉ có vài người, giờ đã phát triển lên hơn một nghìn người. Trong số những người này có cả cán bộ công nhân viên các cơ quan, nhân viên của các đơn vị hành chính sự nghiệp, có cả người dân bình thường. Tóm lại, chỉ cần bạn sẵn sàng vui vẻ thì bạn có thể gia nhập vào đó, không hề bị cản trở gì. Tân Khai Tân còn nghĩ ra một câu khẩu hiệu: “Niềm vui không phân sang hèn, vào nhóm không lo cản trở.”

Nhóm Gào thét vui vẻ chủ yếu thông qua việc gào thét và cười lớn để tìm kiếm niềm vui cho mình: Đầu tiên là tất cả mọi người cùng hét lớn, hét lớn là để giải tỏa áp lực; sau khi hét xong thì lại cười lớn, cười lớn là để cho tâm trạng vui vẻ. Để tiếng hét thông nhất với nhau, Tân Khai Tân còn thông nhất cả cách hét, cách cười, trước tiên là hét “aaaaaa” một phút đồng hồ để những áp lực, oán hận và những điều không vui trong lòng được giải phóng ra ngoài. Sau đó lại hét lớn “Tôi hét to, tôi vui vẻ”, liên tiếp hét như thế bốn

phút, hết xong thì há miệng cười thật lớn. Cười thì không có quy định cụ thể, cười gập bụng, vừa cười vừa giậm chân, cười đứng, cười quỳ, ôm bụng cười đều được. Bản thân bạn cảm thấy như thế nào là thoải mái nhất thì bạn làm như thế. Nhưng có một điểm là khi bạn cười ít nhất phải có hai người một nhóm, buộc phải làm mặt hề để chọc cho nhau cười. Thông qua cách chọc nhau cười này hình thành một lực từ trường rất lớn, khiến tiếng cười càng lúc càng to. Thời gian cười là mười phút. Hay nói cách khác, tổng cộng thời gian gào thét và cười là mười lăm phút. Sau khi một chu kì kết thúc lại bắt đầu một chu kì mới, cứ như thế lặp lại nhiều lần, gào thét và cười liên tục.

Hoạt động gào thét vui vẻ vào buổi sáng sớm có thể khiến mọi người nhẹ nhàng tỉnh táo hơn, mỗi người đều giống như một cỗ máy tràn đầy năng lượng vui vẻ, có thể duy trì tâm trạng tích cực trong suốt một ngày, hiệu quả công việc được nâng cao. Hoạt động gào thét vui vẻ vào buổi chiều có thể giải tỏa những áp lực, mệt mỏi và căng thẳng trong một ngày, điều chỉnh bản thân quay về với trạng thái áp lực bằng 0, có thể bình an đi vào giấc ngủ đẹp.

Vì nhân số của Nhóm Gào thét vui vẻ quá đông, nếu tụ tập lại một chỗ thì không tiện quản lí nên Tân Khai Tân bèn chia thành nhiều phân đội nhỏ, mỗi phân đội khoảng 100 người, chỉ định một đội trưởng để phụ trách, mỗi người tự tìm một nơi gần khu vực của mình để hoạt động. Cuối tuần, tất cả các phân đội hợp thành một nhóm lớn, mỗi tuần lại tổ chức một hoạt động theo nhóm, cảnh tượng đó vô cùng hoành tráng, tiếng hét, tiếng cười vang vọng khắp bầu trời thành phố Đông Lạc.

Phân đội Gào thét vui vẻ mà Tân Khai Tân quản lí triển khai hoạt động cố định ở quảng trường thành phố Đông Lạc, những người tham gia đa số là cư dân sống gần đó, cũng có một số cán bộ công nhân viên. Hoạt động gào thét tiến hành mỗi ngày hai lần,

sáng sớm một lần, chiều tối một lần. Vì không hoạt động nhiều, không ra mồ hôi nên có một số người làm việc trong tòa nhà Thị ủy thi thoảng đi làm sớm tới quảng trường tham gia hoạt động này, thả lỏng tâm trạng để chuẩn bị cho một ngày làm việc mới, nhưng những người này đa số đều là các đồng chí đã có tuổi.

Hoạt động của Nhóm Gào thét vui vẻ có ảnh hưởng rất lớn, hiệu quả rất tốt, thu hút sự chú ý của Bí thư Thị ủy Vương Lạc An, ông cũng từng đích thân tham gia hoạt động. Vương Lạc An sẵn sàng từ bỏ thân phận của mình để tham gia hoạt động cùng nhân dân, bởi vậy được mọi người hết lòng khen ngợi. Đường Hội Thanh làm công tác tổ chức và công tác đảng, quần chúng suốt cả đời, đã hình thành một tác phong làm việc nghiêm túc, đứng đắn, nhưng ông nghe nói Vương Lạc An cũng đích thân tham gia vào Nhóm Gào thét vui vẻ, bèn dặn dò Tân Khai Tân, nếu sau này Vương Lạc An lại tham gia lần nữa thì phải lập tức thông báo cho ông, để ông cùng tham gia.

Sáng sớm hôm nay, hơn 6 giờ Tân Khai Tân đã tới quảng trường, thắt lưng ông giắt hai lá cờ nhỏ, một lá cờ đỏ, một lá cờ xanh. Hai lá cờ này ông dùng để chỉ huy mọi người. Ông phất cờ xanh có nghĩa là hoạt động bắt đầu, phất cờ đỏ nghĩa là một chu kỳ hoạt động đã kết thúc. Mỗi lần Tân Khai Tân cầm hai lá cờ này, trên mặt ông đều tràn ngập sự tự hào, lúc này ông cảm thấy mình giống như một tướng quân đang chỉ huy thiên quân vạn mã, chỉ cần ông phất cờ lệnh, tất cả mọi người đều nghe theo ông.

Vì tới quá sớm nên trên quảng trường chỉ lác đác vào người đang vừa trò chuyện với nhau, vừa chờ mọi người tới. Tân Khai Tân ung dung thong thả đi trên quảng trường, mỉm cười chào hỏi mọi người, giống như một tướng quân đang kiểm duyệt binh sĩ của mình.

Đã lâu lắm rồi Tân Khai Tân không được trải nghiệm cảm giác này. Ngày trước ông làm Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện

Tô Thủy, vì lo cho con gái làm việc ở thành phố nên ông mới xin được đi về thành phố, làm Phó Bí thư Đảng ủy trong một cơ quan, sau đó làm Chủ tịch Công hội Hội đồng Nhân dân thành phố. Ngày trước khi còn là Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân huyện, ông vẫn thường xuyên xuất đầu lộ diện trên Đài truyền hình và báo địa phương, nhưng từ sau khi tới Hội đồng Nhân dân thành phố, ông đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Tân Khai Tân đi trên quảng trường, nhìn các thành viên của Nhóm Gào thét vui vẻ, ông dường như có thể tìm lại được cảm giác làm lãnh đạo huyện. Nói thật lòng, một cán bộ cấp sở như ông chẳng có địa vị gì trong thành phố Đông Lạc này cả. Ông đã từng rất buồn rầu, nhưng từ sau khi bắt đầu “Năm xây dựng vui vẻ”, ông bỗng dưng tìm lại được sở trường của mình, khai quật được giá trị của bản thân, con người ông cũng trở nên tích cực hơn.

Dưới ánh mặt trời dịu dàng và ấm áp của buổi sáng sớm, tâm trạng của Tân Khai Tân rất tốt, nhàn nhã đi lại trên quảng trường.

Chương Hàm Uẩn cũng tham gia vào Nhóm Gào thét vui vẻ. Tân Khai Tân thấy Chương Hàm Uẩn, lập tức giấu đi sự kiêu ngạo trong ánh mắt, cung kính gọi một tiếng chị Chương, nói là chị Chương cũng tới đây ủng hộ hay sao.

Chương Hàm Uẩn cười nói:

- Anh Tân quan liêu quá, tôi đã là thành viên của nhóm anh rồi.

Tân Khai Tân vội vàng nói:

- Chị Chương cười tôi rồi.

Chương Hàm Uẩn nói:

- Anh Tân này, sau khi tôi tham gia hoạt động thấy tâm trạng mình tốt hơn trước rất nhiều, lần sau tôi sẽ kéo ông Đường nhà tôi tới cùng tham gia.

Tân Khai Tân nói:

- Thế thì tốt quá, để Chủ nhiệm Đường trải nghiệm một chút, chắc chắn có thể tạo ra thành tích cho Nhóm Gào thét vui vẻ của chúng ta.

Hàn huyền với Chương Hàm Uẩn vài câu, Tân Khai Tân tiếp tục cuộc “đi tuân” của mình. Khuất mắt Chương Hàm Uẩn, ông lại quay về với vẻ kiêu ngạo và tự hào. Bỗng dưng ông phát hiện ra một khuôn mặt rất quen thuộc trong bóng người: Triệu Cửu Cửu.

Tân Khai Tân và Triệu Cửu Cửu quen biết nhau đã lâu.

Triệu Cửu Cửu ngày trước là Chủ tịch thị trấn Hương Thủy thuộc huyện Tô Thủy, cũng là đại biểu Hội đồng Nhân dân huyện, Tân Khai Tân thì là Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân. Một cái huyện nhỏ bằng cái lòng bàn tay, những người cùng làm quan với nhau đương nhiên là đều quen nhau cả.

Thị trấn Hương Thủy vì tài nguyên khoáng sản phong phú nên là một địa phương giàu có nhất của huyện Tô Thủy, dân số cũng đông nhất. Chính vì vậy mà từ trước tới nay Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy đều là Thường ủy Huyện ủy, đây là một chuyện đã được mặc nhiên thừa nhận. Thế là người phụ trách các xã, thị trấn trên toàn huyện đều chăm chăm muốn làm Bí thư Đảng ủy của thị trấn Hương Thủy, tới Hương Thủy nhậm chức cũng đồng nghĩa với việc có thể bước chân vào hàng ngũ lãnh đạo của Huyện ủy.

Mọi ngon thì ông bu đến, Chủ tịch Thị trấn Triệu Cửu Cửu đương nhiên cũng muốn trở thành Bí thư Đảng ủy của thị trấn. Từ

Chủ tịch sang làm Bí thư, nhìn thì có vẻ như là một việc đơn giản, nhưng vì cái chức Bí thư này lại đặt trên đầu cái mũ Thường ủy Huyện ủy nên vẫn đề không còn đơn giản nữa.

Khi đó Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy Kim Chính Duyệt được thăng chức lên làm Thường ủy Huyện Ủy và Phó Chủ tịch thường vụ huyện, bởi vậy cái vị trí Bí thư Đảng ủy thị trấn bị bỏ trống. Điều khiến người ta thấy khó hiểu là theo như quy định thông thường, sau khi một Bí thư Đảng ủy xã hoặc thị trấn bị điều đi thì sẽ phải một người khác tới nhậm chức, hai quyết định này sẽ được tuyên bố cùng một lúc. Nhưng Kim Chính Duyệt đã được điều đi một khoảng thời gian dài mà cái chức Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy vẫn chưa có ai thay thế. Công việc thường ngày của thị trấn đều do Chủ tịch Triệu Cưu Cưu kiêm Phó Bí thư đảm nhiệm.

Đôi diện với cục diện này, có người bất đầu bàn tán, nói rằng đây là sách lược của Bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân, có ý để cho cái chức Thường ủy Huyện ủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy bị trống để ngầm ám thị cho người khác biết, nếu muốn thăng chức thì phải tìm tới ông ta, ai biết ưu tiên thì ông ta sẽ đề bạt người đó lên cái chức này.

Còn Triệu Cưu Cưu thì cho rằng cái chức này không thuộc về mình thì chẳng còn ai khác. Ông đương nhiên có lý do để tự tin như thế. Thứ nhất, nguyên Bí thư Kim Chính Duyệt và ông cho dù là về công việc hay cá nhân đều có mối quan hệ rất tốt. Thứ hai, trong thời gian làm Chủ tịch thị trấn, ông đã làm được mấy việc lớn có tầm ảnh hưởng, ví dụ như xây dựng các đơn vị tài nguyên khoáng sản trong huyện thành một công ty khoáng sản, đồng thời thành công trong việc đưa công ty này lên sàn chứng khoán, đó là một việc lớn ở Tô Thủy, là công ty đầu tiên của Tô Thủy được lên sàn chứng khoán. Ngoài ra, ông còn thông qua quan hệ của cá nhân, thực hiện một công trình khai thác nông nghiệp thị phạm cấp tỉnh, xây dựng

cơ sở sản xuất rau sạch lớn nhất trong toàn tỉnh, không những được Nhà nước ủng hộ vốn mà nông dân địa phương cũng nhờ vậy mà gia tăng thu nhập, từ đó trở thành một ngành sản xuất lớn, đồng thời thúc đẩy sự phát triển của ngành vận chuyển địa phương. Còn một điều khiến Triệu Cửu Cửu rất tự tin, đó là từ khi ông làm chính trị tới nay, ông luôn là một người có thành tích lẫy lừng, dám sáng tạo, làm việc quyết đoán, đồng thời con người ông cũng thẳng thắn, tiếng tăm trong lòng các đồng nghiệp và nhân dân rất tốt, có uy tín cao.

Bởi vậy Triệu Cửu Cửu rất tự tin, cho rằng cái chức Bí thư Đảng ủy chắc chắn sẽ rơi vào tay ông.

Một số cán bộ trong thị trấn cũng bắt đầu gọi ông là Bí thư Triệu. Triệu Cửu Cửu mặc dù không hề đồng ý nhưng cũng không tỏ ra từ chối. Cán bộ trong thị trấn cũng cảm thấy việc Triệu Cửu Cửu được làm Bí thư là chuyện chắc như đinh đóng cột, không thể nào sai được.

Nhưng cũng có người tốt bụng khuyên Triệu Cửu Cửu hãy đi tìm Bí thư Huyện ủy đương nhiệm Lôi Đạt Nhân, cho dù là mình đã chắc chắn rồi thì cũng không thể sơ ý, bởi vì các chức vị này có bao người dòm ngó. Bạn thân và tâm phúc của Triệu Cửu Cửu đều khuyên ông đi tìm Lôi Đạt Nhân, nhưng ông không nghe, ông cho rằng làm quan thì phải quang minh lỗi lạc, không thể giở những thủ đoạn hạ lưu ra được. Ông nói mình tin vào tổ chức.

Thế là Triệu Cửu Cửu chủ trì công việc như thế trong ba tháng, dần dần trở thành một nhân vật quan trọng trong Đảng ủy. Sau ba tháng, không ngờ người được tuyên bố nhậm chức Bí thư Đảng ủy mới lại chính là Bí thư Đảng ủy của xã gần đó mà bình thường ông vẫn luôn coi thường, Tiền Khai Lỗ.

Triệu Cừu Cừu khi đó sững sờ cả người, không ngờ lại có cái kết quả này. Kết quả này thực sự nằm ngoài dự liệu của ông. Trong đầu ông, Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy đối với ông mà nói như vật nằm trong túi áo, lấy lúc nào cũng được, vậy mà giờ vật đó bị người ta cướp mất, đòn đá kích này đối với ông lớn thế nào, không cần nói cũng biết.

Thế là Triệu Cừu Cừu tìm Lôi Đạt Nhân để lý luận, nói là trong việc đề bạt và thăng chức cho các cán bộ, lãnh đạo Trung ương đã nói rằng phải coi trọng tới người thành thật, đường hoàng, không nịnh nọt lãnh đạo. Nhưng trong việc đề bạt Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy lại có tiến trình đề bạt không công khai, không rõ ràng. Lôi Đạt Nhân ở huyện Tô Thủy một tay che cả bầu trời, sao có thể chịu nổi lời chỉ trích của Triệu Cừu Cừu, thế là Lôi Đạt Nhân mắng ông một trận. Lôi Đạt Nhân nói Triệu Cừu Cừu không biết đại cục, là người chạy chức, đưa tay ra xin tổ chức cho được làm quan, tổ chức chính trị quá thấp. Triệu Cừu Cừu là người thẳng thắn, không sợ đắc tội lãnh đạo, vỗ bàn quát âm âm ngay trước mặt Lôi Đạt Nhân.

Lôi Đạt Nhân làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Triệu Cừu Cừu, thế là Huyện ủy nhanh chóng cho ra một văn bản đình chỉ chức vụ của Triệu Cừu Cừu. Khi nhận được thông báo, Triệu Cừu Cừu đang dự cuộc họp ở Ủy ban thị trấn, ông quá nổi giận, thổ huyết tươi ròi ngã t ngay tại chỗ, được dòng nghiệp cuối ng quýt đưa vào bệnh viện. Khi Triệu Cừu Cừu tỉnh lại trong bệnh viện, câu đầu tiên ông nói là:

- Lôi Đạt Nhân, ông không biết ưu tiên cho mày, để mày tức chết đi! Ha ha... Ha ha... - Triệu Cừu Cừu bò dậy khỏi giường bệnh, chạy điên cuồng trên hành lang bệnh viện, phát ra những tràng cười điên dại. Tiếng cười đó vô cùng phức tạp, bao gồm trong đó sự thê lương, phản uất, oán hờn, tuyệt vọng, và cả bất lực.

Sau khi xuất viện, tinh thần Triệu Cưu Cưu trở nên bất ổn. Có lúc trông ông có vẻ bình thường, nhưng lại thường xuyên nói những câu rất kì quái. Có lúc trông ông không bình thường, nhưng lại nói những câu vô cùng triết lí. Các dáng vẻ này của ông khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

Có người nói ông bị điên thật rồi, vì ông không được làm Bí thư nên đã nổi điên; có người thì nói ông giả điên, thực ra trong lòng ông hiểu rõ hơn ai hết.

Bởi vì Triệu Cưu Cưu công kích Bí thư Huyện ủy Lôi Đạt Nhân và Bí thư Đảng ủy thị trấn Tiễn Khai Lễ nên không còn ai dám hỏi ông về việc này nữa. Thế là Triệu Cưu Cưu bị đình chỉ chức vụ một khoảng thời gian, việc điều trị bệnh cũng không ai hỏi han tới. Triệu Cưu Cưu bắt đầu nói năng điên khùng, toàn nói những điều không ai hiểu nổi. Có một lần Triệu Cưu Cưu gặp Cục trưởng Đỗ Mạch Quan của Cục Đất đai huyện, bèn hỏi ông ta:

- Đen quá, anh Đỗ, rốt cuộc anh đã biếu Lôi Đạt Nhân bao nhiêu tiền?

Đỗ Mạch Quan ngượng ngùng không biết phải nói gì, sau đó chỉ cần nhìn thấy Triệu Cưu Cưu là lần đi thật xa. Sau đó, Triệu Cưu Cưu chỉ cần gặp những người đứng đầu một ban ngành nào đó trong huyện là lại hỏi lại câu hỏi đó. Lúc đầu mọi người còn thông cảm cho ông, nhưng sau đó họ coi ông như ôn dịch, tránh đi còn chả kịp. Câu “Đen quá” của Triệu Cưu Cưu không biết là nói con người Lôi Đạt Nhân đen quá hay là những người biếu tiền đen quá. Nhưng mà cũng không quan trọng, hâu như ai nghe cũng hiểu.

Không lâu sau, Lôi Đạt Nhân ra chỉ thị yêu cầu Bộ Tổ chức làm thủ tục nghỉ hưu cho Triệu Cưu Cưu vì lí do bệnh tật. Sau khi nghỉ hưu, Triệu Cưu Cưu bất kể đi đến đâu cũng đề cập lại một câu

“đen quá”. Ngoại trừ câu này, người ta ít khi thấy ông nói cái gì khác. “Đen quá” trở thành một câu cửa miệng thịnh hành nhất trong nhân dân huyện Tô Thủy. Bất cứ chỗ nào, khi người ta đùa giỡn với nhau đều buột miệng nói “đen quá”.

Con trai Triệu Cưu Cưu không muốn bỏ mình thành trò cười cho mọi người nên cả nhà cùng bàn bạc với nhau, quyết định mở một cửa tiệm nhỏ ở thành phố Đông Lạc để mưu sinh, để Triệu Cưu Cưu tránh xa khỏi cái đất Tô Thủy khiến ông đau lòng áy, như thế biết đâu có thể giúp ông thoát khỏi những ám ảnh tâm lý.

Ngày thứ hai sau khi tới Đông Lạc, Triệu Cưu Cưu nói là ông nă m mơ, cuối cùng mình cũng được làm Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy. Từ đó về sau Triệu Cưu Cưu luôn tự xưng mình là Thường ủy Huyện ủy huyện Tô Thủy, Bí thư Đảng ủy thị trấn Hương Thủy, đi khắp nơi phát biểu với mọi người về chớ ng hủ bại. Khi Triệu Cưu Cưu phát biểu có một đặc điểm, nội dung phát biểu của ông luôn theo kịp tình thế, mỗi lần lại phát biểu một bài khác nhau. Ngày nào Triệu Cưu Cưu cũng mua một tờ báo “Tin tức tham khảo” để đọc.

Chuyện Triệu Cưu Cưu phát biểu về chớ ng hủ bại mỗi ngày không ai là không biết. Tâ n Khai Tân đương nhiên cũng biết. Từ sau khi được Đường Hội Thanh coi trọng và biểu dương, Tâ n Khai Tân cảm thấy khả năng sáng tạo của mình đã sống lại, xoay quanh chủ đề “vui vẻ”, ông có thể nghĩ ra được rất nhiều điều mới. Có lúc Tâ n Khai Tân thậm chí còn thấy khâm phục khả năng của mình. Khi ông nhìn thấy Triệu Cưu Cưu, khả năng sáng tạo của ông lại một lần nữa sống dậy.

Tâ n Khai Tân lẫn vào đám người để nghe Triệu Cưu Cưu phát biểu, cảm thấy bài phát biểu của Triệu Cưu Cưu không tồi, rất rõ ràng mạch lạc, không chỉ nghe như một bản nhạc mà còn có tác dụng giáo dục và cảnh báo.

Tân Khai Tân quyết định tiếp tục “khai quật” khả năng gây hài của Triệu Cừu Cừu, để mọi người thêm vui vẻ.

Khi nhìn thấy Triệu Cừu Cừu ở quảng trường, Tân Khai Tân chủ động lại gần chào hỏi ông.

- Anh Triệu, lâu lắm rồi không gặp. - Tân Khai Tân vỗ vai Triệu Cừu Cừu.

- Đen quá! - Triệu Cừu Cừu vừa thấy Tân Khai Tân đã buột miệng nói một câu theo phản xạ.

Tân Khai Tân hiểu chuyện nên cũng không tính toán, nói:

- Bí thư Triệu, các bạn trong Nhóm Gào thét vui vẻ của chúng tôi muốn mời anh báo cáo về công hủ bại, giúp các đồng chí nâng cao khả năng công hủ bại.

- Rất tốt! - Nghe nói được báo cáo, Triệu Cừu Cừu lập tức có tinh thần.

- Ngay bây giờ nhé. Chờ lát nữa Nhóm Gào thét vui vẻ hoạt động xong sẽ mời anh tới báo cáo. - Tân Khai Tân nói.

- Được, được, được. - Triệu Cừu Cừu nhanh nhẹn đáp lời.

Sau khi hoạt động trong ngày của Nhóm Gào thét vui vẻ kết thúc, Tân Khai Tân nói:

- Sau đây xin mời Bí thư Triệu, một nhà diễn thuyết nổi tiếng lên phát biểu với chúng ta. Mọi người cứ nghe với tâm trạng thoải mái nhất, coi như là thả lỏng cơ thể. Xin mọi người một tràng pháo tay! - Giọng nói của Tân Khai Tân vừa dứt, lập tức đã vang lên tràng pháo tay như sấm.

Triệu Cừu Cừu bước lên bục cao của quảng trường, dang rộng hai tay theo thói quen, ra hiệu cho mọi người dừng vỗ tay.

- Xin chào các vị lãnh đạo và các đồng chí. Câu đầu tiên mà tôi muốn nói là các người đen quá! Đen không quan trọng, có nhiều người còn đen hơn các người, bởi vậy các người vẫn còn không gian để tiến bộ.

Câu đầu tiên của Triệu Cừu Cừu đã là câu nói nổi tiếng của ông. Mọi người bật cười.

Những người tham gia Nhóm Gào thét vui vẻ, có một số là công nhân viên. Ngày nào cũng thấy Triệu Cừu Cừu đứng trước cổng tòa nhà Thị ủy diễn thuyết, những cán bộ này rất chính trị, sợ ảnh hưởng tới tiền đồ của mình nên không bao giờ đứng nghe, nhưng sau lưng họ lại bàn bạc không ngớt về câu chuyện của Triệu Cừu Cừu, họ luôn có hứng thú với những bài phát biểu của ông. Cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội được nghe bài diễn thuyết nổi tiếng này rồi.

- Sau đây tôi đại diện cho Đảng ủy thị trấn Hướng Thủy, Hội đồng Nhân dân, Ủy ban Nhân dân, lãnh đạo thị trấn để báo cáo với mọi người. Đề tài phát biểu hôm nay là “Hủ bại là một căn bệnh”.

- Răng tốt, dạ dày tốt, ăn gì cũng ngon. Tâm địa không tốt, làm gì cũng bẩn. Muốn làm một cán bộ công nhân viên chuẩn mực, làm một công bộc của nhân dân, cái gì không tốt đều không quan trọng, nhưng tốt nhất tâm lý nhất định phải tốt. Tốt nhất tâm lý không tốt thì sẽ dễ nảy sinh các bệnh tinh thần, gây ra hủ bại. Tục ngữ nói, thất bại là mẹ thành công, lương tâm không tốt chính là bố của hủ bại.

Triệu Cừu Cừu nhanh chóng tìm được cảm hứng, bài diễn thuyết của ông khiến mọi người ôm bụng cười, luôn miệng khen hay.

- Một lần, Mạc Tử hỏi Lỗ Dương Văn Quân: “Có một người có rất nhiều trâu bò, thịt ăn không hết, nhưng khi anh ta nhìn thấy người khác làm bánh vẫn muốn lấy trộm bánh của người ta, ngài nói xem, đó là vì ham muốn của anh ta không được đáp ứng, hay là vì anh ta có tật ăn cắp vặt?”. Lỗ Dương Văn Quân đáp: “Đó là mắc tật ăn cắp vặt”. Trong cuộc sống hiện thực, những người ăn trộm bánh đâu đâu cũng có, họ không chỉ ăn trộm bánh, mà còn ăn trộm người! Ví dụ như đồng chí Lô Đạt Nhân, mà không, ông ta không phải là đồng chí. Ông ta là một gã biếm thái, ông ta không những ăn trộm người mà còn ăn trộm lông của người ta! Các đồng chí nói xem, ông ta có thất đức không?

Mọi người bật cười ha hả.

- Chúng ta đều là cán bộ Nhà nước, là công bộc của nhân dân. Vậy mà có những cán bộ lại nuôi người tình, đã đạt tới mức kỹ thuật cao như MBA, có người thì coi việc theo đuổi và ngủ với đàn bà là sự nghiệp cả đời, những người này đâu phải là nô bộc của nhân dân? Là lợn mà nhân dân nuôi lớn thì đúng hơn!

Mọi người lại cười.

- Không thể làm chuyện xấu được. Không nhớ ai đó đã từng nói: “Xin đừng đưa tay ra, đưa ra tất bị tóm”. Chủ tịch Mao cũng từng dạy chúng ta: “Muốn người ta không biếm thái thì đừng làm”. Nhưng lại có những người không tin, không chịu nghe lời Chủ tịch Mao, đưa tay về phía tài sản của quốc gia, đưa tay về phía cái quần của đàn bà, đưa tay về phía những lợi ích không chính đáng. Có những tên tham quan đã thành nghiện, nhân tính bị bóp méo, hiện nguyên hình là một kẻ xấu xa. Có những cán bộ ngày nào không nhận quà, không nhận hối lộ thì thấy không thoải mái. Họ đã coi tham ô, tham nhũng là một thói quen, cũng giống như bọn nghiện, cuối cùng khiến hủ bại trở thành một thói nghiện. Tất cả những điều này chỉ

có thể nói rằng lợi lộc đã khiến bọn tham quan tởm mặt. Nhiều kẻ làm hành vi hủ bại lâu ngày khiến tính cách của chúng trở nên quái dị, hoảng sợ, yếu đuối, dần dần trở thành bệnh thái chứ không phải là vì mắc bệnh tâm lý rồi mới dẫn tới hủ bại. Grandet⁽¹⁾ thiếu tiền không? Không thiếu, nhưng khi hắt hủi sắp chết vẫn nắm chặt cái cây thập tự bằng vàng, người ta gọi đó là chết không hủi cái. Có những quan chức thậm chí còn nói những câu như thế này: “Làm quan không phát tài thì đừng mời tôi đến; làm quan không có gái thì đừng gọi tôi làm; làm quan không hủ bại, làm gì được gái yêu”. Đây chính là một dạng bệnh thái điển hình!

Bài diễn thuyết của Triệu Cừ Cừ được mọi người ra sức khen ngợi.

- Các đồng chí, tôi thật lòng kêu gọi các đồng chí, hãy nhớ rõ một câu: Con người càng hủ bại thì chết càng nhanh. Hay nói cách khác, tham quan nhanh chết! Tục ngữ nói, không làm chuyện gì xấu, không sợ quỷ đến nhà. Bởi vì ông trời có mắt. Nếu anh làm việc có lỗi với nhân dân, Diêm Vương sẽ phái Tử thần tới đón anh đi. Tại đây, tôi cho rằng khắc phục bệnh tâm lý, đề phòng hủ bại thì chỉ cần làm được ba điều là đủ, ba điều nào nhỉ? Đó là phải quản lý tốt bên trên và bên dưới của mình, ngoài ra phải biết sợ. Trên thì quản tốt cái miệng, có thể không phạm lỗi chính trị; dưới thì quản tốt “thằng nhỏ”, có thể không phạm phải vấn đề tác phong; ngoài ra phải biết sợ, như thế sẽ không ngông cuồng, không làm việc phạm pháp. Chỉ cần không phạm phải ba sai lầm này thì đi đến đâu cũng không sợ. Hay nói cách khác, một công chức nhà nước đúng mực phải thực hiện được “5 cứng 1 không cứng”, đó là, cứng rắn trong chính trị, cứng rắn trong học tập, cứng rắn trong nghiệp vụ, cứng rắn trong đoàn kết, cứng rắn trong liêm khiết, còn thằng nhỏ thì tuyệt đối không được cứng.

Mọi người ôm bụng cười.

- Làm quan mà không giúp dân thì chẳng bằng con hổ già y. Tự cổ chí kim, bất cứ gã tham quan nào cũng không có kết cục tốt. Chỉ có những người làm quan thanh liêm, một lòng nghĩ cho dân cho nước mới được lưu danh sử xanh, được người đời tôn trọng. Tục ngữ nói, cán bộ cấp tỉnh đa số đều do cán bộ cao cấp sinh ra, cán bộ cấp huyện và thành phố là dùng tiền bạc để mua, cán bộ cấp xã, thị trấn đều là rượu thịt mà ra, cán bộ cấp thôn thì là nhờ nắm đầm. Cho dù là cán bộ gì thì nếu chúng ta đặt tâm tư của mình vào việc phục vụ nhân dân, không thấy hối hận với lương tâm thì lo gì tới bệnh tâm lý! Bởi vậy, trong môi trường bệnh tật này, chúng ta không thể trở thành người bệnh, chúng ta phải loại trừ sâu bọ cho xã hội! Các vị lãnh đạo, các đồng chí! Chúng ta hãy giương cao ngọn cờ vĩ đại chủ nghĩa xã hội mang màu sắc Trung Quốc, vạn người như một, tiến về phía trước để nỗ lực phấn đấu và giành thắng lợi cho công cuộc chống hủ bại!

Những người đứng xem đã nghe quen những bài phát biểu sáo rỗng nên giờ cảm thấy bài diễn thuyết của Triệu Cửu Cửu rất thú vị, liên tục vỗ tay và khen ngợi. Chương Hàm Uẩn đứng lẫn trong đám người, cũng bật cười vui vẻ. Bài diễn thuyết Triệu Cửu Cửu ngắn nhưng lại được mọi người vỗ tay tới hơn 20 lần. Mọi người đều rất vui vẻ, có người còn ôm bụng mà cười. Tân Khai Tân cảm thấy bài diễn thuyết của Triệu Cửu Cửu về cơ bản đã đạt được mục đích góp vui cho mọi người, hơn nữa còn nắm ngoài tượng trưng của ông nên vô cùng hài lòng.

Khi Nhóm Gào thét vui vẻ chuẩn bị giải tán thì Triệu Cửu Cửu gọi Tân Khai Tân lại, nói:

- Sau này ngày nào tôi cũng tới đây để phát biểu nhé.

Tân Khai Tân khựng lại, đáp:

- Để sau hãy tính.

Triệu Cừu Cừu lắ'c đầ'u:

- Anh Tầ'n, anh đen quá.

Khi Triệu Cừu Cừu đang nhiệt tình phát biểu, có một người vẫn đứng ở một góc quảng trường quan sát ông.

Người đó chính là Phó Cục trưởng Cục Dân số' kế' hoạch huyện Mỹ Lô, Quan Siêu Sinh.

Quan Siêu Sinh tới thành phố' Đông Lạc là vì tiề'n đồ' của mình. Người đứng đầ'u cục chỗ họ đã bị điề'u đi nửa tháng rồ'i. Ông là Cục phó, muố'n được lên làm Cục trưởng. Hiện nay ở cục của ông, công việc Cục trưởng tạm thời do Phó Cục trưởng thứ nhấ't Cao Tiế't Dụ đảm nhiệm. Quan Siêu Sinh cho rằ'ng, chỉ cầ'n danh sách Cục trưởng chưa được công bố' chính thức thì ông ta vẫn còn cơ hội. Chỉ cầ'n có cơ hội thì không thể dễ dàng bỏ qua.

Quan Siêu Sinh tới thành phố' này là để tìm người quen, ông ta có một người cùng quê làm Phó phòng ở thành phố', ông ta cho rằ'ng Phó phòng thì chắ'c cũng phải có một vài quan hệ ở thành phố' này. Ông ta muố'n thông qua người đồ'ng hương này để tìm kiế'm thêm mộ'i quan hệ, xem có thể giúp ông ta được như ý nguyện, lên làm Cục trưởng hay không.

Quan Siêu Sinh lên thành phố' còn một mục đích khác, đó là tô' cáo tội trạng của Phó Cục trưởng Cao Tiế't Dụ. Ông đã sắ'p xếp đầy đủ tài liệu đen vằ' Cao Tiế't Dụ mang theo bên mình, định gửi thư nặc danh tới Ủy ban Kỉ luật thành phố'. Khiế'n Cao Tiế't Dụ ngã ngựa, như thế' cơ hội lên làm Cục trưởng của ông lại càng cao.

Khi Triệu Cưu Cưu đang phát biểu giữa đám đông thì Quan Siêu Sinh đứng quan sát ông ta. Nhìn thấy thái độ cung kính của Tân Khai Tân dành cho Triệu Cưu Cưu, Quan Siêu Sinh đoán rằng Triệu Cưu Cưu chắc chắn là một người có chức quan cao hơn cả Tân Khai Tân. Bởi vì Tân Khai Tân từng đại diện cho Hội đồng Nhân dân thành phố tới Cục Kế hoạch dân số của huyện Mỹ Lô khảo sát nên Quan Siêu Sinh biết ông là một cán bộ lãnh đạo cấp phòng. Đồng thời nhìn thấy những người trên quảng trường đều hô người kia là Bí thư Triệu nên Quan Siêu Sinh nghĩ bụng cái người mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn này chắc chắn là một người có chức có quyền. Ông quyết định tiếp cận với Triệu Cưu Cưu.

Lúc này Triệu Cưu Cưu đã lui ra khỏi đám đông, đang cầm tờ “Tin tức tham khảo” ngồi trên một cái ghế ở quảng trường, chăm chú đọc. Nhìn thấy dáng vẻ của Triệu Cưu Cưu, Quan Siêu Sinh càng cảm thấy ông ta giống một lãnh đạo. Khi lại gần Triệu Cưu Cưu, nghe thấy mọi người trên quảng trường đều lần lượt chào Triệu Cưu Cưu và nói “Tạm biệt Bí thư Triệu”, càng khiến Quan Siêu Sinh khẳng định rằng Triệu Cưu Cưu chính là quý nhân của mình. Trước khi tới thành phố, thầy bói đã nói với ông, lần này ông nhất định sẽ gặp quý nhân giúp đỡ ông trên con đường thăng tiến.

- Bí thư Triệu, chào anh! Vừa nãy nghe bài phát biểu của anh, tôi thấy rất hay. Cảm thấy bài phát biểu ấy có cái nhìn sâu rộng, hài hước, sinh động nhưng cũng rất dễ hiểu, tôi có cảm giác như mình được khai sáng, cảm thấy tư tưởng của mình được nâng lên một tầm mới. - Quan Siêu Sinh lên tiếng nịnh nọt - Bí thư Triệu, không biết anh có thời gian hay không, nếu tiện thì tôi muốn mời anh tới cơ quan của tôi để phát biểu, giáo dục các cán bộ của chúng tôi.

- Anh ở đơn vị nào? - Triệu Cưu Cưu vừa đọc báo vừa hỏi.

- Báo cáo lãnh đạo, tôi là Phó Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số huyện Mỹ Lô, Quan Siêu Sinh. - Quan Siêu Sinh đáp.

Triệu Cừu Cừu đang đọc báo nên chẳng để ý gì tới ông. Triệu Cừu Cừu có một thói quen, khi đọc báo thì vô cùng chăm chú, nhất là khi đọc những tin tức quốc tế thì ông lại càng không để ý gì tới xung quanh.

Thầy Triệu Cừu Cừu không để ý gì tới mình, Quan Siêu Sinh do dự một lát, cuối cùng thu hết can đảm, hỏi:

- Xin mạo muội hỏi một câu, anh là lãnh đạo của cơ quan nào? Sau này tôi và các đồng chí trong cơ quan sẽ tới gặp anh, mời anh tới diễn thuyết.

Đúng vào lúc này thì một thành viên của Nhóm Gào thét vui vẻ đi qua, nghe thầy câu hỏi của Quan Siêu Sinh, tiện miệng nói hót một câu:

- Bí thư Triệu làm ở Ủy ban Kế hoạch thành phố, chuyên phụ trách công tác chống hủ bại.

Quan Siêu Sinh vừa nghe vậy đã lập tức trở nên cung kính, đứng thẳng lên rồi đưa mắt nhìn Triệu Cừu Cừu. Triệu Cừu Cừu đang đọc báo, không hề chú ý tới hành động của ông. Quan Siêu Sinh thấy Triệu Cừu Cừu không để mắt tới mình, tưởng là ông ta đang làm kiêu nên đành đứng yên một chỗ. Nghĩ bụng: Cao Tiểt Dụ ơi Cao Tiểt Dụ, hôm nay cuối cùng ông cũng bị tôi tóm được rồi. Quan Siêu Sinh đã tính toán xong xuôi trong bụng, định sau khi lôi kéo được quan hệ với Triệu Cừu Cừu sẽ phản ánh hành vi vi phạm kỷ luật của Cao Tiểt Dụ.

Một lúc lâu sau, Triệu Cừu Cừu cuối cùng cũng đã đọc báo xong, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Quan Siêu Sinh vẫn cung kính đứng bên

cạnh mình, bất giác hỏi:

- Anh ở đơn vị nào?

- Tôi là Quan Siêu Sinh, Phó Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số huyện Mỹ Lô. - Quan Siêu Sinh lập tức trả lời nhưng trong lòng lại nghĩ, người này đúng là quý nhân, dễ quên, vừa nãy mình mới giới thiệu xong mà đã quên rồi.

Triệu Cừu Cừu nghe Quan Siêu Sinh tự giới thiệu xong thì im lặng một lát, dường như suy nghĩ điều gì đó rồi nói:

- Đen quá, đen quá!

- Không đen, không đen, không đen bằng lãnh đạo. - Quan Siêu Sinh quá căng thẳng nên buột miệng nói câu đó.

Triệu Cừu Cừu lườm ông ta một cái, Quan Siêu Sinh giật mình, lúc này mới ý thức được mình vừa lỡ lời, lập tức sửa lại:

- Đúng là hơi đen, hơi đen, đen hơn lãnh đạo. - Nói xong lại cảm thấy không ổn, bối rối không biết làm gì.

Triệu Cừu Cừu không nói gì, nhét tờ báo vào túi áo.

Quan Siêu Sinh lại ý thức ra mình đã lỡ lời, lập tức kiểm điểm:

- Xin lãnh đạo phê bình, xin lãnh đạo phê bình.

- Đen quá, đen quá, anh làm Cục trưởng rồi cuộc đã biểu u bao nhiêu tiền? - Triệu Cừu Cừu bỗng dưng hỏi.

Quan Siêu Sinh không ngờ Triệu Cừu Cừu lại bật ra câu đó. Điều này khiến ông cảm thấy quá đối bất ngờ, nó như một cú đấm mạnh giáng thẳng vào lòng ngực ông.

Để được làm Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số, Quan Siêu Sinh đã bắt đầu “hoạt động” từ tháng trước. Ông từng tìm những người có liên quan trong Bộ Tổ chức Huyện ủy, tìm cả Phó Bí thư Huyện ủy, tìm các Thường ủy Huyện ủy khác. Có người thì ông mời ăn cơm, có người thì ông mời đi hát, có người thì ông nhét phong bì, có người thì tặng quà cáp quý giá. Mặc dù hình thức không giống nhau nhưng mục đích chỉ có một, đó là muốn thăng quan. Có lãnh đạo sau khi nhận phong bì nói một câu vô cùng có ý nghĩa, đó là cứ làm theo trình tự của tổ chức, việc đề bạt phải căn cứ theo lí lịch và số thứ tự, muốn tiến bộ thì hãy cố gắng để tên mình được xếp trên tên người ta. Câu nói này khiến Quan Siêu Sinh sực tỉnh. Có một người bạn thân hiến kế cho ông: Với tình hình trước mắt thì Phó Cục trưởng thứ nhất chính là trở ngại lớn nhất của ông, muốn lên làm Cục trưởng thì phải loại bỏ được trở ngại này, cách tốt nhất là khiến người ta mất mặt. Như thế ông đương nhiên sẽ có cơ hội lớn.

Nghe câu hỏi của Triệu Cừu Cừu, Quan Siêu Sinh khựng lại. Sao Bí thư Triệu lại biết mình đi khắp nơi biếu tiến nhì? Chẳng nhẽ ông ấy đã nắm chứng cứ trong tay? Chẳng nhẽ Cao Tiểt Dụ đã ra tay trước?

Khiêm tốn khiến người ta thận trọng, nhưng sự chột dạ lại khiến người ta thận trọng quá đáng. Quan Siêu Sinh càng nghĩ càng thấy chột dạ, cảm thấy chắc chắn là Cao Tiểt Dụ đã tới Thị ủy tố cáo tội trạng của mình trước. Đầu óc ông suy nghĩ nhanh chóng xem làm thế nào để trả lời Triệu Cừu Cừu.

- Đen quá, anh làm Cục trưởng xong định nhận bao nhiêu tiến? - Quan Siêu Sinh còn chưa nghĩ xong nên trả lời câu hỏi thứ nhất thế nào thì Triệu Cừu Cừu lại bắt đầu câu hỏi thứ hai.

Một câu hỏi nhạy cảm như thế khiến Quan Siêu Sinh bối rối, bắt đầu thấy sợ hãi, ông cảm thấy việc lớn không thành. Ông đã từng nghe nói Cao Tiểt Dụ có một chiến hữu làm việc ở Văn phòng Thị ủy, chẳng nhẽ ông ta thông qua người chiến hữu này để nộp tài liệu đen lên Ủy ban Kỷ luật thành phố?

- Thành thật thì được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm phạt!
- Thấy Quan Siêu Sinh mãi không trả lời, Triệu Cừu Cừu bỗng đứng quát lớn.

Quan Siêu Sinh giật nảy mình, hai chân mềm nhũn, ngã ngửa xuống ghế rồi nhích sát lại gần Triệu Cừu Cừu, khản cảu:

- Bí thư Triệu, tôi thành thật khai, tôi thành thật khai.

Quan Siêu Sinh sợ tiếng quát của Triệu Cừu Cừu khiến người ta chú ý nên lập tức mềm giọng lại.

- Mà ý ông chủ có tiền trong huyện chúng tôi muốn sinh thêm một đứa con nên tới tìm tôi, bảo tôi nghĩ cách giúp họ kiếm một tờ giấy cho phép sinh con. Có người thì tôi nhận một vạn, có người thì tôi nhận năm nghìn, cộng lại chắc cũng khoảng năm, sáu vạn tệ. Năm ngoái, tôi quản lý xây dựng cơ sở, trong cục xây một tòa nhà làm việc mới, tôi nhận một số phong bì của mấy công ty xây dựng, tổng cộng khoảng tám mươi vạn...

- Đen quá, đen quá! Ngủ với bao nhiêu đàn bà? - Triệu Cừu Cừu lại hỏi.

Quan Siêu Sinh vừa mới nghe thấy vậy đã chửi thề trong bụng đồ chó Cao Tiểt Dụ thật là hiểm ác, thâm độc, bao nhiêu bí mật của mình đều bị hãm nếm được hết, bình thường thì lúc nào cũng cười cười nói nói, thực ra lại là người độc ác. Quan Siêu Sinh nghĩ bụng, dù sao thì tội chứng của mình cũng đã bị Ủy ban Kỷ luật thành

phố nắ m được, thôi thì cứ chủ động khai ra để còn mong được khoan hồng. Thế là kể lể một hồ i rằng mình đã có quan hệ với cán bộ trong Cục Kế hoạch dân số, cấp dưới trong cơ quan, bác sĩ ở bệnh viện huyện...

Sau khi khai báo các vắ n đề, Quan Siêu Sinh móc những tài liệu đen về Cao Tiế t Dự ra nộp cho Triệu Cừu Cừu. Quan Siêu Sinh cảm thấy mình bị Cao Tiế t Dự hại cho thâm rồ i nên quyết tâm không tha cho ông ta. Triệu Cừu Cừu liế c đồ ng tài liệu một cái:

- Đen quá, đen quá! Anh mang nộp cho Ủy ban Kỉ luật đi!

Nghe Triệu Cừu Cừu sai bảo, Quan Siêu Sinh thấy yên lòng hơn chút xíu, nghĩ bụng, cho dù mình có phải xuố ng địa ngục thì cũng phải kéo Cao Tiế t Dự đi cùng.

- Đen quá, đen quá! Biểu hiện của anh hôm nay rắ t tồ t, chứng tỏ anh vẫn còn cơ may cứu vãn được. Anh lập tức chủ động tới Ủy ban Kỉ luật thành phố khai báo rõ ràng mọi vắ n đề và tồ cáo cả chuyện của Cao Tiế t Dự. Tổ chức sẽ cho anh cơ hội lập công chuộc tội. Đi mau đi. - Triệu Cừu Cừu dặn dò.

Quan Siêu Sinh nghe vậy cảm kích nói:

- Cảm ơn sự giáo dục và cứu vớt của Bí thư triệu, cảm ơn Bí thư Triệu đã chỉ cho tôi một con đường sáng, cho tôi cơ hội để hó i lỗi. - Sau đó vội vàng chạy tới Ủy ban Kỉ luật thành phố để khai báo.

Các đồ ng chí của Ủy ban Kỉ luật thành phố tiế p Quan Siêu Sinh, thấy ông chủ động tự thú thì vô cùng kinh ngạc. Bởi vì bao nhiêu năm nay chưa có ai chủ động tự thú và khai báo tội trạng của mình, huố ng hồ Quan Siêu Sinh lại là một cán bộ dưới huyện.

- Sao anh lại nghĩ tới việc đến Ủy ban Kỉ luật thành phố để chủ động khai báo? - Sau khi chờ Quan Siêu Sinh khai báo hết mọi vấn đề, người của Ủy ban Kỉ luật không nhìn được, lên tiếng hỏi.

- Chẳng nhẽ Bí thư Triệu không nói với các anh sao? - Quan Siêu Sinh bị người ta hỏi thế thì cũng lầy làm kinh ngạc.

- Bí thư Triệu nào? - Đồng chí của Ủy ban Kỉ luật ngơ ngác.

- Chính là Bí thư Triệu mà sáng nay có bài phát biểu ở quảng trường Đông Lạc ấy! - Quan Siêu Sinh đáp.

Đồng chí của Ủy ban Kỉ luật thành phố thấy ông ta nói vậy, cuối cùng cũng hiểu ra là chuyện gì, không nén được cười.

Còn Quan Siêu Sinh sau khi biết chân tướng sự việc thì bật khóc, lao cả đầu vào tường nhưng bị người của Ủy ban Kỉ luật giữ lại.

Ngày hôm sau, Triệu Cừu Cừu tới quảng trường Đông Lạc từ sáng sớm, chờ Tân Khai Tân gọi mình tới phát biểu.

Trước khi Nhóm Gào thét vui vẻ hoạt động, có một nhóm cư dân đi tập thể dục buổi sáng đứng vây quanh Triệu Cừu Cừu nghe báo cáo. Triệu Cừu Cừu khó khước từ thịnh tình của họ nên lầy giọng chuẩn bị phát biểu:

- Kính chào các vị lãnh đạo cùng các đồng chí! Hôm nay tôi đại diện cho Đảng ủy thị trấn Hướng Thủy, Hội đồng Nhân dân, Ủy ban Nhân dân, lãnh đạo thị trấn báo cáo với mọi người. Đề tài diễn thuyết của tôi hôm nay là “Quan chức phải đề phòng mĩ nhân kẻ”.

Nghe màn chào hỏi của Triệu Cừu Cừu, khán giả đều bật cười, tiếng cười ồ ں khắp một góc quảng trường.

- Làm quan và làm tình vô ʼn chẳng liên quan gì tới nhau, nhưng từ sau khi cổ nhân phát minh ra mĩ nhân kê ʼ, mớ ʼi liên hệ giữa hai thứ này đã nảy sinh và xảy ra rấ ʼt nhiề ʼu câu chuyện nổi tiế ʼng. Ví dụ như Việt Vương Câu Tiễn nằ ʼm gai nề ʼm mật, vì muố ʼn giải quyế ʼt được Ngô Vương Phù Sai nên phái Tây Thi đi làm mĩ nhân kê ʼ. Phù Sai quả nhiên trúng mĩ nhân kê ʼ, cuố ʼi cùng bị Câu Tiễn đánh bại. Các đờ ʼng chí, câu chuyện này chứng minh một vấ ʼn đề ʼ, sắ ʼc đẹp làm hỏng việc, sắ ʼc đẹp làm mấ ʼt nước! Nhấ ʼt là các quan chức chúng ta, các cán bộ lãnh đạo chúng ta càng phải đề ʼ phòng mĩ nhân kê ʼ. Để mọi người có một cái nhìn toàn diện về ʼ mĩ nhân kê ʼ, chúng ta hãy tìm hiểu sự khác nhau giữa làm quan và làm tình, phải biế ʼt địch biế ʼt ta, trăm trận trăm thắ ʼng, xin các đờ ʼng chí hãy nhớ kĩ. Vậy làm tình và làm quan có điểm nào giồ ʼng nhau? Tổng kế ʼt lại thì có mấ ʼy điểm sau đây: Đề ʼu có khoái cảm, đề ʼu có thành tựu, đề ʼu dễ bị nghiện, đề ʼu cảm thấ ʼy mệt, đề ʼu có lúc thấ ʼy lực bắ ʼt tòng tâm, đề ʼu sợ mấ ʼt đi, đề ʼu coi trọng hình thức, đề ʼu không muố ʼn xuố ʼng, đề ʼu sợ bị bệnh, đề ʼu muố ʼn kéo dài. Vậy, làm tình với người đẹp và làm quan có gì khác nhau? Làm tình thì coi trọng việc hợp tác, làm quan thì nhấ ʼn mạnh sự đấ ʼu tranh; làm tình thì ra mồ ʼ hôi nóng, làm quan thì chảy mồ ʼ hôi lạnh; làm tình thì có thể lên, có thể xuố ʼng, làm quan đã xuố ʼng rồ ʼi thì khó lên; làm tình trên dưới đề ʼu dễ chịu, làm quan chỉ ở bên trên mới dễ chịu; làm tình sợ đố ʼi phương không vừa ý, làm quan sợ cá ʼp trên không vừa ý. Hiểu rõ được những lí luận này, chúng ta sẽ biế ʼt vì sao có những người sử dụng mĩ nhân kê ʼ với cán bộ của chúng ta, cũng biế ʼt vì sao rấ ʼt nhiề ʼu đờ ʼng chí trong chúng ta không chồ ʼng lại nổi cá ʼm dổ và khảo nghiệm. Các đờ ʼng chí thân mế ʼn, trong vấ ʼn đề ʼ mĩ nhân kê ʼ, chúng ta phải luôn giữ đầ ʼu óc thật tỉnh táo, kiên trì với giới hạn của mình, tuyệt đố ʼi không được tương kê ʼ tựu kê ʼ ...

Bài diễn thuyế ʼt của Triệu Cừu Cừu được mọi người nhiệt liệt vỗ tay.

Không lâu sau, có tin ở huyện Mỹ Lô, Phó Cục trưởng Cao Tiế t
Dụ của Cục Kế hoạch dân số bị Ủy ban Kỷ luật thành phố đưa đi.
Màn kịch mà Triệu Cưu Cưu vô tình đạo diễn đã trở thành một câu
chuyện cười khấ p cả thành phố Đông Lạc.

CHƯƠNG 21: LỜI ĐỒN

Trời còn chưa sáng Đường Hội Thanh đã giật mình tỉnh dậy từ giấc mơ.

Ông nằm mơ thấy một cơn ác mộng. Mơ thấy Mạch Gia Lâm của Ủy ban Kỷ luật tỉnh đưa một đám người của Tòa án tới nhà ông tiến hành lục soát.

Họ tìm được một đồ nguyền ở nhà ông, còn cả một đồ nguyền “Tranh Bao Công”. Khuôn mặt Mạch Gia Lâm lạnh lùng, nói:

- Đường Hội Thanh, ông biết tội chưa?

Đường Hội Thanh thấy Mạch Gia Lâm như thế bèn nói:

- Chủ nhiệm Mạch, chúng ta là bạn bè, ông hãy thông cảm cho tôi.

Mạch Gia Lâm quát:

- Ông là đồ hủ bại, ai là bạn với ông, ông là kẻ địch của nhân dân, tôi đại diện cho chính nghĩa tới phán quyết ông!

Mạch Gia Lâm vừa xua tay lên, một viên cảnh sát đã còng tay Đường Hội Thanh lại, áp giải ông lên cái xe cảnh sát nháp nháy đèn. Xe cảnh sát hú còi inh ỏi, đưa ông đi xa dần. Chương Hàm Uẩn lao từ trong nhà ra, chạy theo xe cảnh sát, tiếng khóc của bà vang lên thật ai oán:

- Hội Thanh! Hội Thanh!

Đường Hội Thanh cách qua một tấm lưới sắt của xe, hét lên với vợ:

- Hàm Uẩn, em hãy chăm sóc cho Tiên Tiên!

Đường Hội Thanh giật mình, hét thất thanh trong cơn mơ. Chương Hàm Uẩn cũng sợ hãi bật dậy, bà dùng lưng đẩy đẩy chông. Đường Hội Thanh không hề có phản ứng. Bà lại đẩy ông mấy phát nữa. Cuối cùng Đường Hội Thanh cũng tỉnh, mệt mỏi ngơ ngác.

- Hội Thanh, anh sao thế? - Chương Hàm Uẩn ngái ngủ hỏi.

Đường Hội Thanh đưa tay lên lau trán, phát hiện ra trên trán mình toàn là mồ hôi lạnh.

- Không sao, chỉ nằm mơ thôi. - Đường Hội Thanh đáp.

- Mơ thế nào? - Chương Hàm Uẩn hỏi.

- Mơ thấy anh bị tai nạn xe, rơi xuống một cái vực sâu. - Đường Hội Thanh do dự một lúc rồi nói dối. Ông không muốn vợ phải lo lắng cho mình.

- Anh nhớ Tiểu Lang lái xe chậm một chút, chú ý an toàn. - Chương Hàm Uẩn nói xong lại nghiêng người đi, chìm vào giấc ngủ.

Đường Hội Thanh chẳng còn thấy buồn ngủ chút nào, tim nhói nhói đau. Ông cảm thấy giấc mơ này không phải là điềm lành. Ông tự hỏi mình, chẳng lẽ Ủy ban Kỷ luật tỉnh chuẩn bị ra tay với mình rồi hay sao? Hay là Hà Đại Dục đã khai ra điều gì đó? Ông mượn tên em vợ để lấy tiền từ công ty nhà đất của Đường Cao Ngật là chuyện mà Hà Đại Dục biết rõ. Nếu không Hà Đại Dục đã không cố gắng bật đèn xanh cho Đường Cao Ngật.

Đường Hội Thanh ngò ì trên giường một lát rồi đi ra ngoài phòng khách. Ông không bật đèn, chỉ ngò ì một mình trên salon, có vẻ mệt mỏi và cô đơn. Gầ ã đây Đường Hội Thanh luôn cảm thấ y không an toàn, ông luôn muố ã nắ m lắ y một thứ gì đó, thứ mà có thể đem lại cho ông cảm giắ c an toàn, nhưng rồ t cuộc thứ đó là gì? Bản thân ông cũng không rõ.

Điề u khiế ã n ông đau khổ mà không thể nói ra như một con rắ ã ã độc bắ t đầ u quắ ã n lắ y ông, hành hạ ông, khiế ã n ông khó thở, thường xuyên giắ t mình tỉnh giắ c lúc nửa đêm.

Sự giắ y vò của ba gã lừa đảo khiế ã n Đường Hội Thanh trở ã n tiề u tuy, ă ã ngủ không yên, con người trong phút chồ c như già đi nhiề u tuổi. Đường Hội Thanh cứ cảm thấ y mình giồ ã g như một cỗ má y đã nhiề u năm không được sửa chữa nhưng vẫn bị vận hành hế t công suấ t, không những hiệ u quả công việ c giắ m xuố ã g mà còn hay quên, có những lúc đắ ng nghĩ thứ gì đó trong đầ u mà chỉ chớp mắ t đã quên mắ t.

Buổi sáng, khi Đường Hội Thanh tới tòa nhà Hội đồ ã g Nhân dân, một cơn gió lạnh thổi đế ã n khiế ã n ông rùng mình. Trước công tòa nhà, mắ y cái cây lớn lao xao trong gió. Trong lòng ông dắ y lên một cảm giắ c thê lương, một cơn mưa núi như sắ p sửa lại đổ xuố ã g.

Đường Hội Thanh bước vào thang má y của tòa nhà, khi thang đi lên tới tầ ã g ba, một tiế ã g “kính coong” vang lên, chiế c thang rung khề , ngay sau đó ánh đèn tắ t phự t. Trái tim Đường Hội Thanh như nhảy lên tới cổ họng, gõ thành thạch như trồ ã g. Ông hầ u như có thể nghe thấ y rõ tiế ã g tim đập của mình.

Một cảm giắ c bắ t ngờ ập tới khiế ã n Đường Hội Thanh như sắ p ngừng thở. Cảm giắ c này kèm theo cả nỗi sợ hãi vô hình. Giắ y phút

này, trong ý thức của Đường Hội Thanh lướt nhanh qua một từ “cái chết”.

Đường Hội Thanh âm thầm ở trong bóng tối vài giây, vài giây này kéo dài lê thê khiến ông cảm thấy như cả tiếng đồng hồ đã trôi qua. Thấy thang máy vẫn chưa tiếp tục đi xuống, Đường Hội Thanh móc điện thoại di động ra, nhờ ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại để ấn nút “Cấp cứu” trong thang máy.

Một lúc sau, Đường Hội Thanh nghe thấy bên ngoài thang máy có tiếng người nói chuyện. Người bên ngoài không biết Chủ nhiệm bị nhốt ở trong. Đường Hội Thanh bèn đứng trong thang máy, gọi điện cho Lí Hựu Thu. Vài giây sau, Lí Hựu Thu đã xuất hiện ở cửa thang máy vừa lên tiếng gọi Chủ nhiệm Đường, vừa chỉ trích mấy nhân viên hậu cần và hành chính. Sau một khoảng thời gian nữa, cuối cùng thang máy cũng đã sửa xong, Đường Hội Thanh định thản nhiên đi ra ngoài. Từ thang máy đi ra, ông không nói năng gì, sắc mặt tím ngắt. Trưởng phòng Trương phụ trách công tác hậu cần vô cùng căng thẳng, luôn miệng xin lỗi Đường Hội Thanh. Lí Hựu Thu lớn tiếng phê bình Trưởng phòng Trương, ra lệnh cho ông ta lập tức kiểm tra lại các thang máy, thực hiện công tác bảo trì, không được để tình trạng tương tự xảy ra. Trưởng phòng Trương vâng vâng dạ dạ, rồi rít xin lỗi, tự kiểm điểm. Đường Hội Thanh im lặng, nhìn ra cửa thang máy, định nói gì đó nhưng lại thôi rồi quay người đi thẳng vào văn phòng.

Trưởng phòng Trương ủ rũ đứng yên, một hồi lâu vẫn không động đậy.

Lí Hựu Thu theo Đường Hội Thanh vào văn phòng, pha trà rót nước cho ông.

Chuyện này khiến Đường Hội Thanh bỗng dưng nhớ ra lời dự đoán của Tả Phu Chiết. Lần trước Tả Phu Chiết nói phong thủy ở tòa nhà Hội đồng Nhân dân thành phố có vấn đề, không lâu sau sẽ xảy ra chuyện.

- Hựu Thu, cậu còn nhớ Tả Phu Chiết không? - Đường Hội Thanh đột nhiên lên tiếng hỏi Lí Hựu Thu.

Lí Hựu Thu hơi ngạc nhiên, không biết Đường Hội Thanh có ý gì. Trước khi chưa hiểu rõ ý đồ của lãnh đạo thì anh không nói chuyện, chỉ “ừm” một tiếng, sau đó nhìn Đường Hội Thanh.

- Tôi nghe đồng chí của Hội đồng Nhân dân huyện Tô Thủy nói Tả Phu Chiết đúng là người tài. - Đường Hội Thanh nói.

- Tả Phu Chiết từ sau khi bị đình chỉ chức vụ, nói mình là nhà tiên tri, có thể đoán trước tương lai. Anh ta từng dự đoán rằng Lôi Đạt Nhân chẳng bao lâu nữa sẽ bị xuống đài, đúng là một thời gian sau đó, Lôi Đạt Nhân vì chuyện ngoại tình mà bị cách chức. Anh ta lại đoán Cục trưởng Cục Công an huyện Trương Chiêm Ngũ sẽ xảy ra chuyện, chẳng bao lâu sau quả nhiên là bị bắt. Cái gã này đúng là lạ thật. Đúng là một nhà tiên tri! - Lí Hựu Thu nói.

- Anh ta không tiên tri gì về Hội đồng Nhân dân chúng ta đâu chứ? - Đường Hội Thanh bỗng dưng hỏi.

- Chắc là... không! - Lí Hựu Thu nghe Đường Hội Thanh hỏi vậy, cảm thấy hôm nay ông nói chuyện thật kỳ lạ, hình như trong lời nói của ông còn một ý gì khác.

Đường Hội Thanh im lặng nhìn Lí Hựu Thu.

Lí Hựu Thu biết Đường Hội Thanh đang chờ mình nói điều gì đó, thế là đầu óc anh nhanh chóng chuyển động.

- Ô, tôi nhớ ra rồi, khi Tất Phu Chiết tới chỗ chúng ta tôi cáo, hình như là có nói phong thủy của tòa nhà có vấn đề. - Lí Hựu Thu vẫn còn e dè nên hạ thấp giọng xuống - Chủ nhiệm Đường, lời của Tất Phu Chiết chắc là không chuẩn đến thế đâu. Tôi thấy anh ta chỉ là mèo mù vớ cá rán, trùng hợp mà thôi, chúng ta không cần tin những lời vớ vẩn của anh ta.

Đường Hội Thanh vẫn giữ im lặng.

Lí Hựu Thu biết cách nói của mình không được Đường Hội Thanh thừa nhận, nghĩ nhanh rồi nói:

- Có điều cho dù thế nào thì chúng ta cứ chú ý an toàn là không sao cả.

Quả nhiên câu nói này của Lí Hựu Thu được Đường Hội Thanh hưởng ứng:

- Đúng thế, bình thường cứ chú ý an toàn là không sao cả.

Mặc dù biết thái độ của Đường Hội Thanh rồi nhưng Lí Hựu Thu vẫn không thể hiểu nổi, không biết ông định nói cái gì? Lí Hựu Thu bèn hỏi thăm dò:

- Tôi đề nghị cơ quan mở một cuộc họp, nhấn mạnh vào vấn đề an toàn. Việc cấp bách nhất hiện nay là đảm bảo sự vận hành an toàn của thang máy.

- Không cần phải làm rầm rộ như thế, cứ giải quyết vấn đề an toàn của thang máy xong đã. - Đường Hội Thanh nói, rồi bỗng ông buông một câu không đầu không cuối - Hựu Thu, cậu có tin vào phong thủy không?

- Phong thủy học không có nghĩa là mê tín, có thể coi là một nhánh trong ngành kiến trúc học. Tôi nghe nói hiện nay có một số

trường đại học còn mở khoa kiến trúc phong thủy. - Lí Hựu Thu cảm thầy Đường Hội Thanh có chút bất thường, hôm nay toàn nói những câu kì quái. Anh biết trong lòng Đường Hội Thanh lúc này chắc chắn là rất quan tâm tới phong thủy, nếu không thì ông đã không hỏi như thế.

Lí Hựu Thu nhớ khi tòa nhà làm việc mới của Hội đồng Nhân dân thành phố động thổ xây dựng, công ty kiến trúc phụ trách thi công đã đề nghị giết súc vật để trấn tà. Sau khi nêu ra đề nghị này, cơ quan Hội đồng Nhân dân xảy ra tranh luận. Có người tán đồng, có người phản đối. Những người phản đối đa số là cảm thấy cơ quan Hội đồng Nhân dân là cơ quan lãnh đạo của thành phố Đông Lạc, mọi người đều là Đảng viên, là người theo chủ nghĩa duy vật, không thể làm những việc duy tâm như thế được. Nghe mọi người tranh cãi, Đường Hội Thanh không bày tỏ thái độ gì, không ủng hộ mà cũng chẳng phản đối. Vài hôm sau, ông gọi Lí Hựu Thu và Tân Khai Tân tới văn phòng, nói:

- Gần đây cơ quan đã lâu lắm rồi không phát phúc lợi, mọi người đều đang bàn tán, để cải thiện đời sống của cán bộ cơ quan, các anh về quê mua hai con bò tới đây.

Tân Khai Tân nhứt thời không phản ứng kịp, nói:

- Không cần phải về quê đâu ạ, cứ tới chợ thành phố mua thịt bò là được rồi mà.

Đường Hội Thanh sầm mặt xuống không nói gì. Lí Hựu Thu phản ứng nhanh, vội nói:

- Tôi thầy cứ về quê mua cả con bò thì hơn, thứ nhất thịt bò ở chợ không biết là từ đâu mà tới, có bệnh hay không. Thứ hai, bò ở quê toàn ăn cỏ sạch, rất đảm bảo vệ sinh. Thứ ba, mua bò về có thể mang thẳng ra công trường của cơ quan để thịt, chỗ đó rộng, rất

thuận tiện, những đồng chí có hứng thú còn có thể ra xem thịt bò để ôn lại ký ức thuở ấu thơ.

Đường Hội Thanh vui vẻ nói:

- Đề nghị của Hựu Thu rất tốt, tôi hoàn toàn đồng ý.

Thế là vấn đề giết bò trăn tà của công trường mới đã được giải quyết. Mọi người đều được hưởng phúc lợi, vô cùng vui vẻ. Đồng thời cũng chẳng để lại tiếng xấu gì, cho dù sau này có người tố cáo thì cũng không có bằng chứng. Lí Hựu Thu từ đó càng thêm khâm phục Đường Hội Thanh, cảm thấy ông đúng là một người có đầu óc chính trị.

Vừa nãy khi Đường Hội Thanh hỏi tới vấn đề phong thủy, Lí Hựu Thu cuối cùng cũng hiểu được ý đồ của ông. Biết là lúc này Đường Hội Thanh đã bắt đầu tin vào lời tiên tri của Tắt Phu Chiết, lo lắng tòa nhà làm việc sẽ xảy ra sự kiện bất thường nào. Đường Hội Thanh và Lí Hựu Thu đều là những thư sinh nghèo xuất thân từ nông thôn nên ít nhiều cũng hiểu biết về những mê tín thịnh hành ở các vùng quê, thậm chí họ còn tin vào các mê tín đó. Khác với người thành phố, những người nông thôn thường có thái độ “có thờ có thiêng, có kiêng có lành” với những chuyện ma quỷ, thần thánh. Những người có thái độ này, trong tiềm ý thức của họ vẫn tin vào những chuyện ma quỷ.

Một loạt sự việc liên tiếp xảy ra khiến Đường Hội Thanh trở nên yếu đuối. Ngay cả lời dự đoán của Tắt Phu Chiết cũng trở thành tâm bệnh trong ông, chỉ cần nhớ tới là lại thấy âm thầm đau nhói.

Lí Hựu Thu sau khi đã hiểu rõ tâm tư của Đường Hội Thanh bèn chủ động nói:

- Chủ nhiệm Đường, tòa nhà làm việc của chúng ta đã xây được một thời gian rồi, tôi cứ cảm thấy như nó còn thiếu một cái gì đó. Hay là chúng ta mua đôi kì lân đặt trước cổng, như thế sẽ đẹp hơn. - Kì lân có thể tránh tà là điều mà ai ai cũng biết.

- Như thế không hay lắm, cứ như là ở nhà môn vậy, mà Hội đồng Nhân dân của chúng ta có phải là nha môn của thành phố đâu. Bày những thứ đó nhân dân sẽ bàn ra tán vào, ảnh hưởng không tốt. - Đường Hội Thanh nói.

Lí Hựu Thu không ngờ Đường Hội Thanh lại phản đối. Nhưng lời ông nói cũng có lí. Chuyện này cần phải xử lí một cách có nghệ thuật. Lí Hựu Thu lại động não suy nghĩ, tìm ra một phương án tốt hơn, nhưng nghĩ mãi chẳng nghĩ được gì.

- Tôi cảm thấy ý tưởng làm đẹp cho tòa nhà Hội đồng Nhân dân của cậu ban này rất tốt. Tôi có suy nghĩ này không biết thế nào? - Đường Hội Thanh nói.

- Ông cứ nói đi. - Lí Hựu Thu đáp. Thực ra anh biết chắc chắn Đường Hội Thanh đã có ý định rồi, sợ dĩ anh ra sức nghĩ cách là để Đường Hội Thanh cảm thấy ý nghĩa của sự tồn tại của mình, cũng là để bày tỏ lòng trung thành.

- Tôi cảm thấy có thể đặt một tảng đá hoành lap ở trong sân của tòa nhà và khắc lên đó bài “Chính khí ca” của Văn Thiên Tường, nếu thuận tiện thì có thể mời một người nổi tiếng chép nội dung. Như thế có thể nhắc nhở các cán bộ của chúng ta phải làm người thành thật, làm việc chăm chỉ. Đây cũng là một loại văn hóa, có thể cảnh báo các cán bộ của chúng ta, nâng cao khả năng phòng ngừa hủ bại, tha hóa. Chuyện này có thể coi là một công trình kiến thiết liên chính, sau khi làm xong có thể mời các đồng chí bên Thị ủy sang xem có thể lựa chọn vào là một công trình kiến thiết liên

chính của năm hay không. - Đường Hội Thanh nói rất có đầu có đuôi.

- Hay, tôi cảm thấy rất hay, lãnh đạo đúng là giỏi thật. - Lí Hựu Thu khen ngợi.

Lí Hựu Thu biết theo như cách nói của dân gian, đá hoàng lap có tác dụng trấn tà, trừ tà, bởi vậy trong rất nhiều công viên, khu đô thị, biệt thự, các tòa nhà văn phòng đều đặt đá hoàng lap ở cổng, nó nghiễm nhiên trở thành một món đồ trang trí rất thời thượng, mà bài “Chính khí ca” của danh tướng Văn Thiên Tường, anh hùng dân tộc Trung Hoa càng có thể trấn tà, trừ tà, có một số thuật sĩ, pháp sư còn dùng “Chính khí ca” làm bùa. Dựng một tảng đá hoàng lap có khắc thơ vừa rất hợp thời lại không để lại dấu hiệu mê tín như là dựng kì lân. “Chính khí ca” vì là một bài thơ do Văn Thiên Tường sáng tác, lại được liệt vào danh sách những bài thơ hay kim cổ nên đương nhiên không bị người ta dị nghị. Sau khi được Đường Hội Thanh “kết hợp” và “đóng gói” lại, hai thứ mang đậm màu sắc mê tín trong dân gian này đã trở thành một thứ đậm chất văn hóa và mang màu sắc chính trị. “Cao, đúng là cao minh!”, Lí Hựu Thu thầm tán thưởng trong lòng, lại càng thêm kính trọng Đường Hội Thanh, cảm thấy trình độ của ông không chỉ giỏi bình thường, chả trách có thể làm lãnh đạo chủ chốt của thành phố.

- Tôi lập tức bảo người viết báo cáo sơ lược, đưa chuyện này vào mục kiến thiết liêm chính của cơ quan. Đồng thời sẽ tìm đá hoàng lap và nhà thơ pháp, tới lúc đó sẽ mời ông đích thân thăm định. - Lí Hựu Thu nói.

Đường Hội Thanh gật đầu, nói:

- Chuyện này cậu làm nhanh đi.

Đúng vào lúc nào thì Vương Tiểu Di tới, thầy Lí Hựu Thu cũng ở đó, bèn lên tiếng chào:

- Thư kí trưởng cũng ở đây ạ!

Vương Tiểu Di bước vào thông báo cho hai người tin là hôm qua ở Ủy ban Kỉ luật thành phố có một chuyện rất buồn cười.

Vương Tiểu Di kể chuyện của Triệu Cưu Cưu và Quan Siêu Sinh. Chuyện này đã trở thành một vở hài kịch điển hình, nhưng đôi khi cũng lại là một vở bi kịch.

Nghe Vương Tiểu Di kể xong, Lí Hựu Thu ôm bụng cười:

- Cái gã Triệu Cưu Cưu này hại chết người ta rồi. Tôi thầy người này mà đi làm diễn viên thì chắc chắn là sẽ nổi tiếng. Tôi cũng từng nghe người ta nói về Triệu Cưu Cưu, có người nói ông ta không hề bị bệnh mà chỉ giả vờ vậy thôi, đi khắp nơi vạch tội người khác. Cũng có người thề thốt rằng đúng là đầu óc ông ta có vấn đề, từng có người nhìn thầy ông ta nhặt một con chuột chết rồi ngơ ngích. Cũng có người nói ông ta nửa tỉnh nửa mê, có lúc tỉnh táo, có lúc thì ngơ ngẩn. Tóm lại là nhiều lời đồn lắm, cũng không biết cái nào là đúng.

- Tôi tin là ông ta bị bệnh, nếu không bị bệnh mà giả vờ suốt thời gian dài như thế không phải là chuyện dễ dàng. Giả vờ một tháng hai tháng còn được chứ hàng năm trời như thế thì sao mà giả vờ được. - Vương Tiểu Di nói.

Đường Hội Thanh nghe chuyện này trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng lại không cười nổi.

Đường Hội Thanh bây giờ rất sợ người ta nhắc tới vấn đề hủ bại và chống hủ bại, đặc biệt sợ nghe tin một vị quan nào đó bị bắt

hoặc bị xử phạt. Vương Tiểu Di không biết tâm lý này của Đường Hội Thanh, vẫn tiếp tục kể lể trước mặt hai người:

- Nghe nói hiện nay rất nhiều vụ án hủ bại của các quan chức đều không phải do Ủy ban Kỷ luật hoặc Viện Kiểm sát điều tra ra mà toàn bị bại lộ thông qua nhiều con đường: Một là vợ chồng trở mặt, hai là nhà bị trộm cướp, ba là tình nhân tố cáo, bốn là cư dân mạng bàn luận, năm là sự cố bất ngờ. Chuyện của Quan Siêu Sinh là do sự cố bất ngờ gây ra.

Lí Hựu Thu nhìn Đường Hội Thanh một cái, không tiếp lời Vương Tiểu Di. Vương Tiểu Di có lẽ cũng phát hiện ra điều gì đó nên lập tức đổi chủ đề.

Cách nói này của Vương Tiểu Di, Đường Hội Thanh đã nghe người ta nói từ lâu. Giờ ngày nào ông cũng như con chim sợ cành cong, luôn giữ thái độ cảnh giác cao nhất. Ông không dám đắc tội với Chương Hàm Uẩn, sợ bà nổi giận thì sẽ lôi hết những chuyện xấu xa của ông ra kể. Ngày nào trước khi ra khỏi nhà ông cũng dặn đi dặn lại thím Phàn và vợ phải chú ý an toàn, chú ý đề phòng trộm cắp, cháy nhà, lúc nào cũng sợ trộm vào nhà. Ông còn dặn vợ nhớ có trộm vào thì cũng đừng báo cảnh sát, nhớ xảy ra chuyện gì không hay. Ông còn rất sợ gặp những người đàn bà từng có quan hệ mờ ám với mình, đặc biệt sợ nghe điện thoại mà gặp tiếng phụ nữ, ông lo những người cũ đó có việc tìm mình, nhớ xử lý không thỏa đáng thì sẽ gây ra chuyện. Điều khiến Đường Hội Thanh lo lắng nhất là Phàn Băng Băng, ông biết Phàn Băng Băng hiện nay đang bị bệnh tâm lý, tâm trạng không ổn định, nhớ chị không không chế được bản thân, nói ra chuyện của ông thì không biết phải làm thế nào. Từ sau khi chuyện của Hà Đại Dục bị cư dân mạng đăng tải trên mạng, Đường Hội Thanh rất sợ internet, chỉ sợ người nào mình từng đắc tội hoặc kẻ thù của mình công bố những hành vi vi phạm của ông lên mạng. Đường Hội Thanh không muốn xảy ra sự cố gì nữa,

suy nghĩ của ông hiện nay là chỉ hi vọng mình có thể bình an sống tới lúc về hưu, như thế là may mắn lắm rồi.

Đường Hội Thanh loáng thoáng nghe nói Quan Siêu Sinh bị Triệu Cừu Cừu hại là Phó Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số huyện Mỹ Lô. Ông bỗng dưng nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Vương Tiểu Di:

- Phó Cục trưởng còn lại bị Triệu Cừu Cừu hại tên là gì?

- Tên là Cao Tiệp T Du, là Phó Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số huyện Mỹ Lô. Chủ nhiệm Đường quen ông ta sao? - Vương Tiểu Di hỏi.

Quả nhiên là Cao Tiệp T Du! Đường Hội Thanh thót tim.

- Cái cậu này, Chủ nhiệm Đường sao quen người này được! - Lí Hựu Thu thấy sắc mặt Đường Hội Thanh không tốt lắm bèn lờm Vương Tiểu Di một cái.

- Đúng thế, đúng thế, Chủ nhiệm Đường sao có thể quen thành phần hủ bại như thế được! - Vương Tiểu Di sau khi bị Lí Hựu Thu trách, lập tức cảm thấy mình đã nói điều không nên nói.

- Hựu Thu, chuyện vừa nãy nói với cậu phải tranh thủ làm nhanh đi. - Đường Hội Thanh lạnh lùng nói một tiếng.

Lí Hựu Thu thấy sắc mặt Đường Hội Thanh không bình thường, biết là Vương Tiểu Di đã đụng vào chỗ nhạy cảm của ông, lập tức vâng dạ rồi kéo Vương Tiểu Di ra ngoài.

Lí Hựu Thu kéo Vương Tiểu Di tới phòng làm việc của mình, trách mắng một hồi, nói với anh rằng trước mặt lãnh đạo thì đừng có nói linh tinh. Vương Tiểu Di vốn định lấy lòng Đường Hội Thanh, không ngờ lại khiến ông không vui nên vô cùng buồn bã, chỉ luôn miệng gật đầu trước những lời trách mắng của Lí Hựu Thu.

Nếu không phải là Vương Tiểu Di vào nói về vụ án mà Triệu Cửu Cửu gây ra thì có lẽ Đường Hội Thanh đã quên mất con người Cao Tiểt Dụ. Cao Tiểt Dụ là một người họ hàng xa của vợ Đường Cao Ngật. Có một lần Đường Cao Ngật mời vợ chồng Đường Hội Thanh đi ăn cơm, Cao Tiểt Dụ cũng có mặt, Đường Cao Ngật khi đó giới thiệu ông ta là người họ hàng thân thích mấy đời gì đó của vợ anh. Đường Hội Thanh có ấn tượng không tốt lắm với Cao Tiểt Dụ, cảm thấy con người này mặt dơi tai chuột, trông không đúng đắn.

Sau đó Đường Cao Ngật đưa Cao Tiểt Dụ tới nhà ông một lần, đại ý là muốn Đường Hội Thanh chiêu mộ tới người này, giải quyết vấn đề chức vụ cho ông ta. Khi đó Cao Tiểt Dụ chỉ là một cán bộ dân số ở một xã thuộc huyện Mỹ Lô. Đường Hội Thanh lập liên lạc cho qua việc này, cũng không chú tâm mấy, ông cảm thấy con người này không thành thật, nếu đề bạt lên thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Chương Hàm Uẩn hỏi tới chuyện này, nói là vợ Đường Cao Ngật còn tới tìm bà, nhờ bà nói giúp. Lúc này Đường Cao Ngật lại chia lợi nhuận của công ty, gửi vào tài khoản của Chương Hàm Uẩn hơn 100 vạn nhân dân tệ. Khi đó Đường Hội Thanh là Phó Bí thư Thị ủy, thế là ông gọi điện thoại cho Bí thư Huyện ủy huyện Mỹ Lô, bảo ông ta sắp xếp cho Cao Tiểt Dụ vào làm việc ở Cục Kế hoạch Dân số, Bí thư Huyện ủy thấy đích thân Đường Hội Thanh dặn dò bên dưới Cao Tiểt Dụ về làm Chủ nhiệm Văn phòng Cục Kế hoạch dân số, không lâu sau thì đề bạt lên làm Phó Cục trưởng.

Vì lo lắng Cao Tiểt Dụ gây ra chuyện nên trước khi giúp đỡ, Đường Hội Thanh đã dặn đi dặn lại Đường Cao Ngật, phải cảnh báo Cao Tiểt Dụ là hãy làm một người tốt, đặc biệt là không thể nói với người ngoài mối quan hệ với ông, nếu không ông sẽ bắt ông ta quay về làm cán bộ xã. Chiêu này đúng là có tác dụng, quả nhiên Cao Tiểt Dụ không khoe khoang với ai là mình có quan hệ với Đường Hội Thanh. Thực ra trong lòng Cao Tiểt Dụ biết rõ, người

khác không biế t mớ i quan hệ giữa mình với Đường Hội Thanh chẳng quan trọng, chỉ cần Bí thư Huyện ủy biế t là được rồi. Cao Tiế t Dụ sau khi lên làm Phó Cục trưởng, có một năm đi cùng với Đường Cao Ngật tới chúc tể t Đường Hội Thanh, khi tới còn tặng Đường Hội Thanh một bức “Tranh Bao Công”. Đường Hội Thanh sớ ng chể t gì cũng không chịu nhận. Ông sợ bức tranh này sau này sẽ gây họa cho mình, chủ yế u là vì ông không tin tưởng con người Cao Tiế t Dụ. Thấ y Đường Hội Thanh không chịu nhận “Tranh Bao Công”, Cao Tiế t Dụ có vẻ khó xử, Đường Cao Ngật cũng thấ y mấ t hứng. Chương Hàm Uẩn sợ đấ c tội thầ n tài Đường Cao Ngật nên chạy ra đơn đả nhận quả. Sau khi Cao Tiế t Dụ ra về , Đường Hội Thanh trách Chương Hàm Uẩn một hồ i. Chương Hàm Uẩn giải thích rằ ng bà sợ Đường Cao Ngật không vui, không thể không nể mặt anh ta được. Đường Hội Thanh nói Đường Cao Ngật là người nhà mình, chẳng sao cả. Chương Hàm Uẩn nói Đường Cao Ngật có thể không có vấ n đề gì, nhưng sợ vợ của Đường Cao Ngật không vui, không cần thiế t phải khiế n mớ i quan hệ này xấ u đi. Đường Hội Thanh nói vợ không phải sợ đấ c tội với người khác mà là sợ đấ c tội với tiề n. Đường Hội Thanh mở bức tranh ra, đó là một tác phẩm dài khoảng bốn thước của một vị Phó Chủ tịch Hiệp hội Mĩ thuật tỉnh, giá khoảng 1 vạn tệ. Trong tất cả những bức “Tranh Bao Công”, đây là bức mà Đường Hội Thanh không muố n nhận nhấ t, đương nhiên, chức vụ của người tặng tranh cũng thấ p nhấ t. Khi đó Đường Hội Thanh đã có một dự cảm là con người Cao Tiế t Dụ không đáng tin, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện, giờ quả nhiên không sai.

Điề u Đường Hội Thanh suy nghĩ bây giờ là liệu cái gã Cao Tiế t Dụ này có khai là đã từng tặng ông “Tranh Bao Công” không nhỉ, nế u vụ án này của hắ n chỉ do Ủy ban Kỉ luật huyện điề u tra thì không đáng lo, khi đó chỉ cần nói qua một câu với Thủy Tuấ n Nghĩa, Bí thư Huyện ủy huyện Mỹ Lô là được. Thủy Tuấ n Nghĩa khi còn làm Chủ tịch huyện Mỹ Lô đã từng biế u phong bì cho Đường

Hội Thanh mã y lầ n, một lầ n 3 vạn tề, một lầ n 8 vạn tề. Ông ta đương nhiên là không muố n lộ ra chuyện của Đường Hội Thanh, như thế đố i với ông ta cũng chẳng tồ t lành gì, vả lại Thủy Tuấ n Nghĩa được đề bạt từ Chủ tịch huyện lên làm Bí thư Huyện ủy là do Đường Hội Thanh phụ trách khảo sát, mặc dù Thủy Tuấ n Nghĩa biế u tiề n nhưng nói thế nào thì cũng coi như là Đường Hội Thanh có ơn với ông ta.

Điề u Đường Hội Thanh lo lắ ng nhấ t là vụ án của Cao Tiế t Dụ liên quan tới quá nhiề u người, nế u Ủy ban Kỉ luật thành phố tham gia vào thì sẽ phiề n phức to. Bởi vì Bí thư Ủy ban Kỉ luật thành phố Nghiêm Bô Tiều có mỗ i quan hệ không tồ t lắ m với Đường Hội Thanh, hai người từng vì vấ n đề đề bạt nhân viên ban lãnh đạo cá p huyện mà nảy sinh tranh cãi. Quan Siêu Sinh chủ động tự thú với Ủy ban Kỉ luật thành phố, vụ án của họ chắ c chắ n là Ủy ban Kỉ luật thành phố sẽ tham dự. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh đã thấ y hoảng hốt, căng thẳng.

Đường Hội Thanh nghĩ tới việc trả lại bức “Tranh Bao Công” mà Cao Tiế t Dụ đã biế u. Cao Tiế t Dụ giờ bị bắt rồ i, đương nhiên không thể trả lại cho ông ta. Vả lại lúc này mà trả lại tranh thì lại càng không thoát khỏi nghi ngờ. Đây không phải là thượng sách. Đường Hội Thanh nhớ lại cậu em họ Đường Cao Ngật, ông muố n mang tranh sang cho Đường Cao Ngật, thể hiện mình không có liên quan gì tới Cao Tiế t Dụ. Nhưng lúc này cả nhà Đường Cao Ngật lại đang ở Canada.

Sở dĩ Đường Hội Thanh căng thẳng vì bức tranh của một cán bộ cá p phó phòng như vậy là vì ông cảm thấ y Cao Tiế t Dụ là một gã tiểu nhân vong ơn phụ nghĩa, không những không có lập trường chính trị mà còn không có đạo nghĩa, cũng không hiểu những triế t học sinh tồ n trong chồ n quan trường, chắ c chắ n là không thể

chịu nỗi sự thâm vấ n của Ủy ban Kỉ luật và Viện Kiểm sát, vì bảo vệ bản thân, ông ta chắ c chắ n sẽ khai tuố t tuồ n tuộ t.

Nghĩ tới chuyện của Cao Tiế t Dụ là Đường Hội Thanh lại thấ y lo lắng và bức bối. Ông âm thầ m cảm thấ y nguy hiểm đang từng bước tiế n lại gầ n mình, thậm chí ông còn nghe thấ y tiế ng bước chân của Tử thầ n.

Một loạt những việc xảy ra gầ n đây khiế n Đường Hội Thanh thấ y mệt mỏi. Chuyện này còn chưa xử lí xong, chuyện khác đã ập tới, lo được cái này thì để lờ cái kia, khiế n ông luôn số ng trong lo sợ.

Phó Chủ nhiệm Bạch Hoa gõ cửa bước vào. Đường Hội Thanh vội vàng giầ u đi nét ủ rũ trên khuôn mặt, cô ắ gắ ng tỏ ra bình thường.

- Anh Đường, tôi tới đề xin công cho đồ ng chí Tầ n Khai Tân. - Bạch Hoa nói.

- Anh Tầ n lại lập công gì? - Đường Hội Thanh hỏi.

- Anh Tầ n này đúng là nhân tài, gầ n đây có nhiề u biểu hiện tố t lắ m. Không biế t anh đã nghe nói chưa, Nhóm Gào thét vui vẻ của anh ta hôm qua lại lập công đầ y, anh ta bảo Triệu Cừ Cừ điên điên khùng khùng lên phát biểu, kế t quả là kéo theo cả một Phó Cục trưởng Cục Kế hoạch dân số huyện Mỹ Lô vào, cái gã đó chủ động chạy tới Ủy ban Kỉ luật thành phố để tự thú, lại còn tô cáo thêm một Phó Cục trưởng nữa. Bởi vậy tôi đề nghị chúng ta tặng thưởng cho đồ ng chí Tầ n Khai Tân. Đây cũng là một kì công trong công tác chố ng hủ bại. - Bạch Hoa vui vẻ nói.

Đường Hội Thanh lại một lầ n nữa bị kích động. Trong lòng ông rấ t bức bối, chuyện của huyện Mỹ Lô người ta mà Bạch Hoa hưng phấ n cái nỗi gì? Chẳng nhẽ anh ta đã nghe thấ y lời đồ n nào từ Ủy

ban Kỉ luật rồi hay sao? Chẳng nhẽ anh ta biết Đường Hội Thanh tôi có dây dưa với Cao Tiểt Dụ sao? Bạch Hoa anh chỉ là một chức quan phó, giờ muốn lên làm người đứng đầu rồi sao?

- Anh Bạch này, chuyện này phải xem xét trên hai phương diện. Thứ nhất, đồng chí Tân Khai Tân chỉ là mèo mù vớ cá rán mà góp công vào công việc chống hủ bại, đây là chuyện tốt. Nhưng tôi cho rằng hành vi này của đồng chí Tân Khai Tân là không được, anh ấy mời một người có đầu óc không bình thường phát biểu trước mặt bao nhiêu người, bản thân chuyện này không nghiêm túc, nó vượt quá một trò chơi, thế là không chính trị. Anh có nghĩ hay không, nếu lần sau lại gây ra một chuyện tiêu cực gì đó thì trách nhiệm này do ai gánh vác? Bởi vậy tôi cảm thấy phương thức này của Tân Khai Tân không đáng được biểu dương và khích lệ, cũng không thể khen thưởng được để tránh sau này xảy ra chuyện gì khác. Đây cũng là chịu trách nhiệm với đồng chí Tân Khai Tân, với Hội đồng Nhân dân, và là chịu trách nhiệm với Thị ủy. Anh nói đúng không? - Đường Hội Thanh nói.

Bạch Hoa thấy mình bị dội gáo nước lạnh vào mặt thì không vui lắm. Nhưng Đường Hội Thanh nói cũng không phải là không có lý nên không tiện tranh cãi, bèn nói:

- Đúng là anh Đường nghĩ chu đáo, vậy thì cứ làm theo ý anh vậy.

Nói rồi Bạch Hoa đưa tập tài liệu trong tay cho Đường Hội Thanh.

- Hội đồng Nhân dân tỉnh, Hiệp hội Hành chính tỉnh và Ủy ban Kỉ luật tỉnh cùng phối hợp đưa ra một văn kiện, nói là tiến hành tự kiểm tra sự trong sạch trong các cơ quan của Hội đồng Nhân dân, Hiệp hội Hành chính trên toàn tỉnh, các cán bộ cấp phó sở trở lên

trong các cơ quan này ở huyện và thành phố, cán bộ cấp phó phòng trở lên ở tỉnh đều phải tham gia vào hoạt động này. - Bạch Hoa nói.

- Người ta đều nói Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính chúng ta đều là để hòa treo tường, chỉ bày cho có chứ có quyền lực gì đâu, làm gì có hành vi hủ bại? Đến đây t còn chẳng có! Anh Bạch nói phải không? - Đường Hội Thanh đùa.

- Anh Đường, anh đọc văn kiện đi. Cuộc điều tra này không chỉ điều tra những người nhậm chức ở Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính mà còn tiến hành điều tra cả những người trước khi nhậm chức. Ví dụ như anh trước khi giữ chức Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân thành phố thì đã là Phó Bí thư Thị ủy, chủ yếu là họ tiến hành điều tra trong thời gian anh làm Phó Bí thư Thị ủy. - Bạch Hoa nói.

- Con người đã rút lui về một cơ quan không có thực quyền nữa rồi mà lại còn điều tra chức vụ trước kia? - Đường Hội Thanh lắc đầu nói.

- Tôi xem qua văn kiện rồi, chủ yếu là nói hiện nay Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính các cấp là những nơi diễn ra hành vi hủ bại nhiều nhất, ví dụ như nguyên Phó Chủ nhiệm Thường ủy Hội đồng Nhân dân tỉnh Liêu Ninh, Vinh Dũng bị nghi ngờ vi phạm kỉ luật, bị điều tra, Châu Chí Cương, Phó Chủ nhiệm Ủy ban Kinh tế Tài chính Nhà nước bị song quy, nguyên Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân tỉnh Cát Lâm, Mã Phượng Quân bị bắt khi đang có hành vi mua bán dâm, nguyên Chủ tịch Hiệp hội Hành chính tỉnh Quý Châu, Hoàng Dao bị song quy, nguyên Chủ tịch Hiệp hội Hành chính tỉnh Hắc Long Giang, Hàn Quốc Chi bị xử tội chết, nguyên Phó Chủ tịch Hiệp hội Hành chính tỉnh An Huy, Vương Chiêu Huy bị xử tội chết, nguyên Phó Chủ tịch Hiệp hội Hành chính tỉnh Thiểm Tây, Bàng Gia Bảo bị “ngã ngựa”, những ví dụ như thế ở đâu

cũng có. Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính hầu như đã trở thành nơi tập trung các thành phần hủ bại. Văn kiện này có lẽ là vì muốn vớt vát lại uy tín cho Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính, để hai cơ quan này không phải mang tội thay cho người khác. Bởi vì những người của Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính có vấn đề bị xử lý đều không phải vi phạm trong thời gian làm việc ở hai cơ quan này mà là khi làm việc ở Đảng ủy hoặc Ủy ban các cấp. Ví dụ như hành vi hủ bại của Vương Chiêu Huy xảy ra là khi ông ta còn làm Bí thư địa phương, Phó Chủ tịch tỉnh, Phó Bí thư Tỉnh ủy; Hàn Quế Chi thì trước đó khi làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức tỉnh ủy tỉnh Hải Long Giang, Phó Bí thư Tỉnh ủy đã có hành vi mua quan bán chức. - Bạch Hoa giải thích.

Khi Bạch Hoa nói tới Hàn Quế Chi, Đường Hội Thanh nghe tim mình thất lại, ông cảm thấy Bạch Hoa đang ám chỉ mình, bởi vì lịch của ông với Hàn Quế Chi có nhiều điểm tương tự nhau, từng làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức và Phó Bí thư Đảng ủy, sau đó lại tới Hội đồng Nhân dân hoặc Hiệp hội Hành chính nhậm chức. Hàn Quế Chi bán quan bán chức trong khoảng thời gian làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức Tỉnh ủy Hải Long Giang và Phó Bí thư Tỉnh ủy. Đường Hội Thanh càng nghĩ càng thấy không ổn, luôn cảm thấy Bạch Hoa đã nghe thấy lời đồn đại nào đó về mình từ chỗ Ủy ban Kỷ luật thành phố. Một cán bộ lãnh đạo dễ xảy ra vấn đề nhất là người làm ở cơ quan quản lý người và người làm ở cơ quan quản lý tiền, hoặc là ở những cơ quan có liên quan tới hai thứ này. Bạch Hoa trước khi nhậm chức Phó Chủ nhiệm Hội đồng Nhân dân, từng là Thường ủy Thị ủy, Bộ trưởng Bộ Tuyên truyền thành phố Đông Lạc. Bởi vì ông ta quản lý việc tuyên truyền, không liên quan gì tới tổ chức nhân sự và kinh tế nên có vẻ rất thoải mái. Đường Hội Thanh cảm thấy Bạch Hoa đang chờ xem trò hề của mình.

- Anh Đường, trong xã hội hiện đại giờ có một nhận thức sai lầm, ai cũng cho rằng Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính sản sinh ra những tham quan. Thực ra chúng ta đề u biết rõ: Những người đó khi còn ngồi trên những vị trí có thực quyền, người khác không muốn điề u tra, không dám điề u tra; khi họ chuyển về Hội đồng Nhân dân hay Hiệp hội Hành chính, khả năng không chế của họ yếu dần đi, có thể ra tay được với họ; thứ hai là khi còn tại chức, cho dù bị người ta tố cáo thì dựa vào mạng lưới quan hệ của họ cũng có thể giải quyết được.

Đường Hội Thanh không đáp lời ông ta, đọc một lượt văn kiện.

- Anh Bạch, tôi cảm thấy văn kiện này của tỉnh là rất cần thiết, cũng rất kịp thời. Từ trước tới nay, chúng ta đã thấy một sai lầm cơ bản trong cách chọn người của Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính, luôn sắp xếp những người vì độ tuổi, thành tích hay tiếng tăm mà không thể tiếp tục làm việc ở các cơ quan khác vào làm tại Hội đồng Nhân dân hay Hiệp hội Hành chính, như thế là chôn giấu mầm họa. Chúng ta phải đề nghị với thượng cấp, sau này cần nghiêm khắc hơn trong việc điề u động và sử dụng các nhân viên của Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính, đồng thời phải làm tốt công tác tuyển chọn Đại biểu Hội đồng Nhân dân và Ủy viên Hiệp hội Hành chính, việc nào cần áp chế thì áp chế. Cho dù thế nào chúng ta cũng phải nghiêm túc xem xét văn kiện này, ngày mai mở một cuộc họp để truyền đạt xuống dưới, yêu cầu những đồng chí năm trong phạm vi điề u tra nghiêm túc xem xét làm, hoàn thành tốt công việc của mình. Chúng ta phải đưa việc này lên tầm chống hủ bại, hoàn thành nó như một nhiệm vụ chính trị. - Đường Hội Thanh nói.

Sau khi Bạch Hoa ra ngoài, Đường Hội Thanh ngồi thụp xuống như một người bị mắc bệnh về xương.

Theo kinh nghiệm làm chính trị mấy chục năm nay của ông thì một trận gió mưa nữa sắp tới. Văn bản yêu cầu các cán bộ lãnh đạo của Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính tự kiểm điểm, điều tra của tỉnh không đáng sợ, nhưng đáng sợ là một tín hiệu chính trị vô cùng rõ ràng, Trung ương có khả năng đã “giơ dao” về phía những phần tử hủ bại đang trốn trong Hội đồng Nhân dân và Hiệp hội Hành chính. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh thấy cả người bỗng dưng mất sức, cơn ớn lạnh chạy dọc khắp lưng khiến ông run rẩy.

Đường Hội Thanh cảm thấy mình khó có thể thoát được cửa này.

Cơn gió lạnh lẽo rú rít ngoài cửa sổ, đập mạnh vào những cánh cửa kính. Đường Hội Thanh giật mình, ông thực sự không chịu nổi bất cứ sự hành hạ nào nữa.

Đường Hội Thanh thậm chí còn nghĩ tới cái chết, nghĩ tới Mã Chi Đông. Ông đã chuẩn bị tâm lý từ bỏ mạng sống của mình. Ông cảm thấy có thể đó là cách giải thoát tốt nhất.

CHƯƠNG 22:

BÚT KÍ TỬ VONG

Từ sau khi Phó Chủ tịch Thường vụ thành phố Mã Chi Đông tự sát, nguyên nhân cái chết của ông vẫn là một câu đố kích thích sự tò mò và suy đoán của rất nhiều người. Đồng thời nó cũng như một lời nguyền không thể nào phá bỏ, khiến giới quan chức thành phố Đông Lạc rơi vào một vòng xoáy khổng lồ. Tổ điều tra của tỉnh sau một thời gian gian nan và nghiêm túc điều tra kỹ càng, cuối cùng cũng đã tìm ra chân tướng sự việc.

Sau khi Mã Chi Đông chết không lâu, vợ ông, Ôn Lệ Lệ nhận được một bức thư. Đó là bức thư do Mã Chi Đông gửi khi còn sống.

Lệ Lệ,

Người vợ thương yêu của anh, khi em nhìn thấy bức thư này, anh đã không còn trên thế gian này nữa. Sở dĩ anh viết thư cho em là vì muốn có một lời với em và con gái. Anh muốn nói với hai mẹ con rằng, sở dĩ anh lựa chọn đầu đón rời xa hai người là vì anh thực sự không thể chịu nổi sự chỉ trích của lương tâm mình, nên cuối cùng chỉ còn chọn cách tự sát để tự giải thoát. Vì chữa bệnh cho con gái, khi không thể nào vay được tiền, anh không thể không chọn cách nhận tiền bạc của người ta để kiếm đủ tiền chữa bệnh cho Quả Quả. Giờ cuối cùng bệnh của Quả Quả cũng đã khỏi, anh có thể yên tâm ra đi rồi. Đầu đuôi sự việc đều được ghi trong nhật ký của anh. Sở dĩ anh để lại thư này cho em là vì muốn nói với em và Quả Quả, anh không phải là một người quá xấu, anh cũng không muốn trong mắt Quả Quả, bố của nó là một tham quan. Anh gửi cho em bức thư và cuốn nhật ký này, xin em hãy giữ gìn

cẩn thận và giữ bí mật tuyệt đối. Chờ Quả Quả lớn lên và kết hôn, em có thể giao bức thư này và cuốn nhật ký cho con, để con biết rằng thực ra bố là người yêu thương con nhất trên thế giới này. Tới lúc đó, xin em hãy nói cho Quả Quả, để nó đừng cảm thấy xấu hổ, bố hi sinh mọi thứ cho con gái là điều nên làm, là việc thiên kinh địa nghĩa. Những tài liệu này em đừng giao cho bất cứ ai và cả tổ chức. Có những việc hãy để nó mãi mãi là một câu đố, chỉ cần câu đố không bị giải thì có thể anh vẫn giữ lại được sự tôn nghiêm cuối cùng, xin em hãy giúp đỡ anh.

Lệ Lệ, Quả Quả, anh sẽ ở trên thiên đường phù hộ cho hai mẹ con!

Người chồng (người cha)
mãi mãi yêu em (con)
Mã Chi Đông

Ôn Lệ Lệ vừa đọc thư tuyệt mệnh của chồng vừa âm thầm rơi nước mắt, sau đó không nhận được, bật khóc nức nở.

Thì ra con gái của họ, Quả Quả mới mười tuổi đã bị phát hiện mắc một căn bệnh hiểm gặp, cả ngày tinh thần không ổn định, chỉ cần một chút gió thổi là đã cảm thấy như có hàng ngàn con sâu đang bò trên da thịt mình, người cô bé sẽ không ngừng bị co giật. Vì công việc của Mã Chi Đông bận rộn nên Ôn Lệ Lệ xin nghỉ làm để đưa con gái đi khám các bệnh viện trong cả nước chữa bệnh, nhưng vẫn không tìm được biện pháp nào khả thi. Khi kiểm tra ở một bệnh viện tại Bắc Kinh, bác sĩ nói ở Mỹ từng có một trường hợp bị bệnh tương tự, đề nghị họ hãy đưa con sang Mỹ để kiểm tra và điều trị.

Ôn Lệ Lệ sau khi liên lạc với bệnh viện bên Mỹ, được biết chi phí điều trị căn bệnh này là 500 nghìn đô la Mỹ, tương đương với hơn 3 triệu nhân dân tệ. Mặc dù Mã Chi Đông và Ôn Lệ Lệ đều là viên chức nhà nước, thu nhập cũng không phải là thấp, nhưng con số

này đố i với họ mà nói chẳng khác nào một con số ́ trên trời. Thêm vào đó là trước đây không lâu, họ mới mua nhà mới, rô i trang trí lại nên trong nhà giờ không còn nhiề u tiề n như thế ́.

Mã Chi Đông và Ôn Lệ Lệ định bán nhà đưa con gái sang Mỹ trị bệnh. Nhưng căn nhà này có bán đi cũng chỉ được bảy, tám trăm nghìn nhân dân tệ, vẫn còn thiế u rấ t nhiề u. Ôn Lệ Lệ định đi vay mượn mỗi nơi một ít, nhưng người thân và bạn bè thân thiế t của hai vợ chồ ng đê u không nhiề u, nhiề u người bình thường còn phải dựa vào sự giúp đỡ của họ. Lí Đại Quố c sau khi biế t chuyện đã gửi cho họ 600 nghìn tệ tiề n tiế t kiệm của ông, nhưng vẫn không đủ.

Ôn Lệ Lệ định hỏi vay tiề n bạn bè. Vật số ng thành bầ y, người tách nhau ra. Mã Chi Đông vì bình thường quá nghiêm khắ c nên những người có quan hệ tồ t với ông cũng là những người thanh liêm, không có nhiề u tiề n bạc. Ôn Lệ Lệ đành đê nghị chồ ng đi vay tiề n của những ông chủ mà ông quen biế t. Mã Chi Đông phân vân, bởi vì ông là cán bộ lãnh đạo, những ông chủ chịu cho ông vay tiề n chỉ vì họ coi trọng quyề n lực trong tay ông, tới khi đó chắ c chắ n sẽ đưa ra những yêu câ u quá đáng, như vậy thì khác gì giao dịch tiề n bạc và quyề n lực.

Nhìn con gái không thể chịu đựng được sự giày vò của bệnh tật, nhiề u lâ n Mã Chi Đông đã định mở miệng vay tiề n những ông chủ kia. Ông biế t chỉ câ n ông mở miệng thì 3 triệu không phải là một vắ n đê lớn, nhưng ông không thể hạ quyế t tâm. Một bên là nỗi đau khổ của con gái, một bên là những ông chủ đang chờ Mã Chi Đông đem nguyên tắ c, quyề n lực của mình ra đổi lắ y lợi ích. Là cha, Mã Chi Đông thực sự rấ t khó xử. Đứng trước tình thân và nguyên tắ c, ông không thể nào đưa ra lựa chọn.

Mã Chi Đông từ nhỏ đã được nhận sự giáo dục truyề n thồ ng. Đặc biệt là Lí Đại Quố c yêu câ u ông rấ t nghiêm khắ c, giáo dục

ông phải làm một người đường đường chính chính, tuyệt đối không được tham của người khác. Trong văn phòng của Mã Chi Đông luôn treo một cái bình nước quân dụng đã cũ. Bình nước này là do vị trưởng bộ i Hứa Ưc Pháp luôn coi trọng ông đã tặng cho ông. Hứa Ưc Pháp nguyên là Giám đốc Ngân hàng Công thương tỉnh Đông Hải, là một người sống rất đạo đức, cho dù là làm người hay làm quan, ông đều tuân thủ đúng quy củ, giữ mình trong sạch, yêu cầu nghiêm khắc bản thân. Trong mắt ông không cho phép có một nửa hạt cát làm vấy bẩn, coi sự trong sạch và danh dự của mình hơn cả tính mạng. Cái bình nước này là do một lãnh đạo cũ của Hứa Ưc Pháp tên là Trương Cự tặng ông, khi còn trên chiến trường, nó đã giúp Trương Cự chặn lại một viên đạn, cứu mạng sống của ông. Khi Trương Cự tặng cái bình nước này cho Hứa Ưc Pháp, còn tặng thêm ông ba câu nói: Tiền bạc không thể tham, nữ sắc không thể gần, tư dục không bỏ mặc. Sau đó, Hứa Ưc Pháp trúng kế của một gã buôn bán đất đai, trúng mĩ nhân kế. Không thể chịu đựng được sự giày vò của lương tâm, Hứa Ưc Pháp đã tự sát. Trước khi tự sát, Hứa Ưc Pháp trình trọng tặng cái bình nước cho Mã Chi Đông. Ông hi vọng Mã Chi Đông đừng đi vào vết xe đổ của mình, hãy đi thật xa, thật đường hoàng trên con đường quan lộ. Mã Chi Đông không quên được những lời mà Hứa Ưc Pháp nói với mình khi tặng ông bình nước:

- Giữ sự thanh liêm, giữ đạo đức, giữ nguyên tắc, giữ nhân cách và danh dự của mình. Nếu niềm tin của cậu bị quấy nhiễu hoặc mê hoặc, cậu hãy nhìn cái bình nước này, nó sẽ giáo dục cậu, để cậu biết tuân thủ.

Mã Chi Đông trình trọng hứa với Hứa Ưc Pháp, nói là mình sẽ trân trọng cái bình nước này, tuyệt đối không phụ lòng kì vọng của ông.

Để chữa bệnh cho con gái, Mã Chi Đông đã vô số lần lung lay, nhưng cái bình nước này đã giúp ông kiên định ý chí.

Đứng trước hiện thực, sự kiên định và nguyên tắc của Mã Chi Đông trở nên vô cùng nhỏ bé và yếu đuối. Một cán bộ lãnh đạo có chức vụ như ông thông thường đều có ít nhất là hai căn nhà trở lên, người nhà đều lái ô tô, cuộc sống vô cùng đầy đủ. Còn cuộc sống của Mã Chi Đông lại vì căn bệnh của con gái mà bị cầm chân, vô cùng khó nhọc. Khi ở cơ quan, Mã Chi Đông sợ nhất là phải quyên góp. Những hoạt động quyên góp để thể hiện tình yêu thương đồng bào diễn ra ở rất nhiều các cơ quan nhà nước, đó là quyên góp cho đồng bào miền núi, vùng bị động đất, lũ lụt, các đồng nghiệp trong cơ quan gặp khó khăn... Hoạt động quyên góp hầu như tháng nào cũng được tổ chức ít nhất một lần, có tháng nhiều còn hai, ba lần. Có người nói, từ thiện giống như cái bao cao su, nhìn thì có vẻ rất an toàn nhưng thực ra có lúc lại không đáng tin. Bởi vì hoạt động từ thiện diễn ra quá nhiều nên nhiều cán bộ công nhân viên có tâm lý chống đối với các hoạt động này, nhưng lại không thể không góp. Mã Chi Đông là lãnh đạo ủy ban thành phố, lần nào quyên góp cũng phải đi đầu làm gương. Việc quyên góp trong cơ quan còn chú ý tới cấp bậc, lãnh đạo có cấp bậc càng cao thì yêu cầu quyên góp càng nhiều. Một cán bộ lãnh đạo có cấp bậc như Mã Chi Đông mỗi lần ít nhất cũng phải quyên góp 500 tệ, thậm chí là nhiều hơn. Điều này đối với Mã Chi Đông mà nói thực sự là một áp lực, bởi vì ngoài trừ tiền lương và tiền trách nhiệm, ông không còn thu nhập nào khác. Những người biếu tính của Mã Chi Đông đều biếu, ai mà biếu tiền, biếu quà cho ông sẽ khiến ông nổi giận, tự chuốc họa vào mình.

Sau khi vợ Mã Chi Đông đưa con gái sang Mỹ kiểm tra, bên bệnh viện Mỹ nói rằng chỉ cần nộp đủ tiền điều trị thì có thể đảm bảo trị khỏi bệnh của Quả Quả.

Bởi vì Mã Chi Đông nhất thời không kiếm đủ tiền chữa bệnh cho con nên Ôn Lệ Lệ đành đưa con về. Nhìn người vợ ngày một

tiền tuý và đưa con gái bị bệnh tật giày vò, Mã Chi Đông gần như suy sụp, ông thường xuyên ngơ ngẩn một mình. Vì việc này mà lòng ông đau như cắt. Trong cơn lú lẫn bái tiền bạc và chủ nghĩa danh lợi hiện nay, rốt cuộc là ông nên kiên trì một mình hay là từ bỏ nguyên tắc của mình, để dòng đời xô đẩy, đây là vấn đề mà ông suy nghĩ nhiều nhất.

Mỗi ngày về tới nhà, nhìn thấy sắc mặt buồn phiền của vợ, những tiếng than ngán thở dài, rồi lại nhìn sự đau đớn của con gái, tinh thần Mã Chi Đông hết lần này tới lần khác bị đầy đọa. Trước mặt vợ, ông cảm thấy mình thật là vô dụng, không đáng làm một người chồng, không đáng làm một người cha.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vợ gọi điện cho người quen, cứ hết lần này tới lần khác mở miệng vay tiền, nhưng rồi lại không được như ý, ông cảm thấy mình đúng là đồ bỏ đi. Một người đàn ông không thể mang lại hạnh phúc cho vợ, không thể bảo vệ cho con có còn là người đàn ông chân chính không?

Mã Chi Đông bắt đầu tự trách móc mình, nhất là khi nhìn thấy con cái người khác hạnh phúc ở bên cha mẹ chúng, ông lại nghĩ tới cô con gái Quả Quả của mình, trái tim ông lại đau đớn như muốn rách ra.

Để không ảnh hưởng tới công việc của mình, mặc dù làm Phó Chủ tịch Thường vụ thành phố nhưng Mã Chi Đông không hề nói tình hình nhà mình cho đồng nghiệp ở Đông Lạc biết, cũng không hề báo cáo lên tổ chức. Sau những giờ làm việc mệt mỏi, ông lại âm thầm gánh chịu áp lực tâm lý to lớn của mình, âm thầm cảm thấy tội lỗi với con gái và gia đình.

Một ông chủ công ty nhà đất tên Triệu Khả Phú ở thành phố Đông Lạc phát hiện ra sự bất thường của Mã Chi Đông. Ông ta thông

qua má' y người bạn ở Lệ Dương, hỏi thăm được tin tức khô' n khó của nhà Mã Chi Đông, cho rằ' ng đây là một cơ hội tồ' t để lắ' y lòng Mã Chi Đông.

Mã Chi Đông quản lí xây dựng, quy hoạch, đắ' t đai và thuế' vụ ở Đông Lạc, nắ' m đại quyề' n trong tay, chỉ câ' n ông chịu thông qua một vài thủ đoạn không chính đáng để kiế' m tiề' n thì chắ' c chắ' n sẽ tiề' n vào như nước. Khi Mã Chi Đông mới tới Đông Lạc nhậm chức, các kiế' n trúc sư, nhà thầ' u ở Đông Lạc đề' u tưởng rằ' ng đây là một cơ hội tồ' t. Trong mắ' t họ, bắ' t cứ cán bộ lãnh đạo nào từ ngoài tới Đông Lạc nhậm chức đề' u sẽ không ở lại thành phố này lâu dài, thường chỉ là giai đoạn quá độ hoặc để kiế' m chút tiề' n, nế' u không thì rắ' t dễ bị kéo theo xuô' ng nước.

Nhưng khi họ tiế' p xúc với Mã Chi Đông thì phát hiện ra ông không hề đơn giản. Nguyên tắ' c kiên trì và sự dứt khoát của Mã Chi Đông khiế' n những kẻ có ý đồ' bắ' t chính cảm thắ' y vô cùng bắ' t ngờ. Khi những kẻ này phải đố' i diện với một vị quan súng bắ' n không trúng thì bên cạnh sự bắ' t lực sẽ là thù hận, bởi vì một cán bộ như vậy đang ngắ' ng đường họ. Trong tình hình này, các nhà thầ' u bèn nghĩ đủ mọi cách để loại trừ cái vật ngắ' ng đường. Những quan chức không hiểu hoặc không chịu tuân theo quy tắ' c ngắ' m đề' u có một kế' t cục vô cùng thâm hiểm. Nhưng Mã Chi Đông vì có Lí Đại Quố' c chồ' ng đỡ nên các tập đoàn lợi ích ở thành phố Đông Lạc tạm thời không có cách nào “xử lí” ông.

Triệu Khả Phú đã quan sát Mã Chi Đông từ lâu, luôn muố' n kéo ông xuô' ng nước. Là nhà thầ' u lớn nhắ' t thành phố Đông Lạc, ông ta đương nhiên hiểu giá trị khổng lồ' của Mã Chi Đông. Tình hình gia đình Mã Chi Đông khiế' n Triệu Khả Phú thắ' m vui trong lòng, nghĩ bụng cơ hội tồ' t đã tới.

Triệu Khả Phú nhân cơ hội tìm tới Mã Chi Đông, nói chuyện riêng với ông, hiện nay trong tay ông ta đang có một công trình nhà ở thương mại đang nằm trong quy hoạch kiến thiết, nhưng vì tiền vốn của mình hơi thiếu nên đang thông qua phương thức đầu tư để giải quyết vấn đề thiếu vốn. Triệu Khả Phú nói tỉ lệ hoa hồng đầu tư của công trình này rất cao, hơn nữa chu kì thực hiện cũng ngắn, hi vọng Mã Chi Đông có thể giúp đỡ ông ta.

Cái trò này của Triệu Khả Phú, lẽ nào Mã Chi Đông lại không biết? Triệu Khả Phú đâu có đầu tư, thực ra đang nghĩ cách để hời lộ cho ông. Có điều hình thức hời lộ này vô cùng bí mật, mọi người không thể nào biết được. Đương nhiên là Mã Chi Đông không đồng ý.

Thấy con đường này không thông, một thời gian sau, Triệu Khả Phú lại một lần nữa tới tìm Mã Chi Đông, nói là ông ta có một người bạn ở Mỹ rất nhiệt tình với công tác từ thiện, quen biết nhiều cơ quan từ thiện ở bản địa, nếu Mã Chi Đông không chê thì ông ta có thể thông qua người bạn làm từ thiện ở Mỹ để tổ chức quyên góp, giúp con gái Mã Chi Đông thoát khỏi hiểm cảnh.

Mã Chi Đông vẫn không đồng ý, nhưng bày tỏ sự cảm ơn.

Thấy thái độ của Mã Chi Đông đã có sự thay đổi nho nhỏ, Triệu Khả Phú hình như đã nhìn thấy ánh sáng. Ông ta tỏ vẻ xúc động nói:

- Chủ tịch Mã, mặc dù anh là lãnh đạo, tôi là con buôn, thế giới quan khác nhau, nhưng chúng ta đều có chung một thân phận, đó là làm cha. Là một người cha, có ai mà không thương con cái mình? Tôi thật tâm muốn giúp đỡ Quả Quả, cứ để cháu nó như thế thì đau đớn quá, phải nhanh chóng điều trị. Nếu anh cảm thấy tôi là con buôn, từ chối lòng tốt của tôi, tôi có thể hiểu được. Nhưng lần này xin anh hãy coi tôi là một người cha. Những người cha trên đời này

đều có thể đồng cảm với nhau, xin anh hãy cho phép tôi làm điều gì đó cho con gái anh. Tôi có thể nói với anh, tôi tuyệt đối không vì chuyện này mà đòi hỏi anh phải đáp trả lại bất cứ cái gì.

Những lời nói này của Triệu Khả Phú đã thực sự khiến Mã Chi Đông động lòng, nhưng ông vẫn nghiến răng từ chối.

Bệnh của con gái ngày càng trầm trọng, Ôn Lệ Lệ nhìn thấy đáng vẻ đau đớn của con gái, thực sự không thể nào chịu được. Bà quỳ trước mặt chồng, khóc lóc nói:

- Chi Đông, em biết anh có nguyên tắc của anh, em có thể hiểu được, nhưng anh cũng không thể giương mắt lên nhìn con gái mình ngày càng bệnh nặng như thế được. Ngộ nhỡ nó có mệnh hệ nào thì em sẽ không tha thứ cho anh đâu!

Lời vợ nói như một ngọn roi quất thẳng vào trái tim mềm yếu của ông.

Mã Chi Đông mất ngủ, liên tục mấy đêm liền ông không tài nào chợp mắt. Từ sau khi tới Đông Lạc nhậm chức, ông chưa lúc nào chăm sóc được cho vợ và con gái, nhất là chưa có lúc nào được ở bên chăm sóc cho cô con gái bệnh tật một ngày. Mã Chi Đông rất thương yêu con gái mình, nhưng vì công việc, ông không thể nào phân thân ra được, thực sự không biết phải làm thế nào. Mã Chi Đông cảm thấy mình đã nợ vợ con quá nhiều, quá nhiều.

Tính cả 600 nghìn của Lí Đại Quốc cho với số tiền tiết kiệm của gia đình, ông vẫn còn thiếu 2 triệu nữa mới đủ tiền chữa bệnh cho con gái. Sau mấy đêm đau khổ, đắn đo lựa chọn, Mã Chi Đông quyết định đi tìm Triệu Khả Phú.

Triệu Khả Phú thấy Mã Chi Đông chủ động tới tìm mình vô cùng vui mừng. Ông ta lập tức lấy chi phiếu ra, định biếu cho Mã Chi

Đông 2 triệu, Mã Chi Đông nói khoản tiền này coi như là ông mượn của ông ta. Triệu Khả Phú nói không cần phải nhắc tới chữ mượn, cứ cho là ông ta cho cháu gái để trị bệnh. Mã Chi Đông không đồng ý, nói là buộc phải mượn, nếu không thì ông không lấy khoản tiền này nữa. Triệu Khả Phú đành phải thuận theo ông. Mã Chi Đông viết cho Triệu Khả Phú một tờ giấy nợ 2 triệu tệ.

Triệu Khả Phú hiểu rất rõ trong lòng, hai vợ chồng Mã Chi Đông có tổng thu nhập cả năm không vượt quá 100 nghìn tệ, muốn trả hết được khoản nợ 2 triệu này, cứ cho là cả nhà không ăn không uống thì tới năm 60 tuổi, Mã Chi Đông đã về hưu cũng không thể trả hết được.

Mã Chi Đông cũng biết viết giấy nợ thực ra chỉ là hình thức lừa mình dối người, nhưng làm như thế có thể giúp ông giảm bớt mặc cảm tội lỗi. Sau này ông luôn nhớ lại Lí Đại Quốc, nhớ tới Hứa Úc Pháp. Đặc biệt là mỗi khi nhìn thấy cái bình nước quân dụng treo trên tường trong phòng làm việc, ông lại thấy tội lỗi vô cùng, không ngừng tự trách móc bản thân. Ông vốn định cất cái bình nước quân dụng đó đi, nhưng lại sợ vì thế mà mất đi sự tự giác, càng buông lỏng bản thân. Cuối cùng ông vẫn quyết định treo cái bình nước trong văn phòng, mặc dù mỗi ngày nhìn thấy nó là ông lại thấy tội lỗi, nhưng ít nhất nó còn có thể nhắc nhở bản thân không được phạm sai lầm thêm lần nữa.

Há miệng mắc quai, đây là đạo lí hàng ngàn năm nay.

Từ sau khi mượn 2 triệu của Triệu Khả Phú, có lẽ phải nói là lấy 2 triệu thì chính xác hơn, Mã Chi Đông bắt đầu trở thành con cò trong tay Triệu Khả Phú. Mặc dù Triệu Khả Phú chưa hề chủ động hay ra ám hiệu cho Mã Chi Đông phải bật đèn xanh cho mình, nhưng chỉ cần là công trình của Triệu Khả Phú, Mã Chi Đông đều tự giác hoặc vô thức chiếu cố đặc biệt cho ông ta.

Đôi với Triệu Khả Phú mà nói, công trình của ông ta chỉ cần Mã Chi Đông không can thiệp vào đã là chiế u cô ấ m rồ i. Triệu Khả Phú từng tạo rấ t nhiề u mô i quan hệ, từng đưa công trình xây dựng của mình vượt quá vạch đỏ quy hoạch của thành phố , sau khi khởi công bị Mã Chi Đông phát hiện, ông lập tức ra lệnh phải sửa lại và còn phê bình nghiêm khắ c những người có liên quan. Mã Chi Đông có phong cách làm việc là đã sai phải sửa, chặn đứng con đường kiế m tiề n của nhiề u người và cũng sửa chữa lại nhiề u lỗ hổng trong công tác. Ngày trước, nhân viên làm việc ở các cơ quan chức năng thường chỉ nhắ m một mắ t, mở một mắ t, có người thậm chí còn cá u kế t với bọn chủ thầ u xây dựng, lợi dụng các thủ đoạn để kiế m lời. Từ sau khi Mã Chi Đông tới thành phố Đông Lạc, các chủ thầ u đề u hận ông thầ u xương.

Mã Chi Đông lấ y của Triệu Khả Phú 2 triệu không lâu thì Triệu Khả Phú giành được một công trình cải tạo thành cũ vào tay, khi tài liệu về công trình này được trình lên Mã Chi Đông, ông phát hiện ra có rấ t nhiề u điểm vi phạm quy định, lầ n này ông không nghiêm túc như những lầ n trước, cũng không sửa chữa mà lập tức kí tên. Trong mắ t Triệu Khả Phú, chữ kí này của Mã Chi Đông đáng giá 2 triệu tệ. Né u Mã Chi Đông vẫn như bình thường, chỉ ra những điểm vi phạm của công trình, ông ta sẽ mắ t mắ y triệu lợi nhuận.

“Không làm được việc chính là sự hủ bại lớn nhấ t”, đây là câu nói mà Mã Chi Đông thường xuyên nói. Vậy mà bây giờ, ông không thể không trở thành một kẻ đi ngược lại với câu nói này. Những ngày tháng sau đó, Mã Chi Đông liên tục tạo nhiề u điề u kiện thuận lợi cho Triệu Khả Phú trong lĩnh vực bất động sản. Càng như vậy thì Mã Chi Đông lại càng cảm thầ y tội nghiệt của mình trầ m trọng. Nhưng vì con gái, ông vạn bất đắ c dĩ.

Sau khi lấ y của Triệu Khả Phú 2 triệu tệ, Ôn Lệ Lệ đưa con gái sang Mỹ làm phẫu thuật, ca phẫu thuật rấ t thành công. Con gái ông

khỏi bệnh về nước, hai vợ chồng Mã Chi Đông bắt đầu nghĩ tới việc trả tiền cho Triệu Khả Phú.

Mã Chi Đông đã bị khoản nợ của Triệu Khả Phú dồn vào chân tường, khiến ông thấy khó thở. Áp lực này không phải là về kinh tế mà là áp lực tâm lý. Mã Chi Đông hiểu rất rõ, với mức thu nhập của mình thì mãi mãi không thể trả nổi khoản nợ này, nhưng ông vẫn cố gắng nghĩ cách để trả nợ, chỉ có như vậy ông mới cảm thấy vui bớt mặc cảm tội lỗi trong lòng.

Lúc đầu, cả nhà Mã Chi Đông ăn uống tằn tiện, nhưng ông phát hiện ra làm như vậy cũng chẳng để lại được bao nhiêu tiền. Ông Lệ Lệ biết chồng vì nợ tiền mà thấy áp lực nên giục ông vay của đồng nghiệp 100 nghìn nhân dân tệ đưa cho ông, bảo ông cứ trả trước một phần, số còn lại sẽ trả góp sau. Mã Chi Đông thấy vợ thông cảm cho mình thì bất giác ôm lấy bà, rơi nước mắt. Là một người chồng, ông thực sự thấy quá xấu hổ, ông không thể mang lại cho vợ con một cuộc sống hạnh phúc, nhưng vợ ông không một lời oán thán, vẫn âm thầm ủng hộ ông khiến ông vừa cảm động, vừa xấu hổ.

Khi Mã Chi Đông mang 100 nghìn tệ này trả cho Triệu Khả Phú, Triệu Khả Phú cảm thấy rất bất ngờ, không chịu nhận. Mã Chi Đông nổi giận, nói tiền này là ông vay nên buộc phải trả, nếu không ông sẽ là người nhận hối lộ, là phạm tội. Triệu Khả Phú không ngờ sự từ chối của mình lại khiến Mã Chi Đông phản ứng dữ dội như thế, đành phải nhận tiền và viết giấy nhận.

Mặc dù con gái đã hồi phục sức khỏe nhưng trong lòng Mã Chi Đông, cái vết thương dùng quyền lực để mưu lợi riêng ấy mãi mãi không thể xóa nhòa. Ông thường không ngừng tự trách bản thân, vì sự vô dụng của mình, vì sự thỏa hiệp của mình mà khiến lợi ích

quốc gia bị tổn thất, nhất là mỗi khi nhìn thấy cái bình nước quân dụng của Hứa Ưc Pháp tặng, ông càng thêm khó chịu.

Một ngày cuối tuần, Mã Chi Đông về tới Lệ Dương, trên tivi lúc đó đang phát tin tức về việc điều tra một loạt các quan tham, cô con gái ngây thơ nói:

- Bố, sau này lớn lên con sẽ làm một quan tòa chuyên bắt bọn tham quan, nhớ nhé t chúng lại.

Bởi vì Mã Chi Đông từ nhỏ đã dạy con phải làm một người tốt, trong mắt cô bé, tham quan là người xấu.

Lời của con gái đã đâm sâu vào vết thương trong lòng Mã Chi Đông, ông cảm thấy mình đã đánh mất tư cách làm cha trước mặt con gái, bởi vì ông cũng là một quan tham có vết nhơ trên mình.

Căn bệnh của con gái đã khơi nhung bệnh của Mã Chi Đông lại ngày càng trầm trọng, đó là tâm bệnh. Một mặt, ông cảm thấy mình có lỗi với sự bồi dưỡng của tổ chức, làm việc có lỗi với quốc gia; mặt khác, ông không cách nào ngẩng đầu lên nổi trước mặt con gái, hơn nữa vẫn còn nợ Triệu Khả Phú 1,9 triệu nhân dân tệ. Tất cả những thứ này khiến gánh nặng tâm lý trong lòng Mã Chi Đông mỗi lúc một nặng. Ông bắt đầu kiểm điểm lại cuộc đời mình, bắt đầu thấy căm ghét chính mình, bắt đầu chìm đắm vào sự tự trách và nỗi sợ hãi dai dẳng.

Mã Chi Đông bỗng dưng sợ phải nhìn thấy những tin liên quan tới bọn tham quan, sợ phải xem những bản tin liên quan tới sự hủ bại, sợ phải tham gia các cuộc họp chống hủ bại, sợ phải nhìn thấy Lí Đại Quốc, sợ phải nhìn thấy cái bình nước mà Hứa Ưc Pháp để lại cho mình, sợ phải nhớ lại ánh mắt nghiêm khắc của vị trưởng bối, sợ nhìn vào đôi mắt ngây thơ của con gái, sợ phải đối diện với những câu hỏi của con.

Những nỗi sợ này như những quả cân dồn vào cái cân tâm lý của Mã Chi Đông. Trên cái cân tâm lý này, một bên là lương tri và trách nhiệm, một bên là liêm sỉ và tội ác. Khi những quả cân nặng dần, cán cân trong lòng Mã Chi Đông cuối cùng cũng nghiêng đi, ông cảm thấy lương tri và danh dự của mình ngày càng nhẹ, còn tội ác lại mỗi ngày một nặng. Thế là ông dần dần trở nên u uất, trầm cảm.

Mã Chi Đông thực sự không thể nghĩ ra cách gì tốt để mình có thể được giải thoát. Ông cảm thấy mình có lỗi với lời giáo huấn nghiêm khắc của Lí Đại Quốc và Hứa Ưc Pháp, không ngừng tự trách móc bản thân, sống trong sự giày vò của hối hận. Dần dần, ông luôn đau khổ và tuyệt vọng.

Mã Chi Đông cũng muốn chủ động khai báo và nói về tội lỗi, nhưng ông không muốn gia đình mình bị cuốn vào cái sự việc không vẻ vang gì này. Đặc biệt là không muốn con gái biết mình là một người ngôn hành bất nhất. Ông muốn mình giữ mãi hình tượng một người cha tốt trong lòng con gái.

Có một hôm, khi ông đọc được tin một viên tham quan nhảy lầu tự sát ở trên mạng, mắt ông sáng lên, cảm thấy đây có lẽ là giải pháp tốt nhất. Tự sát, vừa có thể giúp mình được giải thoát, lại có thể mang theo những bí mật vĩnh viễn chôn vào lòng đất, như thế sẽ bảo vệ được người thân.

Sau đó, Mã Chi Đông bắt đầu lên kế hoạch tự sát.

Sau một thời gian suy nghĩ rất dài, Mã Chi Đông hạ quyết tâm nhảy xuống từ tòa nhà làm việc, kết thúc sinh mạng của mình, như thế mặc cảm tội lỗi trong lòng ông cũng biến mất.

Trong bút kí, Mã Chi Đông nói với vợ, cái bình quân dụng đã từng theo ông rất lâu ấy, bà hãy giặt nó đi, đừng đưa cho con. Ông

thực sự không biết, cái bình nước quân dụng tượng trưng cho sự thanh liêm, chính trực, nguyên tắc và trung nghĩa ấy tới ngày hôm nay có cần thiết phải tồn tại nữa không. Mã Chi Đông vì việc này mà thấy hoang mang vô cùng. Có thể khi Hứa Ưc Pháp một đời sống đạo đức giao lại cái bình này cho ông, ông ấy cũng giao lại cho ông cả những cô độc và đau khổ trong cõi đời này. Mã Chi Đông thậm chí còn nghi ngờ rằng cái bình nước quân dụng từng giúp thủ trưởng chặn lại viên đạn ấy đã trở thành biểu tượng cho cái chết. Để giữ gìn nguyên tắc và sự trong sáng cho tâm hồn, Hứa Ưc Pháp đã chết, ông cũng lựa chọn cái chết. Mã Chi Đông không muốn con gái mình lại nhận được cái bình tượng trưng cho cái chết này nữa. Ông cũng không hi vọng con gái mình nhìn vật lại nhớ tới người, nhớ lại những câu chuyện và con người khiến nó đau khổ.

Ôn Lệ Lệ đọc xong lá thư và bút kí chôn để lại cho mình, khóc không thành tiếng.

Ôn Lệ Lệ không biết chuyện giữa chôn bà và Triệu Khả Phú. Bởi vì khi còn sống, Mã Chi Đông nói với bà, khoản tiền 2 triệu tệ đó là ông vay của một người bạn học đã mở công ty riêng, nguồn gốc rõ ràng. Ôn Lệ Lệ không ngờ, vì cái nhà này, chôn mình lại phải gánh vác trách nhiệm tâm lý lớn đến thế. Bà trách mình khi đó chỉ biết dồn toàn bộ tâm tư và sức lực lên con gái mà quên mất người chôn thương yêu của mình, cũng không hề trò chuyện kịp thời với ông để giảm bớt áp lực cho ông.

Mỗi khi nhớ tới chôn, Ôn Lệ Lệ lại lén giấu con gái, mang di thư của ông ra đọc. Mỗi lần đọc, bà lại cất tiếng khóc đau đớn. Con gái Quả Quả phát hiện ra mất mẹ thường đỏ hoe, lúc đầu cô bé tưởng là mẹ đang nhớ bố, nhưng sau đó cô bé nhìn qua khe cửa, thấy mẹ cứ cầm một lá thư ngời ngẩn ngơ, có lúc còn lén chùi nước mắt.

Một hôm, Ôn Lệ Lệ đi làm quên khóa ngăn kéo đặt lá thư. Quả Quả phát hiện ra bí mật trong đó.

Khi Quả Quả đọc xong bức thư và bút kí của bố, cô bé đau đớn khóc nức lên. Bởi vì Quả Quả biết cái chết của bố có liên quan tới mình, nếu mình không mắc căn bệnh kì quái đó, bố sẽ không vì vậy mà phải đi vay tiền, bố cũng sẽ không nhảy lầu tự sát.

Ngày trước mẹ vẫn giảng cho Quả Quả, nói là khi bố làm vệ sinh trong văn phòng, không cẩn thận bị ngã xuống. Thực ra khi ở trường, cô bé đã nghe các bạn học bàn tán về bố mình, có bạn nói bố cô bé là một tham quan, sợ tội nên tự sát. Quả Quả khi đó đã đánh nhau với bạn, cô bé cảm thấy người bạn đó đang sỉ nhục bố mình. Giờ đây cô bé đã biết chân tướng sự việc. Quả Quả mặc dù là con một, là viên ngọc trong tay bố mẹ, nhưng bố luôn yêu cầu rất nghiêm khắc với cô bé, không bao giờ chiều chuộng. Nhất là trong khoảng thời gian bị bệnh, Quả Quả càng hiểu nhiều chuyện hơn, dường như cô bé đã lớn lên chỉ trong phút chốc.

Quả Quả đọc bức thư, biết bố không phải là tham quan. Trong lòng Quả Quả, bố mãi mãi là một người bố tốt, là tấm gương để cô bé học tập.

Quả Quả suy nghĩ rất lâu, rồi cô bé muốn chứng minh bố là một người tốt! Cô bé không hề bàn bạc với mẹ, tự mình giao bức thư cho một chú phóng viên ở Đài truyền hình. Trong lòng cô bé, phóng viên là người chủ trì công đạo.

Phóng viên Đài truyền hình phỏng vấn Mã Quả Quả, hỏi cô bé có nguyện vọng gì. Quả Quả đáp:

- Hi vọng chú phóng viên có thể giúp cháu, xem có ai muốn làm quảng cáo, cháu muốn đóng quảng cáo cho người khác để kiếm tiền trả nợ cho bố.

Buổi tối, Ôn Lệ Lệ về tới nhà, thấy tâm trạng con gái có vẻ bất thường, sau khi hỏi han, bà biết đầu đuôi câu chuyện. Bà sững sờ. Bà không ngờ sự sợ hãi của mình lại khiến bức di thư của chồng bị bại lộ. Khi đó bà chẳng biết làm gì ngoài khóc, cảm thấy mình thật có lỗi với chồng, không giúp chồng giữ được bí mật. Ôn Lệ Lệ lập tức chạy tới Đài truyền hình, khẩn cầu họ đừng đăng tải chuyện của chồng mình lên.

Chân tướng vụ tự sát của Mã Chi Đông vẫn được đăng tải lên mạng, thu hút sự quan tâm của giới truyền thông cả nước, mọi người đều bày tỏ sự kính trọng đối với Mã Chi Đông, cho rằng một quan chức như ông thực sự quá ít. Mọi người đều bàn tán sôi nổi về “hiện tượng Mã Chi Đông”. Nhất là suy nghĩ của Quả Quả muốn kiếm tiền để trả nợ cho bố càng khiến mọi người thêm cảm khái và thương yêu cô bé này, rất nhiều cư dân mạng còn phát động phong trào quyên góp cho Quả Quả.

Triệu Khả Phú cũng biết chuyện này. Mặc dù trên mạng không nói rõ tên ông ta, nhưng ông ta lại cảm thấy vô cùng tội lỗi. Đúng là ban đầu Triệu Khả Phú có động cơ không trong sáng khi tiếp xúc và quan hệ với Mã Chi Đông, đúng là ông ta muốn được ưu tiên hơn trong các công trình, đây là bản tính của con buôn. Lúc đầu ông ta cho rằng Mã Chi Đông viết giấy nợ chỉ là “làm màu” vậy thôi, sau đó mới phát hiện ra là không phải. Ông ta tôn kính Mã Chi Đông. Ông ta đã bị nhân cách của Mã Chi Đông khuất phục. Nếu ban đầu Triệu Khả Phú cho Mã Chi Đông mượn tiền là vì muốn thu được nhiều lợi ích lớn hơn thì sau đó việc ông ta từ chối Mã Chi Đông trả nợ lại xuất phát từ nội tâm, ông ta thành tâm thành ý muốn giúp Mã Chi Đông vượt qua khó khăn.

Sau khi Mã Chi Đông nhảy lầu, Triệu Khả Phú không biết chân tướng sự việc, ông ta cũng không định đòi lại khoản tiền của mình, bởi vì khoản tiền này ngay từ ban đầu ông đã không nghĩ là sẽ đòi

về. Triệu Khả Phú cũng tưởng rằng người nhà Mã Chi Đông không biết chuyện mượn tiền nên đương nhiên không cần phải nói gì. Khi ông ta thấy tin này trên mạng mới biết rằng cái chết của Mã Chi Đông có liên quan tới mình. Triệu Khả Phú vô cùng ân hận. Ông ta không ngờ khoản tiền này của mình lại khiến Mã Chi Đông cảm thấy nhục nhã tới mức phải tự sát, đây là điều mà có năm mơ, ông ta cũng không mơ nổi.

Triệu Khả Phú chạy tới phòng công chứng của tỉnh để công chứng giấy chứng nhận hủy bỏ toàn bộ khoản nợ của Mã Chi Đông, sau đó ông ta lại chuyển phát nhanh số giấy tờ này cho Ôn Lệ Lệ. Sau khi làm việc đó, ông ta mới cảm thấy trong lòng mình dễ chịu hơn đôi chút.

CHƯƠNG 23:

HAI NĂM RỒI MƯỜI

Con gió kéo qua dòng biển Đông Hải, khiến lòng người rung động.

Đường Hội Thanh đứng trên ban công, nhìn ra những ngọn cây đang khiêu vũ điên cuồng trong cơn gió, lắng nghe những âm thanh xào xạc của lá, chìm vào suy nghĩ.

Bỗng dưng, một tiếng mèo hoang kêu lên, một cái bóng lướt qua trước mắt Đường Hội Thanh rồi chẳng thấy đâu, ngay sau đó lại là một loạt những tiếng kêu ai oán. Đường Hội Thanh nghe tim mình thót lại, bất giác rung mình, gai ốc nổi khắp người.

Một cơn gió lớn thổi tới, Đường Hội Thanh cảm thấy cái lạnh như đi sâu vào tận xương tủy. Ông nhớ lại câu thơ “Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh. Trăng sẽ ra đi, chẳng trở về”.

Đường Hội Thanh bỗng dưng ý thức được rằng mình đang đứng trên ban công, lúc này hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của ông lại phát tác, trong lòng ông bỗng dấy lên ước muốn được nhảy lầu rất mãnh liệt. Ông vô thức lùi về sau mấy bước, chỉ sợ mình không nhận được, nhảy xuống.

Đêm qua ông lại gặp ác mộng.

Ông mơ thấy mình đang leo núi, càng leo càng cao, cuối cùng leo lên tới đỉnh núi, khi đang đứng trên đỉnh núi để thưởng thức khung cảnh xung quanh, bỗng dưng ông sẩy chân rơi xuống. Ông mơ thấy mình rơi xuống một cái vực sâu không đáy và tối om, ông

ra sức kêu gào nhưng không ai đưa tay ra cứu ông. Trong lúc rơi xuống, ông vô thức giơ tay ra, muốm nắm lấy một góc cây hay ngọn cỏ cứu mạng, nhưng chẳng nắm được gì cả, cuối cùng ngã bịch xuống đáy vực, hóa thành hàng vạn mảnh vụn.

Đường Hội Thanh giật mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng, vô cùng hoảng hốt, lăn đi lộn lại mãi vẫn không ngủ được tiếp. Ông nhớ một nhà tâm lý học hiện đại từng nói về: một người mơ mình đi leo núi, càng leo càng cao, lên tới đỉnh núi, lúc này nếu anh ta tiếp tục leo sẽ phát hiện mình đang ở trên không trung, thế là vui mừng điên cuồng trong giấc mơ. Nhà tâm lý học cho rằng giấc mơ này dự báo anh ta sẽ chết trong lúc leo núi. Thế là ra sức khuyên người này đừng đi, nhưng người này kiên quyết đòi đi leo núi, không lâu sau sẩy chân rơi từ đỉnh núi xuống, ngã đè lên một người khác, cả hai người cùng chết.

Đường Hội Thanh nhớ lại lời giải giấc mơ của nhà tâm lý học đó, bất giác thấy hoang mang, ông cho rằng giấc mơ của mình cũng là một sự cảnh báo nào đó. Ông cảm thấy bước chân Tử thần đang tiến gần về phía mình.

Trái tim Đường Hội Thanh đã trở nên vô cùng yếu đuối, giống như một chiếc bình sứ mỏng manh, chỉ cần gạt nhẹ, nó lập tức sẽ vỡ tan.

Có tin đồn Hà Đại Dục đã khai ra hết, tâm lý của Phạn Băng Băng thì thất thường, Lữ Mão Mão cũng đang âm thầm đặt bẫy ông, những chứng cứ phạm tội quan trọng đều rơi vào tay mấy gã lừa đảo lặn trước, thêm vào đó là mặc cảm tội lỗi của Mã Chi Đông, những việc này đều như thanh kiếm liên tiếp đâm vào tim ông. Gần đây Cao Tiểt Dụ bị bắt, rồi cả văn kiện của tỉnh yêu cầu các lãnh đạo của Hội đồng Nhân dân tiến hành tự điều tra về tác

phong, đạo đức khiến ông cảm thấy một cơn bão liêm chính đang nổi dậy, có thể nó đã thổi tới đầu ông rồi.

Trong lúc Đường Hội Thanh đang ngần ngợ đứng ở ban công thì thím Phàn từ phòng khách phát ra những tiếng ú ớ, gọi ông dùng bữa sáng.

Khi Đường Hội Thanh đi xuống tầng một, con sáo trong lồng đang ngủ gà ngủ gật, nhìn thấy Đường Hội Thanh, nó do dự một lúc rồi ướm nói “Chào Bí thư Đường.”

Đường Hội Thanh vốn chẳng chú ý gì tới sự tồn tại của con sáo, nhưng nghe tiếng nó gọi, phát hiện ra con sáo mà trước đây Hà Đại Dục tặng lại được treo trong phòng khách, thế là ông nổi giận, bước nhanh về phía nó, xách cái lồng lên. Thấy hành động bất ngờ của Đường Hội Thanh, con sáo lộ rõ vẻ sợ hãi cực độ, đập loạn lên trong cái lồng.

Đường Hội Thanh bước nhanh ra ngoài, mở lồng chim ra, sau đó ném cả cái lồng và con chim ra ngoài. Cái lồng bay vút đi, con sáo đập mạnh một hồi, cuối cùng cũng thoát được khỏi lồng, bay vòng quanh cái lồng một lúc rồi định bay vào trong nhà. Thấy Đường Hội Thanh vẫn đứng đó, con sáo đành bay trên nóc nhà một hồi rồi bay về phía ngọn cây trước nhà, mất hút. Chương Hàm Uẩn nghe tiếng chạy ra, nhìn thấy Đường Hội Thanh thả con sáo đi, trách ông mách câu, sau đó chạy đi khắp nơi tìm kiếm.

Đường Hội Thanh mặc kệ Chương Hàm Uẩn, một mình bước vào phòng ăn sáng.

“Xoảng”. Trong lúc ăn, Đường Hội Thanh không cẩn thận làm rơi một cái đĩa. Cái đĩa rơi xuống đất, vỡ tan tành.

- Xui xẻo! - Đường Hội Thanh mách thầm một câu.

Đang lúc buồn rầu thì điện thoại di động lại đổ chuông.

Đường Hội Thanh cầm điện thoại di động lại xem, trên đó hiển thị người gọi là LĐ. Đó là “Trưởng phòng Côc” gọi tới. Đường Hội Thanh lưu số điện thoại của ông ta dưới tên LĐ, thực ra là viết tắt của từ “lừa đảo”.

Điện thoại của “Trưởng phòng Côc” khiến Đường Hội Thanh thấy căng thẳng, tim đập thành thịch như chỉ chực nhảy ra ngoài.

Ba gã lừa đảo đó đã trở thành cơn ác mộng của Đường Hội Thanh. Bọn chúng đã lấy một triệu của Đường Hội Thanh. Lần đầu tiên chúng mang đi 200 nghìn ở văn phòng, lần thứ hai ông lên tỉnh gửi cho chúng 400 nghìn vào tài khoản, lần thứ ba ông lại đưa chúng thêm 400 nghìn nữa.

Nếu lần đầu tiên là ông bị lừa thì những lần sau là bị tống tiền. Đường Hội Thanh vốn tưởng rằng khi đã gửi cho chúng 400 nghìn tệ lần thứ hai rồi, sự việc coi như kết thúc, cơn ác mộng của ông cũng sẽ kết thúc.

Vì việc này mà Đường Hội Thanh còn đổi cả số di động, định không cho bọn lừa đảo tìm thấy ông. Nhưng điều khiến Đường Hội Thanh không ngờ là cơn ác mộng của ông mới chỉ bắt đầu.

Có lẽ khoảng nửa tháng sau, mấy gã lừa đảo lại gọi tới số điện thoại mới của ông. “Trưởng phòng Côc” bật cười ghê rợn:

- Đồng chí Đường Hội Thanh, chúng ta là bạn cũ, anh đổi số điện thoại mà cũng không nói với bạn cũ một câu, thật là chẳng ra sao. Nhưng mà không quan trọng, Ủy ban Kỷ luật Trung thu chúng tôi có nhiều thủ đoạn lắm, đừng nói là đổi số điện thoại, cho dù anh có lên thiên đường thì chúng tôi cũng sẽ tìm thấy anh. Chủ nhiệm đáng kính, chúng tôi trình trọng khuyên anh một câu, đừng

giấy giụa vô ích, chúng tôi ăn anh chấ c rô i. Có biế t câu chuyện ăn nhà giàu trong truyề n thuyế t không? Anh chính là nhà giàu! Chúng tôi giờ đây đang làm một công việc quang vinh và vĩ đại, đó là thay mặt cho quảng đại giai câ p vô sản, chia ruộng đấ t, cân bằ ng giàu nghèo!

Đường Hội Thanh nghe “Trưởng phòng Cô c” nói, ngẫ ngồ i ra salon. Ông cảm thấ y mình giồ ng như một kẻ cỏi truồ ng, đứng trước ba gã lừa đảo kia, ông không có chút bí mật riêng tư nào. Ba gã lừa đảo đã trở thành nỗi đau mãi mãi trong lòng Đường Hội Thanh. Chưa loại bỏ được bọn chúng thì cả đời này ông cũng không được an bình. Đường Hội Thanh từng nghĩ tới kế gây ông đập lưng ông. Tạo một cái bẫy, giả vờ giao tiề n, sau đó thông qua mô i quan hệ đặc biệt, tìm bọn người xã hội đen ở tỉnh khác, nhân cơ hội đó loại bỏ ba gã lừa đảo. Sau khi mọi thứ đã được sắ p xế p ổn thỏa, Đường Hội Thanh hẹn ba tên lừa đảo tới nhận tiề n. Ai ngờ, “Trưởng phòng Cô c” nhận được điện thoại, cười xảo trá:

- Đồ ng chí Hội Thanh, hành động của anh bây giờ chỉ có thể chứng minh được hai vấ n đề , thứ nhấ t, anh đã đánh giá quá thấ p trí tuệ của chúng tôi; thứ hai, trí tuệ của anh quá thấ p. Tôi thực sự không hiểu, với cái IQ như thế , sao anh có thể leo được lên tới chức Chủ nhiệm Hội đồ ng Nhân dân? Sau lâ n trước chia tay với anh, chúng tôi đã không định gặp mặt anh thêm lâ n nữa rô i. Nói thực lòng, bọn tôi không có hứng thú với con người anh, chỉ có hứng thú với tiề n của anh thôi. Đùng giờ trò nữa, chúng tôi không mắ c bẫy đâu, mau gửi 600 nghìn vào tài khoản của chúng tôi, nế u không chúng cứ sẽ bị phát tán ra ngoài!

Thấ y dự định của mình bị đố i phương nhìn thấ u, Đường Hội Thanh vô cùng hoảng sợ, thậm chí ông còn cảm thấ y bọn lừa đảo đã cử người giám sát ông.

Sau lần thứ tư gửi đi 600 nghìn, Đường Hội Thanh có một cảm giác sợ hãi tốt độ. Ông chẳng còn tâm tư nào mà làm việc, ông bắt đầu quan sát tỉ mỉ từng người xung quanh mình, bao gồm cả ôsin, tài xế, thư kí, đồng nghiệp. Ông luôn cảm thấy những người này đều có khả năng là đồng bọn của ba gã kia, bọn họ đang liên kết với nhau để lừa gạt ông.

Đường Hội Thanh cảm thấy ánh mắt của Tiêu Tảo Huy là lạ, hình như phát giác ra điều gì đó.

Lâm Tái Phục từng nói với ông:

- Chủ nhiệm Đường, giờ vật giá leo thang dữ lắm, rau xanh tăng giá gấp 10 lần, có tiền thì tiêu mau đi, không thì sau này nó thành nước hế t.

Đường Hội Thanh cảm thấy trong câu nói này của ông ta còn có hàm ý khác.

Phó Chủ nhiệm Bạch Hoa thì luôn nói với ông:

- Anh Đường này, phải chú ý giữ gìn sức khỏe nhé, sức khỏe không tốt thì làm quan to tới đâu, tiền nhiều tới đâu cũng vô dụng. - Câu nói này có vấn đề.

Nhìn những người xung quanh, Đường Hội Thanh cảm thấy hành vi cử chỉ của họ đều bất thường, hơn nữa càng ngày càng bất thường. Ngày nào ông cũng không muốn đi làm, chỉ sợ nhìn thấy những người kì quái đó, những ánh mắt kì quái đó.

Sau khi bị bọn lừa đảo tiếp tục tống tiền, trái tim Đường Hội Thanh trở nên vô cùng yếu đuối. Ông ý thức được rằng những tên lừa đảo này sẽ tống tiền mình mãi mãi. Cho dù mình có núi vàng núi bạc thì cũng không thể chịu nổi sự tham lam của chúng. Đói mặt

với bọn vô lại này, Đường Hội Thanh thực sự không nghĩ ra cách gì để đối phó, chỉ đành phải nghe theo số phận, đi bước nào tính bước đó.

Khi một lát nữa thầy “Trưởng phòng Côc” gọi điện thoại tới, Đường Hội Thanh căng thẳng tới mức sắp không chịu đựng nổi. Ông đứng bật dậy, chạy vội vàng ra hành lang bên ngoài, miễn cưỡng nhận điện thoại:

- Tôi giờ không tiện nghe điện thoại, nửa tiếng nữa sẽ gọi lại cho anh.

Đường Hội Thanh không muốn vợ biết chuyện mình bị tố nguyền, thứ nhất là sợ bà biết sẽ càng thêm hoảng hốt, thứ hai là vì bà không biết giữ miệng, thứ ba là sợ bà vì tiết diện mà gây ra mâu thuẫn.

Đường Hội Thanh chạy vào phòng ngủ, tìm sổ tiết kiệm rồi cất vào người.

Tới tòa nhà Hội đồng Nhân dân, vừa đi tới cổng thì gặp Bạch Hoa và mấy cán bộ cơ quan nữa. Bạch Hoa chào ông, sau đó kể cho ông một truyện cười:

- Anh Đường, tôi phát hiện ra “Kế hoạch chăm sóc sức khỏe tâm lý của cán bộ công nhân viên” mà thành phố phát động đúng là không tồi, ngày nào cũng nghe được rất nhiều chuyện buồn cười. Tôi kể cho anh nghe một truyện cười phát trên Đài truyền hình thành phố tối hôm qua nhé. Có một người buổi tối tiếp bạn đến chơi, hai người uống rượu trò chuyện tới nửa đêm mới phát hiện ra đã hết đồ nhắm, chủ nhân vì nuôi chó nên mang thức ăn chó ra làm đồ nhắm. Hai người nói chuyện rất vui vẻ, cả đêm không ngủ. Ngày hôm sau, chủ nhân ngủ dậy muộn, phát hiện ra khách của mình đã biến mất, anh ta chạy ra ngoài phòng xem thử, thầy bạn mình

một chân đứng thẳng, một chân dạng ra, đứng tiều vào gô'c cây y như con chó...

Truyện cười của Bạch Hoa đã kể xong, mấ'y cán bộ đứng cạnh ông đề'u bật cười lớn, đề'u nói truyện này thật đặc sắ'c. Duy chỉ có Đường Hội Thanh là chẳng có biểu cảm gì, dường như không nghe được chữ nào vào đầ'u. Mấ'y người thấ'y vậy lập tức im bật.

- Anh Đường này, chuyện buồ'n cười thế' mà không khiế'n anh cười nổi, có tâm sự sao? Nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! - Bạch Hoa nói.

- Thô tục! Truyện cười của Đài truyề'n hình thô tục quá! - Đường Hội Thanh cảm thấ'y Bạch Hoa cô' ý chế' giễu mình trước mặt các cán bộ cơ quan nên hơi giận, bèn lớn tiế'ng phê bình.

Bạch Hoa và mấ'y cán bộ quay sang nhìn nhau, sau đó biế't điề'u đi hế't về' phòng mình.

Vào văn phòng, Đường Hội Thanh cảm thấ'y những lời Bạch Hoa nói thật kì lạ. Đang định gọi điện thoại cho "Trưởng phòng Cô'c" thì Lí Hựu Thu vào thỉnh thị công việc.

Lí Hựu Thu nói một thôi một hồ'i nhưng Đường Hội Thanh chẳng nghe được chữ nào, ông đang lo thời gian bị kéo dài, "Trưởng phòng Cô'c" sẽ gọi điện thoại tới.

Quả nhiên, điện thoại di động của Đường Hội Thanh đổ chuông. Ông nhìn màn hình, là "LD". Không vội vàng nghe điện thoại, ông bảo Lí Hựu Thu lát nữa hãy tới gặp ông. Lí Hựu Thu biế't điề'u lui ra.

- Đồ'ng chí Hội Thanh, sao thế', chờ anh nửa tiế'ng mà chẳng thấ'y anh gọi điện thoại tới gì cả. Chủ tịch Mao dạy chúng ta rằ'ng thành thật là phẩm chấ't đáng quý nhấ't, anh làm thế' là không

đúng đâu nhé. - Trong giọng nói của “Trưởng phòng Cô c” hàm chứa sự trách móc.

- Có chuyện gì không? - Đường Hội Thanh biế t rõ rõ i nhưng vẫn cô hỏ i.

- Gầ n đây việc phá án của Ủy ban Kỉ luật Trung thu chúng tôi đang rấ t căng thẳng về kinh phí, hi vọng Chủ nhiệm Đường có thể giúp đỡ một chút. Còn về con số thì khoảng 1 triệu đi! - “Trưởng phòng Cô c” thản nhiên buông một câu.

- Cái gì? Lại đòi 1 triệu? Các anh mỗi lâ n đề u tăng giá, ngày càng đòi nhiề u, tôi đi đâu kiế m được nhiề u tiề n thế? - Đường Hội Thanh nỏ i giận.

- Tăng giá? Anh không thấ y đề n củ tởi bây giờ cũng tăng giá gấ p 10 lâ n rõ i sao? Cái gì cũng tăng giá, chúng tôi không tăng không được! Một triệu tẻ cũng không phải nhiề u lắ m, so với hàng trăm triệu mà anh kiế m được thì nó chẳng đáng là bao. Vả lại nế u một triệu tẻ có thể mua được sự bình an thì cũng đáng lắ m chứ. Quy tắ c cũ, một tiề ng sau chúng tôi muố n nhìn thấ y tiề n. - “Trưởng phòng Cô c” cứng rắ n nói.

- Một tiề ng đồ ng hồ? Không thể nào! Thứ nhấ t, trong thời gian ngắ n tôi không thể lấ y đâu ra nhiề u tiề n thế; thứ hai, một lâ n tôi rút nhiề u tiề n thế từ ngân hàng sẽ khiế n người khác nghi ngờ; thứ ba, tôi không thể làm chuyện này ở Đông Lạc được, buộc phải lên tỉnh gửi tiề n. - Đường Hội Thanh nói.

Đô i phương im lặng một lát, có lẽ cảm thấ y những lời Đường Hội Thanh nói cũng có lí.

- Anh không câ n phải rút tiề n mặt, lên Lệ Dương rõ i chuyển khoản thẳng qua ngân hàng là được. Thời gian có thể kéo dài thêm

một chút, nhưng trước giờ tan làm hôm nay chúng tôi phải nhận được tiền. - “Trưởng phòng Côc” nói.

- Hôm nay chắc hẳn là không được, chiều tôi còn phải tới Thị ủy để họp, ngày mai đi. - Đường Hội Thanh kiên cố, ông muốn kéo dài thời gian để tìm đồ ăn sách.

- Đừng giả trò khôn lỏi, vậy thì ngày mai, trước giờ tan làm chiều mai, nếu chúng tôi không nhận được tiền thì mọi hậu quả do anh tự gánh chịu! - “Trưởng phòng Côc” cuối cùng cũng chịu nhường một bước.

Đường Hội Thanh gác máy, hôm nay siêu phách lạc, thần thờ ngơ ngác trong văn phòng. Ông cảm thấy bọn vô lại này giống như một cỗ máy hút nước, đang điên cuồng hút cạn tài sản của ông. Sở dĩ Đường Hội Thanh bất chấp mạo hiểm để kiếm tiền phi pháp là vì muốn cho con gái ông một cuộc sống sung túc, tạo cho mình một cuộc sống tiêu điều tự tại sau khi về hưu. Hôm nay, tiền tiết kiệm của ông bị đám người này lừa gạt, càng ngày càng ít. Nếu cứ như thế thì ông sẽ trở thành một gã nghèo kiệt xác. Đường Hội Thanh càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng bức bối, càng nghĩ càng buồn rầu, càng nghĩ càng phẫn nộ.

Những gã lừa đảo đó như những bóng ma bám chặt lấy ông, nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng Đường Hội Thanh ngày càng thêm nặng nề. Ông hiểu rất rõ, lòng tham của bọn chúng là vô đáy, chúng sẽ không bao giờ tha cho ông. Đáp ứng cho chúng một, hai lần thì sẽ có thêm lần thứ ba, thứ tư, rồi sẽ có lần thứ mười, thứ một trăm...

Thay vì để cho bọn lừa đảo này uy hiếp, chém giết, thôi thì cứ kết thúc trước! Đường Hội Thanh lại một lần nữa nghĩ tới cái chết.

Đường Hội Thanh bắt đầu tự kiểm điểm mình. Nếu ban đầu ý chí của ông kiên định, giữ được mình trước tiền bạc và sắc đẹp thì

không đến nỗi như ngày hôm nay, bị người ta tống tiền, phải chịu đựng cuộc sống sống không bằng chết này.

Lúc này, Đường Hội Thanh bắt đầu nhớ lại cuộc sống đơn giản nhưng bình an lúc xưa. Khi đó, mặc dù không được ở biệt thự, không được ăn ngon mặc đẹp, không được tiền hô hậu ủng, không được nghe lời đường mật, nhưng ông sống rất thoải mái, rất tự do, rất vui vẻ. Đường Hội Thanh bỗng dưng phát hiện ra, cuộc sống giản dị nếu so sánh với cuộc sống đầy đủ, sung túc còn đáng trân trọng, đáng ghi nhớ hơn.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, ông hi vọng mình có thể dừng lại ở quá khứ. Nhưng thời gian không thể quay ngược, hối hận thì cũng muộn rồi.

Đường Hội Thanh đang suy nghĩ vẩn vơ thì điện thoại di động lại đổ chuông. Ông giật mình, cảm thấy tiếng chuông điện thoại như tiếng chuông gọi hồn, như một lời nguyện rửa.

Cầm di động lại xem, là Phan Băng Băng gọi tới. Đường Hội Thanh vừa nhìn thấy số điện thoại này đã hoảng sợ, còn sợ hơn cả nhìn thấy số điện thoại của bọn lừa đảo.

Ông từng dặn dò Phan Băng Băng, không có chuyện gì quan trọng thì tuyệt đối không được gọi điện thoại cho ông.

Vào thời khắc bất bình thường, mọi người ít liên lạc với nhau là tốt nhất. Thấy Phan Băng Băng gọi tới, phản ứng đầu tiên của Đường Hội Thanh là cảm thấy chuyện phiền phức lại tới rồi.

- Ông già... ông già... Đường Hội Thanh ách nút nghe, đang định lên tiếng trách Phan Băng Băng gọi điện vào lúc không nên gọi thì đầu dây bên kia vang lên tiếng khóc của cô. “Ông già” là tên gọi thân mật mà Phan Băng Băng hay gọi Đường Hội Thanh.

Đường Hội Thanh nghe thấy tiếng khóc của Phan Bằng Bằng là đã thấy bức mình, hỏi cô có chuyện gì.

- Ông già... em không muốn sống nữa... - Phan Bằng Bằng chỉ nói đi nói lại câu này, ngoài ra chẳng nói gì nữa.

Đường Hội Thanh tâm trạng vốn đã không tốt, nghe tiếng khóc của Phan Bằng Bằng, tâm trạng lại càng tồi tệ đến cực điểm. Ông nghe ra sự khác thường trong tiếng khóc của Phan Bằng Bằng. Ông thậm chí còn không dám chủ động hỏi Phan Bằng Bằng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì. Đối với ông mà nói, ông không muốn và cũng không dám nghe thêm một cái tin xấu nào nữa. Mặc dù ông biết mình làm như vậy chỉ là lừa mình dối người, nhưng thực sự là ông không còn cách nào khác.

- Em chẳng còn mặt mũi nào mà sống tiếp nữa... - Phan Bằng Bằng vẫn không chịu nói rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

- Rất nhiều người đều không muốn sống nữa! - Cuối cùng Đường Hội Thanh cũng không chịu nổi tiếng khóc của Phan Bằng Bằng, bức mình nói.

Thái độ của Đường Hội Thanh khiến Phan Bằng Bằng thoáng khựng lại, ông không những không an ủi cô mà giọng nói của ông còn có sự giận dữ. Phan Bằng Bằng càng khóc to hơn.

Đường Hội Thanh để mặc cho cô khóc. Phan Bằng Bằng càng cảm thấy tủi thân, lại càng khóc dữ.

Cuối cùng Đường Hội Thanh không nhịn được nữa, hỏi Phan Bằng Bằng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Câu hỏi vừa bật ra, Phan Bằng Bằng đã lập tức suy sụp, khóc suốt mướt.

Hết cách, Đường Hội Thanh đành kiên nhẫn an ủi Phạn Băng Băng. Một lúc lâu sau, cuối cùng Phạn Băng Băng cũng lên tiếng:

- Em phát hiện một tờ... giấy xét nghiệm... bệnh HIV... trong túi áo Lữ Mảo Mảo... Kết quả là... dương tính! - Phạn Băng Băng vừa nói vừa sụt sịt, cuối cùng bật khóc nức nở.

Vừa nghe cô nói vậy, Đường Hội Thanh như bị người ta dùng gậy đánh mạnh vào đầu.

Thì ra Lữ Mảo Mảo sau khi phát hiện mình bị vợ phản bội bèn thường xuyên ra ngoài tìm gái để phát tiết.

Nếu Lữ Mảo Mảo đã nhiễm HIV thì Phạn Băng Băng chắc chắn cũng đã lây nhiễm, điều đó có nghĩa là bản thân ông cũng bị!

Nếu sự uy hiếp và tố giác tiên của máy gã lừa đảo trước đây khiến Đường Hội Thanh cảm thấy mình đã đi vào đường cùng thì tin mà Phạn Băng Băng mang lại khiến ông rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục.

Một lúc lâu sau Đường Hội Thanh vẫn không nói được tiếng nào, một sự im lặng chết chóc bao trùm điện thoại. Hai người đã bị nỗi sợ HIV bao phủ.

Đường Hội Thanh bình tĩnh lại trước, an ủi Phạn Băng Băng mấy câu, nói là Lữ Mảo Mảo bị nhiễm nhưng chưa chắc Phạn Băng Băng đã nhiễm, trước tiên phải đi kiểm tra đã, phải trấn tĩnh đã.

Đường Hội Thanh hỏi Phạn Băng Băng đã bao lâu rồi không quan hệ vợ chồng với Lữ Mảo Mảo. Phạn Băng Băng nói đã một khoảng thời gian dài lắm rồi. Đường Hội Thanh an ủi chị, nói là có thể Lữ Mảo Mảo bị nhiễm HIV sau khi li thân với cô.

Ông hỏi Phan Băng Băng, trên giây xét nghiệm của cô có kết quả là âm tính hay dương tính? Trong lòng ông thâm că u nguyên, hi vọng Phan Băng Băng nói là âm tính. Vậy mà Phan Băng Băng lại trả lời là dương tính.

Tia hi vọng cuối cùng của Đường Hội Thanh vụt tắt. Ông ngã ngồ i xuống đất, cảm thấy đầu mình như nổ tung. Ông muốn bò dậy, nhưng tứ chi mất sức, mê m nhũn, không làm sao đứng lên nổi. Ngồ i trên mặt đất một lúc, Đường Hội Thanh dựa vào tay vịn chiếc ghế, cố gắng lắm mới đứng được lên.

Lần này thì hết thật rồi! Đường Hội Thanh nói với mình như vậy. Ông không thể ngờ được rằng con ma HIV lại quấ n lấ y ông. Một người mà đã mắc bệnh này thì coi như cuộc đời cũng chấ m dứt. Đố i với một cán bộ lãnh đạo mà nói, căn bệnh không thể mở miệng thú nhận này giồ ng như một lời nguyê n rửa.

Nê u Đường Hội Thanh sau khi chịu đựng những đả kích liên tiế p vẫn còn một chút dũng khí để số ng tiế p thì con ác mộng mà Phan Băng Băng mang tới cho ông đã khiế n ông hoàn toàn mấ t đi ý định số ng.

Đường Hội Thanh hạ quyế t tâm, sau khi đã quyế t định thì dầ n dầ n bình tĩnh trở lại.

Đường Hội Thanh khóa trái cửa lại, ông vẫn giữ nguyên một tư thế, dựa lưng vào ghế da. Trong đầ u ông lúc này lướt qua từng đoạn hồ i ức như một bộ phim quay chậm.

Có người gõ cửa, ông không đê m xia gì tới. Ông tă t di động, rút dây điện thoại bàn ra. Ông cảm thấy mình rấ t mệt, câ n phải nghỉ ngơi.

Đường Hội Thanh ngồ`i trong văn phòng như thế` cho tới khi tan làm.

Ông nghĩ rấ`t nhiề`u, từ sự mấ`t cân bằ`ng tâm lí của người tình Phạn Băng Băng, tới việc thân tín Hà Đại Dục bị song quy, từ cái chết của Mã Chi Đông tới sự lừa đảo của ba gã tội phạm; từ tin đồn Hà Đại Dục đã khai hế`t tới những lầ`n tồ`ng tiề`n của ba gã lưu manh; từ Lữ Mảo Mảo bị nhiễm HIV tới chứng cứ trong tay bọn lưu manh. Ông vớ`n rấ`t coi trọng những thứ này, nhưng rồ`i bỗng dưng tấ`t cả đề`u mấ`t trọng lượng, trở nên chẳng đáng một xu. Cái gì mà địa vị, vinh dự, tôn nghiêm, lúc này tấ`t cả hoàn toàn biế`n mấ`t, không còn quan trọng.

Chỉ có cái chết mới khiế`n ông được giải thoát. Như vậy có thể còn giữ lại được sự trong sạch cho mình; như vậy có thể còn giúp người nhà không bị liên lụy; như vậy có thể còn giữ được một chút tài sản, tạo điề`u kiện sô`ng sung túc cho vợ con.

Đường Hội Thanh ý thức được rằ`ng mình bỗng dưng được giải thoát rồ`i. Giải quyế`t vấ`n đề` hóa ra đơn giản như thế`.

Chỉ có điề`u, cô con gái ở Mỹ vẫn là nỗi nhớ của ông.

Ông quyế`t định trước khi giải thoát bản thân, sẽ nói vài câu với con gái. Như thế` thì dù ông có lên thiên đường hay xuô`ng địa ngục cũng không còn gì nuô`i tiế`c.

Con gái sang Mỹ du học, đã hơn một năm nay không về` nhà. Ông rấ`t nhớ con gái, đó là nỗi nhớ duy nhấ`t của ông, là toàn bộ cuộc sô`ng của ông. Ông muố`n được nghe giọng con gái lầ`n cuố`i cùng.

Đường Hội Thanh móc cái sim điện thoại bí mật của mình ra, gọi tới sô` của con gái. Ông buộc phải bảo vệ con gái, ông không muố`n

bất cứ người nào biết trước khi chết, ông còn nói chuyện điện thoại với con, để tránh con gái gặp phiền phức.

- Hello... - Vì chênh lệch thời gian nên lúc này con gái ông vẫn chìm trong giấc ngủ, giọng cô còn ngái ngủ vang lên.

- Tiên Tiên, là bố đây... - Đường Hội Thanh gọi khẽ. Tiên Tiên là tên của con gái ông.

- Bố, con đang ngủ mà, sao bố lại gọi vào giờ này? - Giọng nói của con gái có vẻ trách cứ.

Đường Hội Thanh im lặng không lên tiếng. Ông chỉ muốn nghe giọng nói của con. Vào giây phút nghe thấy cô cất tiếng nói, nước mắt ông rơi lã chã.

- A lô... bố, có chuyện gì không? - Cô con gái mơ màng hỏi một câu.

- Không... không có gì... bố chỉ thấy hơi nhớ con... - Đường Hội Thanh cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình, ông không muốn con gái phát hiện ra sự bất thường.

- Không có gì bố thì gọi điện thoại vào giờ này làm gì? - Cô bé tỏ rõ sự không vui, trách bố làm phiền giấc mơ đẹp của cô.

- Tiên Tiên, con phải chăm sóc bản thân nhé! - Giọng nói của Đường Hội Thanh tràn đầy sự thương yêu của người cha.

- Con biết rồi, bố, không có chuyện gì thì con ngủ đây, buồn ngủ quá. - Con gái nói.

- Tiên Tiên, nói chuyện với bố một lát đi. - Đường Hội Thanh nói.

- Bố, có phải bố gặp chuyện gì không như ý không? - Con gái hỏi.

- Không... không... Đã lâu lắm rồi bố không nghe giọng của con nên giờ muốn nghe thôi. - Đường Hội Thanh vừa lau nước mắt vừa nói.

- Ôi trời, sốt quá, con giờ buồn ngủ lắm, mai con gọi cho bố nhé. - Con gái ngáp dài, định cúp điện thoại.

- Vậy... con ngủ tiếp đi, cực cưng của bố, ngủ ngon nhé! - Đường Hội Thanh lưu luyến, không hề muốn cúp điện thoại. Cuối cùng con gái ông phải gác máy trước.

Đường Hội Thanh không thể kiềm chế nổi nữa, hai hàng nước mắt tuôn như mưa.

Đường Hội Thanh nhớ lại niềm vui của gia đình khi ba người được ở bên nhau, nhớ lại cảnh tượng con gái nhào vào lòng mình làm nũng, nhớ lại cảnh tượng con gái sợ hãi ôm chặt lấy mình, nhớ lại cảnh tượng con gái vui vẻ tránh hàm râu của ông, nhớ lại con gái đã vui như thế nào khi được phát phiếu bé ngoan, rồi hình ảnh cô bé hứa rằng sau này lớn lên, cô sẽ hiếu thuận với ông...

Từng cảnh, từng cảnh lướt qua trước mặt ông.

Ông không thể kiềm chế được, cứ để mặt nước mắt rơi xuống.

Ông ngơ ngác im lặng như thế rất lâu, rất lâu.

Nếu còn một nỗi nhớ nữa, thì đó là mẹ.

Người mà cả đời này Đường Hội Thanh thấy có lỗi nhất chính là người mẹ qua đời từ sớm của mình.

Đường Hội Thanh bắt đầu nhớ tới mẹ mình. Nỗi nhớ của ông dành cho mẹ như một con nước lũ tràn tới.

Đường Hội Thanh là một đứa trẻ nông thôn, xuất thân bần hàn. Năm ông sáu tuổi, bố ông qua đời vì bệnh lao, để lại mình mẹ ông nuôi ông ăn học. Thiếu đi trụ cột, nhà họ Đường ngày càng sa sút, mặc dù mẹ ông chăm chỉ lao động, ăn uống tằn tiện nhưng cuộc sống lúc nào cũng vất vả, đói kém. Đường Hội Thanh đã lớn lên trong hoàn cảnh gian nan này. Trong thôn cũng có người tốt bụng khuyên mẹ ông cải giá, nhưng lần nào mẹ cũng từ chối, mẹ ông sợ khác máu tanh lòng, bố dượng sẽ đối xử tệ với ông, khiến ông chịu khổ.

Sau đó xảy ra một chuyện khiến trái tim non nớt của Đường Hội Thanh bị tổn thương nghiêm trọng.

Năm đó Đường Hội Thanh mới tốt nghiệp cấp hai, gia cảnh bần hàn nên từ nhỏ Đường Hội Thanh đã rất hiểu chuyện, luôn chăm chỉ học hành, thành tích rất xuất sắc, lúc nào cũng là một trong những học sinh giỏi nhất lớp. Sau khi tốt nghiệp cấp hai, cậu bé Đường Hội Thanh đã thi đỗ vào trường chuyên của huyện với thành tích vượt trội. Bởi vì nhà ở nông thôn nên lên huyện thành học trung học buộc phải ở kí túc xá, ngoại trừ tiền học phí còn tiền ăn, tiền ở. Khoản tiền này các gia đình bình thường có thể chịu đựng được, nhưng đối với nhà họ Đường nghèo rớt mùng tơi thì đúng là vô cùng gian nan. Để hoàn thành ước nguyện học cấp ba ở trường huyện, sau khi thi xong, Đường Hội Thanh đã tận dụng khoảng thời gian nghỉ hè để làm thuê trong mỏ khoáng sản ở thôn. Tiền lương làm công nhân mặc dù vô cùng bèo bọt, cho dù làm hết cả mùa hè cũng không gom đủ tiền lên huyện học, nhưng Đường Hội Thanh không còn lựa chọn nào khác, chỉ biết bán sức mình ở mỏ khoáng sản mỗi ngày.

Đường Hội Thanh bị suy dinh dưỡng nhưng vẫn ra sức làm thuê kiếm tiền đóng học phí, nhìn đứa con trai nhỏ bé, gầy còm phải chịu đựng khổ sở, mẹ cậu đau lòng lắm. Nhưng bà vẫn không có cách nào để giúp con, chỉ đành lén con âm thầm rơi lệ.

Một hôm Đường Hội Thanh từ mỏ trở về, lúc này trời đã sắp tối, cậu không thấy mẹ ra cửa đón mình như thường lệ. Vào nhà rồi mới nghe thấy trong buồng vang ra tiếng thở hổn hển. Tìm kiếm một hồi, âm thanh phát ra từ buồng ngủ. Cậu đi tới trước cửa buồng ngủ, ghé tai lắng nghe, trong đó phát ra những tiếng thở dốc mệt nhọc. Chú ý một chút, cậu nhận ra đó là tiếng mẹ. Đang ngạc nhiên thì lại nghe thấy tiếng một người đàn ông. Đường Hội Thanh thất tim lại, chẳng lẽ có người đang bắt nạt mẹ cậu? Cậu nổi giận, đang định đập cửa xông vào thì qua khe cửa, cậu phát hiện mẹ mình với người đàn ông đó đang ở trên giường. Người đàn ông đó ôm mẹ rất thân mật, mẹ cậu cũng không có vẻ gì là bị ép buộc. Đường Hội Thanh nhìn kĩ, người đàn ông đó chính là Bí thư Vương cùng thôn.

Đường Hội Thanh sững sờ, cậu không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình. Người mẹ cả đời vì cậu mà chịu khổ chịu nhục sao lại như thế? Đường Hội Thanh không chịu nổi, lao ra cái hầm ở sau nhà, nước mắt rơi lã chã. Cậu nhớ tới bố mình, người bố đã luôn yêu thương cậu và để lại cho cậu một hoài ức tốt đẹp về tuổi thơ. Dưới ánh chiều tà đỏ hồng như máu, Đường Hội Thanh chạy điên cuồng tới trước mộ bố. Cậu quỳ trước mộ bố, khóc đau đớn.

Cậu không thể tha thứ cho mẹ. Cậu cảm thấy mẹ là một người đàn bà giả tạo, bình thường bà luôn dạy cậu phải làm một người đường đường chính chính, vậy mà bản thân mình lại có mối quan hệ mờ ám với người khác. Sự mờ ám này khiến Đường Hội Thanh không biết giấu mặt vào đâu, cảm thấy mẹ đang phản bội người bố đã chết, đang sỉ nhục liệt tổ liệt tông nhà họ Đường. Phải biết

rã`ng vào thời kì đó, phụ nữ tư tình là một đại kị ở nông thôn, là việc xấu xa mà ai ai cũng ghét. Nếu chuyện này lộ ra, cả nhà mẹ đẻ và mẹ chồng của người phụ nữ đó sẽ bị dư luận chỉ trích, bị hàng xóm bài xích.

Đường Hội Thanh còn nhỏ tuổi, chưa có kinh nghiệm gì, cũng chưa từng trải qua những việc như thế này, cậu thấy bố`i rồi, cảm thấy dường như trời sắp sập đổ`n nơi. Cậu hoang mang, cậu thực sự không biết nên đối diện với việc này như thế nào, đối diện với cái gã Bí thư Vương hèn hạ kia và với cả mẹ mình như thế nào.

Đường Hội Thanh khóc lóc đau đớn trước mộ bố` một hồ`i lâu, thậm` hạ quyết tâm, vì danh dự của nhà họ Đường, cậu phải coi như chưa từng có việc gì xảy ra, dù sao thì cũng không thể vạch áo cho người xem lưng, cậu không muốn người bố` đã chết còn bị người đời cười nhạo. Và lại sự việc này nếu lộ ra ngoài thì Bí thư Vương cũng sẽ không tha cho cậu và mẹ. Thời đó, Bí thư Đảng ủy thôn chẳng khác nào Thái thượng hoàng, một tay che cả bầu trời, chí cao vô thượng. Nói gì thì nói, nếu chuyện này lộ ra ngoài thì chẳng có lợi gì cho mẹ và cậu.

Đường Hội Thanh bắt đầu thấy hận mẹ, hận bà không nên làm những việc làm ô uế` thanh danh nhà họ Đường như thế. Đây là chuyện khiến` những người nông thôn cả đời cũng không thể ngẩng đầu lên được. Vết nhơ này của mẹ đã ám ảnh tâm hồn`n niên thiếu` của cậu, vết nhơ này khiến` cậu thấy hoảng sợ, bất lực, hoang mang. Vết nhơ này giống như một hạt mầm của gốc cây phong cao lớn đã`ng sau nhà, nó nảy mầm trong tim cậu rồi lớn lên nhanh chóng, trong phút chốc đã`m rễ trở thành một cái cây thù hận.

Cậu thậm` chí còn muốn dứt bỏ quan hệ mẹ con với mẹ, nhưng mẹ đã vất vả đẻ nuôi cậu lớn, đã từng đánh đổi cả tuổi xuân của

mình để cho cậu ăn học, mái tóc xanh ngày nào giờ đã bạc. Cậu nhớ lại những nếp nhăn xuất hiện sớm trên trán mẹ, cả đôi bàn tay thô ráp vì lao động nhiều. Cậu khóc, những gì mẹ hi sinh cho cậu, cả đời cậu cũng không thể quên. Mẹ là người thân duy nhất của cậu, cậu cũng là trụ cột tinh thần duy nhất để mẹ ngoan cường sống tiếp. Nghĩ tới đây, Đường Hội Thanh từ bỏ ý định đoạn tuyệt quan hệ mẹ con, thế nhưng cậu vẫn không sao tha thứ được chuyện kinh tởm mà mẹ cậu đã làm.

Đường Hội Thanh vì đau lòng quá mà mơ màng ngủ thiếp đi. Lúc này trời đã tối đen, gió từ trên núi thổi xuống vang lên những tiếng rú rít đáng sợ, dường như ông trời cũng đang bức dọc. Bỗng dưng Đường Hội Thanh nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, cậu định thản nhiên lại, chú ý lắng nghe, là tiếng của mẹ. Tiếng gọi của mẹ bay qua cả thảo nguyên rộng lớn, vang tới tận chân núi.

- Thanh Nhi, Thanh Nhi, con ở đâu, mau về nhà thôi, Thanh Nhi... - Tiếng gọi đó khẩn thiết, lo lắng, còn có cả sự thương, dường như còn có cả tiếng khóc.

Đường Hội Thanh biết, chắc chắn là mẹ rất lo lắng. Mẹ thấy sấm chớp đùng đùng, mưa núi sắp trút xuống, cậu con trai lẽ ra đã về nhà từ lâu nay chưa thấy bóng dáng đâu. Sự lo lắng của mẹ khiến Đường Hội Thanh cảm thấy tội lỗi, trong cái mặc cảm tội lỗi ấy còn có cả nỗi hận.

Đường Hội Thanh sực tỉnh, lập tức đứng lên. Cậu không đáp lời mẹ, chạy nhanh về nhà.

Mẹ nhìn thấy cậu, nắm chặt lấy tay cậu, hỏi tại sao bây giờ mới về nhà? Đường Hội Thanh chẳng nói lời nào, mẹ quẹt một que diêm, thắp sáng cây đèn dầu. Để tiết kiệm tiền cho con trai đi học, mẹ cậu không nỡ bỏ tiền ra lắp đèn điện, bởi vì lắp đèn điện cần rất

nhieu tiền, mà nhà cậu thì lấy đâu ra nhiều thế, cho dù có thì mẹ cậu cũng không bỏ tiền ra, bà phải tiết kiệm tiền cho con trai lên huyện học. Trong ánh đèn dầu tối mù, mẹ nhìn thấy đôi mắt con trai đỏ hoe, bèn quan tâm hỏi cậu làm sao? Đường Hội Thanh nói không sao, vừa nãy bị cát bay vào mắt. Mẹ cậu liền lập tức kéo cậu tới gần đèn, định giúp cậu thổi cát. Đường Hội Thanh đẩy mạnh bà ra, nói là không sao. Mẹ cậu không yên tâm, kéo cậu lại. Đường Hội Thanh không muốn để lộ ra sự bất thường của mình, bèn để mặc mẹ. Mẹ thổi mãi, thổi mãi, nước mắt Đường Hội Thanh cứ chảy dài, lúc này cậu không muốn mẹ quá quan tâm tới mình, cậu hận mẹ. Mẹ thấy cậu khóc, hỏi cát đã ra hay chưa, Đường Hội Thanh nói là ra rồi. Mẹ bèn vắt khô khăn mặt đưa cho cậu, cậu nhận cái khăn, áp chặt lên mặt mình, nước mắt vẫn rơi.

Sau đó Đường Hội Thanh vẫn như thường ngày, bán sức ở mỏ khoáng sản, ra sức kiếm tiền, cậu muốn dựa vào chính sức mình để kiếm đủ tiền học phí. Hết kì nghỉ hè, cậu được nhận tiền lương, chút tiền lương ít ỏi đó còn lâu mới đủ tiền để lên huyện học. Đường Hội Thanh nhét những đồng tiền đổi lại bằng mồ hôi và sức lực từ thân thể gầy gò của mình vào túi, ngơ ngác trước mộ bố khóc một hồi lâu. Trong lòng cậu đã có dự định bỏ học.

Tới ngày khai giảng, Đường Hội Thanh vẫn không nhắc gì tới chuyện đi học. Cậu biết, điều này đối với cậu là một giấc mơ thật xa vời.

- Thanh Nhi, mẹ biết con rất muốn đi học, học phí mẹ đã chuẩn bị xong rồi, mai con lên huyện đi. - Một hôm trước khai giảng, mẹ gọi Đường Hội Thanh lại gần.

Đường Hội Thanh ngạc nhiên, hỏi mẹ lấy đâu ra mà nhiều tiền như thế? Mẹ nói là mẹ vay của họ hàng. Đường Hội Thanh không tin. Để con trai có tiền đi học, mẹ hèn như đã vay tất cả họ hàng

thân thích, nhưng vì vay mượn quá nhiều nên ai cũng coi mẹ con cậu như ôn dịch, tránh còn không kịp. Đường Hội Thanh tới hôm nay vẫn còn nhớ rõ, năm học lớp bốn, tiền học phí của cậu là bốn tệ, mẹ không có tiền. Thế là mẹ chạy tới nhà cô Đường Hội Thanh để vay, cô nói không có tiền, mẹ bèn dẫn con trai cùng tới nhà cô quỳ trước cửa, nhưng cuối cùng cô vẫn không chịu cho họ vay tiền. Cảnh tượng này cả đời Đường Hội Thanh cũng không quên được, khi đó cậu đã thề với bản thân, sau này lớn lên nhất định phải thành công để hiếu kính với mẹ.

- Mẹ, số tiền này mẹ mượn của ai? - Đường Hội Thanh cầm học phí, hỏi mẹ.

- Mượn của cậu hai con. - Mẹ đo dự một lát rồi đáp.

- Hôm kia con cũng sang nhà cậu hai vay tiền, cậu nói không có.
- Đường Hội Thanh nói.

- Thanh Nhi, chỉ cần được đi học là được rồi, con cầm tiền đi đi. - Mẹ nhẹ nhàng nói.

Đường Hội Thanh truy hỏi tới cùng, rốt cuộc số tiền này từ đâu mà có. Mẹ không trả lời. Đường Hội Thanh lại hỏi. Mẹ vẫn im lặng.

Khi Đường Hội Thanh hỏi lần nữa, mẹ nói:

- Thanh Nhi, khi bố con chết đã dặn dò mẹ, nhất định phải cho con học đại học, nuôi con thành người, làm rạng danh họ Đường. Mẹ đã hứa với bố con, chuyện gì mẹ đã hứa thì mẹ nhất định sẽ làm được. - Khi nói những điều này, mắt mẹ đỏ hoe.

- Đừng nhắc tới bố con! - Đường Hội Thanh thấy mẹ nhắc tới bố, Đường Hội Thanh lại nhớ lại chuyện mẹ ăn năm với Bí thư Vương, bao nhiêu giận dữ trong lòng phút chốc bùng phát. Mẹ giật

mình, nước mắt rơi xuống như mưa, ướt thấm cả vạt áo. Đường Hội Thanh hơi hối hận, cảm thấy mình không nên đối xử với mẹ như thế. Nhưng cậu không thể kìm nén được nỗi hận trong lòng, cậu hận mẹ, hận Bí thư Vương.

Đường Hội Thanh lên huyện học cấp ba, sau đó lại thi đỗ đại học. Mẹ không có văn hóa, cũng không biết nói chuyện, câu mà bà nói với Đường Hội Thanh nhiều nhất là:

- Thanh Nhi, học cho tốt, sau này làm một vị quan tốt!

Năm Đường Hội Thanh học năm cuối, bỗng dưng nhận được điện thoại của một người hàng xóm gọi tới, nói là mẹ cậu đã qua đời. Thì ra mẹ vì tiết kiệm tiền học phí cho cậu mà đi vớt bèo trong hồ ở làng bên cạnh, bán cho những người nuôi cá. Một hôm trời mưa, vì muốn vớt được nhiều bèo hơn, bà sẩy chân rơi xuống hồ. Khi người ta vớt được bà lên thì bà đã không còn thở nữa.

Đường Hội Thanh loạng choạng chạy về nhà, bất chấp tất cả, ôm chặt mẹ khóc ròng lên. Cậu khóc vì mình đã mất đi người thân duy nhất, khóc vì mình không nên hận mẹ, khóc vì mình đã không để mẹ được hưởng phúc.

Đường Hội Thanh vĩnh viễn không quên được câu nói của mẹ:

- Thanh Nhi, học cho tốt, sau này làm một vị quan tốt!

Cũng chính vì câu nói này mà Đường Hội Thanh không ngừng tiến lên, cậu đã dùng hành động thực tế để báo đáp lại ân tình của mẹ.

Ân tình của mẹ, tám đời tám kiếp Đường Hội Thanh cũng không trả hết, chỉ có cách làm một con người thành thật, giỏi giang, làm một cán bộ tốt như mẹ đã hi vọng. Cũng chính bởi tinh thần này,

Đường Hội Thanh đã vượt qua hết khó khăn này tới khó khăn khác trong cuộc đời. Trước khi làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, ông luôn giữ được lời dạy bảo của mẹ, nhưng sau khi làm Bộ trưởng Bộ Tổ chức, ông mới phát hiện ra rằng để làm theo lời mẹ dạy thật không dễ chút nào. Ông phải chịu đựng những áp lực tới từ mọi nơi, những áp lực này đều vô cùng phức tạp. Quan trường giống như một cái vại lớn đã nhiễm bẩn, cho dù anh muốn hay không thì cũng phải chịu khuất phục trước một loạt các quy tắc ngầm, nếu không anh sẽ bị người ta đá ra ngoài. Đường Hội Thanh sau khi trải qua những cuộc đấu tranh nội tâm gay gắt, cuối cùng đã lựa chọn khuất phục.

Việc tới nước này Đường Hội Thanh mới bừng tỉnh, thì ra khuất phục và thỏa hiệp phải trả một cái giá quá lớn, lớn tới mức phải hi sinh cả tính mạng.

Đường Hội Thanh cảm thấy có lỗi với mẹ, có lỗi với sự bồi dưỡng của tổ chức.

Chỉ có cái chết mới khiến ông được giải thoát.

Văn phòng của Đường Hội Thanh ở tầng mười, ông tới trước cửa sổ như bị ma xui quỷ khiến.

Ông nhìn về phía trước, hình như thầy Mã Chi Đông đang mỉm cười với mình.

Đường Hội Thanh cảm thấy linh hồn mình đã sớm rời xa khỏi nhục thể, giống như một sợi lông trắng muốt đang khiêu vũ trong không trung, bay về phía chân trời, càng bay càng cao, càng bay càng xa.

Đường Hội Thanh trèo lên ghế, trèo lên cửa sổ, nói một tiếng “Mẹ, Thanh Nhi tới với mẹ đây” rồi gieo mình xuống.

Sau một tiếng phịch, mọi thứ đều kết thúc.

Con gió chiều nhẹ nhẽu thổi, ráng chiều đỏ rực như máu.

Trên quảng trường cách đó không xa, Tân Khai Tân đang dẫn đám người của Nhóm Gào thét vui vẻ, há miệng cười lớn.

Chương Hàm Uẩn cũng đang cười rạng rỡ trong đám người ấy.

Triệu Cưu Cưu vẫn mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn đã bạc màu, đứng ở một góc quảng trường, hùng hồn thuyết trình về công tác chống hủ bại.

...

Một tuần sau, Lí Hựu Thu thu dọn phòng làm việc của Đường Hội Thanh bèn nảy sinh hứng thú với chiếc máy tính mà lãnh đạo từng dùng. Anh chẳng tốn công sức gì, dùng máy tính của Đường Hội Thanh đăng nhập được vào hòm thư điện tử của ông. Mật mã cũng không có gì khó, Đường Hội Thanh dùng số điện thoại nhà mình làm mật mã.

Trong hộp thư có mấy bức thư chưa đọc, trong đó có một bức do Đường Cao Ngật đang ở Canada gửi tới, ông ta nói với Đường Hội Thanh, tin tức ông ta mới thu thập được là Hà Đại Dục rất cứng miệng, không khai báo gì cả, giờ đang trị bệnh ở bệnh viện dưới sự giám sát của cảnh sát, nguyên nhân căn bệnh là mất trí và bị cấm. Giờ tình thế rất tốt, Ủy ban Kỷ luật Tỉnh ủy đã nghĩ tới việc cho người nhà lên chăm sóc ông ta. Thời gian gửi bức thư này chính là vào buổi sáng hôm Đường Hội Thanh nhảy lầu, nếu ông ta đọc được bức thư này, có lẽ buổi chiều đã không xảy ra sự kiện khiến cả thành phố Đông Lạc chấn động như thế.

Lí Hựu Thu đọc rồi bật cười ha hả.

Ba tháng sau, Lí Hựu Thu nghe người của Cục Công an nói, Phan Bằng Bằng và cô đồng thời mất tích, thành phố Đông Lạc lại thêm một câu đố không có lời giải.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

